S. Govindan Nair Esq. R.I.P.

ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശികാ

ഒന്നാംഭാഗം

SRD

2

പ്രകാശകർ,
ശ്രീരാമവിലാസംപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, കൊല്ലം.

C.S. Saseendran Nair Esq. R.B.

Divya Rahasya Prakasam.

BY

V. N. GOVINDA PILLAI.

ഓം.

ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

വി. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള,

ബോധാനന്ദൻ.

പ്രകാശകന്മാർ

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ്

കൊല്ലം.

മൂന്നാംപതിപ്പ്—പ്രതി 1000.

"ശ്രീരാമവിലാസം" പ്രസ്സ്,

കൊല്ലം.

—:*:—

കാപ്പിറൈറ്റു് പ്രകാശകനു്.

[വില ശ്രീ ഫ. ണ ർ.

1129.

വിഷയസൂചി.

അദ്ധ്യായം.	വിവരം	പുറം.
൧.	ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.	൧
൨.	പുരാണകഥകളും യുക്തിവാദങ്ങളും	൧൧
൩.	മെസ്മരിസവും, യോഗാഭ്യാസവും	൧൯
൪.	മനോവ്യാപകശക്തി	൨൨
൫.	മനോവശ്യം	൨൫
൬.	വശ്യവിവരണം	൩൧
൭.	മനസ്തത്വരഹസ്യം	൩൪
൮.	ഉഛ്വാസനം പൂരകനം,	൪൨
൯.	ഉഛ്വാസനം, പൂരകനം, ആനന്ദമനം	൪൯
൧൦.	മാന്ത്രികൻ അനുസരിക്കേണ്ട വിധികൾ	൫൨
൧൧.	ആകർഷണനോട്ടം	൫൯
൧൨.	ആകർഷണനോട്ടം തുടർച്ച്	൬൧
൧൩.	മാനസശക്തി	൬൭
൧൪.	സമനില	൭൦
൧൫.	താങ്ങുംശക്തി	൭൫
൧൬.	പായുംശക്തി	൭൯
൧൭.	പ്രാണായാമം	൮൦
൧൮.	ഇഹപരസംബന്ധം	൮൮
൧൯.	മണിപൂരകത്തിലുള്ള ആത്മശക്തി	൯൩
൨൦.	ഏകാഗ്രചിത്തനില	൯൭
൨൧.	ഏകാഗ്രചിത്തപരീക്ഷകൾ	൧൦൮
൨൨.	ജനസ്നേഹസമ്പാദനം	൧൧൫
൨൩.	മനക്കമ്പി	൧൧൮
൨൪.	സ്വകീയഗുണപരിഷ്കരണം	൧൨൦
൨൫.	ടി തുടർച്ച്	൧൨൫

൨൩.	രോഗനശീകരണസൂത്രം	൧൭൨
൨൪.	ചിലകുറിപ്പുകൾ	൧൭൩
൨൫.	സങ്കല്പസൂചകം (പ്രബോധനങ്ങൾ)	൧൭൪
൨൬.	ഓംകാരസ്വരൂപനിരൂപണം	൧൮൮
൨൭.	സൂത്രം, ക്രിയ, കാഴ്ച, സ്വരം	൧൮൯
൨൮.	വാക്കുകളുടെ സാമർത്ഥ്യം	൧൯൩
൨൯.	സങ്കല്പസൂചനകളുടെ മൂന്നുമാസ്സുകൾ	൧൯൪
൩൦.	തൊഴിൽപ്രചരണം	൧൯൭
൩൧.	വിളംബരങ്ങൾ	൧൯൯
൩൨.	വിശ്വാസവും അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ആശ്ചര്യങ്ങളും	൧൯൭
൩൩.	മാനസദൃഷ്ടി (മനക്കാഴ്ച)	൧൭൬
൩൪.	ധനസമ്പാദ്യം ആവശ്യമാണോ?	൧൭൯
൩൫.	ആത്മാനന്ദം	൧൭൫൧
൩൬.	ദൈവൈക്യസോപാനം	൧൭൭൩
൩൭.	പരംജ്യോതിർദ്ദർശനം	൧൮൭
൩൮.	യോഗാഭ്യാസം	൧൮൯

Ch. Socialism New Ed. R.I.P

ഒന്നാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവുര.

ശ്രീമത് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഹാവ്വാർഡ് സർവകലാശാലയിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ "തത്വാന്വേഷിണീ" സഭയിൽവച്ചു സാമാജികന്മാരോടുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ "വേദാന്തവും പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ വിരുദ്ധമെന്താണ്?" എന്നും മറ്റുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു താഴെ കാണുന്നവിധം മറുപടി പറകയുണ്ടായി.

"തമ്മിൽ വിരുദ്ധമേ ഇല്ല. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടതത്വങ്ങളും വേദാന്തവും തമ്മിൽ യോജിപ്പാണ്. ഹിന്ദുക്കളുടെ പരിണാമവാദവും ആകാശത്തിങ്കൽനിന്നും പ്രാണങ്കൽനിന്നും ആണ് സ്ഥൂലപദാർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഉത്ഭവിച്ചതു് എന്നുള്ള തത്വവും തന്നെയാണ് നിങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അഗ്രേസരന്മാർ ഇപ്പോൾ പറയുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ നൂതനപരിണാമവാദം യോഗികൾക്കു പണ്ടേ അറിയാവുന്നതും സാംഖ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാണ്. പതഞ്ജലിമഹർഷിയുടെ യോഗസൂത്രങ്ങളിൽ "ജാത്യന്തരഃ പരിണാമഃ പ്രകൃത്യാപൂരാൽ" എന്നുണ്ടു്. പരിണാമത്തിനു കാരണം പതഞ്ജലിമഹർഷി പറയുന്നതു വേറെയാണ്. അതു, ഈശ്വരചൈതന്യം വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉൽകൃഷ്ടജാതിയായി തീരുന്നു എന്നാണ്. അതിലേക്കു അദ്ദേഹം ഒരു ഉദാഹരണവും പറയുന്നു. ഒരു കൃഷിക്കാരനു തോട്ടിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ജലത്തെ നിലത്തിൽ കയറുന്നതിനു വരമ്പിനെ ഒന്നു വെട്ടിയാൽ മാത്രം മതിയല്ലൊ. എല്ലാമനുഷ്യരിലും ഈശ്വരചൈതന്യം പൂർത്തിയായി ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ കാമം ക്രോധം മുതലായ ദോഷങ്ങളും പൂർവജന്മത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കർമ്മത്തിന്റെ ഫലങ്ങളും ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ കാരാഗൃഹത്തിലെ അഴികൾപോലെ വെളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ഈ തടസ്സങ്ങൾ നീങ്ങുമ്പോൾ ഈശ്വരചൈതന്യം തോട്ടിൽനിന്നും വരമ്പു മുറിക്കുമ്പോൾ നിലത്തിലേക്കു ഒഴുകുന്ന ജലംപോലെ തന്നത്താനെ വികസിക്കുന്നു. ഒരു യുഗത്തിൽ ഇനി ജനിക്കാൻപോകുന്ന മനുഷ്യൻ പ്രബുദ്ധനായി ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. സൽകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു് പ്രതി

ബന്ധങ്ങളും നീങ്ങുമ്പോൾ മൂഢത്തിൽ വസിക്കുന്ന ജീവൻ മനുഷ്യ ശരീരത്തിൽ ജനിക്കുന്നു. അതുപോലെ പിന്നീട് ചുറ്റുമുള്ള അവസ്ഥ മേൽഗതിക്കു അനുകൂലമായി ഭവിക്കുമ്പോൾ ആയാളും ഈശപരതുല്യനായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ പരിണാമവാദം മുതലായ വാദങ്ങളെപ്പറ്റി തർക്കം യാതൊന്നുമില്ല."

".....അറിവു് സമ്പാദിക്കുന്നതിനു മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കുന്ന ഏകമാർഗ്ഗമെ ഉള്ളൂവെന്നാണു് ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നതു്."

".....മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമായി നിറുത്തിയാൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയാമെന്നു യോഗികൾ പറയുന്നുണ്ടു്."

ശ്രീമത് സ്വാമികളുടെ പ്രസ്തുത മറുപടികളിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥതത്വങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായാനുസരണം സാധാരണക്കാരേപ്പോലും വിശദമായി മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം, മെസ്മരിസവും യോഗാഭ്യാസവും ഒന്നായിചേർത്തു പ്രായോഗികരീതിയിൽ, ലളിതമലയാളത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കണമെന്നു കുറേക്കാലമായി ഞാൻ ആലോചിച്ചുവരികയായിരുന്നു. ആംഗലഭാഷാഭ്യസനത്തോടുകൂടി മലയാളികളിൽ പലരും പുരാണപാരായണം എന്നല്ല, സ്വഭാഷാപഠനംതന്നെയും അനാവശ്യമാണെന്നും, ലൌകികമായും ദൈവികമായും പ്രസ്തുത ഭാഷയിൽ അനുകരണീയവും അഭ്യസനയോഗ്യവുമായി യാതൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നും വാദിച്ചു് നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം മാതൃഭാഷയെ ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും മറ്റിക്കുന്നതിനും ഉദ്യമിക്കുന്നുണ്ടു്. വിഗ്രഹാരാധനം മുതലായ പ്രാഥമികസൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനമാർഗ്ഗങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടുള്ള "മോക്ഷപ്രദീപം"ദി പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരവും അതിലെ വിഗ്രഹാരാധനനിഷേധവാക്യങ്ങളും, സാധാരണന്മാർക്കു ശബ്ദാഡംബരത്തിനുമാത്രം ഉപകരിക്കയും എന്നാൽ ഋജുമാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിനിടയാക്കയും ചെയ്യുവതുമാകുന്നു. "ഭിന്നരുചിർഹിലോകഃ" എന്നുള്ളതിനാൽ മേല്പറഞ്ഞ തരക്കാരെ അനുകൂലിക്കുന്നതിനും ധാരാളം ആളുകളുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയ്ക്കു പരന്നിട്ടുള്ള മേൽവിവരിക്കപ്പെട്ട ദുർബോധനങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിനും ലൌകികവും ദൈവികവും കാര്യാദികളിൽ വിജയസിദ്ധിക്കും വേണ്ടി പൌരാണികവും നവീനവും സമ്പ്രദായങ്ങളിലെ അഭ്യസനലഘുമാർഗ്ഗങ്ങളും കൂട്ടിയിണക്കി ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നതു ഉഭയകക്ഷികൾക്കും ശ്രേയസ്കരവും ശ്രീമത് സ്വാമികളുടെ മറുപടികളെ വിശദപ്പെടുത്തുന്നവയും കാലസ്ഥിതിക്കനുയോജിക്കുന്ന

വയും ആകുമെന്ന കരുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാകുന്നു. "ദിവ്യ രഹസ്യപ്രകാശം" എന്ന ഈ പുസ്തകം.

മെസ്മരിസരീതിയിലെ ദർശനാകർഷണശക്തിലാഭത്തിനുള്ള അഭ്യാസമാർഗ്ഗങ്ങളായ പ്രഭാതദർശനം, ആകാശദർശനം, രൂപദർശനം, രോഗനിവാരണം, മനസ്തപരഹസ്യം മുതലായ നമ്മുടെ പുരാണ ഭാഗങ്ങളുമായി ഏതു നിലയിലിരിക്കുന്നുവെന്ന കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും മറും, മെസ്മരിസവിദ്വാനും പരോപകാരവ്രതനും ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനും ആയ ഏ. സാമുവൽ അവർകളും ബി. ഏ. എഴുതിയ "മാനസമന്ത്രശാസ്ത്രം" എന്ന ഒരു ദ്രാവിഡഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും പല ഭാഗങ്ങളെയും ക്രോഡീകരിച്ചു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങളോടു യോജിപ്പിക്കുന്നതിനായി ആ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്റെ അനുവാദം ക്രടാതെതന്നെ മിക്ക അദ്ധ്യായങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയത്തിനു ചില ഭേദഗതികളും കാലദേശാനുസരണം വരുത്തീട്ടുള്ളതും ജീവകാരുണ്യപൂർണ്ണനായ പ്രസ്തുത മനീഷിയാൽ ക്ഷന്തവ്യമാകുന്നു.

പിന്നീടെനിക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടൊന്നു പറയാനുള്ളതു് ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഫ, ഗ, ന, ന്ദർ-എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു്. ഈ നാലു അദ്ധ്യായങ്ങളിലേയും ജീവൽക്കായ്ങ്ങളെല്ലാം എന്റെ സങ്കുചിതബുദ്ധിയിൽനിന്നുല്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നും ആ പരമഗുരുകടാക്ഷത്താൽ എന്റെ ഉഗ്രമനസ്സിൽ—ആന്തരാത്മാവിൽനിന്നു മദ്ധ്യാഹ്നസമയം ഉദിച്ചുയർന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നും മാത്രമാകുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിസംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രൂഫ് പരിശോധനയിൽ എല്ലാത്തരം തെറ്റുകളെയും വഴിയാംവണ്ണം തിരുത്തുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന സഹായിച്ചിട്ടുള്ള "സരസ്വതിവിലാസം" പ്രസ്സുടമസ്ഥർ എസ്. വിംലൈതാളർ അവർക്കും ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ പ്രോത്സുകരായിരുന്ന പലവിധ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുതന്നിട്ടുള്ള സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വമായി മംഗളം ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

"ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വ"മെന്നും "ഒരുത്തനു സാകാരനായ ദൈവത്തെ കാണ്മാനും തൊട്ടറിയാനും സാധിക്കും" എന്നും ആദ്യന്തങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിച്ചു പൂർത്തിയാക്കീട്ടുള്ളതും അദ്ധ്യയന അഭ്യസനപൌരുഷത്താൽ സാധാരണ ജീവന്മാക്കുകിടയും ശ്രേഷ്ഠപ്രഭാ

ദ്യോതകവും അയ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പാരായണം, പഠനേച്ഛുക്കളുടെ ആത്മാവിനു ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശമുണ്ടാകുമാറാകണമെന്നുള്ള ഗാഢധ്യാനത്തോടുകൂടി സകല ചരാചരാത്മാവായ ശ്രീകണ്ഠശിവപാദകമലങ്ങളിൽ നമസ്കാരപൂർവ്വം ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സമർപ്പണംചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല അവകാശങ്ങളും നെയ്യാറ്റുങ്കര, ചെങ്കൽപകുതിയിൽ ആറയൂർ ദേശത്തു മേക്കേ ആക്കവിളാകം എന്നു പേരുള്ള 'ഗിരിജാമംഗലം' ഭവനത്തിൽ, എന്റെ സഹധർമ്മചാരിണി ശ്രീമതി ഗൌരിദേവിക്കായി ഞാൻ വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

എന്നു്,

ഗ്രന്ഥകർത്താ

വി. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

(ബോധാനന്ദൻ)

ദൈവാധീനാശ്രമം,
12—1—1098.

ഓം.

ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം.

ഗുരു:—"ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം, ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം"

ശിഷ്യൻ!—സ്വാമിൻ! പരമഗുരോ! അവിടുന്ന് ഉരുവിടുന്ന മേൽ വിവരിച്ച അവിടുത്തെ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയിൽ എനിക്കു ബലമായ സംശയം ഉണ്ട്. നിസ്സാരനായ ഈ ഞാനും ഈശ്വരാംശമെന്നാണോ അവിടുന്നുപന്യസിക്കുന്നത്?

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ ഈ വചനം കേൾക്കുക.

"ജീവികൾ എല്ലാം നാരായണൻ ആകുന്നു. മനുഷ്യനും, മൃഗവും, സിദ്ധനും, ചോരനും അത്രതന്നെ അല്ല ലോകം ആസകലം സത്യസ്വരൂപനായ നാരായണൻ ആകുന്നു."

"അനഭിമാനഭാവത്തോടുകൂടി അനേകം ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പറക പതിവാണു്. "ഞങ്ങൾ പൊടിയിൽ കിടന്നുഴലുന്ന തുച്ഛങ്ങളായ കൃമികളാണു്."" ഈ ബോധം അവരിൽ ഉണ്ടായിട്ട അവർ ആത്മികശക്തിഹീനന്മാരായിത്തീരുന്നു. നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരിക്കലും നിരാശ ഉണ്ടാകരുതു്. വൃദ്ധിയുടെ ശത്രു,നിരാശയത്രെ. മനുഷ്യന്റെ വിചാരത്തിനു ഒത്തിരിക്കും അവന്റെ അഭിവൃദ്ധി".

ആകയാൽ നീ ഈശ്വരാംശമല്ലെന്നോ നിസ്സാരനാണെന്നോ വിചാരിക്കയും പറകയും ചെയ്യരുതു്. മനുഷ്യരിൽ ദൈവാംശം ഗോപ്യമായിരിക്കുന്നു. തന്റെ ആത്മാവിന്റെ ആകർഷണശക്തികൊണ്ടു എല്ലാമനുഷ്യർക്കും തനിക്കുള്ള ദിവ്യശക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്.

ശിഷ്യൻ:—പ്രഭോ! അപ്പോൾ, സക്കാരുദ്യോഗം വഹിക്കുന്നവരും, കൃഷി കച്ചവടം കൈത്തൊഴിൽ മുതലായതു ചെയ്യുന്നവരും ഉദരപൂരണത്തിനായി മറ്റു നാനാവിധപ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നവരും എല്ലാം ദൈവാംശമുള്ളവർ തന്നെയല്ലെ? ഞാൻ ദൈവാംശമാണെങ്കിൽ എന്നല്ല, എന്നിൽ ദൈവശക്തി നിഗ്രഹമായുണ്ടെങ്കിൽ—എനിക്കു വിശക്കാതിരിക്കേണ്ടതല്ലെ? ശ്രുതിയും യുക്തിയും കൊണ്ടു എന്നെ ഏതു വിധം സമ്മതിപ്പിച്ചാലും അനുഭവത്തിൽ കൂടി എനിക്കു ബോധ്യം വന്നെങ്കിലല്ലെ എനിക്കതു പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാവൂ. എന്റെ അനുഭവം, നിലം ഉഴുതു, വിത്തുവിതച്ചു, കളപറിച്ചു കതിരായശേഷം പഴുത്ത ഉടൻ കൊയ്തുമെതിച്ചു അരിയാക്കി പചിച്ചു് ആഹരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ എനിക്കു വിശപ്പു മാറുന്നുള്ളു. ഇവയെല്ലാം ചെയ്യുന്നതും ഞാൻ തന്നെയാണു്. ഞാൻ കൃതക്കം പുറപ്പെട്ടുവിക്കയാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—ഈ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി വിസ്തരിച്ചുപറയാം. ശ്രദ്ധവച്ചു കേൾക്കുക. ആഹാരത്തിന്റെ കായ്മതന്നെയാകട്ടെ. വിതച്ചതും കൊയ്തതും അരിയാക്കിയതും പചിച്ചതും ആഹരിച്ചതും നീ തന്നെ. പക്ഷെ ആ ആഹാരസാധനത്തിൽ നിന്നും ശരീരപോഷണത്തിനുതകുന്ന രക്തം ആരുണ്ടാക്കി? മാംസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? അസ്ഥികളും നിർമ്മിച്ചതാരാണു്? നീ ശിശുവായിരുന്നകാലത്തു ഉപയോഗയോഗ്യമായ മുലപ്പാൽ എവിടുന്നുണ്ടായി? അമ്മയുടെ ആഹാരസാധനത്തിൽ നിന്നും രക്തവും മുലപ്പാലും മറ്റും വേർതിരിച്ചതും മനുഷ്യസാമർത്ഥ്യത്താൽ തന്നെയോ? ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ആഹാരം കഴിക്കുന്നതുവരെയുള്ളതെല്ലാം നിന്റെ പ്രവൃത്തിയെന്നല്ലെ പറഞ്ഞതു്. അതിനുശേഷമുള്ളതു പ്രവർത്തിക്കാൻ നിന്റെ ഉദരത്തിനുള്ളിൽ വല്ല കൈത്തൊഴിൽശാലയും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നീ ഉറങ്ങുന്ന സമയം നിനക്കുവേണ്ടി ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതാരാണു്? നവീനങ്ങളായ പലതരം വിദ്യകളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ ഏതു യന്ത്രസാമർത്ഥ്യവിശേഷത്താലെങ്കിലും ഒരാൾക്കുള്ള ഒരുമാസത്തെ ആഹാരസാധനത്തിൽനിന്നും ഒരുതുള്ളി മനുഷ്യരക്തമൊ, ജീവജാലങ്ങളുടെ മറേതുവകയുടെ രക്തമെങ്കിലുമോ ഉണ്ടാക്കിക്കാണിക്കട്ടെ.

പക്ഷെ പരമകാരുണികനായ ദൈവം മനുഷ്യക്കുമാത്രം വിവേകബുദ്ധി ക്രൂടി നൽകിയതു നിമിത്തം അധികജനങ്ങളും അതിനെ അഹംഭാവത്രുപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കയും തങ്ങളുടെ സാമർത്ഥ്യങ്ങളാലാണു് ഇതെല്ലാം നടത്തുന്നതെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടുത്തുകയും ചെയ്യുവരുന്നു. അതും പോകട്ടെ. വിത്തുവകകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലല്ലെ അവയെ ക്രമാനുസരണം നട്ടുണ്ടാക്കി ഫലങ്ങളെ അനുഭവിച്ചു് ക്ഷുത്തും ദാഹവും ശമിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ വക വിത്തുകൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു യന്ത്രശാലയിൽ പുതുതായി ഒരെണ്ണം ഉണ്ടാക്കട്ടെ. ഒരു നെല്ലൊ, ഒരു ചക്കക്കുരുവൊ, ഒരു പുളിംകുരുവൊ, ഒരു എള്ളുതന്നെയൊ—ഭൂമിയിൽ കുഴിച്ചിട്ട ഉരവും മറവും ചേത്താൽ വളർവന്ന മറവു ബീജങ്ങളെ പ്രഭാനം ചെയ്യത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ ഉണ്ടായ്തീരട്ടെ. അതും സാധ്യമല്ല. അതും പോകട്ടെ. ഈശപരദത്തമായ ബീജം വിതച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ വളച്ചുക്ക വേണ്ടതായ ജലവും ചൂടും മറവും നൽകുന്നതു് ആരാണു്? ഈ വിധം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ലെന്നുവരും." ജഗൽസവ്വം ദൈവാധീനമാണെന്ന ഞാൻ ഉരുവിട്ടന്നതിൽ വല്ല സംശയവും ഉണ്ടൊ? "ദൈവാധീനം ജഗൽസവ്വം."

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മൃഗങ്ങളിലും ഈശപരാംശമുണ്ടൊ?

ഗുരു:—ഹാ! സംശയമെന്തുള്ളു. പിടക്കോഴിയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽനിന്നും വെളിക്കുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു മുട്ടയെ പരിശോധിക്കുക. അതു അചേതനമെന്നല്ലെ നമ്മുടെ വിശ്വാസം. അതു് ഉടച്ചുനോക്കിയാൽ കുറെ മഞ്ഞക്കുരുവും കുറെ വെള്ളക്കുരുവും മാത്രമല്ലേ നമ്മുടെ സ്ഥൂലദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകുന്നുള്ളു. ഒരു ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയുടെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിക്കു അതിനുള്ളിലും ഈശപരചൈതന്യം വികസിതമായിരിക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽതന്നെ ഏതാനും നാളുകൾ അ മുട്ട അ തള്ളക്കോഴിവശം തന്നെയിരിക്കയാണെങ്കിൽ മനോഹരമായ രോമാവലികളും അസ്ഥിമാംസമയ ശരീരവും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു ജീവസത്വമായി കുകി നടക്കുന്നതു കാണാറാവുന്നതാണു്. അതൊരു ചൈതന്യം? മുട്ടയെ ഇംഗ്ലീഷ്കാരാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ഒരു യന്ത്രസഹായത്താൽ കോഴിക്കുഞ്ഞാക്കിവരുന്നുണ്ടെന്നു നീ പറയുന്നപക്ഷം അ മുട്ടയുടെ ഉള്ളിലുള്ള

വെള്ളക്കരുവും മഞ്ഞക്കരുവും ക്രടി ഏതെങ്കിലും യന്ത്രസഹായത്താൽ ഉണ്ടാക്കിയാൽ ലോകത്തിലേക്കും—എന്നല്ല സർവ്വേശ്വരനേക്കാൾ അവർതന്നെ സമർത്ഥന്മാരെന്ന നമുക്ക കൊണ്ടാടാവുന്നതാണ്. ഒരു മനുഷ്യശിശുവെ പ്രസവാനന്തരം അമ്മ കയ്യിലെടുത്ത മുഖക്കണ്ണിൽ ശിശുവദനം ചേർപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അതു പാൽകുടിച്ചു തുടങ്ങുന്നതാണെന്നതന്നെ താക്കീകന്മാർ വചിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു പശുക്കുട്ടിയെ പ്രസവാനന്തരം ആരാണെടുത്തു മുലകുടിപ്പിക്കുന്നതു? ജാതമായി ഭ്രമിയിൽ വീണയുടൻ അതിനു വല്ലതും ഉദരംനിറക്കേണമെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്നതും, അതിനുള്ള സാധനം തള്ളപ്പശുവിന്റെ അകിടുമുഖാന്തിരം ലഭിക്കുമെന്നും ആ അകിടു നില്ക്കുന്ന സ്ഥാനവും ആ അകിടിൽ തന്റെ വായ് ചേർത്തു മുട്ടിയാലെ ക്ഷീരം വരികയുള്ളുവെന്നും ക്ഷീരം ചുരക്കുന്നതിനെ ഉറുഞ്ചി കുടിക്കേണ്ടതാണെന്നും തോന്നിക്കുന്നതെല്ലാം ആരാണ്? മനുഷ്യർ പ്രവർത്തിക്കുന്നമാതിരി തള്ളപ്പശുവിനു ആ കുട്ടിയെ കൈകൊണ്ടു എടുത്തു സ്തനസ്ഥലം യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുക്രടി നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ അതിന്റെ ഉള്ളിൽ ദൈവാംശം സ്ഥിതിചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാലല്ലെ അതുകൾ ആ വിധം നടത്തുന്നതു് ഓരോ ജന്തുക്കളും അതിന്റെ വംശാഭിവർദ്ധനയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നടത്തുന്നതും പരമേശ്വരചൈതന്യംമാത്രമല്ലേ "ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം."

ശിഷ്യൻ:—അവിടുന്നു ഇനി വൃക്ഷാദികൾക്കും ദൈവശക്തി ഉണ്ടെന്നു സാധിക്കുമായിരിക്കാം.

ഗുരു:—എന്റെ യുക്തികൊണ്ടോ അഹംഭാവംകൊണ്ടോ സാധിക്കയാണോ? ദൈവശക്തി അവയ്ക്കും സ്വായത്തമല്ലേ. നാളികേരവൃക്ഷത്തിന്റെ അഗ്രസ്ഥാനത്തു തുങ്ങുന്ന ഇളനീർക്കുലകളിൽ ഓരോ ഫലത്തിന്റെയും ഉള്ളിൽ ഞാനോ, നീയോ മറ്റാരെങ്കിലുമാണോ രുചിമധുരമായ ജലംകൊണ്ടു നിറച്ചുവയ്ക്കുന്നതു്. ഹാ! ദൈവത്തിന്റെ ലോകം നിറഞ്ഞ പൂർണ്ണശക്തിയെ അറിഞ്ഞു സമസ്തസൃഷ്ടികൾ ഐക്യപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തെ സദാ സർവ്വകാലം ധ്യാനിക്കുന്നതിനു ഇതിലധികം എന്തൊരു കാഴ്ചയാണ് വേണ്ടതു്? ഭ്രമിയിൽ കാണുന്ന ഓരോ മണൽത്തരിയും ഈശ്വരസത്തയേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നില്ലേ? ദൈവമഹത്വം അചിന്തനീയം!

ശിഷ്യൻ.—ആകാശദർശനത്തിൽ ഗുരുനാഥൻ യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല.

ഗുരു:—'ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം' എന്നുള്ള വാക്യരത്നം, മനുഷ്യർ നിന്ന നിലയിൽ നിന്നു മേല്പോട്ടു നോക്കുന്നതിലാണു് ഉപര്യുപരിപ്രശോഭിതമാകുന്നതു്. നോക്കുക, ഈ കാമ്മേഘങ്ങളെ ഈ വിധം അതിവേഗത്തിൽ ഓട്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതാരാണു്? വായുവാണെന്നു പറയുമായിരിക്കാം. ആരാണു് ആ വായുവെ ഈ വിധം ഉന്തിത്തള്ളിവിടുന്നതു്. നക്ഷത്രങ്ങടം എന്നു സംജ്ഞ നല്കീട്ടുള്ളവ പലതരത്തിൽ ഈ വിധം കാണുന്നതിന്റെ പരമാർത്ഥസ്വരൂപം എന്താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? നക്ഷത്രമണ്ഡലത്തിന്റെയും മേൽഭാഗം ശൂന്യമൊ? വസ്തുവോ? ഭൂമിയുടെ കീഴ്ഭാഗം അടിയിൽ എന്തായിരിക്കാം? ജലമാണെന്നു വരുമൊ? എന്നാൽ ജലത്തിന്റെ അങ്ങേ അറ്റം എന്താണെന്നാണു തീർച്ചപ്പെട്ടുത്തുക. "ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം" എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയുന്നതിനു ഞാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല.

ശിഷ്യൻ:—ലോകം ആസകലം ഈശ്വരമയമാണെന്നു ഗുരുനാഥവചനത്താൽ എനിക്കു ബോധം വരുന്നുണ്ടു്. അപ്പോൾ ഈ ജാതിവ്യത്യാസം, തീണ്ടൽ, തോടീൽ ഇവയെല്ലാം എങ്ങിനെ വന്നുചേർന്നു. എല്ലാജീവികളും ഈശ്വരാംശമാകയാൽ ജാതിവ്യത്യാസമേ അശേഷം വേണ്ടെന്നാണോ അവിടുത്തെ അഭിപ്രായം?

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ജാതിവ്യത്യാസം സൃഷ്ടിയിലെ ഏർപ്പെട്ടവതന്നെയാണു്. തീണ്ടലും മനുഷ്യർ അഹംഭാവം നിമിത്തം വരുത്തി ചേർത്തിട്ടുള്ളവയും അവ ത്യാജ്യവുമാകുന്നു. ജാതിവ്യത്യാസം ഗ്രാഹ്യമാണെന്നു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന പ്രകാരം ഞാൻ ഉൽകൃഷ്ടൻ, ബ്രാഹ്മണകുലജാതൻ എന്നും നീ ചണ്ഡാലകുലജാതൻ അതിനാൽ നികൃഷ്ടൻ എന്ന നിലയിലും അല്ലാതെയാണു അവയെ ഗ്രഹിക്കാനുള്ളതെന്നു "ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം" എന്ന മുദ്രവാക്യം കൊണ്ടുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലൊ? ജാതി എന്നാൽ എന്താണെന്നാണു ഇവിടെ ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്.

"ചാതുർവ്വർണ്യം മയാസൃഷ്ടം
ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ"

എന്നാണ് ശ്രീ ഭഗവൽഗീത പറയുന്നത്. ഗുണകർമ്മങ്ങളാലുള്ള ഈ നാലുവകവർണ്ണക്രമം മനുഷ്യരിൽ മാത്രമേയുള്ളോ. സ്ഥാവര, ജംഗമ, വനചര, ഖേചര, ജലചര ജാതികളിലും ഉണ്ടോ എന്നും അവയെല്ലാം ചില മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഞാൻ ഉൽകൃഷ്ടൻ നീ നികൃഷ്ടൻ എന്നു പറയുന്നുണ്ടോ എന്നുമാണിനി നോക്കേണ്ടത്.

ഭൂമി—സത്വ, രജ, സ്തമോഗുണപ്രകൃതി നിമിത്തം ഊഷര ഭൂമി, ജാംഗലഭൂമി എന്നിങ്ങനെ നാമധേയങ്ങളാൽ വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ശുദ്ധജലം, ഓരുവെള്ളം, ഉപ്പുജലം എന്നീവിധവും സമ്മിശ്രമായും ജലപ്രകൃതി വേർതിരിയുന്നു. വൃക്ഷലതാദികളിൽ നാളികേരവൃക്ഷം, വാഴ മുതലായവ ഗുണവിഭാഗങ്ങളാൽ പലതരം ജാതികളായിപ്പരിണമിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പുരയിടത്തിൽതന്നെ അല്പം സ്ഥലത്തിനുള്ളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പലതരം വൃക്ഷലതാദികൾ ആകൃതി, വർണ്ണം, രുചി, ഗന്ധം ഇവയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളാകുന്നു. താമസഗുണസ്വഭാവോദാഹരണമായി ക്രുത്തമുള്ളുള്ള കള്ളിച്ചെടികൾക്കു സമീപം സത്വഗുണലക്ഷ്യയും ശ്രീകരവും മൃദുപത്രവും ആയ വെറ്റിലച്ചെടി വളരുന്നുണ്ട്. കാഞ്ഞിരവൃക്ഷത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുക്കൽ മുന്തിരിവൃക്ഷം നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇലയ്ക്കു മധുരഗുണമുള്ള വെള്ളക്കുന്നിക്കു സമീപം ഇലയ്ക്കു ചവർപ്പുസ്വാദുള്ള വേപ്പിൻചെടി നിലകൊള്ളുന്നു. അതിമധുരത്തിനു സമീപം കൊടുവേലിക്കിഴങ്ങും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. പുഷ്പവർഗ്ഗങ്ങളിൽതന്നെ—ഏറ്റവും സുഗന്ധപുഷ്പച്ചെടി നില്ക്കുന്നതിനു സമീപം ദുർഗ്ഗന്ധപുഷ്പച്ചെടിയും വളർന്നുവരുന്നു. വനചരങ്ങളുടെ കഥ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഒരിനം ജന്തുവിൽ തന്നെ പലജാതി കാണുന്നുണ്ടെന്നറിയാം. പുലിവർഗ്ഗത്തിൽ—കരിമ്പുലി, പുള്ളിപ്പുലി, വള്ളിപ്പുലി, മഞ്ഞപ്പുലി മുതലായവയും ഇതിനിടയ്ക്കു പന്നി, പട്ടി, പ്രാവു—മുതലായി ഈശ്വരസൃഷ്ടങ്ങൾ എല്ലാറ്റിലും ജനനാൽ തന്നെ ജാതിവ്യത്യാസം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യരൊഴികെ. മറ്റു യാതൊന്നും ജാതിയെപ്പറ്റി ദുരഭിമാനചിത്തരായി ഉൽകൃഷ്ടനികൃഷ്ടന്മാരെന്നു വാദിച്ചു കേസുകൊടുക്കിടയാക്കുന്നില്ലെന്നു ബോധപ്പെടുന്നു. ഗുണവിഭാഗങ്ങൾ മാനസികങ്ങളാകയാൽ അതാതുവിധമനോഗുണവിലാസമുള്ളവർ ഒരു ജാതിയായൊരുമിക്കുന്നതിൽ വിരോധമി

ല്ലെന്ന മാത്രമെ ശരിവയ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ദുർമ്മനസ്സുകളെ — ദുർവിചാരക്കാരെ — വ്യഭിചരിതചിത്തന്മാരെ — ലഘുസാധനപ്രിയവിചാരമുള്ളവരെ — അസത്യവാദികളെ-അധർമ്മചിന്തകന്മാരെ — ആണ് തീണ്ടലുള്ളവരായി വർജ്ജിക്കേണ്ടതു്. അവരെതൊടുകയും അരുതു്. സംസർഗ്ഗവും ചെയ്യരുതു്. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ കാണുകയും അരുതു് അതല്ലാതെ ദേഹാഭിമാനംമാത്രം കരുതി സമസൃഷ്ടികളിലുൾപ്പെട്ട ഒരാളെ തീണ്ടരുതെന്നും തൊടരുതെന്നും മറ്റും പറയുന്നതു ഭ്രാന്തലക്ഷണവും നീചത്വവും ആകുന്നു.

ഒരു വരിയ്ക്കപ്പാവു, സാധാരണ പ്ലാവിനെ-നീ നികൃഷ്ടൻ, നീ എന്റെ എട്ടടി അടുത്തുവരികയൊ ഞാൻ നില്ക്കുന്ന പുരയിടത്തിൽ നില്ക്കയൊ ചെയ്യരുതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ പ്ലാവിനു ഭ്രാന്തുണ്ടെന്നല്ലെ നമുക്കു തോന്നേണ്ടതു്? അറബിക്കുതിര, മട്ടം കുതിരയോടു ഈ വിധം പറയുന്നില്ല; വെളുത്തപശു കറുത്ത പശുവേനോക്കി — ഹേ കറുത്തമൃഗമേ! എനിക്കു വെള്ളത്തൊലിയുണ്ടു്. അതിനാൽ ഞാനാണു പശുവർഗ്ഗത്തിലേക്കു ഉൽകൃഷ്ടൻ-നിന്റെ തൊലി കറുപ്പാകയാൽ നീ നികൃഷ്ടനാണു് എന്നു പറയുന്നതിനു വല്ല അധികാരവും ഉണ്ടോ? നിറത്തിൽതന്നെ കറുപ്പു നികൃഷ്ടമെന്നും വെളുപ്പു ഉൽകൃഷ്ടമെന്നും ആരാണു് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്? ശുചിത്വം കൊണ്ടല്ലെ വെള്ളവസ്ത്രത്തെ ആളുകൾ ബഹുമാനിക്കുന്നതു്. ശുഭ്രവർണ്ണത്തിനു മഹത്വം കൂടുമെങ്കിൽ അതിൽനിന്നും എത്രയോ കൂടുതൽ വില മഞ്ഞൾവർണ്ണത്തിനു ജനങ്ങൾ നൽകുന്നില്ലെ? കൃഷ്ണവർണ്ണത്തിനു ഏതുകൊണ്ടും ഗുണക്കൂടുതലുണ്ടെന്നു കൃഷ്ണഗോക്ഷീരം, കണ്ണും കാലും കറുത്ത കുക്കുടം, കരിംകുരങ്ങു, കരിംപൂച്ച ഇവയെ മന്ത്രവാദികളും വൈദ്യന്മാരും ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനാലും കറുത്ത തലമുടിയേയും കൃഷ്ണക്കണ്മിഴിയേയും ഭാരതീയ കവിവരന്മാർ പുകഴ്ത്തുന്നതിനാലും അനുമാനിക്കാം. ഇതെല്ലാം കൊണ്ടും സിദ്ധമാകുന്നതു അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാം തന്നെ പൂർണ്ണയോഗ്യത ഉള്ളവയാണെന്നും ഈശ്വരസൃഷ്ടങ്ങളായ എല്ലാം ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമഹത്വമുള്ളവയാണെന്നും പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ യാതൊന്നിനേയോ യാതൊരുവരേയോ നികൃഷ്ടമാണെന്നോ ദൂരെഹോ — മാറിനില്ല- എന്നോ പറയുന്നതു ഈശ്വരദൂഷണമാണെന്നും കരുതി സർവ്വത്ര ഈശ്വരബുദ്ധിയോടുകൂടിപ്പെരുമാറി സർവരിലും സർവത്തിലും ഈശ്വരതേജസ്സിനെക്കണ്ടു മനം കുളുത്തു "ഐവാധീനം ജഗൽസർവം" എന്നു വയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും ആകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ഇപ്രകാരം തോന്നാതെ കേരളം ഭ്രാന്തശാലയാണെന്നു ലോകജേതാവായ ശ്രീമൽ വിവേകാനന്ദസ്വാമിയെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നതിനു ഇടയാക്കിയതും ദൈവശക്തിയല്ലയോ?

ഗുരു:—ഈ വിധമുള്ള സംഗതികളിൽ ദൈവത്തെ കുറപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയല്ല. വൃക്ഷലതാദികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും പറവകൾക്കും നൽകീട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു വിവേകബുദ്ധിശക്തിക്രൂടി കരുണാനിധി ആയ ദൈവം മനുഷ്യക്കു നൽകീട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യൻ അവയെ സ്വാർത്ഥത്തിൽ ലയിച്ചു ആ വിവേകത്തെ പരാർത്ഥം ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാലാണു് മഹത്തുക്കൾ നമ്മെ കുറപ്പെടുത്തുന്നതു്. അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ശ്രീമൽ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ വഴിമദ്ധ്യേ വന്ന ഒരു ചണ്ഡാലനോടു വഴിമാറുന്നതിനാവശ്യപ്പെട്ടതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു എന്തു മറുപടിയാണു് കിട്ടിയതു്? പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ദൈവാംശമായ ജീവാത്മാവു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സമയത്താണു് ഒരു മനുഷ്യൻ നടക്കുന്നതും വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും തീണ്ടരുതു്, മാറിനില്ക്കു, എന്നു ഉത്തരവു നൽകുന്ന ആളിന്റെയും ആ ഉത്തരവു അനുസരിക്കേണ്ട ആളിന്റേയും രണ്ടുശരീരവും പഞ്ചഭൂതങ്ങളാൽ നിർമ്മിതം തന്നെയല്ലെ? രണ്ടുപേരുടേയും ഉള്ളിൽ ഇരുന്നു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും ഒരേ ചൈതന്യം തന്നെയല്ലെ? അപ്പോൾ നികൃഷ്ടൻ ആരു് ഉൽകൃഷ്ടൻ ആരു്? ഞാൻ ആഢ്യൻ—കുലപ്രമാണി—എന്നുള്ള അഹംഭാവത്തിൽ തന്റെ സമസൃഷ്ടിക്കു ശകലം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാത്ത ആ യജമാന വേഷധാരിയേക്കാൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടത വഴിമാറി കൊടുക്കുന്നവനായ ആ വിനയ വേഷധാരിക്കാണെന്നാണു് നമുക്കു തീരുമാനിക്കേണ്ടതു്. കേരളം ഭ്രാന്തശാല. ഹാ! അതു എത്ര പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്നു. ഒരു പുലയൻ, രാജസപദവിയായ അവന്റെ പുലയിയെ വഴിമാറുന്നു. ആ പുലയനോടു വഴിവിട്ടകലുന്നതിനു ചോവൻ വിളിച്ചുപറയുന്നു. അല്പംക്രൂടിപ്പോകുമ്പോൾ ആ ചോവനോടു വഴിമാറുന്നതിനു ഒരു നായർ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. നായരെ തൊട്ടുകൂടാതെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ മാറിപ്പോയ്ക്കൊള്ളുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണനെ ക്ഷേത്രത്തിലെ മേൽശാന്തിപ്പോറ്റി തൊട്ടുപോയെ

ങ്കിൽ വീണ്ടും സ്നാനം കഴിക്കുന്നു. ഇത്തരം തീണ്ടൽ നിയമം സ്ഥിരബുദ്ധിലക്ഷണമാണോ? ജനപ്പെരുപ്പവും വിസ്താരമുള്ള റോഡും വസ്ത്രധാരണക്രമങ്ങളിൽ ശുചിത്വവും ഇല്ലാതിരുന്ന മുൻകാലങ്ങളിൽ ഒറ്റയടിപ്പാതകളിലും നിലവരമുകളിലും മറവും നടന്നിരുന്നവരിൽ വൃത്തിഹീനന്മാരുടെ അശുദ്ധവായു ഏറെ രോഗാദികൾക്കിടവരാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ അവസ്ഥാനുസരണം തൊടാതേയും കുറെക്കൂടി അകന്നു തീണ്ടാതെയും മനുഷ്യർ ഗമിച്ചിരുന്നതിനെ—ജനപ്പെരുപ്പവും, വിസ്താരമുള്ള റോഡുകളും വസ്ത്രധാരണക്രമങ്ങളിൽ ശുചിത്വവും അനവധി പേർ അതിവേഗത്തിൽ ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിക്കാവുന്ന വിവിധവാഹനങ്ങളും തക്ക മനഃപരിഷ്കാരവും എല്ലാജനങ്ങൾക്കും വന്നു തുടങ്ങീട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തും മുൻരീതിയെ വിടാതെ പിടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും—നിവൃത്തിയില്ലാതെവരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ആപത്തിനു പാപമില്ലെന്നും മറവും ഓരോ പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഉദ്ധരിച്ചു പുലയൻ ഡാക്ടറെ അന്തഃപുരത്തിനുള്ളിൽ കടത്തി പ്രസവരക്ഷ നടത്തുന്നതും ഒരു അക്രമിയായ പുലയൻ വഴിമാറാതെ പോയാൽ—മേൽജാതിക്കാരെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ പുലയന്റെ യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടി തങ്ങൾതന്നെ വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നതും എല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചാൽ കേരളത്തിലെ മിക്ക താല്പര്യങ്ങളും തീണ്ടൽ നിർത്താതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഓരോ തുറസ്സായ ഭ്രാന്താശുപത്രികൾ തന്നെയാണെന്നു് അല്പമെങ്കിലും വിവേകമുള്ളവർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. സ്ഥാവരജംഗമ സകല ചരാചരങ്ങളിലും ഈശ്വരൻ അന്തർഭൂതനായിരിക്കുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും മറെറാരാളെ നീ ദൂരെ നില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണോ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഏതുവിധത്തിലാണു് ചരാചരങ്ങളിൽ ദൈവാംശം—ആത്മാവു്—വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും വിവേകത്താലുള്ള ഏതുവിധ ധാരണയാലാണു് തന്നിൽ ദൈവാംശമുണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടേണ്ടതെന്നുംകൂടി ചുരുക്കമായെങ്കിലും അറിയിച്ചുതരുവാറാകണം.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ദൃശ്യം ആസകലം ബ്രഹ്മം. കാണുന്നവ, കേൾക്കുന്നവ, രുചിക്കുന്നവ, സ്പർശിക്കുന്നവ, ഘ്രാണിക്കുന്നവ, വിചാരം, വാക്കു പ്രവൃത്തി—എല്ലാം ബ്രഹ്മം, ശുദ്ധചിത്തുമാത്രം, സത്യം, നിരാകാരം.

ആകാരമായിക്കാണപ്പെടുന്നതു മായയിൽ നിഴലിക്കയാൽ, ക്ഷേത്രം തന്റെ ശരീരം, ക്ഷേത്രജ്ഞൻ ഈശ്വരൻ താൻതന്നെ. തന്റെ ആത്മാവുതന്നെ ആ ആത്മാവു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡം നിറഞ്ഞും എന്നാൽ കുണ്ഡിലിനീരൂപത്തിൽ ഉള്ളിൽ മറഞ്ഞും നില്ക്കുന്നു. ആത്മാവിൽ മായയുടെ ചലനത്താൽ നിരാകാരമായ ആകാശവും, അതിൽനിന്നു ചലനരൂപമായ വായുവും, വായുവിൽനിന്നു പ്രകാശരൂപമായ അഗ്നിയും, അഗ്നിയിൽനിന്നു ദ്രവരൂപമായ ജലവും, അതു ഉറച്ചു പൃഥിവിയും ഇങ്ങിനെ അഞ്ചുഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടായി. അവയുടെ സംയോജനവും അതിൽ ചിച്ഛക്തി പ്രവേശനത്തിന്റെ താരതമ്മ്യവും പോലെ സ്ഥാവരജംഗമംഗളായ പ്രപഞ്ചം കാണപ്പെടുന്നു.

മണ്ണു, പർവ്വതം, കല്ലു, മുതലായവയിൽ ആത്മാ—മൂഢമായിട്ടിരിക്കുന്നു. വൃക്ഷം, ചെടി, മുതലായവയിൽ ആത്മാ—വളർച്ചയിൽ ഇരിക്കുന്നു. ഇറുമ്പു, ആന, കുരങ്ങു, പാമ്പു് മുതലായവയിൽ ആത്മാ:—ചലനരൂപം ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സർവ്വോപരി മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ആത്മാവു്:—ജ്ഞാനാനന്ദസത്യസ്വരൂപത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആത്മചൈതന്യം നിമിത്തം ലോകം പ്രകാശമാനമായിരിക്കുന്നു. സ്ഥൂലത്തിൽ പൂർണ്ണപ്രകാശകരനായ ആദിത്യനും, അല്പാല്പം പ്രകാശകരങ്ങളായ ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങളും, മറ്റു ഗ്രഹങ്ങളും ഇവയും മനുഷ്യൻ, മൃഗം, പക്ഷി, വൃക്ഷങ്ങളും, ലതകളും, മണ്ണു, കല്ലു, രത്നം മുതലായവകളും—ഇവയും പ്രഭയെ സ്ഫുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ഒരേ ആത്മചൈതന്യത്താൽ തന്നെയാകുന്നു.

ഞാൻ എന്നു പറയുന്നതു അല്പം ആത്മവിചാരം ചെയ്യുന്നോക്കുമ്പോൾ കരചരണാദ്യവയവങ്ങളോടുക്രൂടിയതും നാശവസ്തുവുമായ ഈ ശരീരത്തെയല്ലെന്നും, അവിനാശിനിയായ പരിപൂർണ്ണാത്മാവിനെയാണെന്നും ബോധം വരുന്നു. ഈ ഞാൻ ഏകരൂപമാണു്. എനിക്കു അന്യമായി മറ്റു യാതൊന്നും ഇല്ല. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും, വൃക്ഷലതാദികളും, ആന, പാമ്പു മുതലായവയും ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവന്മാരും ഏകനായ ഞാൻ തന്നെയാണു്. എനിക്കന്യമായി യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ എനിക്കു സുഹൃത്തും വിരോധിയും ഇല്ല. സുഖവും ദുഃഖവും ഇല്ല. ശീതവും ഉഷ്ണവും എന്നെ (ആത്മാവിനെ) സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ദേവിയും ദേവനും ഞാൻതന്നെ. ശിവനും ശക്തിയും ഞാൻതന്നെ. ലൌകികത്തിൽ പെരുമാറുന്ന സമയം ഞാൻ മായയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവ

നായിരിക്കുന്നു. ലോകത്തെ—മായയെ—ആത്മവിചാരധ്യാനശക്തികളെ കൊണ്ടു ത്യജിച്ചാൽ താൻ പരമാത്മാവു്. ഓരോ ഉപാധികളിൽ എന്റെ അംശം പ്രവേശിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവയെ ജീവാത്മാവെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നു. ജീവാത്മാവു് വാസനയെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വാസന, സത്തും അസത്തും രണ്ടുവിധം. സദ്വാസന, സൽപ്രവൃത്തികളേയും ദുർവ്വാസന, ദുഷ്പ്രവൃത്തികളേയും ചെയ്യിക്കപ്പെടുന്നു. വിവേകവൈരാഗ്യങ്ങളാൽ രണ്ടുവിധ വാസനകളും ശമിച്ചു സങ്കല്പം ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ ആ ജീവാത്മാവു്—തന്നെ പരമാത്മാവായി സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നു. സർവ്വശക്തികളും തന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സാത്വികനിലയിൽ ഉൽകൃഷ്ടതവരുമ്പോൾ താൻ സകല ജീവികളേയും ഒന്നുപോലെ കണ്ടു ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നു. തന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപത്തെ—പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ—വികല്പഹീനനായി താൻ ധ്യാനിച്ചു, ദർശിച്ചു, അതിൽ ലയിക്കുന്നതു തന്നെയാണു് മോക്ഷം. ലയാവസ്ഥയിൽനിന്നു വേർപെട്ട അതേ ഓമ്മയോടുകൂടി കർമ്മം ചെയ്യുന്നതുതന്നെയാണു് ജീവൻമുക്തഗതി. ജീവൻമുക്തനെ കർമ്മങ്ങൾ സംശ്ലിഷ്ടമാക്കുന്നില്ല. ജീവൻമുക്തസംഗംകൊണ്ടു ലോകത്തിനു ശുദ്ധിവരുന്നു. ജനങ്ങൾ പരിശുദ്ധരാകുന്നു. ആയതിനാൽ പുരാണശാസ്ത്രാദി സദ്ഗ്രന്ഥപഠനങ്ങളാലും നാമപൂജാധ്യാനാദികളാലും ജ്ഞാനവിചാരങ്ങളാലും മനസ്സിനെ നിർമ്മലമാക്കുക. കാലക്രമംകൊണ്ടു ആ നിർമ്മലമനസ്സു ആത്മസ്വരൂപമായി ഭവിക്കും നിശ്ചയം. അപ്പോൾ ജീവൻ മുക്തനിലയിൽ പെരുമാറുന്നതിനു സർവ്വശക്തിസ്വരൂപൻ അനുഗ്രഹിക്കും.

"ദൈവാധീനം, ജഗൽസർവ്വം, ദൈവാധീനം, ജഗൽസർവ്വം."

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

പുരാണകഥകളും യുക്തിവാദങ്ങളും

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ' മതസംബന്ധമായ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന കഥകളിൽ ചിലവ, വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും യുക്തിവിരുദ്ധമാണെന്നും മറ്റും ആംഗലഭാഷാജ്ഞാനികളിൽ പലരും പറയുന്നുണ്ടു്. ആധുനികകാല

ത്തിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ നവീനയന്ത്രസാമഗ്രികൾ കാണുമ്പോൾ പൌരാണിക കാലത്തേക്കാൾ—വർത്തമാനകാലം എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠനിലയിൽ ആണ് എത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു ഞാനും ചിലപ്പോൾ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. ആകാശവിമാനം, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, സ്വനഗ്രാഹി, ഛായാഗ്രാഹി, ഛായാചേഷ്ടന സൂത്രം മുതലായ വിശേഷയന്ത്രസാമഗ്രികൾ ഇക്കാലത്തുണ്ടായിരിക്കുന്നവല്ലൊ.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസദേവന്റെ ഈ വചനം കേൾക്കുക. "രാമൻ, സീതാ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, രാധ, അർജ്ജുനൻ എന്നിവർ വാസ്തവത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അല്ലെന്നോ കേവലം കഥാപാത്രങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നൊ നീ വിചാരിക്കേണ്ട. ദിവ്യകഥകൾക്കു രഹസ്യാർത്ഥം മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും കരുതേണ്ട. നിന്നേപ്പോലെതന്നെ അവരും ഭൂമിയിൽ മാംസരക്തയുക്തന്മാരായി ജീവിച്ചിരുന്നവർതന്നെ. എന്നാൽ അവർക്കു ദിവ്യാംശവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതത്തിനു യഥാർത്ഥമായും തത്വപൂർണ്ണമായും ഉള്ള സ്ഥിതികൾക്രമേണ ഉണ്ടായിരുന്നു" പിന്നെ യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ കഥ പറകയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയും ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നവയും ആയ ഇത്തരം അനവധി വിശിഷ്ടയന്ത്രങ്ങൾ പൌരാണികകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അനവധി രേഖകൾ ഉണ്ട്. രാമായണത്തിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന "പുഷ്പകവിമാനം" ആകാശഗമനയന്ത്രമല്ലേ? കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയേക്കാൾ ഏറ്റവും വിശിഷ്ടസാധനം ആണല്ലൊ പുരാണകാലത്തു മനോവേഗസാധകന്മാർ അനുവർത്തിച്ചുവന്ന മനശ്ശക്തിവിദ്യ. സ്വനഗ്രാഹിമുതലായ എത്രയോ വിശിഷ്ടയന്ത്രങ്ങൾ ശ്രീമദ്ദ്വാരകയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി "വാണികം പറയാതേ താനേശബ്ദിക്കും യന്ത്രം"

എന്നും മറ്റും ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധം ദ്വാരകാനിർമ്മാണഘട്ടത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! യുക്തിവാദം ചെയ്യുന്നവരെ സമ്മതിപ്പിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളവയായി പുരാണങ്ങളിൽ പല ഘട്ടങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതോ ഇരിക്കട്ടെ. തത്വപൂർണ്ണങ്ങളായ സ്ഥിതികൾക്രമേണ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ഏതുപ്രകാരമാണ് ബോധ്യം

വരുത്തേണ്ടതു്? പാലാഴിമഥനം, കാളിയമർദ്ദനം, രാവണന്റെ ദശവക്ത്രത്വം, ഹനുമാന്റെ സമുദ്രതരണം, കാലാരി, കാമാരി, ത്രിനേത്രൻ, ത്രിപുരാരി, എന്നീ നാമധേയങ്ങൾ, ബ്രഹ്മാവിന്റെ ചതുർമ്മുഖത്വം, ദേവിയുടെ ചതുഷ്ഷഷ്ടിഹസ്തത്വം, പർവ്വതപുത്രി പാർവ്വതി, ശ്രീകൃഷ്ണന പതിനാറായിരത്തെട്ട ഭാര്യമാർ, പാഞ്ചാലിക്കു അഞ്ചു ഭർത്താക്കൾ, സൂര്യപുത്രൻ കാലൻ, ഒരേതരം മനുഷ്യക്കു തന്നെ, ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്രത്വം, ഇവയിലെല്ലാം തത്ത്വഹത്യമായി എന്തിരിക്കുന്നു? യുക്തിക്കു ചേരുന്നില്ലെന്നമാണു് ഇപ്പോഴത്തെ ആംഗലഭാഷാവിദഗ്ദ്ധാദ്ധ്യാപരിഷ്കാരികളുടെ വയ്പും.

ഗുരു:—ഭേഷ്! വളരെ നന്നായി. പ്രിയശിഷ്യ! തന്റെ മനസ്സിലുള്ളതൊ അന്യന്മാരാൽ പറയപ്പെട്ടതൊ ഏതായാലും ഈ വക സംശയങ്ങൾ നേരിട്ടുചോദിച്ചതു ഉത്തമമായി. പാലാഴിമഥനം മുതലായി സംശയകരങ്ങളായ കഥകളേയും മറ്റും പറഞ്ഞു തത്ത്വഹത്യരീതിയിൽ അല്പം ഉപന്യസിക്കാം. ഈ തത്ത്വഹത്യവിവരണങ്ങൾ എനിക്കുള്ള ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ എന്റെ സൂക്ഷ്മമനസ്സിൽ ഉദിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ നാസ്തികവാദത്തിൽ തുനിയാത്ത ഈശ്വരഭക്തന്മാക്കു മാത്രമേ യോജിക്കയുള്ളുവെന്നും വന്നേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും "ദൈവാധീനംജഗൽസർവ്വം" എന്ന അസ്ഥിവാരത്തിന്മേൽ നില ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവനായ ഞാൻ അതു പ്രകാശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതു എന്റെ ധർമ്മമല്ലെന്ന കരുതിമാത്രം ഏതാനും ഭാഗങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാം.

പുഷ്പമാലാസ്ഥീകരണം മുതലായ രാജസഗുണപ്രസൃഷ്ടചേഷ്ടകളാൽ പലരും ജരാനരകർക്കധീനരാകുന്നു. അതിനു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം താമസ, രാജസാഗുണസ്വരൂപികളായ ശിവബ്രഹ്മാദികർക്കു സാധ്യമല്ലാതെ വരുന്നു. സ്വാതികത്തെ, മഹാവിഷ്ണുവിനെ ശരണംപ്രാപിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മുപ്പത്തിമുക്കോടിദേവന്മാരെവിളിച്ചുവരുന്ന അനവധി സദ്വിചാരങ്ങളേയും നൂറുകോടി അസുരന്മാരെവിളിച്ചുവരുന്ന അനവധി ദുർവ്വിചാരങ്ങളേയും ഒന്നു ചേരുന്നതിനു നിയോഗിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സങ്കല്പം അസ്തമിക്കുന്നു. നിർവ്വിചാരനാകുന്നു. പിന്നീടു് മന്ദരപർവ്വതമാകുന്ന സുഷുമ്നാനാഡിയെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു ചലിക്കാതെ നിത്തി പ്രാണവായുവാകുന്ന വാസുകിക്കയറിനെ ഇട, പിംഗല എന്നീ

രണ്ടുവശങ്ങളിലും ക്രൂടി, അയച്ചുകൊടുത്തു വലിക്കയും വലിച്ചശേഷം അയച്ചുകൊടുക്കയും ഈ വിധമുള്ള രേചക—പൂരക മഥനത്തിൽ—കല്പകവൃക്ഷം, ചിന്താമണി ഉച്ചൈശ്രവസ്സ് മുതലായ അഷ്ടാദശസിദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കാതെ—ചന്ദ്രക്കലപ്രകാശത്തേയും തിരസ്കരിച്ച് ലക്ഷ്മ്യുത്ഭവത്തെ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഐശ്വര്യത്തെ സാധകിക്കുന്നതിൽ ലയിപ്പിക്കുമ്പോൾ ജരാമരണകളും എന്നല്ല മരണം തന്നെയും നീക്കിനിർത്തുന്നതായ അമൃതസേവനത്തിനിടയാകുന്നുവെന്നുള്ള ഉപദേശാനുസരണം ദൃഢചിത്തതയോടുക്രൂടി പ്രവൃത്തി നടത്തുകയാൽ അവർ-അതായതു രാജസഗുണപ്രധാനികളായ ദേവേന്ദ്രാദികളും നാശരഹിതരായി ഭവിക്കപ്പെട്ടു. യോഗസമ്പ്രദായം ഈ വിധമാകയാലും യോഗപരിശീലനം ജരാമരണഹീനമാക്കുമെന്നുള്ളതിനാലും ഈ വകഗ്രന്ഥാർത്ഥങ്ങൾ അഭ്യാസികൾക്കു അനുഭവബോധ്യമായേക്കാം.

പൂജ്യന്മാരെ ആദരിക്കാതിരിക്കുന്നവർ ഡാംഭികന്മാരാണു്. അവർ തന്നെ വണങ്ങാത്തവരെ എതിർത്തു ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതു ഗന്ധർവ്വൻ കാളിയശിരസ്സിലെ ശ്രീകൃഷ്ണനൃത്തനംപോലെ നിധനഷ്ടം, മനനഷ്ടം, രോഗദുഃഖം മുതലായ ഈശ്വരന്റെ ഓരോ പാദപ്രഹരങ്ങൾ ഒന്നിനുമേലൊന്നായി ഏൽക്കുന്നു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞു അതുവക ദുഃഖങ്ങൾ മറക്കുപ്പോൾ വീണ്ടും അയാൾ തല അല്പം പൊക്കുന്നു. ചീറിത്തുടങ്ങുന്നു. ബന്ധുമരണമെന്ന ഒരു ചവുട്ടുക്രൂടി അതു തലയ്ക്കു വീണ്ടും ലഭിക്കുന്നു. അല്പകാലത്തേയ്ക്കു വീണ്ടും അതു തല താഴ്ന്നു. ഈ വിധം എപ്പോഴത്തലയും—അല്ലെങ്കിൽ ദിവസം തോറും അയാളുടെ തല—കുനിഞ്ഞു ശാന്തനായി നടക്കുന്നതുവരെ—ഈശ്വരപാദപ്രഹരം ഏറ്റുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം പൂർണ്ണശാന്തനായി ദൈവികപാദചിഹ്നം ശിരസ്സിൽ ധരിക്കപ്പെട്ടവരായി നടക്കുന്നവർക്കു എക്കാലത്തും എവിടെയും സഞ്ചരിക്കാം. ആരേയും ഭയപ്പെടേണ്ട—എന്നുള്ള തത്വത്തെ കാളിയമർദ്ദനംകൊണ്ടു ഉൗഹിക്കപ്പെടാം.

പ്രിയശിഷ്യ! നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ എത്തുന്നവക്കെല്ലാം ഒരു തലയേ ഉള്ളൂ. രാവണനു പത്തുശിരസ്സുണ്ടെന്നുള്ളതു യുക്തിക്കു ചേരുന്നില്ല എന്നല്ലെ പിന്നൊരു സംശയം. ദൈവശക്തിക്കു ഈ വിധം ഒരു അതിരിട്ട സംശയിക്കപ്പെടുന്നതു മഹാപാപമാണു്. ചിലതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു ഇന്ന ഇന്ന അധികാരമെ ഉള്ളുവെന്നു ലൌകികത്തിൽ ചട്ടം നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതോതനുസരിച്ചു ഈശ്വരനേയും കണക്കുക്രൂട്ടരുതു്. സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനു് ഒരു കഴു

ത്തിൽ തന്നെ നാലോ, പത്തോ, പതിനാറോ, ആയിരമോ തല സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു എങ്ങിനെ സംശയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ തന്നെ നോക്കുക. ചിലക്കു ഓരോ കയ്യിൽ ആറാറു വിരൽ-ചില പശുക്കൾക്കു അഞ്ചു അകിട്—ചില വൃക്ഷങ്ങൾ പകുതി വളച്ചുകുശേഷം തടി ഇരട്ടയായിത്തിരിയുന്നു. ചില തേങ്ങകൾക്കു കൊമ്പു മുളയ്ക്കുന്നു. ചില പശുക്കൾക്കു മുതുകിൽ നാക്കുണ്ടാകുന്നു. പത്തഞ്ചു വ്യാസം ഇല്ലാത്ത നമ്മുടെ മുഖത്തിൽ കണ്ണു, മൂക്കു, വായു, കവിൾ, ചെവി, താടി—ഇവയെല്ലാം അമത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതേ അളവിനകത്തു ഇതേ സാധനങ്ങൾ എല്ലാം സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസമെന്യെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും നൽകീട്ടും ഉണ്ടു. അൻപതുകോടി ജനങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടിയാലും—ഒരുവന്റെ തുല്യമായി—ഈഷൽഭേദം വരാതെ—മറ്റൊരുവനെ കാണുന്നില്ല. എന്തതിശയം! ഒരു ആനയുടെ കൈ, കാൽ, ചെവി, വയർ, ദേഹേന്ദ്രിയങ്ങൾ, വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവ ഉള്ളതുപോലെ ഒരു ഉറുമ്പിനു—അതിനു തക്കവണ്ണവും ഈ എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും നൽകീട്ടുള്ള സർവ്വശക്തനു—ഉറുമ്പിന്റെ ആ വക എല്ലാഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടും പ്രവൃത്തി നടത്തിക്കുന്ന ആ സർവ്വശക്തനു—ഒരു രാക്ഷസനെ പത്തുതലയും ഇരുപതു കയ്യും ആയി സൃഷ്ടിക്കുവാനും അതിനെ ചലിപ്പിച്ചു പ്രവൃത്തി നടത്തുവാനും സാധിക്കയില്ലെന്നുണ്ടോ? ആലിന്റെ ബീജം എത്രയോ സൂക്ഷ്മമായിരുന്നിട്ടും അതിനുള്ളിൽ എത്രയോ ശാഖോപശാഖകളോടും എത്രമാത്രം തടിവണ്ണത്തിലുമുള്ള ആലുവൃക്ഷത്തെ—വികാസത്തിലേക്കായി അടക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ആ വിധം പത്തു തലകളോടുകൂടി ഒരാൾ ജനിച്ചിട്ടില്ലെന്നും അങ്ങിനെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നും വിചാരിക്കുന്നതു ബുദ്ധിമത്തുക്കളുടെ ലക്ഷണമാകുന്നില്ല. മറ്റൊരു പ്രകാരം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ നാമെല്ലാം തന്നെ ഒരുതരം ദശവക്ത്രന്മാരെന്നോ, ശതവക്ത്രന്മാരെന്നു തന്നെയുമോ ഉള്ള അഭിധാനത്തിനു അർഹന്മാരാകുന്നുണ്ടു. ആലോചനയിൽ മുഴുകുമ്പോൾ പണ്ഡിതമുഖം, ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകുമ്പോൾ യോഗിവദനം, കാമസക്തരാകുമ്പോൾ കാമവക്ത്രം, കോപിഷ്ഠരാകുമ്പോൾ മൃത്യുമുഖം, ചോരവൃത്തിയിലേർപ്പെടുമ്പോൾ കള്ളലക്ഷണമുഖവും ഈ വിധം ഓരോ വൃത്തികൾക്കും ഒരാൾക്കു തന്നെ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു അനവധി മുഖങ്ങൾ ജാതമാകുന്നു, നശിക്കുന്നു. അതിനാൽ ശാന്തചിത്തനാകാതെ പലതരം വദനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പലതരം വികാരങ്ങൾക്കു

ധീനപ്പെട്ടുന്നവൻ ദശവക്ത്രനായി, ദുരാലോചനാസംഘനേതാവായി, സുഹൃദുപദേശതിരസ്കാരകനായി, വംശനാശകനായി— ഒടുവിൽ നിത്യനരകനിവാസിയായി ഭവിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള തത്പാത്പര്യം രാവണന്റെ ദശവക്ത്രത്വത്തിൽ അന്തർല്ലീനമായിരിക്കുന്നു.

ആധുനികകാലത്തുതന്നെയും കായികാഭ്യാസങ്ങളാൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ചയിൽ എത്തീട്ടുള്ളവർ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മോട്ടോർവണ്ടി പിടിച്ചുനിർത്തുക, മാറത്തു ആനയെ കയറിനിൽക്കുക, നെഞ്ചിൽക്രൂടി ഭാരവണ്ടി കയറിവിടുക, മുതലായ അസാദ്ധ്യകായ്യങ്ങൾ നടത്തുകയും ശ്വാസാഭ്യാസത്തിന്റെ എത്രയോ താണപടിയിൽ നില്ക്കുന്നവർപോലും തങ്ങളുടെ മാംസനാരുബന്ധങ്ങളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി രണ്ടാളെന്നു തോന്നിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ ശരീരത്തെ വിപുലമാക്കുന്നതും നോക്കുമ്പോൾ നിത്യബ്രഹ്മചാരിയും, യോഗാഭ്യാസവരിഷ്ഠനും, ദൈവവിശ്വാസഭാർഢ്യത്താൽ ഭക്തശ്രേഷ്ഠനും ആയിരുന്ന ഹനുമാൻ, പോരെങ്കിൽ—"തദനു മമ ഹൃദി സപദി രഘുപതിരനാരതം, തസ്യാംഗുലീയവുമുണ്ട ശിരസി മേ" എന്നു വിശ്വാസപൂർവ്വം ഉദ്ഘരിച്ച ശ്രീഹനുമാൻ, തന്റെ അഷ്ടൈശ്വര്യസിദ്ധികളാൽ-ഗരിമത്വം പ്രാപിച്ചതും ആകാശസംഭാഷണം നടത്തിയതും കൃശാംഗനായതും ലങ്കാമർദ്ദനം നടത്തിയതും മറ്റും അതിശയനീയമാണോ? ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസർ അരുളീട്ടുള്ളതുപോലെ ഈ വക സംഭവങ്ങൾക്കു തത്പാത്പര്യമായ അർത്ഥവും ഇല്ലെന്നില്ല. സീതാദേവി—സർവ്വശക്തിസ്വരൂപിണിയല്ലെ? ആ പരമശക്തിയെ കണ്ടുപിടിച്ചു അതിൽ ലയം പ്രാപിക്കേണ്ടതു ഓരോ മനുഷ്യരൂപധാരിയായ ജീവന്റേയും കടമയല്ലേ? ആ ദേവി എവിടെയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്? ഏഴുകോട്ടകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ലങ്കയിലെ അശോകവനത്തിൽ. അതേ, അശോകവനം:—ശോകം സ്പർശിക്കാത്തതും സാധാരണ ആളുകൾ സഞ്ചരിക്കാത്തതുമായ വനത്തിൽ--ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ. ഏഴുകോട്ടകൾക്കുള്ളിൽ:—ചർമ്മം മാംസം, അസ്ഥി മുതലായ സപ്തധാതുക്കളും കടന്നുള്ളസ്ഥലത്തു്. ദേവിയെക്കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനയക്കുന്ന ദൂതൻ ആരാണെന്നു നോക്കുക. ജഗൽപ്രാണപുത്രൻ:-ജഗത്തിലെ പ്രാണൻ അച്ഛനാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിലെ പ്രാണൻ ജഗൽപ്രാണപുത്രൻ. ശരീരത്തിലുള്ള പ്രാണനെ ബിന്ദുസ്ഥാനത്തേക്കയയ്ക്കുന്നു. ആർ അയയ്ക്കുന്നു? സുഗ്രീവൻ. നല്ല ഗ്രീവയുള്ള ആൾ ശരീരപ്രാണനെ അയയ്ക്കുന്നു. സമുദ്ര

തരണം — അഥവാ — സംസാരസമുദ്രതരണസ്ഥിതി ഏതുവിധം? കരങ്ങൾപരത്തിയും "അതിവിപുലഗളതലവ്യമാർജ്ജവമാക്കിനി ന്നാകുഞ്ചിതാംഘ്രിയായുൽപാനയനനായ് ഭശവദനപുരിയിൽ നിജഹൃദയവുമുറപ്പിച്ചു" എന്നും മറ്റുമുള്ള രാമായണഭാഗങ്ങൾ യോഗികളുടെ ഓരോതരം ആസനസ്ഥിതിയിലുള്ള ധ്യാനാവസ്ഥയേയും പരാമർശിക്കുന്നതിനാൽ ഈ വക തത്പാത്ഥങ്ങളെ സത്യവത്താക്കുന്നുണ്ടെന്നുകൂടി പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

പരമശിവത്തെ, സമാധിയിൽ ദർശിച്ചു ലയിക്കുന്നവർ കാലം പോകുന്നതറിയുന്നില്ല. ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽ ബിന്ദുസ്ഥാനത്തു അന്തർദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവർക്ക് വസ്തുക്കൾ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തിൽ ഉൾക്കണ്ണിനു ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഫാലമദ്ധ്യേ ഒരുനേത്രംകൂടി ഉണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു ബിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ലക്ഷീകരിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ സകലവിധ കാമങ്ങളും അവരുടെ ത്രിപുരമാകുന്ന താപത്രയങ്ങളും നശിച്ചുപോകുന്നു. ഇത്യാദിഉപപാത്ഥങ്ങളാലും പരമശിവനുള്ള — കാലാരി, ത്രിനേത്രൻ, ഫാലനേത്രൻ, കാമാരി, ത്രിപുരാരി-എന്നീവിധമുള്ള നാമധേയങ്ങൾ സാർത്ഥകങ്ങളാകുന്നുണ്ട്.

കിഴക്കു, തെക്കു, വടക്കു, പടിഞ്ഞാറു എന്നീ ലോകത്തിന്റെ നാലുഭാഗങ്ങളിലും ബ്രഹ്മം പരിപൂർണ്ണദർശനത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം ബ്രഹ്മദേവനുള്ള ചതുർമ്മുഖത്വവും, നാനാസ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള നാനാവിധ മനുഷ്യരും പക്ഷിമൃഗാദികളും എല്ലാം അവരവരാൽ മനോവാക്ക്കായാദികളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന എല്ലാവിധകർമ്മങ്ങൾക്കും യോജ്യമായ നിലയിൽ — ഭൃത്യന്റെ വേല കൊൾക്കയജമാനൻ സ്വന്തകൈകൊൾകൊണ്ടു ക്രൂരികൊടുക്കുന്നതുപോലെ — സർവ്വശക്തിസ്വരൂപിണി ആയ ദേവി അനവധിഹസ്തങ്ങളാൽ പലതരം ആയുധങ്ങളെക്കൊണ്ടു, നിഗ്രഹാനുഗ്രഹമാകുന്ന ക്രൂരി സദാസമയവുംകൊടുത്തുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ദേവിയുടെ ചതുഷ്ഷഷ്ടി ഹസ്തത്വവും, യോജിക്കുന്നുണ്ട്.

"ദീപത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള നീ മേഖല കാരണശരീരമാകുന്നു. ദീപത്തിന്റെ നീലഭാഗത്തെച്ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന പ്രകാശമുള്ള ഭാഗം സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ദീപത്തിന്റെ ബഹിർഭാഗം സ്ഥൂലശരീരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു." എന്നു ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ ഒരു വചനം അരുൾചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആയതുപോലെ മനുഷ്യർക്കും, പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കും എന്നല്ല പർവ്വതം, നദി, സമുദ്രം, പൃഥിവ്യാദി പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ ഇവയ്ക്കും മൂന്നുവിധശരീരം ഉണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ദിവ്യന്മാരായ എത്രയോ മഹാത്മാ

ക്കും—സ്ഥൂലശരീരം ദുഃഖഹേതുകമാണെന്ന കരുതി—സൂക്ഷ്മശരീരവാന്മാരായി അചലാവസ്ഥയിലായും മറും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ വിധമുള്ള ദിവ്യന്മാർ അവരുടെ ദിവ്യശക്തിപ്രഭാവത്താൽ സന്താനങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വരുണൻ, വായു, അഗ്നി, ഹിമവാൻ, മുതലായവർ ഈ വിധമുള്ള ദിവ്യതപം ഉള്ള വരും അവരുടെ സ്ഥൂലശരീരം ജഡചേഷ്ടയെ സഹീകരിച്ചിരുന്നാലും സൂക്ഷ്മശരീരകരണത്താൽ പ്രവൃത്തി നടത്തത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരും ആയിരിക്കും.

ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവു പതിനാറായിരത്തെട്ടു വനിതകളുടെ പതിമാത്രമല്ല. ലോകത്തുള്ള സകലരുടേയും സകലത്തിന്റെയും പതിയാകുന്നു. പഞ്ചാലിയാകുന്ന ചിത്തസ്വരൂപം പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളോടും യോജിച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. സൂര്യന്റെ ഉദയാസ്തമയങ്ങളാൽ നാഴിക, വാരം, പക്ഷം മുതലായ കാലങ്ങളും ഗണിക്കപ്പെടുന്നതിനാലും ആവിധം കാലചക്രഭ്രമണംനിമിത്തം ജീവികളും മരണം പ്രാപിക്കുന്നതിനാലും സൂര്യപുത്രൻ കാലൻ എന്ന പുല്ലിംഗശബ്ദത്തിലും പറയപ്പെടുന്നു. ഒരാൾ മറാക്കെങ്കിലും ദാസ്യവൃത്തി ആചരിക്കയോ, തന്റെ അവസ്ഥയെ ശോചിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആ ആൾ തന്നെ ശൂദ്രപ്രവൃത്തിയെ അവലംബിക്കുന്നതിനാൽ അതേസമയം ആ ആൾ ശൂദ്രൻതന്നെയാകുന്നു. ആ ആൾതന്നെ, കച്ചവടം മുതലായ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയം വൈശ്യനാകുന്നു. അധികാരമുള്ള സർക്കാരുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു രാജ്യഭരണം നടത്തുകയോ, യുദ്ധം നടത്തുകയോ, ചെയ്യുമ്പോൾ ആ ആൾതന്നെ ക്ഷത്രിയനാകുന്നു. പിന്നീട് ഈശ്വരവിഷയത്തിലേർപ്പെട്ട നാമജപം നടത്തുകയോ, ബ്രഹ്മധ്യാനം ചെയ്കയോ ചെയ്യുന്നേടത്തോളം സമയം മുഴുവൻ ആ ആൾ പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മജ്ഞാനാഭ്യാസവൃത്തിയിലാകയാൽ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് യുഗഭേദങ്ങളും. അല്ലാതെ അനന്തമായി ഗമിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്ന കാലമാകുന്ന നദിക്കു വിലങ്ങിനെയായി അതിർത്തികളും തിരിച്ചു ഇന്നടം മുതൽ ഇന്നടംവരെ കൃതയുഗമെന്നോ ത്രേത, ദ്വാപര കലിയുഗങ്ങളെന്നോ വേർതിരിച്ചിട്ടില്ല. കീർത്തനം കലിയിങ്കൽ. അർച്ചനം ദ്വാപരത്തിൽ, ത്രേതായുഗത്തിൽ ധ്യാനം, കൃതയുഗത്തിൽ തപസ്സ് എന്നും മറും വചിച്ചിട്ടുള്ളതു ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും മനസ്സിന്റെ അപ്പഴപ്പോഴുള്ള സ്ഥിതിഗതികളും പ്രകാരം ഈശ്വരസേവനടത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും മറും ആകുന്നു. തപോവൃത്തിയിലേർപ്പെ

ട്ടിരിക്കുന്നയാൾ കൃതയുഗത്തിലെ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നോക്കു. ഈ വിധം മനസ്സിന്റെ പല തരത്തിലുള്ള വ്യാപകശക്തിയാലാണ് ഈ ലോകം പലയുഗമെന്നും, പലജാതിയെന്നും പലതരമായും കാണപ്പെടുന്നതു്. അപ്രകാരമുള്ള മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കി, ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ സ്ഥിരതവരുത്തുന്നതായാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശങ്ങൾക്കും ഉദയലോക നന്മകൾക്കും ഒരതിരും കല്പിക്കാവുന്നതല്ല.

"ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം"

രണ്ടാംഅദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

മെസ്മരിസവും, യോഗാഭ്യാസവും.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ അവിടുന്നുപദേശിച്ച ജീവൻമുക്തനിലയിൽ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പെരുമാറുന്നതിനു എന്താണു ഞാൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു്?

ഗുരു:—ഹേശിഷ്യ! "ഒരുത്തനെ ജ്ഞാനിയോ, അജ്ഞാനിയോ, മുക്തനോ, അമുക്തനോ ആക്കുന്നതു് മനസ്സാകുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഗതികൊണ്ടത്രേ ഒരുത്തൻ വിശുദ്ധനും, അന്യൻ ദുഷ്ടനും ഒരുത്തൻ ഗുണവാനും, അന്യൻ പാപിയുമായി ഭവിക്കുന്നതു" എന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണഭഗവാൻ അരുളീട്ടുണ്ടു്. മനോനിഗ്രഹവും ഏകാഗ്രചിത്തനിലയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനാൽ ഒരാൾക്കു ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ആനന്ദവാനായിരിക്കുന്നതിനു ഇടവരുന്നതാണു്. മനസ്സിനെ ഒന്നിൽതന്നെ ഏകവിചാരമായി നിത്തി ശീലിപ്പിക്കുന്നതിനു ഓരോ മനുഷ്യനും പഴകുന്നതായാൽ അയാളുടെ ഉള്ളിൽ അളവില്ലാത്ത ശക്തികൾ വന്നുചേരുന്നുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു ബോധപ്പെടുകയും തന്നിമിത്തം അയാൾ മനസ്സിളക്കമില്ലാത്തവനായി തീരുകയുംചെയ്യുന്നു. അഗാധമായ നദി ശാന്തമായൊഴുകുന്നതുപോലെ അയാൾ ഗംഭീരനും ധീരനും ശാന്തനുമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കു ഭക്തിയോഗം, രാജയോഗം, ജ്ഞാനയോഗം മുതലായ യോഗാഭ്യാസങ്ങൾ മാർഗ്ഗങ്ങളാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—ഗുരോ! അവിടുന്നരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ യോഗാഭ്യാസമാർഗ്ഗത്തെക്കാൾ ഏകാഗ്രചിത്തപരിശീലനത്തിനു പാശ്ചാത്യരാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട മെസ്മരിസം—അല്ലെങ്കിൽ നവീനവിചാരശാസ്ത്രം—മാർഗ്ഗം ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണെന്നു പലരും പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നതിനിടയായിട്ടുണ്ട്. യോഗാഭ്യാസമോ, മെസ്മരിസമോ ഏതാണു സ്വീകാര്യം?

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! പ്രപഞ്ചവാസികളിൽ ആയിരത്തിലൊരാൾ വീതമെങ്കിലും വാസ്തവമായ ഈശ്വരവിചാരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട സാക്ഷാത്തായ ആത്മസുഖാനുഭവം നേടുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതു അപൂർവ്വമാണു്. മറ്റുള്ളവർ നശ്വരങ്ങളെങ്കിലും തല്ക്കാലസുഖഹേതുക്കളായ ധനം, പ്രതാപം, യശസ്സു മുതലായവയുടെ സമ്പാദനത്തിനാണു് പൂർണ്ണമനസ്സും യോജിപ്പിക്കുന്നതു്. യോഗാഭ്യാസം മോക്ഷാർത്ഥികളായ നിഷ്കാമകർമ്മികൾക്കു യോജിക്കുന്നവയും മെസ്മരിസരീതി സകാമികൾക്കുള്ളവയും ആണെന്നുവരികിലും രണ്ടിലേക്കും ഉപയുക്തമായ മനോനിഗ്രഹപരിശീലനത്തിനു "നവീന വിചാരശാസ്ത്രം" പടുതി ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യംതന്നെയാകുന്നു. മെസ്മരിസരീതി—പലരുടെയും പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളാൽ ഈയിടെ ദോഷസങ്കലിതമായി തീരുന്നില്ലയോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ട പതനത്തിലായിട്ടുണ്ടു്. മെസ്മരിസ സാധകന്മാർ അവരുടെ അഭ്യാസപരീക്ഷണങ്ങൾക്കായി വിനോദത്തിനായും വാസ്തവമായും ചാരിത്രത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ധനാശയാൽ നീചപ്രവൃത്തികൾക്കു വശംവദരാകുന്നുണ്ടെന്നും പല മഹത്തുക്കളും പറയുന്നുണ്ടു്. ക്രൂടാതെ മെസ്മരിസനോട്ടം മുഴുവൻ നശ്വരങ്ങളായ ജഡവസ്തുക്കളിലും യോഗോദ്ദേശ്യം അനശ്വരമായ അഖണ്ഡസച്ചിദാനന്ദസ്വയംപ്രകാശവസ്തുവിലും ആകയാൽ ഒരു മുമുക്ഷുവിനു സ്വീകാര്യമായുള്ളതു യോഗമാർഗ്ഗം തന്നെയാകുന്നു. ഉത്തമമായ ഈ യോഗമാർഗ്ഗം അയ്യായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ ഭാരതീയമഹർഷിമാരാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതാണു്. ആത്മസത്തയെപ്പറ്റി പരിചിതരല്ലാതിരുന്ന പാശ്ചാത്യർ ആ ഉൽകൃഷ്ടഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇടക്കാലത്തു അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഭൌതികപരിശ്രമാർത്ഥത്തിനനുസരിച്ചു് ഈ യോഗസമ്പ്രദായത്തെയും ജീവനില്ലാത്ത മനോഹരപ്രതിമയാക്കി—പുതിയ മാർഗ്ഗദർശ്ശികളെന്ന അഭിമാനി

ക്കയും മഹാത്മാവായ ശ്രീമദ്വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ നിരന്തരപരിശ്രമഫലമായി പാശ്ചാത്യരിൽ അനവധി വിദ്വാന്മാർക്ക് ആത്മജ്ഞാനമുണ്ടായശേഷം യോഗാഭ്യാസവും മെസ്മരിസവുമായിടകലർന്ന ഒരു പുതിയവേഷത്തിൽ ഈയിട പ്രകാശിക്കയും അതു മാഗ്ഗ്സുകരതയാൽ അല്പം നന്നാണെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ ഗുരോ! ഏകാഗ്രചിത്തനില സമ്പാദിക്കണമെന്ന എനിക്ക് അതിയായ മോഹമുണ്ട്. യോഗസമ്പ്രദായങ്ങളും ശീലിക്കത്തക്കവണ്ണം ലൌകികചിന്ത വിട്ടുമാറുകയോ പരമമായ ഈശ്വരഭക്തി സംജാതമാകയോ ചെയ്തിട്ടുമില്ല. ഈ ഗദ്ധവിൽ മെസ്മരിസം രീതിക്കു എന്റെ മനസ്സു ചായുന്നും ഉണ്ട്. അതിനാൽ ദോഷപരിഹാരത്തിനോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ഏകാഗ്രചിത്തനില വരുത്തക്കവണ്ണവും—മനസ്സിന്റെ നാനാവിധത്തിലുള്ള ശക്തിപ്രഭാവങ്ങളും ആ മനോനിശ്ചയസഹായത്താൽ ലോകത്തിൽ ഉത്തമപുരുഷനായി വിഹരിക്കത്തക്കവണ്ണവും സങ്കല്പദൃഢതയാൽ ഈശ്വരധ്യാനത്തിനു സുലഭമായും തീരത്തക്കനിലയിൽ എനിക്കു മനസ്സുതപശാസ്ത്രരഹസ്യങ്ങളേയും യോഗാഭ്യാസാനന്തരരഹസ്യങ്ങളേയും അറിയിച്ചുതരുവാറാകണമെന്നു താഴ്മയായി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! നിന്റെ ഇച്ഛയിൽ അല്പംക്രുടിക്കവിഞ്ഞു ദൈവികലൌകികസുഖങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠത ലഭിക്കാനുള്ള മാഗ്ഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച "മാനസമമ്മശാസ്ത്രം" എന്ന നാമധേയത്തിൽ ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ പണ്ഡിതനായ ഒരു മഹാൻ പത്തു പന്ത്രണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കാലദേശോചിതമായി അതിനെ ക്രോഡീകരിച്ചും യോഗം പ്രാണായാമം ഇവയെ സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ പുരാണഭാഗങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചും എന്റെ അറിവിലും അനുഭവത്തിലും എത്തിയിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു സാരാംശത്തെ ചേർത്തും ഞാൻ നിന്റെ ആശയെ ഒരു വിധത്തിൽ നിറവേറാറാവുന്നതാണു്. ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്നവയെ ശ്രദ്ധാസഹിതം കേട്ടു മനസ്സിലുറപ്പിക്കയും പിന്നീടതിനെപ്പറ്റി മനനംചെയ്തു വിശ്വസിക്കയും അതിലേക്കായി ഉറവു ശ്രമിക്കയും "ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം" എന്ന തത്വം മുൻനിറുത്തി പ്രവൃത്തിമൂലമായി അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുക

യും ചെയ്യുന്നതായാൽ "നിസ്സാരനായ ഈ ഞാനും ഈശ്വരാംശമെന്നാണോ അവിടുന്നു ഉപന്യസിക്കുന്നതു്." എന്നു ചോദിച്ച പ്രിയശിഷ്യ! നീ തന്നെ ഏതാനും കാലംകൊണ്ടു സർവ്വശക്തസദ്ഗുരുവായി തീരുന്നതാണു്. "ഉത്സാഹീനം പുരുഷസിംഹമുപൈതിലക്ഷ്മീ."

"ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം"

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

മനോവ്യാപകശക്തി.

ശിഷ്യൻ:—പരമഗുരോ! അവിടുന്നു രണ്ടാമദ്ധ്യായാവസാനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട "മനസ്സിന്റെ വ്യാപകശക്തി"യെപ്പറ്റി അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെക്കുറിച്ചു് അല്പം വിശദമായി അരുൾചെയ്യേ കേൾക്കാറാകണമെന്നു വിനയമായി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—ശരി, പ്രിയശിഷ്യ! മനുഷ്യജനനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും ഇതേവരെ എളുപ്പത്തിൽ പിടികിട്ടാതെ കിടക്കുന്നതു് "മനസ്സു്" എന്നുള്ള ഒരു ഉപാധിയാകുന്നു. ഈ ഒരുപാധിയെ എത്തിപ്പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളേയും നമ്മുടെ ചൊല്പടിക്കു നിൽക്കാവുന്നതാണു്. മനസ്സിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരണം കുറെ പ്രയാസമുള്ളതാണെങ്കിലും ലോകോപകാരാർത്ഥം അറിവുള്ളിടത്തോളം "മാനസമമ്മശാസ്ത്രം"ത്തിൽപ്പെട്ടവയെത്തന്നെ പറഞ്ഞുതരാവുന്നതാണു്.

"മന ഏവ മനുഷ്യാണാം
കാരണം ബന്ധമോക്ഷയോഃ"

എന്നാണു് ആപ്തവചനം.

സാധാരണ ലൌകികപുരുഷന്മാർ ഇപ്പോഴും അനുഭവിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥകളത്രപുത്രമിത്രാദികളുമായുള്ള ബന്ധനത്തിനും—ദിവ്യപുരുഷന്മാർ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന മോക്ഷപദവിക്കും—കാരണമായിതീരുന്നതു—അതായതു മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു് ആണെന്നാണു മേൽവിവരിച്ച ആപ്തവചനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ആ

വിധം അനന്തശക്തിക്കിരിപ്പിടമായ മനസ്സിന്റെ വ്യാപകശക്തിയുടെവിധം ഏതേതുവിധത്തിലാണെന്നറിയണമെന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നം.

മനസ്സിനു ഇത്രത്തോളമേ ശക്തിയുള്ളുവെന്നോ ഇന്നതിൽ കവിഞ്ഞു മനസ്സിനു ശക്തിയില്ലെന്നോ ആക്കുംതന്നെ പരിച്ഛേദിച്ചറിയാറായിട്ടില്ല. പുരാണ ഇതിഹാസ, വേദാന്ത, തക്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ—ഈ മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്വഭാവങ്ങളും മക്കടചേഷ്ടകളും വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏതു വേദാന്തപുസ്തകത്തെ വിടുത്തിനോക്കിയാലും മനസ്സിനെ അടക്കി ശീലിക്കുന്നതിനു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണു്. മനസ്സിനെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുന്ന കായ്മ്തന്നെയാണു് ലോകത്തിൽവച്ചു ശ്രേഷ്ഠതമമായിട്ടുള്ളതു്. മനസ്സു വായുവിനു തുല്യമാകുന്നു. സദാസമയവും വായു ഏതുപ്രകാരം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ—മനസ്സും അതേ പ്രകാരം ചലനസ്വഭാവമുള്ളതാകുന്നു. ഈ മനസ്സിനെ സമുദ്രത്തിലുണ്ടാകുന്ന തിരകളോടു സാമ്യപ്പെട്ടുത്താവുന്നതാണു്. എങ്ങിനെ എന്നാൽ തിരകളിൽതന്നെ ആൺതിരയെന്നും പെൺതിരയെന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ ഉണ്ടായി ഒന്നു മറെറാന്നിൽ ലയിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. സമനിരപ്പിലുള്ള വെള്ളത്തിൽനിന്നു ഒരുതിര പെൺതിരകളോടുകൂടി അല്പാല്പമായി പൊങ്ങി കിളുന്നു കിളുന്നു വൻതിരമാലയായി സമുദ്രക്കരയിലേക്കും—മറേറതു പൂഴിമണലുകളുടെ സമൂഹത്തെ വാരിവലിച്ചുകൊണ്ടു കരയിൽനിന്നു ഉൾക്കടലിലേയ്ക്കും—ഒരുസമയവും നിലയില്ലാതെപൊയ്ക്കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഈ മനസ്സും പലപല വിഷയങ്ങളെയും തന്നിൽനിന്നുയത്തി തലച്ചോറിൽ എത്തിച്ചു് വിചാരവിഷയമാക്കിയിരിക്കേ പെട്ടെന്നു അവയെ എല്ലാം പിൻവലിച്ചു എവിടെയൊ കൊണ്ടുപോയി മറപ്പിക്കയും തല്ക്കാലം എങ്ങും അന്വേഷിച്ചാൽ കാണാത്തവിധത്തിലാക്കുകയും ആകാശത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള മിന്നൽപ്രകാശംപോലെ പെട്ടെന്നു സപ്രസ്നവിസ്മയങ്ങളെ ഉദിപ്പിക്കയും ജ്ഞാനരഹസ്യങ്ങളെ തോന്നിപ്പിക്കയും ഒടുവിൽ അവയും അകസ്മാൽ മറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നമ്മിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അനുഭവസാക്ഷിയായറിവുള്ളതാണല്ലൊ.

മനസ്സിന്റെ ഈ വിധമുള്ള മഹിമകളെ അറിഞ്ഞതാണു്. "മനംപോലെ മംഗല്യം" "മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടു്" എന്നുംമറുമുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്, ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സു അധികമായി ഓടുന്നതു നാശത്തിലേക്കു

കാരണമാകയാലാണു് "മനംപോന പോക്കെല്ലാം പോകവേ ണ്ടാം" എന്നും "ആട്ടം തിരികൽ അരച്ചുറു വരുംമുൻ ഓട്ടം കവലൈയൊരുകോടി" എന്നും മറ്റും തമിഴ്കവികളും പാടിയിരിക്കുന്നതു്.

ഈ മനസ്സിന്റെ ശക്തിപ്രയോഗത്താൽ ബലിഷ്ഠനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ബലഹീനനായും — ബലഹീനപുരുഷൻ ബലിഷ്ഠനായും കട്ടത്ത ദുഃഖത്തിലമന്നിരിക്കുന്നവൻ പെട്ടെന്നു വളരെ സന്തോഷചിത്തനായും സന്തുഷ്ടമനസ്സുള്ളവൻ ദുഃഖിതനായും തീരുന്നതു ക്രൂടാതെ രോഗങ്ങൾ തീരുന്നതിനും ദുരാചാരങ്ങളിൽ നിന്നു തീരെ വിട്ടൊഴിയുന്നതിനും, അസാദ്ധ്യങ്ങളായ പല സൽക്കാര്യങ്ങളേയും നടത്തുന്നതിനും സാധിക്കപ്പെടുന്നു. കുറിഫലം പറക, കോടാങ്കികൾക്കു വസ്ത്രം കൊടുക്കുക, വെളിച്ചപ്പാടന്മാർ പറയുന്നതിനെ വിശ്വസിച്ചു കൊണ്ടാടുക, ഇതെല്ലാം ദുർബ്ബലമനസ്സുള്ള സാധാരണക്കാരാൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന സകല കൃത്യങ്ങളിലും മേൽവിവരിച്ചവർ ജയം നേടുന്നതു മനസ്സിന്റെ വശീകരണശക്തിയിൽ ഒരംശം അവർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലാകുന്നു.

അവർ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള അല്പമായ മനോഭാവബലത്താൽ സാധാരണക്കാർ അവരെ ഇത്രമാത്രം വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ പൂർണ്ണ മനഃശക്തിസമ്പന്നന്മാരെ ബഹുജനങ്ങളാൽ എത്രമാത്രം കൊണ്ടാടപ്പെടും.

അതിനാൽ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ജനസമൂഹത്തിൽ സന്തോഷവചനം, മയ്യാദ, മനോത്സാഹം, ദേഹമനോതപഫലങ്ങൾ, കുടുംബകാര്യങ്ങൾ മുതലായ ശ്രേഷ്ഠകാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സാമർത്ഥ്യം കൊടുക്കുന്നതു, തൻമനസ്സിനെ താൻ അടക്കി വാഴത്തക്കവണ്ണമുള്ള വല്ലതേമുള്ളവരാലാകുന്നു. ഈ മനഃസ്തപഫലജ്ഞാനവും ബലവും എത്രത്തോളം ഉപകാരകരമാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ പറയാവുന്നതാണു്,

യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തു ഒരു സൈന്യം രാത്രി ശയിച്ചിരുന്ന ക്രൂടാരത്തിൻഗോറ്റിൽ ഒരു പട്ടാളശ്ശിപായി പാറാവിനു നിയുക്തനായിരുന്നു. ക്രൂടാരം വലുതായിരുന്നതിനാൽ നാലുവശത്തുമുള്ള ഓരോ ഗോറുകളിലും ഇതുപോലെ ഓരോരുത്തർ പാറാവുണ്ടായിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രി ഒരുമണിസമയം നല്ല ഇരുട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ വസന്തകാലമായിരുന്നതിനാൽ, ശീതസഹിതനായ മന്ദമാരുതൻ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ശിതളമായും സാവധാനത്തിലും അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാറ്റിൻശക്തിയാലും പകൽസമയത്തുണ്ടായിരുന്ന കഠിനപ്രയത്നക്ഷീണത്താലും ഒരു ഗാട്ടുകാരൻ തന്റെ അപ്പോഴത്തെ കഠിനമായ ട്ടൂട്ടി ഗൌരവത്തെ മറന്നുനിന്ന നിലയിൽ ബോധംകെട്ട അല്പം ഉറങ്ങുന്നതിനിടയായി. കയ്യിൽ ഇരുന്ന തോക്കു വഴുകി പതുക്കെ ഭൂമിയിൽ വീണു. ഗാട്ടു നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിൽ ഗാട്ടുകാരന്റെ ഇടതുഭാഗം കാലിനു ഏറ്റവും അടുത്തായി ഒരു ചെറിയ പീരങ്കി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു യുദ്ധസ്ഥലങ്ങളിൽ പാറാവുനിൽക്കുന്നവർ കണ്ണിമച്ചുക്രുടെന്നും കയ്യിൽനിന്നു തോക്കു താഴെ വെക്കാൻ പാടില്ലെന്നും നിർബ്ബന്ധമായ ചട്ടവും അതു ലംഘിച്ചാൽ കഠിനശിക്ഷയും പതിവാണു്. ഇപ്രകാരമിരിക്കെ പാറാവു പരിശോധിക്കേണ്ടതിലേക്കായി പട്ടാളമേലധികാരിയായ കണ്ണൽസായ്പു് കുതിരപ്പുറത്തുകയറി ഓടിച്ചുവരുന്ന ശബ്ദത്താൽ പെട്ടെന്നുണർന്ന പാറാക്കാരൻ തോക്കു കൈവശം ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു സ്വപ്നത്തോന്നലാൽ കുനിഞ്ഞു ഇടതുഭാഗം കിടന്നിരുന്ന ആ പീരങ്കിയെ പെട്ടെന്നൊട്ടുത്തു ഉയത്തി തോക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തു ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു അയാളുടെ മുഴുവൻ മനസ്സും മേലധികാരിയുടെ വരവിൽ സമർപ്പിച്ചു ജാഗ്രതയായി നിന്നു.

ഇതിനെ കണ്ട കണ്ണൽസായ്പു വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ഒന്നുംതന്നെ മിണ്ടാതെ അവിടം വിട്ടുപോയി. അയാൾ മറുവശത്തേക്കു പോയ ഉടൻ തന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്നതു തോക്കല്ലെന്നും പീരങ്കിയാണെന്നും അറിഞ്ഞു് നിന്നനിലയിൽ തന്നെ കൈവിട്ടു താഴെ ഇട്ടു. പിന്നീടു അതിനെ സ്വസ്ഥാനത്തു ആക്കുന്നതിനു അവനാൽ കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചിട്ടും അതു അനങ്ങിയില്ല. നാലാൾക്രുടി തുക്കുന്നതായ ആ പീരങ്കി ഈ ഒരാൾ എങ്ങനെപ്രകാരമാണു എടുത്തു പൊക്കിയതു്? തന്റെ ജീവനും ജീവനവും നശിച്ചുവെന്നുവരുന്നുള്ള ഏക മനഃശക്തിയാലത്രേ.

ഈ വിധത്തിൽ തന്നെയാണു് അസാദ്ധ്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളും മനസ്സിൻശക്തിമഹിമയാൽ സാദ്ധ്യനിലയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതു്.

ക്രുടാതെയും സമീപകാലത്തിൽ അടുത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു ഒരു വിശേഷസംഭവം നടന്നിരിക്കുന്നു. അതും മനഃശക്തിമഹിമയെ പ്രത്യക്ഷമായി വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്.

ഹൈറേഞ്ചു് മലകളുടെ അടിവാരമുള്ള ബ്രിട്ടീഷ്ജില്ലയിലുൾപ്പെട്ട ഒരു ഊരിൽ, ഒരു കുടിയാനവൻ ഒരു ദിവസം മദ്ധ്യാഹ്ന

സമയം—തന്റെ വക ചോളത്തോട്ടം നോക്കുന്നതിനായി തോട്ടത്തിൽ പോയി. അയാളുടെ തോട്ടത്തിൽ ചോളപ്പയിരുകൾ നല്ലവണ്ണം വളർന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ഓരോ ആൾ പൊക്കത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. തോട്ടത്തിൽ കയറുന്നതിനുള്ള പാതയുടെ ഒരു വശത്തായി കുറെ നാളായി ഒരു പുറവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പുറവു കണ്ടുകൂടാത്ത നിലയിൽ ചോളപ്പയിരുകൾ വളർന്നാടിഞ്ഞു നാലുഭാഗവും വീണിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വഴിയിൽക്കൂടി തോട്ടംഉടമസ്ഥൻ തോട്ടത്തിനുള്ളിലേക്കു പോകുന്നസമയം വഴിയിലുള്ള ആ പുററിൻവക്കിൽ തലവച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സർപ്പം ഇവന്റെ കാലിൽ ദംശിച്ചു. ഇയ്യാൾ തോട്ടത്തിലെ വിളവുകൾ നോക്കി സന്തോഷചിത്തനായി പോകുന്ന അവസരമാകയാൽ ആ ഗന്ധുവിൽ അതെന്താണെന്നുറപ്പുനോക്കാതെ ചോളക്കമ്പുതട്ടി കാലിൽ ഉരഞ്ഞതുനിമിത്തം രക്തം വന്നതാണെന്ന സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തോട്ടത്തിനുള്ളിലേക്കു ബദ്ധപ്പെട്ടു നടന്നുപോയി. അതിനെപ്പറ്റി മറെറാന്നുംതന്നെ സംശയിക്കുകൂടി ചെയ്തില്ല. ഈ വിധം മൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞു. നാലാംനാൾ പതിവുപോലെ ആ വഴി വീണ്ടും തോട്ടത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ ഘോരനായ ആ സർപ്പം ഈ ആളുടെ കൺമുമ്പിൽക്കൂടിഇഴഞ്ഞു മേൽവിവരിച്ച പുററിനകത്തു നഴയുന്നതിനെ തോട്ടക്കാരൻ കണ്ടു. ആഹാ! എന്താശ്ചര്യം! അന്നു ഞാൻ പോകുമ്പോൾ ചോളത്തട ഉരപ്പെട്ടു മുറിഞ്ഞതാണെന്നു വിചാരിച്ചു. രക്തവും വന്നുവല്ലൊ. ഈ ചതിയൻ സർപ്പമായിരിക്കും അന്നു കടിച്ചതു എന്നു മനസ്സിൽതോന്നി സംഭ്രമംനേരിട്ടു കണ്ണുകറങ്ങി അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മോഹാലസ്യം ഉണ്ടായി താഴെവീണു. വായിൽക്കൂടി രക്തം ചൊരിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കുറിനുള്ളിൽ ആ ആളിന്റെ കഥകഴിഞ്ഞു. കണ്ടുവോ മനസ്സിന്റെ ശക്തി? ഈവിധം ഇരിക്കുന്നതാകയാൽ—ഇപ്രകാരമുള്ള മനസ്സിനെ ഏതു വിധമാണു അടക്കി ഭരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഓരോരുത്തരും അവശ്യം പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മനസ്സിൻമഹിമ മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നതിനാൽ മനസ്സിനെ അടക്കി ശരീരമഹത്വത്തെ വ്യർത്ഥമാക്കാതെ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹംചെയ്തു ശരീരത്തെ സംരക്ഷിച്ചുവരുന്ന ഉത്തമന്മാരെ ലോകേശ്വരന്മാരായി നാം ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആവിധമുള്ളവരാണു അസാധ്യങ്ങളായ എത്രയോ അത്ഭുതസംഗതികളെ നടത്തി ജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർ. മഹാത്മാക്കൾ എന്നു അവരെ

പുകഴ്ത്തുന്നതാണു ന്യായം. സകലഭോഗസുഖങ്ങളെയും വെറുത്തു ആശാപിശാചത്തെ ദൂരെയോടിച്ചു ധനാശ എന്നുള്ള പൈശാചികവലയിലും കുടുങ്ങാതെ മായയെ ത്യജിച്ചു പഞ്ചേന്ദ്രിയനിഗ്രഹംചെയ്തു മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രനിലയിൽ വരുത്തി വൈരാഗ്യവിളക്കായി "എന്റെ ഉള്ളിൽ നീ നിന്റെ ഉള്ളിൽ ഞാൻ" "അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി" "പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മം" എന്ന എല്ലാവിധത്തിനാലും അറിഞ്ഞു സർവ്വമതസിദ്ധാന്തസാരസംഗ്രഹത്തിൻപടി ദൈവത്തോട് ഒന്നുചേർന്ന ജീവൻമുക്തിപദത്തെ ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശ്രീബുദ്ധൻ, ശ്രീയേശുക്രിസ്തു, മഹമ്മദുനബി, ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസർ, ശ്രീമത്വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, മറ്റു മഹർഷികൾ, ജ്ഞാനികൾ മുതലായ മഹാന്മാർ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം നടന്നു ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും അവരുടെ സംസർഗ്ഗം നിമിത്തം മനോനിഗ്രഹശീലാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നവരുമാകുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഏകദേശാംശത്തെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളവരെന്നു പറയാവുന്നവർ.

"സംത്യജ്യ ഹൃദ്ഗ്രഹേശാനം
ദേവമന്യം പ്രയാന്തിയേ
തേ രത്നമിവാജ്ഞന്തി .
ത്യക്തഹസ്തസ്ഥകൌസ്തുഭാഃ"

അർത്ഥം:—ഹൃദയമാകുന്ന ഗൃഹത്തിന്റെ അധിപനായ ദേവനെ (സ്വരാജ്യചക്രവർത്തിയെ) ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, മറ്റൊരുവൻ അന്യനായിരിക്കുന്ന ദേവനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു് ഉപാസിക്കുന്നവരോ, അവർ കയ്യിലുള്ള കൌസ്തുഭമണിയെ ത്യജിച്ചവരായിട്ട്, സാധാരണ രത്നത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. (സിദ്ധഗീതം)

നാലാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

മനോവശ്യം.

ശിഷ്യൻ:—പരമഗുരോ! മനോവശ്യം എന്നാൽ എന്താണെന്നും അതു എത്രവിധമുണ്ടെന്നും അരുൾ ചെയ്യാറാകണം.

ഗുരു:—മനോവശ്യം എന്നുവെച്ചാൽ—മനസ്സിനെ തന്റെ ഇഷ്ടപ്പടിക്കു നിത്തി ഭരിക്കുന്നതുതന്നെ. അതു സ്വയം മനോ

വശ്യം, പരമനോവശ്യം എന്ന രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. തന്റെ മനസ്സിനെ അടക്കി നിർത്തുവാൻ ശക്തി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവനു അന്യമനസ്സുകളെയും അടക്കിഭരിക്കുന്നതിനു സാധിക്കപ്പെട്ടും. അതിനാൽ സ്വയംമനോവശ്യത്തെപ്പറ്റി വിസ്തരമായി പറയപ്പെട്ടുന്നു.

സ്വയം മനോവശ്യം ചെയ്യുന്നതിനു പൂർണ്ണഅഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കുംക്രമേ പ്രബോധനങ്ങളാലും മറ്റും പരമനോവശ്യം ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

മനോവശ്യശാസ്ത്രംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം.

ശിഷ്യൻ:— മനോവശ്യശാസ്ത്രാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗമെന്താണു്.

ഗുരു:— നമ്മുടെ മനശ്ശക്തിസൂക്ഷ്മത്തെ നാം ശരിയായി അറിയുന്നതിനാൽ:—

൧. ദൈവമഹിമ ഇന്നപ്രകാരമെന്നറിഞ്ഞു് ആശ്ചര്യ്യ ബഹുമാനങ്ങളാൽ ദൈവത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിങ്കൽ മനസ്സമർപ്പണംചെയ്തു ദൈവൈക്യം അടയുന്നതിനും സംഗതിയാകുന്നു.

൨. നമ്മുടെ മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഉണ്ടാകുന്ന ആധിവ്യാധികളെ ഇല്ലാതാക്കാം.

൩. ഔഷധപ്രയോഗത്താൽ സുഖമാകാതിരിക്കുന്ന അനേകം വ്യാധികളെ നശിപ്പിക്കാം.

൪. ബാലന്മാർക്കും പ്രായം ചെന്നവർക്കും ഉള്ള ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ പരിഹരിക്കാം.

൫. മനോവശ്യശാസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഉപാദ്ധ്യായന്മാരിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു വളരെ ബഹുമാനവും വണക്കവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതു നിമിത്തം നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ ഉന്നതയിൽ വാഞ്ഛയെന്നുള്ള മോഹവും പഠിപ്പിൽ ജാഗ്രതയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു അവർക്കു സാധിക്കുന്നു. കുട്ടികളിലുള്ള ദുർന്നടപടികളെ നശിപ്പിച്ചു സാന്മാർഗ്ഗികളാക്കുന്നതിനും അവരാൽ കഴിയും.

൬. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും, നമ്മിൽ ബഹുസ്നേഹമുള്ളവരായിത്തീർന്നു നമ്മുടെ ഇച്ഛാനുസരണം അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു.

൭. ജ്ഞാപകശക്തിയെ, വിചാരശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാം.

൮. കാതുമന്ദത, വിക്കൽ, കൊഞ്ഞ, ഉറക്കമില്ലായ്മ മുതലായ പല രോഗങ്ങളേയും എളുപ്പത്തിൽ സുഖപ്പെടുത്താം.

൯. രക്തസഞ്ചാരം, വേദന മുതലായവയെ, ചില നിമിഷനേരംകൊണ്ടു നിർത്താവുന്നതാണു്.

൧൦. നിദ്രാരംഭനിലയിൽ വരുത്തീട്ടു് ആയുധപ്രയോഗങ്ങളാൽ വ്രണം മുതലായവയെ കീറി സുഖപ്പെടുത്താം.

൧൧. ഈ ശാസ്ത്രരഹസ്യത്തെ അറിയുന്നതിനു മുമ്പു മനുഷ്യർക്കവരുടെ ഉള്ളിലുള്ള ആത്മമനശ്ശക്തികളുടെ അപാരമഹിമ ഇത്രയുണ്ടെന്നറിവില്ല. അറിഞ്ഞതിൽ പിന്നീടു, തന്നുള്ളിലുള്ള മനശ്ശക്തി പ്രകാശമഹിമയാൽ അസാധാരണ മനോധൈര്യവും ആരംഭിച്ച ഏതു കർമ്മത്തെയും ശുഭമായി പര്യവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കരുത്തും ഉണ്ടാകുന്നു.

൧൨. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കന്യോന്യം നിഷ്കളങ്ക സ്നേഹത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി ഒരാളുടെ ഹൃദയം മറെറ ആളും അറിയുമെന്നുള്ളതിനാൽ രണ്ടുപേരുടെ മനസ്സും സദാ യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിനിടയാകുന്നു.

൧൩. തന്റെറ മനസ്സിനെ വശപ്പെടുത്തി തന്നിഷ്ടപ്പടി നടത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി ലഭിച്ച ആർക്കും ഭക്തി, വൈരാഗ്യം, തപം, യോഗം മുതലായ എല്ലാമാർഗ്ഗങ്ങളിലും സിദ്ധിസമ്പാദിക്കുന്നതിനും തന്മൂലം ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം പ്രകാശിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു.

൧൪. ഏ. ഈ ശരീരമാണു് താൻ എന്നുള്ള പൂർണ്ണബോധത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന **അഹങ്കാരം.**

ബി. തനിക്കു വരാൻപോകുന്ന സംഭവങ്ങളെ ഓർക്കാതെ കോപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന **മായ.**

സി. കാണുന്നതെല്ലാം തന്റേതാക്കണമെന്നുള്ള ഭാവനയിൽ മുഴുകിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന **കാമ്യം.**

ഈ മൂന്നിലങ്ങളെ അന്തഃകരണനിഗ്രഹത്താൽ ഒഴിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി സമ്പന്നനായിത്തീരുന്നു.

൧൫. കാമക്രോധാദി ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ അടക്കുന്നതിനും ശീതോഷ്ണ സുഖദുഃഖാദി ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ സമസ്ഥിതിയിൽ അനുഭവിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥതയുണ്ടാകുന്നു.

൧൬. പുഷ്പ, ചന്ദന, സ്ത്രീ, പുത്രമിത്ര ഗൃഹ ഗ്രാമക്ഷേത്ര ധനധാന്യാദി പ്രത്യക്ഷവിഷയങ്ങളിലും അമൃത സഹിത സ്വർഗ്ഗാദിപരോക്ഷവിഷയങ്ങളിലുമുണ്ടാകുന്ന സകല ആശകളേയും തന്റെറ പാദത്തിൻകീഴമർത്തി അവററിലിരുന്നുണ്ടാകാവുന്ന

അപാരശക്തിയെ സ്വന്തമാക്കിക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ മഹാധൈര്യശാലിയായിത്തീരുന്നു.

൧൯. പ്രാതഃകാലം മധ്യാഹ്നം സായാഹ്നം മധ്യരാത്രി എന്നീ നാലു കാലങ്ങളിലും ഈശ്വരനാമത്തെയുച്ചരിച്ചും ഈശ്വരധ്യാനംചെയ്തും അതിൽ ചിത്തവൃത്തിയെ ഏകാഗ്രമാക്കി നിർത്തുന്ന ശക്തിയുള്ളവനായിത്തീരുന്നു.

൨൦. സകല വിഷയഭോഗങ്ങളേയും ഛർദ്ദി, ഭക്ഷണം, മലമൂത്രാശനം ഇവയേപ്പോൽ ഭാവിച്ച് സംസാരനാശത്തിനുള്ള വൈരാഗ്യസിദ്ധി ലഭ്യമാകുന്നു.

൨൧. കോപം, പ്രതികാരേച്ഛ, ലോഭത്തനം, വഞ്ചകം, കള്ളം മുതലായ ദുർഗുണങ്ങളെ നീക്കി സ്നേഹം, ശാന്തം, സമാധാനം, ദയവു, സമസൃഷ്ടി സ്നേഹം മുതലായ സൽഗുണങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ മുഖതേജസ്സും ശരീരത്തിനു ദാർഢ്യവും സാമർത്ഥ്യവും, നന്മയും ദീർഘായുസ്സും ഉണ്ടാകുന്നു.

൨൨. മനസ്സിലുള്ള ഭയം, ദുഃഖം, ക്ലേശം, സന്ദേഹം, അധൈര്യം മുതലായ ദുഃസ്വഭാവങ്ങൾ മുഴുവൻ മാറി വിശ്വാസം, ധൈര്യം, വൈരാഗ്യം, ഉറപ്പു മുതലായ സകല സൽഗുണങ്ങളും നാൾതോറും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു.

൨൩. തൻ മനസ്സിനെശരിയായ പക്വതയിൽ വരുത്തീട്ടുള്ള ആൾ തനിക്കുള്ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അത്ഭുതശക്തിവിശേഷത്തെ പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ സ്വശക്തിയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസമുള്ളവനായിത്തീരുന്നതു ക്രൂരതെ അയാൾക്കു മറ്റു സകലരും കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലുള്ള തോന്നലുണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു. അതുനിമിത്തം അയാൾ ഗൌരവത്തെ സ്വീകരിക്കയില്ല. ത്രിലോകങ്ങളിലും നടക്കുന്ന യാതൊരു കാര്യത്തെയും അയാൾ അസാധ്യമായി വിചാരിക്കാതെയും എന്നാൽ അതിലൊന്നിലും തന്നെ അയാളുടെ മനസ്സ് ഈഷൽമാത്രം ചലിക്കാതെയും-സർവ്വത്ര ധീരനായും വന്ദ്യനായും ജീവിതത്തെ നയിച്ചു സാക്ഷാൽ പരമപദം ചേരുന്നതിനിടയായിത്തീരുന്നു.

ചൂഡാലയെന്ന വിശിഷ്ടയോഗിനിയിൽനിന്നും മനശ്ശക്തിതത്വഗ്രഹണവും തത്ത്വജ്ഞാനവും ലഭിച്ച ശിഖിദ്ധ്വജചക്രവർത്തിയുടെ മനസ്സ് വീണ്ടും വിഷയാഭിലാഷങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതാണോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി യോഗിനി തന്റെ മനശ്ശക്തിമഹിമയാൽ സ്വർഗ്ഗരാജാവായ ദേവേന്ദ്രനെ പരിവാരസഹിതനായി ശിഖിദ്ധ്വജന്റെ മുൻപിൽ അകസ്മാൽ

പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. ശിഖിദ്ധ്വജൻ അശേഷം സംഭ്രമം കാണിക്കാതെ അവർക്കുപചാരം ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടു ദേവേന്ദ്രാദികളും രാജാവിനെ പുകഴ്ത്തുന്നു. രാജാവിന്റെ മനസ്സു് ചലിക്കുന്നില്ല. ദേവസുന്ദരികളും ഇദ്ദേഹത്തെ കാണണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതായും ദേവലോകഭോഗങ്ങളും വിശിഷ്ടതരങ്ങളാണെന്നും ആയതിനാൽ സപ്തർഷികളെ എത്തി സുഖമായി വസിക്കാമെന്നും വീണ്ടും ഇന്ദ്രൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടും സ്വയംമനോവശീകരണത്താൽ സർവ്വത്ര സമദർശനത്താൽ സർവ്വ ആശകളേയും ത്യജിച്ചും ആത്മസുഖം സമ്പാദിച്ചിട്ടും ഉള്ള ആ ധീരനായ രാജാവു ദേവേന്ദ്രനോടു പറയുന്ന മറുപടിയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കുക.

"നാകാധിനായക! നാകസമാചാര-
മാകുന്നുസർവ്വമെന്നറിയുന്നുഞാൻ
സപ്തർഷിനിക്കൊരേടത്തല്ല നിർണ്ണയം
സപ്തർഷമാകുന്നിതിനിക്ക സർവ്വത്തിലും-
സർവ്വത്രതന്നെ തോഷിച്ചീടുന്നേനഹം
സർവ്വത്രഞാൻ രമിക്കുന്നേൻ സുരാധിപ!
തെല്ലുമേവാഞ്ഛമനസ്സിലില്ലായ്കയാ-
ലെല്ലാടവും സദാനന്ദവാനേഷഞാൻ-
നിത്യമൊരേടത്തുതന്നെ നിയതമായ്
വർത്തിച്ചിടുന്നതായീവിധമായൊരു
സപ്തർഷത്തെ ഞാനറിയുന്നതില്ലാകയാ-
ലിച്ഛിപ്പതില്ലതിനെഗമിച്ചീടുവാൻ.

(യോഗവാസിഷ്ഠം)

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ആറാം അദ്ധ്യായം.

വശ്യവിവരണം

ശിഷ്യൻ:—കാരുണ്യാബ്ധേ! അവിടുന്നു് ഇപ്പോൾ അരുൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെല്ലാം ദുർജ്ഞേയവിഷയങ്ങളായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും "വശ്യം" എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥവും അതിന്റെ വ്യാപ്തിയും എനിക്കു വഴിയാംവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നവിധം അറിയിച്ചു തരുവാറാകണം.

ഗുരു:—വശ്യം എന്നുവെച്ചാൽ—കണ്ണുകൊണ്ടു, അല്ലെങ്കിൽ നാവുകൊണ്ടു .അഥവാ ഏകാഗ്രവിചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് മറുള്ളവരെ, അല്ലെങ്കിൽ മറുവസ്തുക്കളെ വശപ്പെട്ടുത്തുന്നതാകുന്നു.

മറുള്ളവരുടെബുദ്ധി, വിചാരം, മനോരഥം മുതലായവയെ അവരാൽ അടക്കി നടത്തുന്നതിനു കഴിവില്ലാതാക്കീട്ടു നമ്മുടെ ഹിതാനുസരണം നടത്തിത്തീക്കുന്ന ശക്തിക്കു വശ്യം എന്നു പറയാം. ചിലർ, ഈ വശ്യശക്തിയെന്നുള്ളതു നമ്മിൽനിന്നു മറുള്ളവരിൽ ജലപ്രവാഹംപോലെ ഓടിപ്പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. വേറെചിലർ ആ വക ശക്തിയൊന്നും നമ്മിൽനിന്നു പുറമേ പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ നമുക്കുവേണ്ട വിഷയങ്ങളെ പ്രബോധനങ്ങളായി അടിക്കടി അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവരുടെ ബുദ്ധി, മുതലായവയെ വശപ്പെട്ടുത്താവുന്നതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. ആർ എതുവിധം പറഞ്ഞാലും അവസാനത്തിൽ ഒരു കാര്യം തീച്ചയാണു്. ഓരോരുത്തരുടെ മനശ്ശക്തിയും അലയടിച്ചു കയറുന്നതുപോലെഒരുത്തനിൽനിന്നു മറൊരുവനിൽ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും ഒരാളിന്റെ മനസ്സിലുള്ള സന്തോഷസന്താപങ്ങൾ മറുള്ളവരുടെ മനസ്സിലും പിറിഞ്ഞു വിടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും നിശ്ചയം തന്നെയാകുന്നു.

മനശ്ശക്തി എന്നുള്ളതു ഇച്ഛാശക്തി (ഡിസൈറിഫോഴ്സ്) ചിത്തശക്തി (വിൽപൌവ്വർ) എന്നു രണ്ടു വകയാകുന്നു.

ഇച്ഛാശക്തി (ഡിസൈറിഫോഴ്സ്) ആഗ്രഹിച്ച വസ്തുവെ തന്നിടം ആകൃഷ്ടിക്കുന്ന വല്ലഭത്വമുള്ളതു്. ഇതിനുദാഹരണം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന അനുരാഗമെന്നു പറയാവുന്നതാണു്.

ചിത്തശക്തിയൊ?(വിൽപൌവ്വർ) ഭരണവല്ലഭത്വമുള്ളതു്. താൻ ഭരിക്കേണ്ട വസ്തുവെ ക്രിയാസാമാത്ഥ്യമുള്ളതാക്കി വിടുന്നതു ചിത്തശക്തിയാകുന്നു. മനോവശ്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു ശക്തികളും യോജിച്ചു ക്രിയാസമർത്ഥങ്ങളായി തീരുന്നു. ഇതിനെ വിവരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇവിടെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ വെളിപ്പെട്ടുത്താവുന്നതാണു്.

ജീവരാശികൾക്കുള്ള വശ്യരീതി.

സിംഹം ആനയെ ചുറ്റി ഓടിവരുമ്പോൾ സിംഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വശ്യശക്തിയാൽ ആനയുടെ പാദങ്ങൾ തളർന്നു ബലഹീനങ്ങളായിപ്പോകുന്നു. സിംഹം,

പുലി, കരടി, പാമ്പു മുതലായ ജന്തുക്കളെ പെട്ടെന്നു കണ്ടുമുട്ടുന്നവരും അവയുടെ നേത്രകാന്തിയാൽ വശീകരിക്കപ്പെട്ടു അവിടെ നിന്നും ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു സാധിക്കാതെ ശക്തിഹീനരായിപ്പോകുന്നു. എലി മുതലായവ പൂച്ചകളെ കാണുന്നമാത്രയിൽ സ്തബ്ധഹീനരായി കിടന്നുപോകുന്നതു കണ്ടിരിക്കുമല്ലൊ.

സർപ്പങ്ങളുടെ വശ്യശക്തി.

ഒരിക്കൽ ഒരു മലഞ്ചരുവിൽ ഞാൻ ചിലരുമായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ചെറിയ കുന്നിനടിവശത്തായി അനേകം പക്ഷികൾ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയതിൽ, ആ കുന്നിനരികിലുള്ള ഒരു പുറ്റിൽ ഒരു കരുനാഗം തന്റെ ഫണത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. അതിന്റെ കണ്ണുകൾ പ്രകാശമുള്ള രത്നംപോലിരിക്കുന്നു. സർപ്പം തന്റെ നാക്കുകളെ ആഞ്ഞിയോട്ടക്കൂടി വെളിയിലേക്കു നീട്ടുകയും ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിയുകയും വീണ്ടും നീട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. അനേകം ചെറിയ പക്ഷികൾ ആ പാമ്പിനെ ചുറ്റിച്ചുറ്റി മുന്നും പിന്നുമായി മതിമറന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു പാമ്പിൻ സമീപത്തിലേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ക്രൂരത്തെ കണ്ട ഉടൻ സർപ്പം പുറ്റിനുള്ളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകയറി. പക്ഷികൾ മതിമയക്കത്താൽ സമീപത്തു വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളിൽ പാമ്പിന്റെ വീണ്ടുമുള്ള വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നപോലെ ഇരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

സർപ്പങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകങ്ങളിലും അവയുടെ വശീകാരശക്തിയെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നു. ചെറിയതരം പക്ഷിവർഗ്ഗങ്ങൾ, അണ്ണിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ, മുയൽക്കുട്ടികൾ മുതലായവ, കൊടിയ നാഗങ്ങളെ കണ്ട മാത്രയിൽ, അവയെ വിട്ടു ദൂരെ പോകുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെങ്കിലും, തന്റെ കാഴ്ചയെ ആ വിഷജന്തുക്കളുടെ നോട്ടത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കത്തക്ക ശക്തിയില്ലാത്ത വർഗ്ഗങ്ങളായി, അവയ്ക്കു രോമാഞ്ചമുണ്ടായി തന്റെ അറിവിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഏതോ ഒരു അപാരശക്തിയാൽ വലിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ സർപ്പത്തിൻ സമീപത്തേക്കുതന്നെ ചെന്നുചേരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ മനമില്ലാമനസ്സോടെ ചെന്നുചെന്നു തന്റെ വരവിനെ ആഞ്ഞിയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സർപ്പത്തിന്റെ തുറന്ന വായ്ക്കകത്തു പ്രവേശിക്കപ്പെടുന്നു.

പാമ്പാട്ടികൾക്കുള്ള വശ്യശക്തി.

പാമ്പാട്ടികൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തും അയൽരാജ്യങ്ങളിലും കുഴലൂതി പാമ്പുകളെ ആകർഷിച്ചു വരുത്തിപ്പിടിച്ചു വരുന്നതായി നമുക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

ഒരു സഞ്ചാരാവസരത്തിൽ ഒരിടത്തുവച്ചു ഒരു ദിവസം അതിരാവിലെ കച്ചേരിവളപ്പിനു സമീപമുള്ള ഒരു തോട്ടരുകിൽ ഒരു വിലത്തിൽ നിന്നും പെട്ടെന്നു ഒരു സർപ്പം ഇറങ്ങി വെളിയിൽ വരികയും മനുഷ്യനെ കണ്ട മാത്രയിൽ തിരിയെ ആ വിലത്തിലേക്കുതന്നെ കയറുകയും ചെയ്തു. ഉടനേതന്നെ ഞാൻ ഒരു വലിയ കല്പെടുത്തു ആ മാളത്തെ അടച്ചശേഷം അതിനു സമീപം താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധ പാമ്പാട്ടിയെ വിവരം അറിയിച്ചു. അവൻ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഒരു ചെറിയ മരക്ഷണത്തെ കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. പാമ്പിരുന്ന ദ്വാരത്തെ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഉടൻ അവൻ ആ കമ്പുകൊണ്ടു ആ ദ്വാരത്തിലെ കല്ലുനീക്കിയ സമയം പാമ്പിൻവാൽ കാണുകയും അവൻ വാലിൽ പിടിച്ച ഉടൻ പാമ്പു ചീറിക്കൊണ്ടു തന്റെ പടം വിടുത്തുകയും—അവൻ ഒന്നിനും ഭയപ്പെടാത്തവനെപ്പോലെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ഇടതുകയ്യിലിരുന്ന കമ്പിനാൽ ആ ഫണത്തെ താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു വാലിനെപ്പിടിച്ചു പെട്ടെന്നു വലിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു എണീറ്റു പാമ്പിനെ തന്റെ കൈകൊണ്ടു ഉതറി താഴെ ഇട്ടു. അതു ഇഴയുന്നതിനുള്ള ശക്തിയറ്റു പടമെടുത്തു ആടുന്നതിനു ഭാവിച്ച ഉടൻ അവൻ പെട്ടെന്നു അതിന്റെ തലയെപ്പിടിച്ചു വിഷത്തിനെ ഒരിലയിൽ വടിച്ചുകാണിച്ചു.

ഇതുപോലെ മൃഗവശ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള ചിലരേയും അറിവുണ്ടു്. അതൊക്കെ മാനസശക്തിമഹിമയുടെ ഒരു നിലയിൽ നിശ്ചയമായും സംഭാവ്യമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയത്താൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല.

മേൽ വരുന്ന പാഠങ്ങളെ അഭ്യാസംചെയ്തു ശീലിക്കുന്നവർക്കു അവ എല്ലാം ക്ഷിപ്രസാധ്യങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണു്.

ആറാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

ഏഴാം അദ്ധ്യായം.

മനസ്തപ രഹസ്യം.

ശിഷ്യൻ:—വിശിഷ്ടഗുരോ! മനസ്തപരഹസ്യം ഇന്നതാണെന്നറിയുന്നതിനു ഭാസൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഗുരു:—ഹേ! ശിഷ്യരത്നമേ! കേട്ടുകൊൾക. ഈ മനസ്തത്ത്വത്തിനു കാലം ഇല്ല. അളവില്ല, ദേശമില്ല. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്നതൊടിനേരത്തെ എത്രയോ ആയിരം വത്സരക്കണക്കായി തോന്നിക്കത്തക്ക ശക്തിയും, ലക്ഷക്കണക്കായുള്ള വത്സരങ്ങളെ ഒരു സെക്കൻറു നേരമെന്നു തോന്നിക്കത്തക്ക ശക്തിയും ഈ മനസ്സിനുണ്ടു്. ഇതു വിവരിച്ചു പറയുന്നതിനും, പറഞ്ഞാൽതന്നെ പരമാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നതിനും നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതരത്തിലാണു് മനസ്സിൻെറ അത്ഭുതവിദ്യകൾ. സംഭവിച്ചതായ എത്രയോ കഥാവിവരണങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ വിസ്തരിച്ചു. ഈ മനസ്സിൻെറ സൂക്ഷ്മരഹസ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം അല്പമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്. ശ്രീരാമദേവൻെറ ബോധൃത്തിനായി താഴെ വിവരിക്കുന്ന കഥ ശ്രീവസിഷ്ഠമഹർഷിയാൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതാകുന്നു.

"ഭൂപാലകുലമണേ! തന്നുടെ ലീലകളിൽ
വ്യാപരിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നൊരു ചേതസ്സിനു
യോജനാജാലമതുഗോഷ്പദരൂപമായും
യോജനാജാലമായുംഗോഷ്പദംഭവിക്കുന്നു
കല്പമങ്ങേകക്ഷണമായിട്ടും ക്ഷണകാലം
കല്പകാലവുമായി ഭവിച്ചീടുന്നു രാമാ!
മിത്ഥ്യയാംജഗദിന്ദ്രജാലശ്രീയെങ്ങിനെയീ
ചിത്തത്തിനകത്തടങ്ങീടുന്നതതിനെ ഞാൻ
വ്യക്തമായറിവതിനുത്തമമായുള്ളോരീ
വൃത്താന്തം നിനക്കിന്നു ചൊല്ലുവൻ കേട്ടുകൊൾക"

(ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം)

൧. ൪

ഉത്തരപാണ്ഡവം എന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ ലവണൻ എന്നു പേരോടുകൂടി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. സത്യം, ധർമ്മം, ദയ ഇവയുടെ അവതാരസ്വരൂപമായ ആ രാജാവു് ഒരു ദിവസം മന്ത്രിമാർ മറ്റു കാര്യാലോചനപ്രമാണികൾ, സേവകന്മാർ മുതലായവരാൽ പരിവൃതനായി സഭാസ്ഥാനത്തിലിരിക്കേ മയിൽപീലിക്കെട്ടു വാഹിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ഐന്ദ്രജാലികൻ ആ സഭയ്ക്കിൽ രാജാവിനു സമീപം വന്നു നമസ്കരിച്ചിട്ടു് ഈ വിധം അറിയിച്ചു. മഹാപ്രഭോ! ഈ മയിൽപീലിക്കെട്ടിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക. എന്തോ ആകർഷണശക്തിയാലെന്നപോലെ അദ്ദേഹം ആ

പീലിക്കെട്ടിനെ വിസ്മയഭരിതനായി നോക്കി. അപ്പോൾതന്നെ അ രാജസദസ്സിൽ സിന്ധുദേശീയനായ ഒരു സാമന്തനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകേ ഒരു അശ്വരത്നവും വന്നുചേർന്നു. ആ തുരഗത്തെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു സാമന്തൻ ലവണമഹാരാജാവിനോടു പറഞ്ഞു: — ഭോ! മഹാരാജാവേ! ഉച്ചൈശ്രവസ്സിനു സദൃശമായ ഈ തുരഗരത്നത്തെ ഇവിടേക്കു തരുവാനായി എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ ആജ്ഞയാലാണു് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു്. സൽപദാർത്ഥങ്ങൾ മഹാന്മാക്കിരിക്കേണ്ടവയാണു എന്നു വരികിലേ അതിന്റെ പൂർണ്ണയോഗ്യതയും പ്രകാശിക്കയുള്ളൂ. അതിനെത്തുടർന്നു ഐന്ദ്രജാലികനും ഈ വിധം അറിയിച്ചു. ശ്രേഷ്ഠാശ്വമായ ഇതിൽക്കയറി അങ്ങു ഒരു സവാരിചെയ്യുക. ഈ വാക്കുകളെക്കേട്ട രാജാവു ആ അശ്വത്തെ ആ സിംഹാസനത്തിൽ തന്നെ ഇരുന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രമണികൾ ചലിക്കുന്നില്ല. ഇമ വെട്ടുന്നില്ല. ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത മട്ടിലായി. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ ചിത്രത്തിൽ കൊത്തിവയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രതിമപോലെയോ ആത്മധ്യാനനിഷ്ഠനെപ്പോലെയോ തോന്നുന്നു. ഈ വിധനിശ്ചലനായി ഒരു യാമനേരം വസിച്ചു. ആ സഭാവാസികൾ ഇതു കണ്ടു വിസ്മിതരായും ചിന്താകുലരായും ഇരുന്നു. മന്ത്രിജനങ്ങൾ പലവിധ സന്ദേഹങ്ങൾക്കും വശംവദരായി. സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ജനകോലാഹലം ശമിച്ചു. രാജാവു ഇമ അനക്കാതെ നിന്നിമേഷനായീവിധം ഇരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടതിനാൽ ഐന്ദ്രജാലികന്റെ കൂടിലവിദ്യയിങ്കൽ അതിവിസ്മിതരായ സഭാവാസികൾ മോഹത്താലും ഭയത്താലും വിഷണ്ണരായി ഭവിച്ചു. ഈ വിധം രണ്ടു മുഹൂർത്തനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവു പ്രബോധിക്കയും, പിന്നീടു പര്യാകുലമാനസനായും കമ്പിതശരീരനായും കണ്ണുകളടച്ചും സിംഹാസനത്തിൽ ചാഞ്ഞുകിടക്കുകയും ചെയ്തു. ബുദ്ധിക്കു സ്ഥിരമായ ബോധം വന്നിരിക്കുമെന്നു കണ്ടശേഷം സദസ്യന്മാരായ മന്ത്രിമാർ വളരെ ആദരവോടും അതിശയത്തോടും കൂടി ചോദിച്ചു. നിന്തിരുവടിയുടെ നിർമ്മലമായ മനസ്സു് എന്തു കാരണത്താലാണു ഇപ്പോൾ സംഭ്രമിക്കുന്നതിനിടയായതു്? മഹത്വം വളർന്നിട്ടുള്ള മനസ്സിൽ മോഹം ശമിക്കുന്നതു സംഭവ്യമല്ലല്ലൊ. നേത്രങ്ങളെ തുറന്നു വല്ലതായ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം അവരോടു പറഞ്ഞു. ഉത്തമന്മാരായ സദസ്യരെ! അത്യത്ഭുതമായ എന്റെ വൃത്താന്തം കേട്ടുകൊൾവിൻ. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടവനല്ലാത്തവനായ ഈ ഐന്ദ്രജാലികനാൽ

ഭ്രമിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ മയിൽപ്പീലിക്കെട്ടിനെക്കണ്ടു മനസ്സു് ഭ്രമിക്കപ്പെട്ടവനായ ഞാൻ ഈ കുതിരപ്പുറത്തുകയറി ഏകനായി നായാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അതിവേഗമുള്ള ഈ കുതിര എന്നെ വളരെ ദൂരം കൊണ്ടുപോയി. വിഷയഭോഗസുഖാനുഭവവൃത്തികളാൽ ജഡമായി അന്യപുരുഷാർത്ഥം ഉണ്ടെന്നറിയാതെ സപ്തമനസ്സിനാൽ മോഹിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ പിന്നീടു ഞാൻ, പ്രളയകാലത്തു സർവ്വവും ദഹിക്കപ്പെട്ടുള്ള ജഗദാസ്പദംപോലെ അതിഭീഷണമായും പക്ഷികൾ വൃക്ഷാദികൾ, ജലം ഇവ തീരെ ഇല്ലാത്തതായും അനന്തമായും ഉള്ള ഒരു വൻകാട്ടിൽ അധികനേരം സവാരിചെയ്തു. ആ കാട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിനു വളരെസങ്കടംതോന്നി. സൂക്ഷ്മാത്മനംവരെ വളരെ സങ്കടത്തോടും ഈ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങൻ വഹ്യാതെയും ഞാൻ ആ കാടുമുഴുവൻ അതിയോടുക്രൂടി സഞ്ചരിച്ചു. വിവേകിയായ പുരുഷൻ സംസാരാനർത്ഥത്തെ ഒഴിക്കുന്നതുപോലെ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു. പിന്നീടു ഞാൻ ആ കാട്ടിനെതരണംചെയ്തു ഒരു ജാംഗലവനപ്രദേശത്തു എത്തി, അല്ലയോ സഭ്യരേ! വഴിയാത്രക്കാക്കു ബന്ധുക്കളെന്നപോലെ ആ കാട്ടിനുള്ളിൽ ജംബൂകദംബങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞുള്ള മിക്ക ഖണ്ഡങ്ങളിലും മധുരാലാപങ്ങളോടുക്രൂടിയ ശകുന്തങ്ങളെ കണ്ടെത്തി. അവിടെ കണ്ട ഒരു ജംബീരഖണ്ഡത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നിട്ടു് അതിന്റെ മുകളിൽ പടർന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു വള്ളിയെ ഞാൻ എത്തിപ്പിടിച്ചതും സപത്നംഗയെ അവലംബിക്കുന്നവനിൽ നിന്നും ദുരിതസമൂഹങ്ങൾ ഓടി അകലുന്നതുപോലെ ആ കുതിര എന്നെ വിട്ടകന്നു മറഞ്ഞതും ഒരുമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിദൂരയാത്രയാൽതളർന്നും, മോഹമഗ്നനായും ഖിന്നനായ എനിക്കു അന്നത്തെ രാത്രി ഒരു യുഗംപോലെ തോന്നി. ഞാൻ അന്നേദിവസം കളിക്കയോ, അച്ചന നടത്തുകയോ, ആഹാരം കഴിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യത്താൽ എന്റെ ദന്തങ്ങൾതമ്മിൽ ഉരുമ്മി ടടപിടശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചും ഭയങ്കരമായ ഇരുട്ടുംകൊണ്ടു വല്ലവിധവും ആ രാത്രി കഴിച്ചുക്രൂട്ടി. പിറേറദിവസം രാവിലേ എണീറു ആ വനംമുഴുവൻ ചുറ്റി നടന്നുനോക്കി. മൂർഖന്മാരിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഗുണവും കാണ്മാനില്ലാത്തപോലെ ജീർണ്ണമായ ആ ജാംഗലഭൂമിയിൽ യാതൊരു ജന്തുക്കളേയും കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേറൊരു കുറ്റിക്കാടിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ചില പക്ഷിസംഘങ്ങൾ ക്രൂജനംചെയ്തു വിഹരിക്കുന്നു. മുപ്പതു ഭാഗമായ വ്യോമത്തിന്റെ എട്ടാമത്തെഭാഗത്തിൽ സൂര്യൻ

സുപ്രകാശേന പ്രാപിച്ചസമയം ആ പ്രദേശത്തു ഖിന്നനായി സ
ഞ്ചരിക്കുന്ന എന്റെ കണ്ണിനു ഓടനംവഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന
ഒരു ബാലികയെ കാണപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണവർണ്ണമായും കഠിനിറമായ
വസ്ത്രം ധരിച്ചവളായും ചലിക്കുന്ന കണ്മിഴികളോടുകൂടിയവളായും
കണ്ട ആ ബാലികയുടെ നേരിട്ടു ഞാൻചെന്നു അവളോടു ആഹാരം
തരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ മിണ്ടാതെ നടന്നതേയുള്ളൂ.
ഞാൻ വീണ്ടും അടുത്തുകൂടി എനിക്കു കഠിനമായവിശപ്പുണ്ടെന്നും
അല്പം ചോറെങ്കിലും തരണമെന്നും വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചതിലും
യതനപ്രാപ്തിയായ ലക്ഷ്മി ഒന്നുതിരിഞ്ഞു ഏതുവിധം ധനം നല്കു
ന്നില്ലയോ അതുപോലെ അവൾ എനിക്കു ചോറും തന്നില്ല.
നിങ്ങൾ ഇതുകേട്ടു അത്ഭുതപ്പെടേണ്ട. ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക സം
ഗതികൾ ഇനിയാണുള്ളതു്. കേൾക്കുക. ഞാൻ അവളെ പിന്തു
ടർന്നു വീണ്ടും ബഹളമുണ്ടാക്കി. അവളുടെ മുൻപിൽചെന്നു തട
ഞ്ഞു. ഉടൻ അവൾ എന്നോടു ഈവിധം സംസാരിച്ചു. അല്ലയോ
രാജാവേ! ഞാൻ സത്യം പറയാം, ഞാൻ ജാതിയിൽ ചണ്ഡാലി
യാണു്. എന്റെ പേർ "ഹാരകേയൂരി" എന്നാകുന്നു. അതാണു
അവിടുന്നു ആവശ്യപ്പെട്ട ഉടൻതന്നെ ഞാൻ ചോറുതരാത്തതു്.
പുഞ്ചിരിയിട്ടുകൊണ്ടു അവൾ ഈവിധം പറഞ്ഞശേഷം പതുക്കെ
പ്പതുക്കെ നടക്കയും കുറിക്കാടുകളുടെ ഇടയിൽനിന്നു ചില പഴങ്ങ
ളെ പറിച്ചുശേഖരിക്കയും വീണ്ടും എന്നെനോക്കി അങ്ങു എന്റെ
ഭർത്താവാകുമെങ്കിൽ ഞാൻ ചോറുതരാമെന്നും, എന്റെ അച്ഛനായ
പുല്ലുസൻ അടുത്ത കാട്ടിൽ ഉഴുതുകൊണ്ടു നില്ക്കുയാണെന്നും
അച്ഛനു കൊടുക്കാനായികൊണ്ടുപോകുന്ന ചോറാണെങ്കിലും തങ്ങ
ളുടെ ജീവനെക്കാളും പെണ്ണുങ്ങൾ പൂജിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ ഭർത്താ
ക്കന്മാരെയാകയാൽ ഭർത്താവായിത്തീരുന്നപക്ഷം ഈ ചോറുകൊ
ടുക്കുന്നതിനു എനിക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ലെന്നുംകൂടി അവൾ
പറഞ്ഞു. ഇതിനെ കേട്ട ഞാൻ ആപത്തുകാലത്തു ജാതികുല
ക്രമങ്ങളെ യാതൊരുത്തരും ആലോചിക്കയില്ലെന്നും അതിനാൽ
ഞാൻ നിനക്കു ഭർത്താവായിരിക്കാമെന്നും സമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ
തന്നെ അവൾ അതിൽ പകുതിചോറു എനിക്കു ഉണ്മാനായും
മുന്തിരിങ്ങാച്ചാറു കുടിക്കുന്നതിനായും തന്നു. അവൾ തന്ന
ചോറുണ്ണുകയും മുന്തിരിങ്ങാച്ചാറു കുടിക്കയും ചെയ്തശേഷം, മോഹം
നിമിത്തം അപഹൃതചേതസ്സായുള്ള ഞാൻ അവിടെ അല്പം
വിശ്രമിച്ചു. പുറമേയുള്ള അവളുടെ ജീവൻ എന്നവിധം സ
ഹസ്രം കൊണ്ടു അവൾ എന്നെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടു ഭീരാകാരനും ഭയ

പ്രദനം പിവരശരീരനുമായ അവളുടെ താതസന്നിധിയിൽ എന്നെ നയിപ്പിക്കയും അനുരാഗവതിയായ അവൾ കനിവു തോന്നത്തക്കവണ്ണം എന്റെ വിവരം അറിയിക്കയും അവളുടെ ഭർത്താവാക്കുന്നതിനു അയാളോടനുവാദം ചോദിക്കയും അതിൻവണ്ണം അയാൾ അനുവദിക്കയാൽ സന്ധ്യയാകാറായതോട്ടക്രൂടി കാളയും കലപ്പയും, പെണ്ണും, പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനുമായി ഞാൻ സ്വീഗൃഹത്തിലേക്കു യാത്രയാകയും ചെയ്തു.

കുതിര, പന്നി, കാക്ക, കുരങ്ങു, കോഴി മുതലായവയുടെ ശരീരങ്ങൾ കീറി പിളർന്നു അതിനുള്ളിലുള്ള കുടൽ ഞരമ്പുകൾ മുതലായവയെ ഉണക്കാനായി മുറത്തു നിരത്തി അവിടവിടെ ഇലകളിലും മറ്റും വച്ചിട്ടുള്ളതും അതിൽ പക്ഷികൾ വന്നു പതിക്കുന്നതും മാംസപിണ്ഡങ്ങൾ കയ്യിൽവച്ചു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പിള്ളരുടെ കൈകളിൽ ഈച്ചകൾ നിറഞ്ഞു ശബ്ദിക്കുന്നതും മാംസം ഉണക്കുന്നതിനായി തൂക്കിയിട്ടിട്ടുള്ളതും ആയ ആ ശപ്തഗൃഹമന്ദിരത്തിൽ ഞാനും പ്രവേശിച്ചു. രക്താക്ഷനായ ആ പറയൻ കേകരാക്ഷിയെന്നു പേരായ എന്റെ അമ്മായിയോടു ഈ ആൾ ആണു് മരുമകനെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അവർക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. എന്തിനധികം വിസ്തരിക്കുന്നു? കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞയുടൻ രക്താക്ഷൻ തന്റെ പ്രിയപുത്രിയെ എനിക്കു കല്യാണം കഴിച്ചുതന്നു. ആഘോഷം ഏഴുദിവസത്തേക്കുണ്ടായിരുന്നു. കല്യാണവും അവരുടെ സ്ഥിതിക്കു തക്കവണ്ണം വളരെ മോടിയായിട്ടാണു നടത്തിയതു്. കള്ളുകുടിച്ചും ഇറച്ചിതിന്നും ബോധംകെട്ടു ചിലരെല്ലാം ഛർദ്ദിച്ചും വായിൽക്രൂടെ കള്ളും, ക്രൂട്ടാനും മറ്റും ഒലിച്ചും, ഭയങ്കരമായ ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചും, പടഹങ്ങളടിച്ചും കൊമ്പുകളൂതിയും, തപ്പുകൊട്ടിയും, ക്രുക്കവിളിയും, ചാട്ടവും, നൃത്തവുംകൊണ്ടു കല്യാണദിവസമെല്ലാം കഴിച്ചുക്രൂട്ടി. അന്നുമുതൽ ഞാനും അവിടെ കേറിവികേട്ട ഒരു പറയനായി ദിവസം നയിച്ചു. എട്ടുമാസംകഴിഞ്ഞു അവൾ പുഷ്പിണിയായി പിന്നീടു ക്രമംകൊണ്ടു അവൾ ഗർഭിണിയായി. ദുഃഖദായിനിയായ ഒരു കന്യകയെ പ്രസവിച്ചു. മൂർഖന്മാരിൽ വിപുലയായുള്ള ചിന്ത വർദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ ആ കന്യക വേഗത്തിൽ വളർന്നു വന്നു. അവൾക്കു മൂന്നുവയസ്സായപ്പോൾ പറയി വീണ്ടും ഒരു കറുത്ത ആൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു. ദുഷ്ടയായിട്ടുള്ള ബുദ്ധി അശാപാശോല്പാദകമായും കഷ്ടമായും ഉള്ള അനർത്ഥത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നപോലെ ആ പറയിവീണ്ടും അധാർമ്മികനായ ഒരു പുത്രനെ

പ്രസവിച്ചു. കാലാവസ്ഥാഭേദങ്ങളെ ഒട്ടുംതന്നെ ഗണിക്കാതെ ശീത, വാത ആതപക്ലേശങ്ങളാൽ ഞാൻ വിവശനായിട്ടു, അവളോടുക്രൂടി കുറേ സംവത്സരങ്ങൾ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും പുലർത്തുന്നതിനും മേൽരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടതു സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ആ വിചാരംകൊണ്ടു ഞാൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു എന്നാലാകുന്നവണ്ണം കഷ്ടപ്പെട്ടു കുറെയൊക്കെ സമ്പാദിച്ചു. ആ വിധം കുറെക്കാലംകൂടികഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു ജരാനരകൾവന്നു എന്റെ ആയുസ്സിനെ ജീർണ്ണിപ്പിച്ചു. പുല്ലിൽ തീപിടിച്ചുണ്ടാകുന്ന വെള്ളച്ചാമ്പൽപോലെ എന്റെ താടിരോമങ്ങളും മറ്റും വെളുത്തു. ഈ ശഡ്വിൽ ആ ദിക്കു ഒട്ടുക്കു പുല്ലുപോലും കരിയിച്ച ഒരു ദുർഭിക്ഷം വന്നുചേർന്നു. സലില ബഹുലമായിട്ടുള്ള ആ വിന്ധ്യപ്രദേശം അപ്പോൾ ഒരുതുള്ളി ജലമോ, ഒരു പുല്ലോ, ഇലയൊ യാതൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലാത്തതായി ഭവിച്ചു. അതികോപനന്മാരായ ചണ്ഡാലന്മാരിൽ അധികംപേർക്കും അസമയത്തു മരിക്കുന്നതിടനിയായി. വർഷമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഓരോ ജനങ്ങൾ നശിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കേ ഒരു വലുതായ കാട്ടുതീയാൽ പറക്കുടിലുകളും മുഴുവൻ ഭസ്മമായിത്തുടങ്ങി. പലരും പലവഴിക്കു പാഞ്ഞു. ചിലർ അഗ്നിയിൽ പതിച്ചു മരിച്ചു. ചിലർ ഓട്ടമ്പോൾവലിയ കഴികളിൽവീണു മരിച്ചു. എത്രയോ പേർ മരിച്ചുകളയാമെന്നു സ്വയം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ സങ്കടാവസ്ഥയിൽ ഞാൻ എന്റെ കളത്രത്തെയും മൂന്നു കുട്ടികളേയുംകൊണ്ടു വളരെ പണിപ്പെട്ടു കാട്ടുതീ പരന്നു വരുന്നിടത്തുനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു, ദൂരെ മാറി സുരക്ഷിതങ്ങളിൽ വഹിച്ചിരുന്ന രണ്ടു കുട്ടികളേയും സാവധാനത്തിൽ താഴെ ഇറക്കി ഭാര്യയേയും മറേറ കുട്ടിയേയും ചേർത്തു ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ വിശ്രമിച്ചു. ചണ്ഡാലപ്പെണ്ണു ആ വൃക്ഷത്തണലിൽ കിടന്നു ബോധംകെട്ടുറങ്ങി. ആ കുട്ടികളിൽ ഇളയവനായ ബുദ്ധിമാൻ ആ അവസരത്തിൽ മറു രണ്ടു കുട്ടികളേയും തലോടിക്കൊണ്ടു വളരെ ദീനനായി കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീരോടുക്രൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞതിനെ ബുദ്ധിമത്തുക്കളായ സഭ്യന്മാരേ കേൾക്കുവിൻ! അച്ഛാ! ക്ഷണത്തിൽ കുറെ ഇറച്ചിയും കുടിക്കുവാൻ ചോരയും എനിക്കു തരിക. എനിക്കു വിശന്നു ജീവൻ പോകുന്നു. വീണ്ടും അവൻ സങ്കടത്തോടുക്രൂടി ഈ വിധം പറയുന്നതുകേട്ടും മരണവലിവലിക്കുന്നതുകണ്ടും എനിക്കു അതിയായ സങ്കടം ഉണ്ടായി. ആ സങ്കടം എനിക്കു സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ ഞാൻ മതിമറന്നു മരണത്തിനുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വിറകുകൊണ്ടു

വന്ന ഞാൻ ചിതക്കുട്ടി. ചടചടാസ്ഫോടങ്ങളോടുകൂടി ആ ചിതാഗ്നി എന്നെ ഭക്ഷിക്കുവാനുള്ള അഭിലാഷത്തോടുകൂടി ചുവന്നെരിയുന്ന നാക്കുകളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. യാതൊരു സമയത്താണോ ആ ചിതയിൽ എന്റെ ദേഹം നിക്ഷേപിച്ചതു്. അതേ സമയത്താണു രാജാവായ ഞാൻ ഈ സിംഹാസനത്തിലിരുന്നു ചലിതനായതു്. മാത്രവുമല്ല, അതേസമയം നിങ്ങളുടെ ജയ! ജയ! ശബ്ദങ്ങളും എന്നെ പ്രബുദ്ധനാക്കി. ഇത്തരം മോഹം എനിക്കു ജനിപ്പിച്ചതു ഈ ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ തന്നെയാകുന്നു. ജീവനു പല തരത്തിലുള്ള വിഭ്രമങ്ങളെ അജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അധിക തേജസ്വിയായ ലവണമഹാരാജാവു ഈ വിധം പറഞ്ഞ ഉടൻ തന്നെ ഐന്ദ്രജാലികൻ ആ സഭയിൽനിന്നു മറയുകയും ചെയ്തു. അതിനെ കണ്ടു ആശ്ചര്യമടഞ്ഞ സഭാവാസികളും ഈ വിധം പറഞ്ഞു. സത്യം വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ ഇവൻ ഐന്ദ്രജാലികനല്ല. ധനത്തിൽ — സമ്മാനത്തിൽ ഈ ആൾക്കു ആശ കാണുന്നില്ല. സംശയം വേണ്ട. ഇതു ദേവമായയാണു്. സംസാരസ്ഥിതി ഈ വിധമാണെന്നു ഈ ചരിത്രം അറിവുതരുന്നു. അല്ലയോ രാജാവേ! അന്തമില്ലാത്ത സർവ്വശക്തിയുടെ ഒരു വിലാസമാണു് മനോരൂപമായിട്ടുള്ള ഈ ലോകം. മനസ്സിന്റെ രൂപാന്തരപ്രാപ്തിതന്നെയാകുന്നു ഈ സംസാരം.

മാനസതത്വലക്ഷണശാസ്ത്രത്തിൽ സാധനപ്രകാശത്തോന്നൽ എന്നു വിചിത്രമായ ഒരവസ്ഥയുണ്ടു്. ആയക സംഗതികളും നമുക്കു പല സമയങ്ങളിലും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു്. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ മറ്റെല്ലാവിചാരങ്ങളേയും കീഴടക്കി ഏതു വിചാരം പ്രധാനമായി വേരുന്നിയിരിക്കുന്നുവോ ആ വിചാരത്തിനു ഹേതുവായ വസ്തു തന്റെ കൺമുൻപിൽ എപ്പോഴും കാണുന്നതായി തോന്നുന്നതു മനസ്സിനുള്ള ഒരു വിചിത്രവിദ്യയാകുന്നു.

ശ്രീരാമന്റെ വിരഹാവസ്ഥയിൽ സീതാദേവിയെ വനലതകളിൽ കണ്ടതായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മധ്യാനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പരമയോഗികളും എങ്ങും നിറഞ്ഞ ആത്മാവെ കാണുന്നതായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രതാദ്ധ്യാനശക്തിയാൽ കാണാവുന്നതുമായ ഒരവസ്ഥാവിശേഷമാകുന്നു. ഈ വിധമെല്ലാമിരിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ പല അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞിട്ടാണു് മഹാജ്ഞാനികളും താഴെ കാണുന്നവിധം മനസ്സിനെപ്പറ്റി പാടിയിട്ടുള്ളതു്.

കന്ദുകമദകരിയെവശമായ് നടത്തലാം
കരടി വെമ്പുലി വായെയും കെട്ടലാം
ഒരു ശിങ്കമുരുകുമേൽ കൊള്ളലാം
കൽചെവിയെടുത്താട്ടലാം
വെന്തനലിൽരഥംവൈത്തുലോക-
ത്തെയുംവേതിത്തു വിറവുണ്ണലാം
കനൽമേലിരുക്കലാം ജലമേൽ നടക്കലാം
തന്നികരിൽ സിദ്ധിപെറലാം
സന്തതവുമിളമയൊടിരുക്കലാം
മറൊരുശരീരത്തിലും പുകുതലാം
ചിന്തയെ അടക്കിയേ ചുമ്മായിരിക്കിൻറതിറമരുതു
തികവാകിയെൻചിത്തവിശൈ കുടികൊണ്ട ദൈവമേ-
[തേജോമയാനന്ദമേ

ഏഴാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം.

ഉഠമനം, പുറമനം.

ശിഷ്യൻ:—മനസ്തത്വത്തിൻവിചിത്രങ്ങളെപ്പററി ഞാൻ അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു വിഷയം എന്തെന്നാൽ:—മനസ്സ് എന്നു പറയുന്നതു എന്തോന്നാണു്? അതിൻെറ സ്വഭാവം എന്തു്? ഞാൻ ഈ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിൽവച്ചു എന്താണു പ്രയോജനം?

ഗുരു:—എൻെറ ശിഷ്യരത്നമേ! കേഠംക്കുക. "തന്നെയറിഞ്ഞവൻ തലവനെയറിയും" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതിനാൽ തന്നെയറിയുന്ന അറിവു ഏതറിവാണു്? തൻെറ ഉള്ളിൽ ഒളുഞ്ഞി മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന തൻെറ തലച്ചോറിൻഫലമായ മനശ്ശക്തിയെ തട്ടി ഉണത്തി ജോലിവാങ്ങുന്നതിനാൽ തൻെറ ഉള്ളിലുള്ള സകലവിധദുർഗുണങ്ങളേയും നീച നടപടികളേയും ജയിച്ചു ശ്രേഷ്ഠതപം സമ്പാദിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം ഉള്ളവനാകുന്നതാണു് തന്നെയറിയുന്ന അറിവു്.

മനുഷ്യൻ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട അല്പ പ്രാണിയാണെന്ന പറയുന്നതു മഹാഅബദ്ധമാണു്. സകല ചരാചരഭുവനങ്ങളെയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം ചെയ്യുവരുന്ന

ആദിനായകന്റെ വിശേഷാനുഗ്രഹം മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനാൽ മനുഷ്യനും ദൈവാംശമായി ജനിച്ച ദൈവം തന്നെ എന്നു പറയപ്പെടാവുന്നതാണു്.

മനസ്സെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉഭയമനം, പുറമനം എന്നു രണ്ടു വിധമായി വേർതിരിക്കാം. നമ്മുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളായ കൺ, വായ്, മൂക്കു, ചെവി, ത്വക്കു മുതലായ അഞ്ചുപാധികളാൽ ലോകത്തിലുള്ള സകലവിഷയങ്ങളെയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി പുറമനസ്സിനുണ്ടു്. നാം ഉറങ്ങുമ്പോൾ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ പുറമനം അതിനോടുചേർന്നിരുന്നും ഉണരുമ്പോൾ ആ പുറമനം വീണ്ടും ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുചേർന്നു ഉണർവ്വായും ഇരിക്കുന്നു.

ഉഭയമനസ്സിനു, നിദ്ര എന്നുള്ള അവസ്ഥ ഇല്ല. അതിന്റെ ശക്തി അപാരമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതിന്റെ സാമർത്ഥ്യം വർണ്ണിക്കുന്നതിനു ആർക്കുതന്നെ ശക്തിയുണ്ടു്? ഹാ ഹാ! പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും വഴിയായി ലോകകാര്യങ്ങളും അറിയേണ്ട ആവശ്യം അതിനില്ല. കണ്ണടച്ചിരുന്നാലും അതു കണ്ടറിയും. കാതിന്റെ ശക്തിയില്ലാതെ അതു കേട്ടറിയും. ഒരു നിമിഷനേരത്തിനുള്ളിൽ എതുയോ ദൂരദേശത്തെത്തി അവിടെ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ അറിഞ്ഞുതിരിച്ചെത്തുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും അതിനുണ്ടു്. വ്യവസായങ്ങളാൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും തളർന്നു നിദ്രാമയക്കത്തിലുംപ്പെട്ടുമ്പോഴും, ഉഭയമനസ്സായതു അതിജാഗ്രതയോടുകൂടി ഉണർന്നിരുന്നു നമ്മുടെ ശരീരരക്ഷ ചെയ്യുന്നു.

ജ്ഞാനരാജർ ഉന്നതഗീതയിൽ അഞ്ചാമദ്ധ്യായം രണ്ടാം വചനത്തിൽ "ഞാൻ ഉറങ്ങിക്കിടന്നു. എന്റെ ഹൃദയമോ ഉണർന്നതന്നെയിരുന്നു. കതകിൽ തട്ടുന്ന എന്റെ ഇഷ്ടന്റെ ശബ്ദത്തെ കേട്ടു. ഇഷ്ടാ! കതകു തുറക്കുക!" എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ വിധം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഉഭയമനസ്സിൻ പ്രവൃത്തിയേപ്പറ്റിയാകുന്നു.

പെട്ടെന്നു ആപത്തുകളുണ്ടാകുന്ന സമയങ്ങളിൽ പുറമനസ്സിനുള്ള അധികാരത്തെ താൻ ബലാൽ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു അതു ചെയ്യേണ്ട തൊഴിലിനെ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം ഇതിനുണ്ടു്. ഉഭയമനസ്സിന്റെ ക്രിയകളെല്ലാം ദൈവക്രിയകളോടു തുല്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ മനുഷ്യനിലും ദൈവികമുണ്ടെന്നു മുൻപേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. ഹാ! എന്റെ ശിഷ്യാഗ്രേസരാ! ഇക്ഷണത്തിൽ നിന്റെ ഉഭയമനസ്സിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം,

ബലം, ജ്ഞാനം, അറിവ് ഇവ നീ അറിയുന്നില്ല. ഈ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്നതിനാശിക്കുന്ന ഏതു കാര്യാദികളേയും നിഷ്പ്രയാസത്തിൽ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ജ്ഞാനവും സാമർത്ഥ്യവും ഓരോ മനുഷ്യരിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ കടുത്ത സാമർത്ഥ്യത്തെ വിശേഷകരമായി നമുക്കു തന്നെ ഉൾമനസ്സിൽ അടച്ചു ഗ്രന്ഥമായി വച്ചിട്ടുള്ള കരുണാനിധി, ആയ ദൈവം നമ്മുടെ ഉൾമനസ്സ് തുറക്കേണ്ടതായ താക്കോലിനേയും നമ്മുടെ കൈവശം തന്നിരിക്കുന്നു. ആ താക്കോൽ പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം ആകുന്നു. "വിശ്വാസം ഉണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം ഉണ്ടാകും. വിശ്വാസം ഇല്ലെങ്കിൽ ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. (ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവവചനം ർന്ഥ) ദൈവപുത്രനായവതരിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനായ യേശുക്രിസ്തുവും തന്റെ ശിഷ്യരെനോക്കി ഒരവസരത്തിൽ ഈ വിധം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കടുകിന്മണിയോളം വിശ്വാസം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളാൽ സാധിക്കാത്ത കാര്യം ലോകത്തു ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടാകയില്ല" മത്തായി—ഥ—ഛ.

മന്തിരവും ദൈവം മരുന്തും ഗുരുവരുളും
തന്തിരവും ജ്ഞാനം തപമുറയും യന്തിരവും
മെയ്യെന്നാൽ മെയ്യായ് മേദിനിയിലേ വിളങ്കും.
പൊയ്യെൻറാർ പൊയ്യായ്യോം.
പൂട്ടൈത്തിറപ്പതു—കയ്യാലേമന
പ്പൂട്ടൈത്തിറപ്പതു—മെയ്യാലെ.
വീട്ടൈത്തിറക്കമുടിയാമൽ
വിധി ഇതെൻകിറാർ ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ,

അതിനാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്ന അത്ഭുതവിഷയങ്ങളെ നീ വിശ്വാസപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ വിചാരിക്കുന്നതെല്ലാം തന്നെ സാധ്യമാകും. ഇതുവരെ നീ കണ്ണാൽ കണ്ടതിനേയും കാതാൽ കേട്ടതിനേയും എന്നല്ല പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അറിവുകളെമാത്രം വിശ്വസിച്ചു വന്നിരുന്നതാണ് നിന്റെ പഴക്കം. ഇനിമേൽ ഞാൻ നിനക്കു കാണിച്ചുതരുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയം നമ്മുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളില്ലാതെ നമുക്കു അറിവുതരുന്ന അത്ഭുതശക്തിയുള്ള മറ്റു ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയാണ് എന്നുകയാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്നതിന്റെ സത്യത്തെപ്പറ്റി അശേഷം സംശയിക്കാതെയും തർക്കിക്കാതേയും വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. അല്ല

ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അതിന്റെ പരമാർത്ഥം നിനക്കു തനിയെ ശോഭിക്കുന്നതാണു്. അപ്പോൾ നിന്റെ ഉള്ളുകുളുർക്കുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നവ നിനക്കു പുത്തനല്ല. അതു നിനക്കുതന്നെ അറിവുള്ളതാണു്. മനുഷ്യന്റെ ഉഠമനസ്സിൽ അവന്റെ സകല അറിവും സകല സാമർത്ഥ്യവും പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ ഏതേതുസമയത്തിൽ എതു എതു ആവശ്യമുണ്ടോ അതുയതുയും ഉഠമനസ്സിൽ നിന്നെടുത്തുപയോഗിക്കാം. നാം നമുക്കും പരന്മാക്കും ചെയ്യേണ്ടതായ ഒന്നാമത്തെ കടമ, നമ്മുടെ ഉഠമനസ്സിൽ അമന്നിരിക്കുന്ന അന്തരംഗശക്തിയെ കണ്ടുപിടിച്ചു അവയെ ഉപയോഗിച്ചഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ആ അന്തരംഗശക്തിമൂലമായി ഒരുവനു തന്റെ ഏതഭീഷ്ടത്തെയും സാധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്. സുഖസൌഭാഗ്യങ്ങളൊ ഉദ്യോഗലാഭമൊ, മിത്രസമ്പീകരണമോ അർത്ഥസമ്പത്തുകളൊ, യശസ്സോ ഏതഭീഷ്ടത്തെയും സാധിച്ചുതരുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ആ അന്തരംഗശക്തിക്കുണ്ടു. ആ ശക്തിലാഭത്തിനുവേണ്ടി നീ ചെയ്യേണ്ടവ ഇന്നതെല്ലാമാണെന്നു പറഞ്ഞുതരുന്നതുക്രുടാതെ അവയെ ഏതുവിധം ചെയ്യണമെന്നു കാണിച്ചുതരുന്നതിനുംക്രുടി ഇപ്പോൾ ഞാൻ മനസ്സിൽ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ശക്തിപ്പെട്ടിതുറക്കും താക്കോലായ പൂർണ്ണവിശ്വാസം നിനക്കില്ലെന്നുള്ളപക്ഷം ഇക്ഷണം തന്നെ നിനക്കു യാത്രാനുമതിയും തന്നിരിക്കുന്നു. വിശ്വാസമില്ലായ്മയെന്ന കണ്ടിൽ വീണുഴലുന്നവക്കു ഗുരുപദേശം സിദ്ധിയെ ചെയ്യുന്നതല്ല.

ശിഷ്യൻ:—കാരുണ്യക്കടലേ! ഞാൻ എതു കുറ്റംചെയ്തു. ഇതു പഠിച്ചതുകൊണ്ടെന്താണൊരു പ്രയോജനമെന്നു ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ സന്ദേഹപിശാചത്തെ ഒരു ക്ഷണനേരം പോലും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അപ്രകാരമിരിക്കെ എന്നിൽ ഗുരുദേവനു കോപം വരുന്നതിനുള്ള കാരണം അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു.

ഗുരു:—വത്സാ അരികെ വരിക. നിന്നോടു ഞാൻ കോപം കൊണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ വിശ്വാസമില്ലായ്മയെന്ന അന്ധകാരം നിന്റെ ഹൃദയത്തിനുണ്ടാകാവുന്നപക്ഷം എന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ അബദ്ധമായും ആപല്കരമായും തീരുമെന്നുകരുതിമാത്രം അല്പം സംസാരിച്ചതാണു്. അതുകയാൽ നീ മനോവശ്യശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രമാണങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധ

മായ തത്വങ്ങളെപ്പോലും അറിയത്തക്ക താക്കോലായി എല്ലാസമയവും നീ മുൻനിത്തി വിശ്വസിച്ചു ഉച്ചരിക്കേണ്ടതായി ചില വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതു എന്തെന്നാൽ:—

സ്വയംവിശ്വാസമന്ത്രം.

സകല അറിവിനും ഊറ്റമായ എന്റെ ഉൾമനസ്സു് തന്നെ ഞാനാകുന്നു. എന്റെ മനസ്സു് ശരീരശക്തികൾ എല്ലാവറേയും ദൈവികരുണയാൽ ഭരിച്ചു നടത്തുന്നതു (എന്റെ ഉൾമനസ്സായ) ഞാനാകുന്നു. ദൈവം എന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ദൈവശക്തിയും എന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ദൈവം എനിക്കു അളവില്ലാത്ത ശക്തി നൽകീട്ടുണ്ടു്. നിനച്ചകായ്യം സാധ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം എന്റെ അന്തഃകരണത്തിനുണ്ടു്. എന്നാൽ സാധിക്കാത്തകായ്യം യാതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ ചെയ്യും; ഞാൻ തന്നെ ചെയ്യും; എന്നാൽ നിർവ്വേററപ്പെട്ടും; ഹാ! എന്റെ ശക്തി; അപാരശക്തി; ഞാൻ വിചാരിച്ചകായ്യം ഏതുവിധേനയും സാധിക്കും; ദൈവം എന്നിൽ; ഞാൻ ദൈവത്തിൽ; അണ്ഡചരാചരങ്ങളിലുള്ള ശക്തികളിൻ സത്തു എന്നുള്ളിൽ പ്രവഹിച്ചു ബലം നൽകുന്നതിനാൽ—എന്നാൽ സാധിക്കും. ഞാൻ തന്നെ ചെയ്യും. ഓം. തത്. സത്. ഓം.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം.

ഉൾമനം, പുറമനം, ആനന്ദമനം.

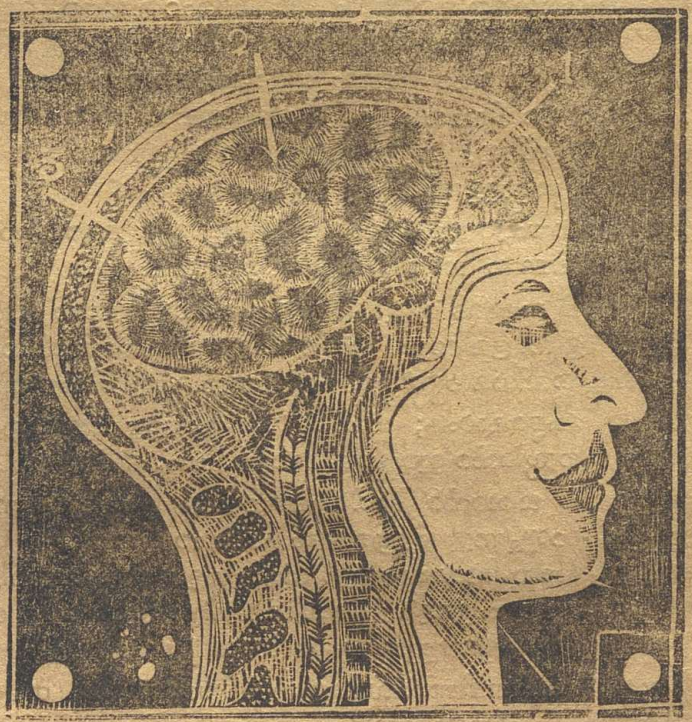
ശിഷ്യൻ:—പരമഗുരോ! ഞാൻ ഇത്രയും കാലംവരെ എത്രയോ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആവിടത്തെ കടാക്ഷത്താൽ, വായിച്ചിട്ടും, കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടുന്നു ഇന്നലെ ദിവസം, എനിക്കുപദേശിച്ചതുപോലെ മനോവശ്യ ശാസ്ത്രമമ്മങ്ങളെ എങ്ങും, ഏതു പുരാണത്തിലും വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടും ഇല്ല. മനുഷ്യക്കു ഉൾമനം, പുറമനം എന്നു രണ്ടുവക മനസ്സുകൾ ഉണ്ടെന്നും, അവയിൽ പുറമനസ്സിനു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മൂലമായി, ലോകത്തിലുള്ള സകല വിഷയങ്ങളേയും ഗ്രഹിക്കത്തക്ക ശക്തിയുണ്ടെന്നും, ഉൾമനസ്സിനോ, പഞ്ചേന്ദ്രിയസഹായം ക്രൂടാതെതന്നെ ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കത്തക്ക

അപാരശക്തിയുണ്ടെന്നും അതിൻമഹത്വത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു ആരുംതന്നെയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ പരമരഹസ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കിതേവരെബോധം വന്നിട്ടില്ല. അതിനാൽ എന്നിൽ ദയവുണ്ടായി ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടും വിസ്താരമായി അറിയിച്ചുതരുന്നതിനു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—വിനയപൂർസ്സരം സംശയവിഷയങ്ങളെ ഭക്തിയോടുകൂടി ചോദിക്കുന്ന സാധുശിഷ്യ! പറയാം കേൾക്കുക.

ഞാൻ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ രണ്ടുവിധമനസ്സുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിനെക്കേട്ടു നീ ഭ്രമിക്കുന്നു ശരിയായി പറയുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ മൂന്നുവിധമനസ്സ് ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊൾക; നമ്മുടെ ശിരസ്സിലുള്ള തലച്ചോറിനെ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടമെന്നു പറയാം. തലച്ചോർ എന്നു പറയുന്നതു ജീവന്റെ നിൽപുസ്ഥലവും ആലോചനകളെ ഉണ്ടാക്കി മറയ്ക്കുന്നതു യന്ത്രമെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അവയവങ്ങളും നാഡികളാൽ തലച്ചോറിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഈ വിധമായി ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അംശങ്ങളേയും തലച്ചോറിൽ സംബന്ധിച്ചുകിടപ്പുള്ള ആയിരക്കണക്കായ ഛിന്നഭിന്നനാഡികളിൻവഴിയായി ഭരിച്ചു നടത്തുന്ന സാമർത്ഥ്യം മനസ്സിനുണ്ട്. താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പടത്തിൽ തലച്ചോറിനെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ അതിൽ മൂന്നു ഭാഗമുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. അവ:—

൧. മുൻഭാഗം തലച്ചോർ എല്ലാറ്റിലും വലിയതാകുന്നു. ഇതിലിരുന്നു പുറപ്പെടുന്ന നാഡിസമൂഹങ്ങൾ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നവയാകുന്നു. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴും സാധാരണ ദിനകൃത്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന സമയത്തും ഈ ഭാഗം വഴിയായി ആലോചനകളും ക്രിയകളും നടത്തിക്കപ്പെടുന്നു ഇതിന്റെ ശക്തിയെ മറ്റു രണ്ടുഭാഗങ്ങളോടു ഒത്തുനോക്കിയാൽ വളരെ അല്പമെന്നെ പറയാവൂ. ഇതു് ലോകത്തിലുള്ള ഓരോ വിഷയങ്ങളെയും ആരാഞ്ഞു വിവേചനം ചെയ്തു ഒടുവിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നവയെ രണ്ടാമതുഭാഗമായ പിൻഭാഗം തലച്ചോറിൽ അടക്കിവെയ്ക്കുന്നു. നാം ഒരു പദാർത്ഥത്തെ കാണുമ്പോഴും മറ്റുള്ളവരോടു സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഒരു പുസ്തകത്തെ വായിക്കുമ്പോഴും മുൻഭാഗം തലച്ചോറിൽ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പുറമനസ്സിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

൨. നാം ഉറങ്ങുമ്പോഴും സ്വപ്നം കാണുമ്പോഴും നമ്മുടെ പുറമനസ്സ് അടങ്ങിത്തീരുമ്പോൾ അതിന്റെ ജീവശക്തി പിന്നോട്ടു കീഴിറങ്ങി പിൻഭാഗം തലച്ചോറിൽ എത്തുന്നു. ഇതിനെയാണ് ഉൾമനസ്സെന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഈ ഉൾമനസ്സിന്റെ അത്ഭുതക്രിയകളെപ്പറ്റി ഞാൻ പിന്നീടു വിസ്തരിച്ചു പറയാം. നാം സ്വപ്നംകാണുമ്പോഴും മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ഉറങ്ങാതെ ഉറങ്ങുന്ന നിലയിൽ എത്തുമ്പോഴും, യോഗാഭ്യാസം ചെയ്യുമ്പോഴും അനുഗ്രഹംകൊള്ളുമ്പോഴും നമ്മുടെ പിൻഭാഗം തലച്ചോറിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉൾമനസ്സാണു് പ്രത്യക്ഷമായുള്ള ക്രിയകൾ നടത്തുന്നതു്. ഈ ഉൾമനസ്സിനു കണ്ണടച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്തും ഒന്നിനെ നോക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യവും ചെവി മുഖാന്തരമല്ലാതെ ഓരോ ശബ്ദങ്ങളെ ശ്രവിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടു്. ആയിരം നാഴികയ്ക്കപ്പുറം നടക്കുന്ന സംഗതികളേയും ആളുകളേയും വസ്തുക്കളേയും വിശദമായി കണ്ടറിയുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇതിനുണ്ടു്. അനവധി യോഗികളും ജ്ഞാനികളും

അവരവരുടെ ഇച്ഛാനുസരണം പുറമനസ്സിൻചേഷ്ടകളെ നിലപ്പിച്ച്, തങ്ങളുടെ ഉൾമനസ്സുകളെ ഉണർത്തിവിട്ട കൃത്യങ്ങളെ നടത്തിക്കത്തക്ക ശക്തിസമ്പന്നന്മാരായിരിക്കുന്നു. അവർ നടത്തീട്ടുള്ള അത്ഭുത സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഇനിയൊരുസമയം വിസ്തരിക്കാം.

ഈ വിധത്തിൽ മുൻഭാഗമസ്തിഷ്ക്കത്തിന്റെ ക്രിയകളെ അടക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ള മനഃശക്തിസമ്പന്നന്മാർ അന്യർക്കുണ്ടാകുന്ന ഉപദ്രവഫലങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ അറിഞ്ഞു് അതിനായാതൊരു ഔഷധപ്രയോഗവും ചെയ്യാതെതന്നെ സുഖപ്പെടുത്തുന്ന ആശ്ചര്യകരമായസാമർത്ഥ്യത്തെ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നു. ഇതിനെത്തന്നെയാണു് നാം ഉറങ്ങാതെ ഉറങ്ങുന്ന നില—അല്ലെങ്കിൽ മാസ്മരനിദ്ര—അതുമല്ലെങ്കിൽ ഉൽകൃഷ്ടനാമധേയം—യോഗനിദ്ര—എന്നു പറയുന്നതു്. അതായതു നമ്മുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അറിവുകളും അടങ്ങി നമ്മുടെ ശരീരം നിദ്രാചേഷ്ടയെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നാലും നമ്മുടെ ഉൾമനസ്സിനെ ഉറക്കാതെ ഉണർത്തിവച്ച ക്രിയാദികളും നടത്തുന്നതാകുന്നു. അഭ്യാസക്കുറവിനാലും അറിവില്ലായ്മയാലും നമ്മുടെ ഉൾമനസ്സിൻക്രിയകളെ ഉണർത്താതിരിക്കുന്നതിനാൽ അതു കാലക്രമംകൊണ്ടു പൂർണ്ണസുഷുപ്തിയെ പ്രാപിച്ചുപോകുന്നു. അതിനാൽ ഉൾമനസ്സിനെ അടിക്കടി തട്ടി ഉണർത്തി ക്രിയാസമർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ നാം ഈ ലോകത്തിൽ വളരെ അതിശയിക്കത്തക്ക കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരായിത്തീരുന്നതാണു്. ഈ ഉൾമനസ്സിനു വിവേചനാസാമർത്ഥ്യം ഇല്ല; ഒരു പദാർത്ഥത്തെ മറ്റൊന്നിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യവും ഇല്ല; നല്ലതു ഏതു ചീത്ത ഏതു ഗുണം ഏതു ദോഷം ഏതു എന്നു വേർതിരിച്ചറിയുന്ന ഗുണവും ഇല്ല. ഈ ഉൾമനസ്സിനെ പ്രബോധനങ്ങളാൽ വളരെ ക്ഷണത്തിൽ കൈവശപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്. ശരീരത്തിലുള്ള സകല ചേഷ്ടകളേയും ക്രമപ്രകാരം നടത്തിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു വരുന്നതിനാൽ ശരീരത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തിലും എത്ര ചെറിയ അപകടം നേരിട്ടാലും നമ്മുടെ ഉൾമനസ്സിനു പ്രബോധനംനൽകി സകലദോഷങ്ങളേയും ക്ഷണത്തിൽ ഒഴിച്ചു വേദനയെത്തിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന സുഖക്കേടു മാറുന്നതിനു മാന്ത്രികൻ ചെയ്യുന്നതു എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ രോഗിയുടെ പുറമനസ്സിനെ ക്രിയാവിഹീനമാക്കി അമർത്തിത്തളർത്തി ഉൾമനസ്സിനെ തട്ടി ഉണർത്തിവിടുന്നു. പിന്നീടു പ്രബോധനങ്ങളാൽ രോഗം തീർന്നു സുഖമായി എന്നു സ്ഥിരപ്പെടുത്തി പറയുമ്പോൾ രോഗിയുടെ ഉൾ

മനസ്സ് ഉടനെ ആ വാക്കുകളെ യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ വിശ്വാസപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഉർമനസ്സ് ഏതു സംഗതിയെ പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുന്നുവോ—അതു രോഗിയുടെ ശരീരത്തിൽ തോന്നിപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണമായി രോഗിയുടെ ഉർമനസ്സായതു തലനോവുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം അയാൾക്കു തലവേദന ഉണ്ടാകുന്നു. തലവേദന ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാൾക്കു തലവേദന നീങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും. മറ്റു വ്യാധികളും ഇതുപ്രകാരം നീങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു്. മുഖ്യമായി തലച്ചോറിനേയും നാഡികളേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ വ്യാധികളും ഭയം, ഭ്രാന്തു, അജീർണ്ണം, വാതം, കൈകാൽവലി, ഉറക്കമില്ലായ്മ, തലവേദന, ഓർമ്മകേട്ടു, ഭയപ്പെടൽ മുതലായ വ്യാധികളും മനോവശ്യപ്രയോഗത്താൽ സുഖപ്പെട്ടുത്താവുന്നതാകുന്നു.

(൩) ഇനിമേൽ മൂന്നാംഭാഗമായ അടിഭാഗം തലച്ചോറിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി സ്വല്പം പറയാം കേൾക്കുക. ഇതു മദ്ധ്യമുതുകെല്ലായ സുഷുമ്നയുടെ അഗ്രസ്ഥാനമായ രക്തക്കെട്ടു സ്ഥലമെന്നു പറയാവുന്നതാണു്. ഇതു ഒരു കൊട്ടപ്പാക്കിന്റെ ആകൃതിക്കു സമതുല്യമുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ചെറിയ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി മഹാ അത്ഭുതം! ഇതു വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത രത്നം. ഇതുതന്നെയാണു ആത്മസ്ഥാനം. ഇതുതന്നെയാണു ആനന്ദസ്ഥാനം. ഇതിൽനിന്നു ജ്ഞാനപ്രകാശകിരണങ്ങൾ വിലസുന്നു. അനേകനാളായി യോഗാഭ്യാസം നടത്തിവരുന്ന ജ്ഞാനികൾപോലും ഇതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതരമായ അത്ഭുതക്രിയകളെ കണ്ടറിയുന്നതിനു സമർത്ഥരായിട്ടില്ല. മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള മുൻഭാഗത്തലച്ചോർ, പിൻഭാഗത്തലച്ചോർ ഇതു രണ്ടിന്റെയും ക്രിയകളെ അമർത്തി അവരെ സുഷുപ്തിനിലയ്ക്കു വിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവയിലുള്ള ജീവശക്തി അടിഭാഗം തലച്ചോറിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കുന്നു. ഈ ആത്മസ്ഥാനമാണു ഗർഭോല്പാദനകാലത്തു ശിശുശരീരത്തിൽ ആദ്യമുണ്ടാകുന്ന അംശം. ഇതിൽനിന്നാണു മറ്റവയവങ്ങളെല്ലാം പിന്നീടുണ്ടായി വളർച്ചയെ പ്രാപിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ മുഴുവൻ ശരീരത്തിനും ഇതുതന്നെയാണു ജീവാധാരം. മറ്റു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും അമർന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഈ അടിമൂളയെ തട്ടി ഉണർത്തിവിട്ടാൽ ഇതിലുള്ള ആത്മാവു് രത്നംപോലെ തന്റെ സൂര്യപ്രകാശരശ്മികളെ വിലസിക്കും. ലോകഅറിവുകളെല്ലാം ഇതു ഉണരുമ്പോൾ അസ്തമിച്ചുപോകുന്നു നാഡികൾ വളരെ സാവധാനത്തിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശ്വാസംമാത്രം ഉണ്ടെന്നുള്ള നില

യിൽ കാണും. ശരീരത്തിനു മറവു യാതൊരു ഉണർച്ചയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. ഈ നിലയെ യോഗികൾ തുരീയാവസ്ഥയെന്നു പറയുന്നു. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരാൾ എത്തിയാലുടൻ അയാൾക്കു മായയുടെ സകല ബന്ധങ്ങളും അറുപോകുന്നതിനാൽ, ആകാശം ഭേദിച്ചുള്ള സ്വർഗ്ഗീയകാഴ്ചകളേയും ജാജ്വല്യമാനമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദേവഗണങ്ങളേയും അയാൾക്കു കാണാവുന്നതാണു്. സകല ലോകങ്ങളുടേയും ജ്ഞാനങ്ങളുടേയും അന്തരംഗരഹസ്യങ്ങളും അയാൾക്കു വെളിവാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ മനുഷ്യൻ ലോകത്തിൽ സകലവിധ അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിനും വ്യാധി ഉപദ്രവങ്ങളെ തീർക്കുന്നതിനും ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട സിദ്ധപുരുഷനെന്നാവണ്ണം തോന്നപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ, യോഗികളുടെ സ്വന്തമായ ഈ മൂന്നാമത്തെ സ്ഥിതിയായ ആത്മനിലയെപ്പറ്റി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു തക്ക അറിവു നിനക്കു ഇല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടാണു ഞാൻ ഇന്നലെ നമുക്കു പുറമനം, ഉൾമനം എന്നു രണ്ടു മനസ്സുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നു അവക്രടാതെ അടിമൂളയിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആനന്ദമനസ്സിനെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞു തന്നു. ഈ ജ്ഞാനരഹസ്യങ്ങളെ അറിയുന്നതു എല്ലാവർക്കും സാധ്യമല്ല. ചിലർക്കു ഇതെല്ലാം ഒരുമാതിരി ഭ്രാന്തു പറച്ചിലാണെന്നുകൂടിയും തോന്നിയേക്കാം. അവർ നമ്മെ നിന്ദിക്കയും അധിക്ഷേപിക്കയും ചെയ്തേക്കാം. അതു എങ്ങിനെയും പോകട്ടെ. ഇതിനിടയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള സ്തോത്രങ്ങളെ പഠിച്ചു ധ്യാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ടാകാവുന്നതാണു്.

ചെലുത്തുവതു ഉണ്ണാക്കിലുണ്ണാക്കൈയാ
ചെന്നേറിപ്പൂടരിവഴി ധ്യാനംന്തോണും
വലുത്തതടാനാലു മുനയ്ക്കുമുതമാച്ച
മൌനമെന്നേറ നിവ്കിലുവാഴ്ക്കെയാച്ചു്.

ജപലിച്ചിരിക്കും പന്നിരണ്ടിലിരുത്തിയുതു
ഷോഡശമാം ചന്ദ്രകലെ തേയ്ന്തുപോച്ച
പലിത്തുതെടാ യോഗസിദ്ധി ജ്ഞാനസിദ്ധി
പരുവമായ് നാടിവൈത്തു പഴക്കംപണ്ണേ-
(നെഞ്ചറിവിളക്കം)

കുളത്തിലെകിടക്കുമാമൈ കുളക്കരൈമുട്ടയിട്ടു
കുളത്തുനീക്കുള്ളിരുന്തു കുറിപ്പുടനിനൈക്കുംപോതു

കുളത്തിലെ പുതൈത്തമുട്ടെ കരുവുരുവാനാർപോലുൻ
ഉളത്തിലെ സത്യനാഥരുരുവറിന്തുണവ്വായ്നെഞ്ചേ.

മരുവിയ ചിലന്തിപ്പൂച്ചി വയിററിനി നൂലുണ്ടാക്കി
ഉരുവുടൻ ക്രുട്ടുകെട്ടി യുകന്തതിലിരുക്കുമപ്പോൽ
തുരുവരനനുക്രുട്ടിൽ കുടിയിരിപ്പതുവൈപ്പാത്തു(നെഞ്ചേ).
പെരുവെളി ജ്യോതിനാഥൻ പെരുമൈകണ്ടരുൾചേർ
ഏട്ടിലേയെഴുതുന്തൽകളെത്തനൈപടിത്തുനീതാൻ
കാട്ടിലേ എരിന്തതിങ്കൾ കാനലിൽ ജലം പോലാനായ്
നാട്ടിലേദൈവമെന്ന നടന്തലയാമലുന്തൻ
ക്രുട്ടിനാൾ, സത്യനാഥർ കുറിപ്പറിന്തുണവ്വായ്നെഞ്ചേ.

കിട്ടുമോ രാജയോഗം കിടയ്ക്കുമോ തുരുവിൻപാദം
കട്ടുമോ മൂലവാശി കാണുമോ കൈലൈവീട്ട
എട്ടുമോ ജ്ഞാനയോഗ മേറുമോ ദീപജ്യോതി
തട്ടുമോ പളിങ്കുമേടൈ തനൈയറിയാക്ക നെഞ്ചേ.

ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

പത്താം അദ്ധ്യായം.

മാന്ത്രികൻ അനുസരിക്കേണ്ട വിധികൾ.

ശിഷ്യൻ:— അനുഗ്രഹം ഒരു ശരീരമായും സത്യവസ്തു ഉൾപ്രകാശമായും വിളങ്ങുന്ന എൻ പരമഗുരുവേ! ശ്രേഷ്ഠവും ദിവ്യങ്ങളുമായ ജ്ഞാനരഹസ്യങ്ങൾ ഗുരുപാദാനുഗ്രഹത്താൽ അറിയുന്നതിനിടയായി. ഇനിയും മനോവശ്യസൂക്ഷ്മത്തെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ഉതകുവാൻ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതിന്നതെല്ലാമെന്നു എനിക്കു അരുളിച്ചെയ്യുന്നതിനു അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ഈ ലോകത്തു ഒരുവൻ—താൻ എത്രത്തോളം ശ്രേഷ്ഠനെന്നും പൂർണ്ണമഹിമയുള്ളവനെന്നും വിചാരിക്കുന്നുവോ—അതിനു തക്കവണ്ണം എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും തന്നിൽ ഉദാസീനതയും നടപ്, വസ്ത്രധാരണം, ഭാവന, വർത്തമാനം ഇതുകളിൽ മര്യാദയും കാണിച്ചുവരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ — മദ്യം, മാംസം, മത്സ്യം മുതലായ മദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന അനേക വസ്തുക്കളേയും കായ്കറി

കളിൽക്കൂടി — വെണ്ടക്കാ, ഉള്ളി, ഉരുളക്കിഴങ്ങു മുതലായ പല പദാർത്ഥങ്ങളേയും വെടുത്തു തന്റെ ശരീരത്തെ അടക്കി തന്റെ വസ്ത്രാദികളെക്കൂടി എപ്പോഴും ശുദ്ധമായി വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധമുള്ളവരായി കാണുന്നില്ലയൊ? അതേവിധമായി മറുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ അടക്കി — അവരുടെ രോഗങ്ങളെ സുഖപ്പെടുത്തി ലോകത്തിനു നന്മചെയ്യുന്നതിനുത്സാഹിക്കുന്ന മാന്ത്രികൻ ഓരോരുത്തരും തന്റെ ശരീരത്തേയും മനസ്സിനേയും അടക്കി ഭരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യേണ്ടതായ അഭ്യാസങ്ങൾ അനവധി ഉണ്ട്. അവയെ പറയാം. കേൾക്കുക: —

൧. മറുള്ളവർക്ക് ആരോഗ്യം കൊടുക്കേണ്ടവൻ ഒന്നാമതായി തനിക്കു ആരോഗ്യം നേടേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. സുഖമില്ലാത്തവൻ ശക്തിയറ്റവൻ. കാന്തശക്തിയില്ലാത്തവൻ മറുള്ളവരിൽ തനതുശക്തിയേ എതുവിധം ഉപയോഗിക്കും? ശരീരത്തിനു എത്രമാത്രം ശക്തിയിരിക്കുന്നുവോ അതിനു തക്കവണ്ണം മനസ്സും ചിത്തവും ഉറപ്പായിരിക്കും. അതിനാൽ മാന്ത്രികൻ തന്റെ അന്നപാനാദികളെപ്പറ്റി കൂടെ ശ്രമിച്ചു ശരീരമനശ്ശക്തികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്ക വസ്തുക്കളെ ആഹരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൨. ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനെ മറു യാതൊരു വിഷയങ്ങളിലും പായാതെ തട്ടത്തു തളത്തി താൻ ഭുജിക്കുന്ന ആഹാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ ആഹാരം എളുപ്പം ദഹിച്ചു ശക്തി അധികരിക്കും.

൩. ഏതുപാനസാധനത്തെ ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴും ഒരേ ശ്വാസത്തിൽ കുടിച്ചുതീർക്കാതെ കുറേശ്ശ ചുവനോക്കി കുടിച്ചു ഇറക്കുന്നതുത്തമം. ചെറിയ കുട്ടികൾ പാൽ ചുവനോക്കി ഇറക്കുന്നതിനാൽ പാലോടുകൂടി ഉമിനീരും കലർന്നു എളുപ്പം ദഹിക്കുന്നു. ധാരാളം പാൽ ഒന്നായിക്കുടിക്കുന്നതിനാൽ വയറിനുള്ളിൽ ചെന്ന പാൽ അവിടുള്ള പുളിപ്പുവസ്തുക്കളോടു കലർന്നു ഒരു വലിയ ഘനംപോലെക്കൂടി എളുപ്പം ദഹിക്കാതായിത്തീരുന്നു. ഏതു പാനസാധനവും കുറേശ്ശയായി രുചിനോക്കി കുടിച്ചിറക്കുന്നതു ഉത്തമം.

൪. ശുദ്ധാകാശമുള്ള വെളിത്തറകളിൽ ദേഹാഭ്യാസം ചെയ്യുമാംസങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കണം.

൫. ബുദ്ധിയെ തീക്ഷ്ണമാക്കുന്ന ലഹരിവസ്തുക്കളെ ഉപയോഗിക്കരുതു്. അവകൾ മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മതയെ നശിപ്പിക്കുന്നു.

ന്യ. ഏതുകാരണംകൊണ്ടും അളവിൽ കൂടുതലായി ആഹാരം ചെല്ലുന്തിയാൽ-അമൃതവും വിഷമാകും. എന്തെന്നാൽ അജീർണ്ണത്തിനിടകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം അമിതഭോഗം ചെയ്താൽ-അല്ലെങ്കിൽ മാംസാഹാരങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചാൽ-ബുദ്ധി നശിച്ച പഴുതേയാകും. അതിനാൽ പകുതിവയർ അന്നവും കാൽഭാഗം ജലവും കഴിച്ചു—കാൽഭാഗം, എപ്പോഴും വായുസഞ്ചാരത്തിനായി ഇടം വിടേണ്ടതു അത്യാവശ്യം.

ഠ. പഴവർഗ്ഗങ്ങളും കായ്കറി പദാർത്ഥങ്ങളും പാലും ധാരാളമായി അനുഭവിക്കാം.

ഡ. കോപം, പ്രതികാരേച്ഛ, വിരോധം, ഭയം മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ജീവശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നവകളാകയാൽ—അവ ഓരോന്നും മനസ്സിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി ദൂരെ കളയേണ്ടതു അത്യാവശ്യം.

"അന്നൈത്തുയിരൊന്റെറന്റെറണ്ണി അരുംപശിഎവർക്കുമാറി
മനത്തിലെ പേതാപേതം വഞ്ചനൈ കളവും പൊയ്യും
ചിനത്തെയുംതവിർപ്പായാകിൽ ചെയ്യുപം പിൻവേറുണ്ടോ?
ഉനക്കിതു ഉറുതിയാന ഉപദേശം ചൊന്നേൻ കണ്ടായ്."

ൻ. കൈ, കാൽ, മുഖം, കൺ മുതലായ അവയവങ്ങളിലൊന്നിനേയും കാരണംകൂടാതെ അനക്കരുതു്. ശരീരത്തിലുള്ള അവയവങ്ങളെ പഴുതേ അനക്കുന്നതിനാൽ ബലവും ജീവശക്തിയും കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. അതിനാൽ അവയവങ്ങളിൽ ഓരോന്നും മനസ്സിനടങ്ങി നടക്കത്തക്കവണ്ണം അഭ്യസിച്ചു പഴകണം. നടക്കുമ്പോൾ കൈവിരലുകളെ മടക്കി ശക്തിയെ ഉള്ളടക്കി നടക്കണം. ഊഞ്ഞാലാട്ടുക, ആട്ട നാൽക്കാലികളിരുന്നു അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്ക, വെറുതേ കൈകാലുകൾ അനക്കിക്കൊണ്ടിരിക്ക, മുതലായവകളാൽ കാന്തശക്തി കുറഞ്ഞുപോകുപ്പെടുന്നു.

ഫ. പ്രതിദിവസവും കാലത്തും വൈകിട്ടും അഞ്ചുമുതൽ പത്തു നിമിഷനേരംവരെ യാതൊരു അനക്കവുമില്ലാതെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരത്തിനും ഇടകൊടുക്കാതെ നിർവികൽപമനസ്സായിരിക്കുന്നതിനു പഴകണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ മനസ്സിനു ശുദ്ധവും ശരീരത്തിനു കാന്തആകർഷണവും വർദ്ധിച്ചുണ്ടാകും. പിൻകാലത്തുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശതോന്നലുകൾക്കും അതുതന്നെ അസ്തിഭാരമാകുന്നു.

ഫഫ. എപ്പോഴും മറവുള്ളവർക്കു കായ്കങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു അവരെ തന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു പഴ

കണം. താൻ തെറ്റു ചെയ്യുമ്പോഴല്ലാതെ വേറേതു കാരണത്താലും മറ്റുള്ളവരുടെ ശാസനയ്ക്കു താൻ വഴിപ്പെടരുതു്.

൧൨. പൂർണ്ണാരോഗ്യമുള്ളവരാൽ മാത്രമേ രോഗികളെ ഉറങ്ങാതെ ഉറങ്ങുന്ന നിലയിൽ വരുത്തി, ചികിത്സ നടത്തപ്പെടാവൂ. രോഗിയായിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ വ്യാധിസ്ഥർക്കു അതു കെടുതൽ.

൧൩. ശരീരത്തേയും വസ്ത്രങ്ങളേയും എപ്പോഴും ശുദ്ധമാക്കി വച്ചുകൊള്ളുന്നതുകൂടാതെ തണുത്ത ജലത്തിൽ കുളിക്കയും ചെയ്യണം.

൧൪. ഇനിയും ആകർഷണനോട്ടം, ശ്വാസാഭ്യാസം, പ്രബോധകങ്ങൾ, കൈയാൽ തടവുക, ചിത്തശക്തി മുതലായ വിഷയങ്ങൾ മാന്ത്രികൻ അറിയേണ്ടതായ മുഖ്യ കാര്യങ്ങളാകയാൽ അവകൾ ഓരോന്നിനേയുംപറ്റി പിൻവരുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിസ്തരിച്ചു പറയാവുന്നതാണു്.

ശിഷ്യൻ:—സദ്ഗുരോ! എനിക്കു മാപ്പു തരണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ കാലമോ കലിയുഗം; ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യമോ യൂറോപ്യർക്കു; ബ്രാഹ്മണരിൽ ചിലരുകൂടി, മദ്യമാംസമത്സ്യാദികളെ ആഹരിച്ചുപഴകീട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തിൽ ഞാൻ അവകളെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നുവച്ചാൽ എങ്ങിനെ വിടുന്നു. ക്രൂടാതെയും "തൊട്ടിൽശീലം പാട്ടടയോളം" എന്നുണ്ടല്ലോ. ശിശുപ്രായംമുതൽ പഴകിപ്പോന്നിട്ടുള്ളവയേയും നാവിനു രുചിയും ശരീരത്തിനു എളുപ്പത്തിൽ പുഷ്ടി ഉണ്ടാക്കുന്നവയും ആയ ആഹാരാദികളേ ഒഴിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു അസാദ്ധ്യം. ക്രൂടാതെയും ഞാൻ ദരിദ്രനുമാകുന്നു. കനിവർഗ്ഗങ്ങളേയും നെയ്യു, പാലു, തൈർ മുതലായവയേയും വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു എനിക്കു ധനവുമില്ല. അവിടുന്നു ഉപദേശിച്ച എല്ലാ വിഷയങ്ങളേയും ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു എന്നാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുമല്ലാതെ എല്ലാവിധ ഉത്തരവുകളെയും തന്നാശേഷം ഒന്നുമാത്രം മറച്ചുവച്ചതിന്റെ കാരണവും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. യോഗികളെപ്പോലെതന്നെ അടക്കി ഒതുക്കി കായ്കറികളും പാലും ആഹരിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നതു നല്ലതു എന്നറിയാം. എന്നാൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെപ്പറ്റിമാത്രം ഒന്നും പറയാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞുവല്ലോ. അതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

ഗുരു:—ഹേ, ശിഷ്യ! "ഇളമാൻ—കഴിയറികയില്ല" എന്നുള്ളതു പോലെ, ജനിക്കുന്നതിനു മുൻപേ—ഭാര്യയെ കാംക്ഷിക്കുന്നു. സംസാരി ആയ നിന്നെ തപസ്വികളെപ്പോലെ—ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഏകാന്തമായി വസിക്കുന്നതിനു ഉപദേശിച്ചാൽ ദോഷമാണു്. സ്ഥലകാലസമയാദികളറിഞ്ഞു വേണ്ടതു ഉപദേശിക്കുന്നതാണു ധർമ്മം. മധുമാംസമത്സ്യാദികളെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽതന്നെ മനോവശ്യസിദ്ധി ഉണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞതിനു "അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആ ശാസ്ത്രം എനിക്കറിഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു നീ പറഞ്ഞുവല്ലോ." അതിന്റെ ഗുണമറിഞ്ഞല്ലേ നിനക്കു ബോധ്യം വരാനുള്ളതു". വലിയ കപ്പലുകൾ സമുദ്രത്തിൽ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കുമെങ്കിലും ചെറിയ പടവുകൾ കരയോരങ്ങളിലെങ്കിലും ഓട്ടിക്കുന്നതിനുതകുന്നില്ലേ? അതുപോലെ വലിയ തപോധനരാൽ നടത്തിവന്ന അസാധ്യകാര്യങ്ങളെ നിന്നാൽ ചെയ്യുന്നതിനൊ പഠിക്കുന്നതിനൊ സാധ്യമാകാതിരുന്നാലും നിന്റെ സ്ഥിതിക്കും സാമർത്ഥ്യത്തിനും തക്കവണ്ണം ചെയ്യാവുന്നതായ വിഷയങ്ങളും പലതുണ്ടു്. അതുകയാൽ നിനക്കു എത്രത്തോളം സാധ്യമോ അത്രയും നിന്റെ പൂർണ്ണമനസ്സുചെലുത്തി പഠിച്ചുകൊണ്ടാൽ അതിനാൽ നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന നന്മ അനന്തമാകുന്നു.

പത്താം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം.

ആകർഷണനോട്ടം.

ഗുരു:—"ആകർഷണശക്തി" എന്നുള്ള അത്ഭുതതരമുശക്തി മനുഷ്യശരീരമെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു പായും ശക്തി, താങ്ങുംശക്തി എന്നു രണ്ടുവകയാകുന്നു. ചില മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിൽ പായുംശക്തി അധികമായും മറു ചിലരിൽ താങ്ങുംശക്തി അധികമായും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ചില മനുഷ്യരെ നാം കണ്ട ഉടനെ അവരുടെ നോട്ടത്തിനു മറുനോട്ടം നോക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവരായി നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ കീഴ്നോക്കിക്കൊണ്ടു അടങ്ങി മയ്യാദയോടെ നില്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സും അവരുടെ

പേരിൽ തുടർന്നുചെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിനും ഇതു കാരണമാകുന്നു.

നാം ചെയ്യുന്നതിനുതന്നെ അറിയാതെതന്നെ മറ്റുള്ളവർ നമുക്കു വശ്യമാകുന്ന ശക്തി, വിശേഷമായി നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അമർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തിൽ നേരായി നിവർന്നു നോക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതുള്ളവൻ മാന്ത്രികത്തൊഴിലിൽ സിദ്ധി സമ്പാദിക്കുന്നതല്ല. ആരേയും ഏറുകണ്ണിട്ടുനോക്കരുതു്. മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണിനുള്ളിൽ നേരെ നോക്കി സംസാരിക്കുന്നതിനഭ്യസിക്കുക. തന്റെ മനസ്സിലുള്ള ദൃഢചിത്തം തന്റെ നോട്ടം നിമിത്തമായിട്ടാണു് വെളിപ്പെടേണ്ടതു് തന്റെ മനസ്സിൽ എന്തു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അതു തന്റെ നോട്ടത്താൽ പ്രത്യക്ഷമാകും. പരക്കേപ്പരക്കേ നോക്കുന്ന നോട്ടമുള്ളവരും കായ്മയില്ലാതെ കണ്ടെടത്തെല്ലാം നോക്കുന്ന നോട്ടമുള്ളവരും ഈ ലോകത്തിൽ അസാധ്യകായ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു പ്രാപ്തരല്ല. അതുകയാൽ അടങ്ങി, ഭരണശക്തിയോടുകൂടി മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ തറയ്ക്കത്തക്കവണ്ണവും മറ്റുള്ളവരുടെ നോട്ടത്തിനു ചലിക്കാതെ എതിരിട്ടു നോക്കുന്നതിനു ശക്തവുമായ നോട്ടത്തെ അടിക്കടി അഭ്യസിച്ചുകൊള്ളണം. ആദ്യമാദ്യം പഴക്കേണ്ടതു എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ കണ്ണുകൾ കഴിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വളരെ നേരം ഒരു മനുഷ്യനെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വസ്തുവേ നേരായി നിവർന്നു നോക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. നേരേ നിവർന്നുനോക്കത്തക്കവണ്ണം അഭ്യസിച്ചു പഴകുന്നതിനു അനേക വഴികൾ ഉണ്ടു്.

(ക) ഒരു സ്ഥലത്തു നിവന്നിരുന്നുംകൊണ്ടു കണ്ണിമകളടയ്ക്കാതെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു സാധനത്തെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം പത്തു അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ചു മിനിട്ടു (നിമിഷം) വരെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനഭ്യസിക്കണം. തുറുകണ്ണായി കോപിച്ചുനോക്കരുതു്. സാധാരണ നോട്ടംമതി. അതിരാവിലെ, ബുദ്ധിക്രമ്മതയും മനസ്സുമാധാനവുമുള്ള സമയമാകയാൽ അപ്പോഴാണു് ഈ അഭ്യാസത്തിനു ചേർന്ന സമയം. ആരംഭത്തിൽ കണ്ണുകൾ തരിച്ചുവെള്ളം വന്നേക്കാം. അഭ്യാസം ചെല്ലുന്തോറും കണ്മിഴികൾ ഉറപ്പായി വരുമെന്നുള്ളതിനാൽ യാതൊരു ഭണ്ഡവും ക്രൂരതയും ഏതു വസ്തുവേയും എത്രനേരവും നോക്കുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്. ഏതു സമയത്തു കണ്ണുകൾ തരിച്ചു ജലം വരുന്നതിനു തുടങ്ങുന്നുവോ അപ്പോൾ ആ നോട്ടം മതിയാക്കി

മറവു ജോലികൾ ചെയ്യുകൊള്ളണം. കണ്ണുകൾക്കു എരിവു തോന്നുകയോ അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണുനീർ വാർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയോ ചെയ്താൽ ഉടനെ തണുത്ത ജലത്തിൽ മുഖം കഴുകിക്കൊള്ളുക, സുഖമാകും. വൈകുന്നേരം അതേവിധം ദീപത്തെ നോക്കി ശീലിക്കുന്നതും നന്നാണു്. ഈ വിധം അഭ്യാസം ചെയ്യുമ്പോൾ താഴെപ്പറയുന്ന മന്ത്രത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു ഉച്ചരിച്ചുകൊള്ളണം.

ആകർഷണനോട്ടമന്ത്രം.

"എന്റെ കണ്ണുകൾ ആകർഷണക്കണ്ണുകൾ. അവകൾ ദിവസേന ദൃഢതയിൽ വരുന്നു. എന്റെ ഇമകൾ ചലിക്കാതെ എത്ര സമയവും ഏതു വസ്തുവിനേയും നോക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി എനിക്കുണ്ടു. മറുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തെപിളർന്നു പതിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെല്ലുന്ന എന്റെ നോട്ടത്തെ സഹിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. എന്റെ നോട്ടങ്ങൾ ആകർഷണനോട്ടങ്ങൾ. എന്റെ കണ്ണുകൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠതപമുള്ളവ"

ഈ മന്ത്രത്തെ അടിക്കടി ധ്യാനിച്ചുവരുമ്പോൾ കണ്ണുകളിൽ ആകർഷണശക്തി അധികമാകും. ആകർഷണനോട്ടത്തെ അഭ്യസിച്ചുവരുമ്പോൾ അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ഫലം അനുഭവംകൊണ്ടു അറിയാവുന്നതാണു്.

(൨) ഈ വിധത്തിൽ അഭ്യാസം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആരെയും നേരേനോക്കി, അവരുടെ കണ്ണിനുള്ളിൽ നോക്കി സംസാരിക്കയാണെങ്കിൽ അവരുടെ അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ ഒരുവിധ ക്ഷീണം തോന്നും. പായുംശക്തി നിന്നിലും, താങ്ങുംശക്തി അവരിലും അധികരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിൽ ഒരുവിധ ക്ഷീണംതോന്നി, നിന്റെ നോട്ടത്തെ താങ്ങുന്നതിനു സാധിക്കാതെ അവരുടെ നോട്ടത്തെ പിൻവലിച്ചു കീഴ്ഭാഗത്തോ അല്ലെങ്കിൽ മറുഭാഗങ്ങളിലേക്കോ വേറെ വസ്തുക്കളേയോ നോക്കിക്കൊള്ളുന്നതാണു്. അവരിൽ പായുംശക്തി അധികമുള്ള പക്ഷം നിന്നാൽ ആ നോട്ടം താങ്ങുന്നതിനു സഹിക്കുന്നതല്ല. ഈ അത്ഭുതശക്തിയുടെ സൂക്ഷ്മത്തെ അടിക്കടി പരിശോധിച്ചുനോക്കുക.

(൩) ഇതിൽ പിന്നീടു ആകർഷണനോട്ടവല്ലഭത്വത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതെങ്കിലും ഒരുവസ്തുവേ മനസ്സിൽ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു വെട്ടവെളിയിൽ അതിനെ നോക്കി പഴകണം. ഏതു വസ്തുവിനെ ആ തുറന്നസ്ഥലത്തു കണ്ണുകൊണ്ടു നോക്കുന്നതിനു തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടോ ആ വസ്തുവിൻ സ്വരൂപത്തെ ഉള്ളിൽ

അല്പനേരം ധ്യാനിച്ചശേഷം ആ വിചാരത്തിനനുസരിച്ച വസ്തു നിന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ തോന്നത്തക്കവണ്ണം നോട്ടം ബഹുസൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ നിന്റെ വിചാരത്തെ നിന്റെ കണ്ണുകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ഈ വിധം പഴക്കം വരുന്നതായാൽ വളരെ വേഗത്തിൽ അൻപു, അനുതാപം, സാമത്ഥ്യം, ധൈര്യം മുതലായ സകലസൽഗുണങ്ങളേയും നിന്റെ നോട്ടംകൊണ്ടുതന്നെ വെളിപ്പെട്ടുത്തി മറവുള്ളവരെ നന്നാക്കുന്നതിനും നിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കനുസരിച്ചു നടത്തത്തക്കവണ്ണമാക്കുന്നതിനും ഉള്ള ശക്തി സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണു്.

എന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഒരാളെ ഇഹത്തിലേക്കും, നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം പരത്തിലേക്കും ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ അഭ്യാസനങ്ങളെ ശീലിപ്പിക്കേണമെന്നാണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. "മെസ്മരിസം" എന്ന പേരു കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ എന്തൊ ഒക്കെ കായ്വുലാഭമുണ്ടാക്കാമെന്നു പാശ്ചാത്യവിദ്യാസമ്പന്നന്മാരും അവരുടെ സംസർഗ്ഗമുള്ള മറവു ജനങ്ങളും വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. അതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ളവരെ അതേ ആശയിൽതന്നെ ആകർഷിച്ചു സമീപത്തുവരുത്തി അതിനെ ലളിതരീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതോടുകൂടി ലൌകികസമ്പന്നതയേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടതരമായ ഈശ്വരശക്തി മഹിമയേയും ഹൃദയങ്ങളിൽ വേരുന്നിക്കണമെന്നുള്ളതിനാൽ ഈ മെസ്മരിസവും—അതായതു ആകർഷണശാസ്ത്രവും, നോട്ടവും മറവും ഇംഗ്ലീഷുകാരാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും അനാദികാലംമുതല്ക്കുള്ള വേദ, വേദാന്ത ഇതിഹാസപുരാണാദികളിൽ കൂടിയും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനേയും വിശദീകരിക്കാനായി ഹൈന്ദവകുടുംബങ്ങളിൽ സാധാരണമായി ലഭിക്കാവുന്ന ശ്രീമഹാഭാഗവതത്തിലും മറവും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളെത്തന്നെ ചില അവസരങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പ്രേരിതനായി തീരുന്നു.

മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട തുറന്ന സ്ഥലത്തുള്ള നോട്ടത്തെപ്പിറിയും അതേവിധം ഉള്ളിൽ ധ്യാനിച്ചു ശീലിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റിയും ഭാഗവതപുരാണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള രീതിയും നോക്കുക.

"ധീരനായ് സർവ്വകാലം സർവ്വവ്യാപകമായ
ചിത്തത്തെജ്ജയിച്ചൊരേടത്തു നിൽത്തീടവേണം
നിത്യവുംമറെറാന്നുമേ ചിന്തിച്ചീടരുതല്ലൊ
പിന്നെയുംസുസ്മിതമാമെന്നുടെ മുഖപദ്മം

നന്നായിട്ടതർഭാഗേ ഭാവിച്ചുതച്ചിത്തത്തെ
അംബരത്തിങ്കലാക്കീട്ടതിനെത്യക്തവാമമ

നിർമ്മലരൂപേലയിപ്പിച്ചൊന്നും ചിന്തിയാതെ
ഏവമാത്മാനമാത്മന്യേവസംദൃഷ്ട-വാസമ
ഭാവേന സമാഹിതമായെങ്കൽ സർവ്വകാലം
യോഗികൾ മാനസവും തീവ്രമാംധ്യാനംകൊണ്ടു
യോഗദർശനം ജ്യോതിർമ്മയമേകാത്മരൂപം
നിർവ്വാണപദം പ്രാപിച്ചീടുന്നു മഹാമതേ!"

.....

.....

"ധ്യാനയോഗവുമേവം ധരിക്കവഴിപോലെ
ആനന്ദകരമിതു സർവ്വസിദ്ധിദംനൂനം
ജിതശ്വാസനായ് മഹായോഗധാരണനായി
ജിതഗോചരയുക്തനാകിയ യോഗിയുടെ
ചേതസിവസിക്കുന്ന സിദ്ധികളനേകങ്ങൾ"

(ശ്രീമഹാഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട് ഏകാദശസ്കന്ധം.)

(൪) അവസാനമായി ആരോടു സംഭാഷണംചെയ്യാലും അവരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു നേരെ നിവർന്നുനോക്കി സംസാരിച്ചു വശപ്പെടുത്തുക. എപ്പോഴും നിന്റെ വിചാരങ്ങളെല്ലാം നിന്റെ നോട്ടം മൂലമായിതന്നെ ചേർത്തു നിന്റെ അന്തരംഗവിചാരങ്ങളെല്ലാം വെളിക്കുപോകുന്ന മാർഗ്ഗം നിന്റെ കണ്ണുകളാണെന്നു വിചാരിച്ചു കൊള്ളണം. ഈ വിധം ചെയ്യാവുന്നതായാൽ നിന്റെ നോട്ടത്തിൻ ശ്രേഷ്ഠതയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു ആരാലും സാധിക്കുന്നതല്ല. നീ ആരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാലും നിന്റെ നോട്ടം രണ്ടുവശവും മൂർച്ചയുള്ള കത്തിപോലെ മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചു ചെല്ലുന്നതിനാൽ അവരുടെ മനോബലം നശിച്ചു നിന്നക്കു കീഴടങ്ങുന്നതാണു്. കണ്ണുകളാണു് ആത്മാവിന്റെ കവാടം എന്നുള്ളതിനെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളേയും അവരുടെ കണ്ണുകൾ മൂലമായറിഞ്ഞുകൊൾക.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—o—

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

ആകർഷണനോട്ടം തുടച്ചു.

ശിഷ്യൻ:—സത്യം ഒരുവിഗ്രഹമായവതരിച്ചു സകലക്കും ശാസ്ത്രസാരാംശങ്ങളെ ശ്രദ്ധാജലംപോൽ തെളിവായി നൽകുന്ന സൽഗുരുവേ! പാദം പണിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഗുരുവരൻ ഇന്നലെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ആകർഷണനോട്ടത്തെ അവിടുന്നു ഉപദേശിച്ചുതന്നപ്രകാരം ഒരു പരിശോധനനടത്തിയതിൽ ചില കഷ്ടതകളും നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ മനോവശ്യശാസ്ത്രമെന്നുവെച്ചാൽ വളരെ എളുപ്പമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അഭ്യസിച്ചശീലിക്കുന്നതിനു അതു വളരെ കഷ്ടതയെന്നവണ്ണം തോന്നുന്നു. ഇന്നലത്തെ പാഠത്തിൽ ഒരു പുരുഷന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തിൽ നേരായി നിവന്നുനോക്കത്തക്കവണ്ണം വശപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ആകർഷണനോട്ടത്തെ അഭ്യസിച്ചുവരുന്നതായാൽ അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ അനുഭവത്തിലറിയാമെന്നു പറഞ്ഞുതന്നല്ലോ. അവിടുന്നുപദേശിച്ചുതന്നതിന്റെ പരമാർത്ഥഗ്രഹണത്തിനുവേണ്ടി വഴിയിൽക്രൂടി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു അന്യസ്ത്രീയുടെ കണ്ണുകളുടെ ഉള്ളിൽ ഞാൻ നേരായ് നിവന്നു നോക്കി. അവൾ കോപാക്രാന്തയായി പല ചീത്ത വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു എന്നെ ശകാരിച്ചു "പിശാചിനെപ്പോലെ നോക്കുന്ന നീ ആരെടാ" എന്നു ചോദിച്ചു. അവളോടു നല്ലവാക്കുപറഞ്ഞു പിൻമാറേണ്ടതിനു ഞാൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതിനു കാരണമെന്തു? അഭ്യസിക്കുമ്പോഴെ ഇത്ര കഷ്ടതയുണ്ടായാൽ ഗുരുവരന്റെ ഓരോ പാഠങ്ങളുടേയും അഭ്യാസഫലം ഏതുനിലയിൽ വരുമെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഗുരു:—ഹാ! ഹാ! ഭ്രാന്തക്കുട്ടി! പരമാർത്ഥഗുരുവിനു ശിഷ്യന്മാർ വർദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ നീ എനിക്കു ശിഷ്യനായി വന്നുകൂടി. ആരംഭത്തിൽ കുറേ കഷ്ടതകളും കണ്ടു ഉടൻതന്നെ നീ ഇത്ര ആയാസപ്പെടുന്നുവല്ലോ. നിന്റെ ഉള്ളിൽ സംശയം ജനിക്കുന്നതിനു വഴികൊടുക്കുന്നുവല്ലോ. ഈ ലോകത്തിൽ ഏതുവിദ്യയ്ക്കും അഭ്യാസഗന്ധുവിൽ കുറേ കഷ്ടതകളും നേരിടുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു മനസ്സു ഭ്രമിക്കുന്ന

ഭ്രാന്തന്മാർ വലിയ വലിയ കായ്ങ്ങളെ ഒരുകാലത്തും നടത്തുന്നതിനു സാധിക്കുന്നവരല്ല. വിവേകികൾ യാതൊരു വിധ തൻപങ്ങളേയും സാരമാക്കാതെ താൻ തുടങ്ങിയകായ്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നതുവരെ അനുസരണബുദ്ധിയോടുകൂടി സ്വന്ത ബലത്തെയും ചേർത്തു പ്രവൃത്തിയിൽതന്നെ നോട്ടമായിരുന്നു ഏതു വിധവും തന്റെ കായ്യം സിദ്ധിയാക്കുന്നതിനു ശ്രമിയ്ക്കും. പല ശാസ്ത്രങ്ങളെയും അഭ്യസിച്ചു വരുന്ന സമയത്തിൽ ഇടം അർത്ഥം സൌകര്യം, സമയം, ഇവകളുടെ അഭാവങ്ങളാൽ പല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും നേരിട്ടുന്നതാണു്.

അക്കാലത്തു രായും പകലും ഇരിക്കുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും, കിടക്കുമ്പോഴും ഉണരുമ്പോഴും ഞാൻ ഉച്ചരിച്ചുവന്ന ഒരു മന്ത്രം ഉണ്ടു്. അതെന്തെന്നാൽ:—

"മെയ്യുരുത്തം പാരാർ, പശിനോക്കാർ, കണ്ടുഞ്ചാർ
എവ്വേവർ തീമൈയും മേകൊള്ളാർ,—ചെവ്വി
അരുമെയുംപാരാർ, അവമതിയുംകൊള്ളാർ
കമ്മമേ കണ്ണായിനാർ"—

ഈ വിധമായി ഏതു കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളേയും സാരമാക്കാതെ വേലചെയ്യുന്നവൻ ഉത്തമശിഷ്യനായി-വിചാരിച്ച കായ്യത്തെ സാധിക്കുന്ന ശിഷ്യനായി-ഭവിക്കുന്നു. ഇതുനിൽക്കട്ടെ. ഞാൻ ഇന്നലെ പറഞ്ഞുതന്ന പാഠത്തിന്റെ മഹ്വാദയെ ആലോചിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ വിധമായി ആരംഭത്തിൽതന്നെ നോട്ടത്തിൻ ശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു ഇത്രമൂഢതരമായ കായ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകയില്ലായിരുന്നു. തിയ്യേ വീട്ടിൽപോയി ഞാൻ ഇന്നലെ കുറിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള കായ്യങ്ങളെ പലപ്രാവശ്യവും വായിച്ചുനോക്കുക. ഓരോതവണ വായിക്കുംതോറും നിന്റെ മനസ്സിൽ വേറെവേറെ

വിധമായ തോന്നലുകൾ ഉണ്ടാകും. നീ പതിനായിരംരൂപാചിലവുചെയ്താലും ആ വിധ അഭ്യാസം നിനക്കു ഒരിടത്തുനിന്നും കിട്ടുന്നതല്ല. അതിനാൽ ആ അഭ്യാസത്തെ നിസ്സാരമായി വിചാരിക്കാതെ നന്നതിനുള്ളണ്ണം ആലോചിച്ചു അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഓരോ സംഗതികളേയും ക്രമപ്രകാരം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കുക. ഞാൻ നിനക്കു അഭ്യാസക്രമം പറഞ്ഞുതന്ന ഉടൻതന്നെ ആകർഷണനോട്ടം സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ? അപ്രകാരം ആകർഷണനോട്ടം നിനക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാലും ഈ വിധത്തിൽ മഠത്തനമായിവഴിയേപോകുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കാവുന്നതാണോ? മനോവശ്യശാസ്ത്രാഭ്യാസ

എത്രത്തോളം സ്ത്രീകളോടുള്ള സഹവാസം നിവർത്തിച്ചവരായി തീരുമോ അവർ അതിനു തക്കവണ്ണം തന്നിൽ ആകർഷണശക്തിയെ സംഭരിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കേ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ അന്യസ്ത്രീയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതു യോഗ്യതയാണോ? നിന്റെ നോട്ടം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു ഒരു സ്ത്രീയേയാണോ കണ്ടുകിട്ടിയതു്.

"സ്ത്രീസംഗം തൽസംഗിനാം സംഗവും ത്യക്തപാത്രേ
തോഷമാനസയുതവിവിക്തോപസനനായി"

എന്നുംമറവുമുള്ള ഉപദേശസാരം ഓർത്തുനോക്കുക. കാമക്രോധ മോഹങ്ങളായ മൂന്നു വകയിൽ കാമമാണു് വളരെ നാശകരമായിട്ടുള്ളതു്. അതിനെ നശിപ്പിച്ചു ജയിക്കുന്നതാണു് ധീരന്മാക്കഴകു്. തന്റെ മാംസഇച്ഛകളെ അടക്കി ജയിക്കുന്ന വീരനാണു് മഹാവീരനാകുന്നതു്. ആത്മബോധം സ്വാത്മാഭിമാനം ആത്മദമനം എന്നീ മൂന്നുമാണു് ഒരാളെ ജയപ്രാപ്തിയിൽ വരുത്തുന്നതു്. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഇരിക്കുന്ന നീചതങ്ങളും ആത്മാവെയും ശരീരത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്നതായ ദുർവിചാരങ്ങളെയും പാടെ ഒതുക്കി ജയിക്കുന്നതിനു ശരീരദൃഢതയും മനശ്ശക്തിയും അത്യാവശ്യം. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയിൽ മൂന്നംശങ്ങളാണു ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു്. അതായതു് സിംഹഗുണം, ഭ്രതഗുണം, മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നുള്ളവയാകുന്നു. ഇവയിൽ സിംഹംപോലെ ഗർജ്ജിച്ചുണരുന്ന ആശാപാശങ്ങളെ തട്ടുത്തു ഞാൻ എന്ന തോന്നുന്ന അഹംഭാവത്തെ അടക്കി കീഴ്പ്പെടുത്തി ജയം നേടിയവനാകുന്നു മാനുഷസ്വഭാവത്തെ ഉപയോഗിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളവൻ. മാംസേച്ഛയെ അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. മറവുള്ളവരെ അടക്കിബ്ഭരിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യം ഉറപ്പിക്കൊള്ളേണ്ടതിനു ശരീരാരോഗ്യവും മനശ്ശക്തിയും ആവശ്യം. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ഉള്ളവർക്കു മാത്രമേ കഷ്ണശക്തി പുഷ്ടിപ്പെട്ടുകയുള്ളു. നിന്റെ മനശ്ശക്തി വർദ്ധനയിൽ വരുമ്പോൾ നീ—നിന്നിലും അധികം സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരോടു സഹവാസംചെയ്യേണ്ടതാണു്. മേലാലും മനുഷ്യരിലും ശ്രേഷ്ഠനികൃഷ്ടങ്ങളിലും വശീകാരവും, മഹത്വവും മേന്മയും ഉള്ള സ്വഭാവങ്ങളെ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടാടേണ്ടതാണു്. ആഹാരത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തി വിദ്യാവർദ്ധനയേയും സുഖജീവിതത്തേയും ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ജ്ഞാനക്കുമ്മി.

കുതിരെ കെട്ടിയ ലായത്തിലേമന-
ക്കോട്ടയിലെ ചന്തപ്പേട്ടയിലെ
എതിരിതാൻ വന്നുതട്ടുകിറാനതേ
യേതെൻറു കേളെടി ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ.
കാമനവരുക്കുനാമമുവത്തവൻ
കററിട്ടും വിത്തെകൾമെത്തവുണ്ടാം
താമസമാനകുരോതനും ലോപനും
തമ്പിയാം കേളെടിജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ.
പാമ്പിരുക്കുത പുറുക്കുള്ള സക
പന്തമിരുക്കുത നെഞ്ചുക്കുള്ള
വീമ്പെയടക്കിയുയന്താക്കാൽപരി
വേടിക്കെ പാക്കലാം ജ്ഞാനപ്പെണ്ണേ.

ശിഷ്യൻ:—ഗുരുവരൻ കല്പിച്ച ഏതോ വിഷയങ്ങളെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു തുനിഞ്ഞതിൽ നേരിട്ട കഷ്ടതകളെ ഞാൻ എട്ടുത്തുപറകയാൽ അവിടുന്നു എന്നെ ഒരു കാമിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. എങ്ങിനെ തോന്നിയാലും ഇന്നലെ പറഞ്ഞുതന്ന പാഠത്തിൽ എനിക്കു വേറൊരു കായ്വും പൂണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാനുണ്ടു്. അതു എന്തെന്നാൽ ആകർഷണശക്തിയെന്നു ഒരു അത്ഭുതശക്തി മനുഷ്യശരീരത്തിലെല്ലായിടത്തും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു പായുംശക്തി, താങ്ങുംശക്തി എന്നു രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നും ചില മനുഷ്യരിൽ പായുംശക്തി അധികമുണ്ടെന്നും മറു ചിലക്കു താങ്ങുംശക്തി അധികമായും വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലാണു് ഒരാൾ മറൊരാൾക്കു അടങ്ങി മയ്യാദയായി നില്ക്കുന്നതെന്നും സ്ത്രീപുരുഷന്മാക്കു തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിനു കാരണമിതാണെന്നും പറഞ്ഞുതന്നു. അതിൻെറ സൂക്ഷ്മം എനിക്കു വ്യക്തമായി മനസ്സിലായിട്ടില്ല. അടിക്കടി ഈ വിധം എതുത്തുചോദിക്കുന്നതിനാൽ എന്നിൽ കോപം ജനിക്കാതെ കുറെ വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞു എൻെറ ബുദ്ധിയിൽ ഉറപ്പിച്ചുതരുന്നതിനു താഴ്മയായി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—ഭേഷ്! ഇപ്പോൾ നീ ചോദിച്ച ചോദ്യം വളരെ നന്നായി. മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ആകർഷണശക്തി വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ചില സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ വളരെ ഐക്യതയിലും മറു ചിലർ കീരിയും പാമ്പും പോലെ ശണ്ഠപിടിച്ചു

മിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റിയും നിനക്കു ഒരിക്കൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുതരണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. അതിനെത്തന്നെയാണു്, നീ കേൾക്കയും ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നേരം കുറെ താമസിച്ചുപോകയാലും ഇതു ഒരു വിശേഷചോദ്യമാകയാലും ഇതിനെപ്പറ്റി അടുത്തദിവസം വിസ്തരിക്കാവുന്നതാണു്.

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

പതിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം

മാനസശക്തി.

ഗുരു:—സകല ചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചു രക്ഷിച്ചുവരുന്ന ജഗദീശ്വരൻ തന്നാൽ സൃഷ്ടങ്ങളായ സകല ഗ്രഹങ്ങളും സൂര്യചന്ദ്രാദികളും ഭുവനകോടികളും ഒന്നോടൊന്നരസി ഛിന്നഭിന്നമായി നശിച്ചുപോകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം 'പ്രകൃതിപ്രമാണം' എന്നു് ഒന്നിനെ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതായതു്, തന്നാൽ സൃഷ്ടങ്ങളായ അണ്ഡകോടികളും ഓരോന്നിനുള്ളിലും അതതിനു തക്കവണ്ണം ഒരുവിധ ആകർഷണശക്തിയെ അടക്കംചെയ്തു, അതിൻമൂലമായി ഓരോ ഗ്രഹാദികളും അതതു നിലകളിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ചട്ടം അനുസരിച്ചു ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും ഒന്നോടൊന്നു തമ്മിൽ ഉരസ്സാതിരിക്കുന്നതിനും തക്കവണ്ണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഭൂമി ചന്ദ്രനെ ആകർഷിക്കയും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ആകർഷിക്കയും ഈവിധമായി ഭൂമിയെ ചുറ്റി ചന്ദ്രൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരാകർഷണത്തെയും, ഭൂമിയും ചന്ദ്രനും അവരവരുടെ നിലയ്ക്കു വ്യത്യാസം വരുത്താതെ സൂര്യനെ ചുറ്റിത്തിരിയത്തക്കവണ്ണം ഒരാകർഷണത്തേയും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നാം വസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമണ്ഡലം ഒരുമണിക്കൂറുകൊണ്ടു ആയിരത്തിൽചിലപാനം മൈൽ ദൂരം ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലുള്ള വസ്തുക്കളും മനുഷ്യരും ആ ഭ്രമണവേഗത്തെ അല്പംപോലും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ ചുറ്റിത്തിരിയത്തക്കവണ്ണമുള്ള ആകർഷണശക്തിയേയും നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇതേവിധമായി "മാനസശക്തി" എന്നു ഒരുതരം ആകർഷണം ഓരോ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ ശക്തിയാണു് മനുഷ്യർക്കുള്ളിൽ അന്യോന്യ

ഐക്യത്തെ ഉണ്ടാക്കിവരുന്നതു്. ഈ മാനസശക്തി ഒരു മനുഷ്യനിൽനിന്നും വളരെ ദൂരം പ്രസരിക്കത്തക്ക രശ്മികളുള്ളവയാണു്. എന്നാൽ എല്ലാമനുഷ്യരുടെ മാനസശക്തിയും ഒരേ അളവായിരിക്കുന്നതല്ല. ചിലക്കു അധികമായും ചിലക്കു കുറവായുമിരിക്കും. പൂർണ്ണശക്തിയുള്ളവർ ഒരു സംഘത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നാൽ അവിടെയുള്ളവക്കെല്ലാം ഒരുവിധഉണർവ്വു തോന്നുന്നതാണു്. എന്നാൽ കുറഞ്ഞ ശക്തിയുള്ളവരുടെ കിരണങ്ങൾ അവരെ ചുറ്റി അല്പദൂരം മാത്രം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ മറേറ ആത്മാക്കൾ ഇവരെപ്പറ്റിയ ഉണർച്ച് ഉണ്ടാകയും ഇല്ല. പൂർണ്ണശക്തിയുള്ള ഒരുവൻ മറ്റുള്ളവരോടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ അവർ പൂർണ്ണശക്തിമാന്റെ ഇഷ്ടപ്പടി വഴങ്ങി ആ ആത്മാ പറയുന്നതു അതിന്മണ്ണം അനുസരിച്ചു കൊള്ളുന്നതാണു്. അയാൾ പോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതാലുടൻ ഇതെന്തു് അയാൾ ഇന്ദ്രജാലക്കാരനോ? അയാൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ എന്തു മാത്രമായി നാം സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു എന്നു് പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ അറിവുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ഈ വിധമുള്ള മനുഷ്യരെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനിടയായാൽ അവർ വശമുള്ള മാനസശക്തിയെ ഒളിപ്പിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യത്നിക്കണം. ഈ രഹസ്യത്തെ പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇനിമേൽ ഈ വിധമനുഷ്യരിൽനിന്നു ഇതേ വിഷയത്തിലുള്ള അനവധി കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണു്.

മാനസശക്തിയുള്ളവർ

മാനസശക്തിയുള്ള മനുഷ്യൻ ഇന്ന ഇന്ന ഗുണങ്ങളുള്ളവനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നു ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതിനു എന്നാൽ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അയാൾ ഒരവസരത്തിലും ഡാംഭികനായിരിക്കുന്നതല്ല. താൻതന്നെ ഒരു പ്രമാണിയെന്നു നടിച്ചു ഗംഭീരവീരവാദങ്ങൾ യാതൊന്നുംതന്നെ ചെയ്കയുമില്ല.

'ഓട്ടിലുണ്ടായിട്ടും നാദം സ്വർണ്ണത്തിങ്കൽ വരാദ്ഭുതം' താൻതന്നെ സർവ്വജ്ഞനെന്നു കൊട്ടി ഘോഷിച്ചു നടക്കുന്നവരെ മാനസശക്തി സമ്പന്നനാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താതെ,

കള്ളം പറയാതെയും അന്യരെ നിന്ദിക്കാതെയും മറ്റുള്ളവരെ കുറപ്പെടുത്താതെയും തൻ രഹസ്യങ്ങളെ പരസ്യപ്പെടുത്താതെയും മൌനമായിരിക്കും. എന്നാൽ അയാളുടെ വിനീത

നടപടികളിലും അയാളുടെ മറ്റുക്രിയകളിലും ഉള്ള ഏതോ ഒരു ഗ്രഹശക്തികൊണ്ടു മറ്റു മനുഷ്യർ അയാളെപ്പറ്റി ഗൌനിക്കയും ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയാകുന്നു. ആ ഗ്രഹശക്തി എവിടെനിന്നുത്ഭവിക്കുന്നുവെന്നാൽ സകല ചരാചരങ്ങളിലും നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള അനന്ത ആനന്ദശക്തിയിൽ അയാളുടെ മനസ്സും അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയൊ ചേന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള മഹാത്മാക്കളാലാണു ഈ ലോകത്തിലുള്ള അസാധ്യങ്ങളായ മഹൽകാര്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തിവന്നിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴും ലോകംമുഴുവൻ ഇളകിമറിയത്തക്ക ചിലതെല്ലാം നടക്കുന്നതും. ഇവരുടെ ചിത്തശക്തി (വിൽപൌവ്വർ) വളരെ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളതു്. അതു പുറമെയും അറിയാവുന്നതാണു്. അവർ വളരെ വിനയമായും ചൊടിചൊടിപ്പായും നിശ്ചയംചെയ്യുമുഴമടിയന്മാരെപ്പോലും ജാഗ്രതയിൽ വരുത്തി അവരുടെ ഇഷ്ടത്തെ അനുസരിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ശ്രീയേശുക്രിസ്തു, മഹമ്മദുനിബി, ബുദ്ധദേവൻ, ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ, ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, മഹാത്മാ ശ്രീ ഗാന്ധിദേവൻ ഇവരെല്ലാം ഈ വിധത്തിൽ അതിമഹത്തായ ചിത്തശക്തി ഉള്ളവരാകുന്നു. ഞാൻ ഇതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെ ഈ വിധത്തിൽ മനശ്ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്ന എത്രയോ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചു നിന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നുണ്ടു്. അവക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന ഏതോ ഒരു ശക്തി ചരാചരങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവശക്തിയോടു കലർന്നു പ്രസരിക്കുന്നതിനാൽ—അതിൻമൂലമായി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ധൈര്യവും സാമർത്ഥ്യവും വിചാരിച്ചകാര്യം നിറവേറുന്നതിനുള്ള ധീരതയും വല്ലതായിൽ വരുത്തുന്ന ഒരുണർച്ച തോന്നപ്പെടും. അതിനുള്ള ഹേതു നാം ജനിച്ച നക്ഷത്രത്തിന്റെയോ, രാശിയുടെയോ ഫലമാണെന്നു ചിലർ പറയും. ദൈവാനുഗ്രഹമാണെന്നു മറ്റുചിലർ പറയും. ഓരോരുത്തർ എത്രവിധം വിചാരിച്ചാലും ശരി. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു ഗ്രഹശക്തി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് ആരുംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാകുന്നു. ഈ അറിവു നിമിത്തമാകുന്ന അവർ ശാന്തതയോടും ആത്മവിശ്വാസത്തോടുംകൂടി മറ്റുള്ളവരോടു സംഭാഷണം നടത്തുന്നതു്.

മനശ്ശക്തിയെന്നതു നമ്മുടെ ചിത്തം അനുസരിച്ചു ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അവയവങ്ങളിലും ചെല്ലുമ്പോൾ, അവറ്റിൻമൂലമായും നാം നമ്മുടെ ശക്തികളെ മറ്റുള്ളവരിൽ ഉപയോഗി

ക്കാവുന്നതാണു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളെ ക്രിയാശക്തി എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള ക്രിയ ഇല്ലാതെ മനശ്ശക്തിയുടെ മഹത്വം പൂർണ്ണസിദ്ധി അടയുമെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

മനശ്ശക്തിയുടെ ഉപഭാഗം.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മദൃശ്യത്തിൽ രണ്ടുവിധ ശക്തി പരന്നിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണു്. അതു് ആലക്തികശക്തിയും, ആകർഷണശക്തിയും, ആകുന്നു. ഇതേവിധമായി നമ്മുടെ ഉള്ളിലും രണ്ടുവിധ ശക്തികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു ചിത്തശക്തിയും, ഇച്ഛാശക്തിയും ആകുന്നു. ഇച്ഛാശക്തിയെന്നുള്ളതു ആകർഷണശക്തിപോലെ നമ്മുടെ സമീപത്തേക്കു മറ്റു വസ്തുക്കളെ വലിച്ചാകർഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ശക്തിയാകുന്നു. ചിത്തശക്തിയോ? ആലക്തികശക്തിപോലെ മറ്റു വകകളെതന്നെ വിട്ടകറ്റി തള്ളി തുരത്തിക്കളയത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളതുമാകുന്നു.

ഇതിനു തുല്യമായി നമ്മുടെ മനശ്ശക്തിയേയും ഫ-പായും ശക്തി. ഫ-താങ്ങുംശക്തി. ന-സമനില എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി പിരിക്കാവുന്നതാണു്.

ഫ-പായുംശക്തി:—ഇതു് ആലക്തികശക്തിയേപ്പോലെ ഗമിച്ചു ഉള്ളവറ്റം പററി ദൃഢതരമാക്കി ഒട്ടിക്കത്തക്ക വല്ലഭതപമുള്ളതു്. ഇതിൻമൂലമായി നമ്മിലുള്ള ബലത്തെയും ശക്തിയേയും മറ്റുള്ളവരിൽ വ്യാപിപ്പിച്ചു അവരെ വശപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ മഹാശക്തിമൂലമായിട്ടാകുന്നു നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള ഞരമ്പുകളിലും മാംസങ്ങളിലും ചെലുത്തി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽതന്നെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനു ഹേതുവാകുന്നതു്.

ഫ-താങ്ങുംശക്തി:—ഇതു നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമായി ആകർഷണശക്തിപോലെ മറ്റുവസ്തുക്കളെ നമ്മുടെ സമീപത്തേക്കു ആകർഷിച്ചുവരുത്തുന്നതാകുന്നു.

ഇതിൻമൂലമായി മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു നമ്മിൽ പായും ശക്തിയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു അതിനോടു ചേർന്നുകൊള്ളുവുന്നതാണു്. ഇതിന്റെ സഹായത്താൽ ആകാശംമുഴുക്കെ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ജീവശക്തിയെ നാം സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുന്നതുകൂടാതെ ജീവാത്മാവിനുചേർന്ന പലപല ജ്ഞാനശക്തികളേയും ശേഖരിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

നു-പൊതുവായശക്തി അഥവാ സമനില:—എന്നതു യാതൊന്നിനോടും നേരിടാതെയും ഒന്നിനെയും സ്വീകരിക്കാതെയും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽതന്നെ അമന്നിരിക്കുന്ന സമധീശക്തിയാകുന്നു. ഇതു പായുംശക്തിയുമല്ല. താങ്ങുംശക്തിയുമല്ല. എന്നാൽ ഇതു രണ്ടിനും മദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ളതാകുന്നു. നാം ഏതുവിധ മനോത്സാഹം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുൻപും സ്വീകരിക്കുന്ന ശാന്തനില ഇതാകുന്നു. നാം ഏതുവിധം തീച്ച്പ്പെടുത്തുന്നതിനുംമുൻപായി ഈ ശാന്താവസ്ഥയിൽ-ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ അല്പനേരമെങ്കിലും ഇരുന്നിട്ടു അതിനു പിന്നീടേ തീരുമാനിക്കാവൂ. ഇതു എല്ലാവക്കും ഉപയോഗമുള്ള മഹാശ്രേഷ്ഠശക്തിയാകുന്നു. മഹാത്മാക്കളുടെ നടപടിയെ ഗൌനിച്ചുനോക്കിയാൽ അവർ ഏതുവിധകാര്യത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സംഭാഷണത്തെ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപിലും വളരെ ശാന്തതയായി ധ്യാനത്തിൽ അമന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരോ! ഒരു സംശയം. മാനസശക്തിയെന്നുള്ളതു, മിന്നൽപോലെ പായുംശക്തി, കാന്തത്തെപ്പോൽ താങ്ങുംശക്തി, ഇതുരണ്ടിനും മദ്ധ്യമായി ധ്യാനാവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ സമനില എന്നുമൂന്നുവിധമുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞു. ഇവയിൽ മാന്ത്രികനു ചേർന്നതു ഏതു വിശേഷശക്തിയാണു്?

ആ ശക്തിയെ ഞാൻ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു അനുസരിക്കേണ്ടതായ അഭ്യാസക്രമം എന്തെല്ലാം?

ഗുരു:—മാനസശക്തിയുടെ ഓരോ ഭാഗത്തെയും മാന്ത്രികൻ അറിഞ്ഞുഅഭ്യസിച്ചു പഴക്കംവരുത്തേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണു്. എന്തെന്നാൽ മറ്റുള്ളവക്കു നന്മചെയ്യേണ്ടപ്പോൾ നമ്മിലുള്ള പായുംശക്തിയേയും, ജ്ഞാനോപദേശം ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും അത്ഭുതജ്യോതിസ്സിനോടു അന്യോന്യം ഐക്യപ്പെട്ട അതിലുള്ള ജീവശക്തിയെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടപ്പോഴും താങ്ങും ശക്തിയേയും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണു്. സമാധിനിലയുടെ അല്ലെങ്കിൽ സമനിലയുടെ ശ്രേഷ്ഠതയെപ്പറ്റിയും ഈ അത്ഭുതശക്തികളെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതിനു അനുസരിക്കേണ്ടതായ വിധികളെപ്പറ്റിയും ഇനിയൊരുതവണ പറഞ്ഞുതരാവുന്നതാകുന്നു.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

പതിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

പതിനാലാം അദ്ധ്യായം.

സമനില.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരുവേ നമസ്കരിക്കുന്നു. പരമരഹസ്യങ്ങളായ മൂന്നു ശക്തികളും എന്റെ മനസ്സിനകത്തുണ്ടെന്നും അവ മൂന്നിനേയും തനിത്തനിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. എന്നിലുള്ള ശക്തികളെ ഞാൻ അഭ്യസിക്കുന്നതിനാലുള്ള ഫലമെന്തു്? ആവിധ അഭ്യാസങ്ങളും ഇനിയും എനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിനെ എനിക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നതിനു അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഗുരു:—നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽതന്നെയുള്ള, പായുംശക്തി, താങ്ങുംശക്തി, സമനില എന്നീ മൂന്നവസ്ഥകളിൽ ഏതേതിനെ ഏതേതു സമയത്തുപയോഗിക്കേണമെന്നുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞു അതനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതിനു തുടങ്ങുമ്പോൾ, നിന്റെ ചുറ്റുമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന അയിരക്കണക്കായ കാഴ്ചകളും നിസ്സാരവിഷയങ്ങളും ക്രമേ നിന്റെ മനസ്സിലോട്ടു കയറി കഴപ്പുമുണ്ടാക്കുന്നതാണു്. നീ ഏതിനെ നോക്കിയാലും, ഏതിനെ ശ്രവിച്ചാലും, ഏതിനെ തൊട്ടാലും, ഘ്രാണിച്ചാലും അവകളെല്ലാം നീ ഗൌനിച്ച അളവിനു തക്കതായി മാത്രം നിന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നതാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒന്നിനു പിന്നൊന്നായി നിന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിനാൽ, മനസ്സിനു ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുന്ന സ്ഥിതി, ഏകാഗ്രനില, അടയുന്നതല്ല. ആകയാൽ മനസ്സിനെ ഒരേ നിലയിൽനിത്തി ജാഗ്രതയായി ഏതു വിഷയത്തേയും ഗ്രഹിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുണ്ടാക്കേണ്ടതു ആവശ്യം ഞാൻ മുമ്പുപറഞ്ഞ മൂന്നവസ്ഥകളിൽ സമനിലയാകുന്നു, വളരെ ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു്. ഏതുവിധ കഷ്ടതകൾക്കിടവന്നാലും തന്റെ ചിത്തം കലങ്ങുന്നതിനിടയാക്കാതെ ധ്യാനനിലയിൽ നിത്തി യോജിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തിയുള്ള ആൾ മഹാശ്രേഷ്ഠപുരുഷനാകുന്നു. ഈ മഹാത്മാതന്നെയാണു് മറ്റുള്ളവരുടെ മാർഗ്ഗദർശി. അതിനാൽ സമാധിനിലയെ വളരെ ബലമായി അഭ്യസിച്ചു പഴക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ഏതു തൊഴിലിലും പ്രതാപകീർത്തികൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ സൂക്ഷ്മമായി ഗൌനിച്ചു നോക്കുക. അവരുടെ

ജീവിതത്തിലും, സംഭാഷണങ്ങളിലും, ക്രിയകളിലും ഈ ഏകാഗ്ര ചിത്തനില പ്രധാനഹേതുവായിരിക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്. ഇതു അഭ്യസിക്കുന്നതിനു, യാതൊരുപദ്രവും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടാകാത്ത വിജനസ്ഥലത്തെ പ്രാപിക്കണം. കഴിയുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ രണ്ടു മൂന്നുപേർ ചേർന്നുകൊള്ളുന്നതും നന്നാണു്. അവരിൽ ഒരാൾ നടത്തുന്നതിനെ കണ്ടു മറുള്ളവരും അതേമാതിരിയായി അഭ്യസിക്കുന്നതിനാൽ വളരെ ഗുണമുണ്ടാകും. ആരംഭത്തിൽ വളരെ കഷ്ടതയായും അനാവശ്യമാണെന്നും തോന്നാം. എന്നാൽ പഴക്കം വന്നതിനു പിന്നീടു വളരെ എളുപ്പമായിത്തീരും. അഭ്യസമായി ചെയ്യേണ്ടതെന്താണെന്നു വെച്ചാൽ നിന്റെ മനസ്സും വിചാരങ്ങളും നീയും ഒന്നാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു മനസ്സിനുള്ളിൽ വേറേതൊരുതരം വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവേശനം നല്കാതെ നിർവ്വിചാരമൌനനിലയിൽ കണ്ണുകളെ അടച്ചു ഇരിക്കുക. ഈ വിധത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അനേകവിധമായ ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിനുള്ളിൽ കടക്കുന്നതിനു തുടങ്ങും. അവയെ വെളിയിൽ തുരത്തിവിട്ടു മനസ്സിനെ സങ്കല്പഹീനമാക്കി മൌനനിലയിൽ അമർന്നിരിക്കുന്നതിനു അഭ്യസിക്കുക. ഈ വിധം ദിവസേന കാലത്തും സന്ധ്യയ്ക്കും കാൽ മണിക്കൂറുനേരം ഇരിക്കുന്നതിനു അഭ്യസിച്ചു പഴക്കം വന്നാൽ, അതിനാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന നന്മകൾക്കു അളവില്ല.

"ആനന്ദക്കടലാം സദാശിവനിരുന്നീടുംതിരുക്കൂടാക്യമാം
സ്ഥാനത്തിങ്കൽമനസ്സുവച്ചനിശവും ധ്യാനിച്ചിരുന്നീടുകിൽ
ജ്ഞാനാനന്ദരസാമൃതം പൊഴിയുമന്നേരംരസംകൊണ്ടഹോ
താനേതന്നെമനം ലയിക്കുമതുതാനദ്വൈതവുംയോഗവും."

"സുധാസിന്ധോർമ്മദ്ധ്യേ സുരവിടപിവാടീപരിവൃതേ
മണിദ്വീപേ നീപോപവനമതി ചിന്താമണിഗൃഹേ
ശിവാകാരേ മഞ്ചേ പരമശിവപര്യ്യങ്കനിലയാം
ഭജന്തി ത്വാം ധന്യാഃ കതിചന ചിദാനന്ദലഹരീം"

* "ഹിരണ്മയേനപാത്രേണ സത്യസ്യാപിഹിതംമുഖം
തത്ത്വം പൂഷന്നപാവൃണു സത്യധർമ്മായ ദൃഷ്ടയേ

---

* അർത്ഥം:—സത്യത്തിന്റെ മുഖം ജ്യോതിർമ്മയമായ ഒരു അടപ്പുകൊണ്ടു എന്നപോലെ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ ആദിത്യ! സത്യധർമ്മവാനായ എനിക്കു കാണുന്നതിനായി അങ്ങു ആ മൂടിയെ നീക്കിയാലും

? പൂഷന്നേകർഷേ, യമ, സൂര്യ, പ്രാജാപത്യവ്യൂഹരശ്മീൻ സമൂഹ
തേജോ യത്തേ രൂപം കല്യാണതമം തത്തേ പശ്യാമി
യോസാവസൌ പുരുഷഃ സോഹമസ്മി"

ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തു്.

അല്പദിവസംകൊണ്ടു ഈ നിർവ്വിചാരനിലയെ സാധിക്കുന്നതിനു പഴകുന്നതാണു്. അതു സാധിച്ച ഉടൻ ഒരുമഹാമഹിമയുള്ള ശക്തിയെ നിനച്ച മാത്രയിൽ ഉപയോഗിക്കത്തക്ക ആയുധമായി വച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൊൾക. ഏതുവിധപ്രയത്നം ചെയ്യുമ്പോഴും ശരീരം തളർന്നിരിക്കുന്ന സമയത്തും ഒരു ഏകാന്തസ്ഥലത്തു കാൽമണിക്കൂർനേരം നിർവ്വിചാരനിലയിൽ ഇരുന്നാൽ പൂർണ്ണസുഖം കിട്ടുന്നതാണു്. പലവിധത്തിലുള്ള ദുഃഖങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും ആപത്തുകളും ഞെരുക്കുമ്പോൾ കാൽമണിക്കൂർ നേരം ധ്യാനനിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നീങ്ങി പൂർണ്ണസുഖം ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു. പലപല വ്യവഹാരങ്ങളാൽ മനസ്സു് കലങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ സ്വല്പനേരം ധ്യാനനിലയിലായിരുന്നാൽ ആ കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഉടനേ കാണാറാകുന്നതാണു്. ഈ വിധത്തിൽ നിന്റെ ജയവും കീർത്തിയും സുഖവും ഈ ധ്യാനനിലയെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ, ഈ ശക്തിയെ ഒരു നിസ്സാരമെന്നു ഗണിക്കാവുന്നതാണോ?

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

പതിന്നാലാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

താങ്ങും ശക്തി.

ശിഷ്യൻ:—ഈശപരാനുഗ്രഹത്താൽ എനിക്കു സിദ്ധിച്ച എൻ പരമഗുരുവേ! അവിടുത്തെ തിരുവദനത്തിൽനിന്നും വെളിവാകുന്ന ഈ മഹദ്വിഷയവിവരണങ്ങളെ ഞാൻ നിസ്സാര

? അർത്ഥം:—ഹേ പുരുഷൻ! ഹേ ഏകർഷേ! ഹേ യമ! ഹേ സൂര്യ! ഹേ പ്രജാപതേ! അങ്ങയുടെ രശ്മികളെ പകർത്തു നിൽക്കയാലും തപിപ്പിക്കുന്നതുമായ അങ്ങയുടെ ജ്യോതിസ്സിനെ ഉപസംഹരിച്ചാലും (ഏകീകരിച്ചാലും) അങ്ങയുടെ പ്രസാദത്താൽ അത്യന്ത ശോഭനമായിരിക്കുന്ന അങ്ങയുടെ രൂപത്തെ ഞാൻ കാണുന്നു. ആദിത്യമണ്ഡലസ്ഥനായിട്ടു യാതൊരു പുരുഷനാണുള്ളതു്, അദ്ദേഹം ഞാൻതന്നെ ആകുന്നു.

മെന്നു ഗണിക്കുകയോ? അവിടുന്നരുളിചെയ്ത ഈ ധ്യാനാവസ്ഥ ഒന്നുതന്നെ എനിക്കു സകലവിധസുഖസൌഭാഗ്യങ്ങളേയും നൽകുന്ന തുറന്ന മാർഗ്ഗമെന്നല്ലാതെ വേറൊരുവിചാരവും എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. അവിടുത്തെ ദിവ്യപാദസന്നിധിയിൽ ഇരുന്നു ഓരോ ദിവസവും പുതിയ പുതിയ ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ കേട്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ കൃതകൃതയായി ഞാൻ വേറൊരാനന്ദവും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. അവിടുത്തെ പ്രസന്നവദനംതന്നെ എന്നെ ആനന്ദമയനാക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ധ്യാനനിലയെ സംബന്ധിച്ച അപൂർവ്വമായ പ്രസംഗം അവിടുന്നു അരുൾചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ അറിയത്തക്ക രണ്ടു ശക്തികളെപ്പറ്റിയും എന്തെല്ലാം അത്ഭുതങ്ങളാണു അരുൾചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്നറിയുന്നില്ല.

ഗുരു:—നമുക്കു സ്ഥൂലശരീരം സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നു രണ്ടുവക ശരീരമുണ്ടു്. സ്ഥൂലശരീരം മാംസമയമായി ഇക്കാണുന്നതുതന്നെ ഇതു നാശമുള്ളതു്. ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മൂലമായി അറിവിനിടയാക്കുന്നതു്. സൂക്ഷ്മശരീരമോ, സ്വയാധീനമുള്ളതു്. തന്നെ സ്വയമേവ അറിയുന്നതു, ദേവഗണങ്ങൾക്കു തുല്യതയുള്ളതു, ദൈവസ്വരൂപമായ മന്നതു്. സ്ഥൂലദേഹം നിദ്രയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷ്മശരീരമായതു പ്രകാശിച്ചു ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. സന്മാർഗ്ഗത്തിനു യോജിക്കുന്നതേതു, ശരിയായുള്ളതേതു, എന്നു നമുക്കറിവുതരുന്നതും മേന്മേൽ ഉന്നതിക്കുള്ള വഴിക്കു തുണ്ടിവിടുന്നതും നമ്മുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിനു യോജിച്ച വിഷയങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ അല്പം ഇളക്കിവിടാമെങ്കിൽ, അതുതന്നെ സ്ഥൂലശരീരസംബന്ധമായ മാംസേച്ഛ, കാമ ക്രോധ ലോഭ മദമാത്സര്യ്യം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെ അടക്കിബ്ഭരിക്കുന്നതിനുതക്ക ശക്തിയുംകൊണ്ടതാകും. ഇതിനെപ്പറ്റി പിന്നീടു വിസ്തരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാൻ തുടങ്ങിയകാര്യം താങ്ങുംശക്തിയെ അഭ്യസിച്ചു പഴക്കുന്നതിനാലുള്ള ഫലം എന്താണെന്നാകുന്നു അതിനാൽ അല്പം ശ്രദ്ധവച്ചു കേൾക്കുക. താങ്ങുംശക്തിയാൽ നമുക്കുള്ള പ്രയോജനം എന്താണെന്നു പറയാം. നമ്മുടെ സ്ഥൂലശരീരം ശ്വാസോച്ഛ്വാസക്രിയയെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പ്രാണവായുവെ ഉൾക്കൊള്ളാമെന്നു പഠിക്കുന്നുണ്ടു്. അതേവിധമായി

സൂക്ഷ്മശരീരവും നമ്മുടെ നാഡികളും മാത്രമായി ജീവശക്തിയെ ഉള്ളിൽ ആവാഹിച്ചു ശേഖരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മനശ്ശക്തിയെന്നുള്ളതു മഹാ സൂക്ഷ്മമനസ്സിന്റെ വലിപ്പത്താൽ ആവാഹിക്കപ്പെടേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ ജീവശക്തി അല്ലെങ്കിൽ മനശ്ശക്തിയെ അറിയുന്നതിനുവേണ്ടി താങ്ങുംനിലയെ അഭ്യസിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. മേലും ഏതേതു സമയങ്ങളിൽ ഏതു വിധവിചാരങ്ങളെ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതേതുവിധശക്തികളെ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതേതു വാസനകളെ,അറിയുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അവയെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഈ "താങ്ങുംശക്തി" ക്രിയയേകഴിയൂ എന്നുള്ളതും കുറിക്കുന്നു.ധ്യാനനിലയെ അഭ്യസിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം താങ്ങുംശക്തിയെ സാധിനപ്പെടുത്തി പഴക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ മാത്രമേ, നമ്മിൽ ഉള്ളതിനെ നാം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയുള്ളൂ. നാം പണ്ടമറ വെറും പാത്രങ്ങളായിരുന്നാൽ നമ്മാൽ മറ്റുള്ളവർക്കു എന്തു നന്മചെയ്വാൻ സാധിക്കും? അതിനാൽ നാം മറ്റുള്ളവർക്കു ജീവശക്തിയെ ദാനം ചെയ്വാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനെ സമ്പാദിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം നാംതന്നെ ആദ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു മുഖ്യാവശ്യമാകുന്നു. "ഇടംവേണം, അർഹംവേണം, യോഗ്യതവേണം ഇതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ചുമ്മായിരിക്കവേണം" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ ജീവശക്തിയെ തന്നിൽ ആവാഹിക്കുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവർ അതിനെക്കൊണ്ടു എങ്ങിനെയാണു കൈകായ്യം ചെയ്യുന്നതു?

താങ്ങുംശക്തി അധികമുള്ള ജനങ്ങളെ നാം ആദ്യമായി ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കണം. അവർ ഏതുവിധക്കാരാണെന്നുവെച്ചാൽ മാസ്മരനിദ്ര എളുപ്പത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു സാധിക്കാത്തവരും, ദൈവാനുഗ്രഹം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരും, ജ്ഞാനദൃഷ്ടിക്കായി ശ്രമിക്കുന്നവരും ആകുന്നു. ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരിലും താങ്ങുംശക്തി അധികമുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണു. ഇവരെ ശ്രദ്ധിച്ചു അനുസരിക്കുന്നതായാൽ ഈ അവസ്ഥയിലുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണഗണങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നതിനു ക്ഷണത്തിൽ പഠിക്കാവുന്നതാണു. ഉദാഹരണമായി-ഇവർ വളരെ ശാന്തമായിരുന്നു ഏതോ അനുഗ്രഹം അല്ലെങ്കിൽ വരം അല്ലെങ്കിൽ വിസ്മൃതി തന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ എളുപ്പത്തിൽ ചെല്ലത്തക്കവണ്ണം ധ്യാനാവ

സ്ഥയ്ക്കു ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈവിധത്തിലുള്ള താങ്ങുശക്തിയെ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതിനാൽ നീ നല്ല ധ്യാനത്തിലിരുന്നു എളുപ്പമുള്ള വിചാരങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ അഭിപ്രായങ്ങളും നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ ചെല്ലുന്നതുവരെയും കാത്തിരിക്കണമെന്നുള്ളതല്ല. എന്റെ അഭിപ്രായം, നിന്റെ മനസ്സിനേയും ചിത്തത്തേയും ശുദ്ധമാക്കി സുഖസൌഭാഗ്യങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിനു കാരണമായ ശക്തിയെ ഗ്രഹിക്കയും—ആശക്തിയെ മറ്റുള്ളവരിൽ അവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കയും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ജീവശക്തിയെ വീണ്ടും അണ്ഡചരാചരങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനെ അഭ്യസിക്കുമ്പോൾ നീ ആദ്യമായി സമാധ്യവസ്ഥയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യണം. അതിൽപിന്നീട് നീ ഏതേതു കാര്യങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, അതിനുചേർന്ന വിചാരധാരകളെ നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ അടക്കണം. ആ വിചാരങ്ങൾ നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ പതിഞ്ഞ ഉടനെ നിന്റെ നാസികയാൽ ശുദ്ധാകാശത്തെ ശ്വാസകോശത്തിനുള്ളിലേക്കായി സാവധാനത്തിൽ ശ്വസിച്ചു നിറയ്ക്കണം. അതേസമയത്തു നിനക്കാഗ്രഹമില്ലാത്ത മറ്റുവല്ല വിചാരവും നിന്റെമനസ്സിൽ തോന്നുകയാണെങ്കിൽ അതിനെ നിന്റെ ചിത്തശക്തിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു പിൻമാറ്റണം. ഇതുയും ചെയ്യുന്നതിനു പഴക്കം ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഇതുതന്നെയാണു് താങ്ങുംശക്തി ലഭിക്കേണ്ടതിലേക്കായി നീ ചെയ്യാനുള്ള ഒന്നാമത്തെ അഭ്യാസം. ഇനിമേൽ നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ പലവിധങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ ഉദിക്കുന്നതു അറിയാവുന്നതാണു്. അവയിൽ നിന്റെ ഉന്നതിക്കു യോജിക്കാത്തവയെയെല്ലാം ഉടനടി ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നുള്ളതു നിന്റെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ നിന്റെ വിചാരങ്ങളെയെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തി, അവയിൽ നിന്റെ നോട്ടത്തിനു അനുകൂലമായവ സ്വീകരിക്കയും പ്രതികൂലമായവയെ നിഷേധിക്കയും ചെയ്യുന്നതു എളുപ്പമാകുന്നു. ഈവിധ ക്രിയകൾ ആരംഭത്തിൽ കുറെദ്ദുർഘടമായിരുന്നാലും ദിവസംതോറും അടിക്കടി അഭ്യസിച്ചു പഴകുന്നതിനാൽ വളരെ എളുപ്പമായി വരാവുന്നതാണു്. അപ്പോൾ അനാവശ്യമായ കണക്കില്ലാത്ത ദുർവിചാരങ്ങളെ നിന്റെ മനസ്സിൽ കയറാതെ വിട്ടകറ്റുന്നതിനു പഴകിക്കൊള്ളുന്നതും ആവിധ പഴക്കത്താലുണ്ടാകുന്ന അനുകൂലങ്ങളെ അനുഭവത്തിൽ അറിഞ്ഞു ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഉദാഹരണമായി,

നീ ഈ ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുസ്തകത്തെ വായിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ കടന്നു നിന്റെ ശ്രദ്ധയെ കെടുക്കുന്നതായ അനവധി വിചാരങ്ങളെ അകറ്റുന്നതിനും നിനക്കുവേണ്ട വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സഹായമായിരിക്കുന്നതു നീ അഭ്യാസത്താൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ താങ്ങുംശക്തി ഒന്നു മാത്രമാകുന്നു. ക്രമേണയും നീ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തിരുന്നു നിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൻവഴിയായി അത്ഭുതാനന്ദജ്യോതിസ്സിനോടു അന്യോന്യൈക്യമടഞ്ഞു, ആ പ്രകാശത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കെ അതിൽനിന്നു നിന്നിൽ നഭീപ്രവാഹംപോലെ ഉണ്ടാകുന്ന ആനന്ദജലമായ വരപ്രസാദങ്ങളിലൊന്നുംതന്നെ ചിന്നിച്ചിതറാതെ മുഴുവനും സംഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതും ഈ താങ്ങുംശക്തി ഒന്നു മാത്രമാകയാൽ ഇതിനെ ലഭിച്ചുകൊള്ളുന്നതിൽനിന്നു നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന ശ്രേഷ്ഠതയെ എന്റെ നാവിനാൽ എടുത്തു പറയണമെന്നുണ്ടോ?

തംവിദ്യാദ്ദുഃഖസംയോഗവിയോഗം യോഗസംജ്ഞിതം
സനിശ്ചയേനയോക്തവ്യോ യോഗോനിർവ്വിണ്ണചേതസാ
സങ്കൽപപ്രഭവാൻകാമാം സ്ത്യക്ത്വാ സർവാനശേഷതഃ
മനസൈവേന്ദ്രിയഗ്രാമം വിനിയമ്യസമന്തതഃ

(ശ്രീമദ് ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം:—സകലദുഃഖസംബന്ധത്തെയും വേർപെടുത്തുന്ന ആ അവസ്ഥാവിശേഷത്തെ യോഗമെന്ന പേരോടുകൂടി അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഈ യോഗം ചിത്തദാർഢ്യത്തോടുകൂടിയും ബുദ്ധിക്ഷയംകൂടാതെയും അഭ്യസിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

സങ്കല്പംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സകല വിഷയേച്ഛകളേയും വാസനാസഹിതം ഉപേക്ഷിച്ചു മനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്ദ്രിയസമൂഹത്തെ സകലവിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു നിവർത്തിപ്പിച്ചു യോഗത്തെ അഭ്യസിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം"

പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—o—

പതിനാറാം അദ്ധ്യായം.

പായുംശക്തി.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! പായുംശക്തിയെപ്പറ്റി മുമ്പിൽ ഞാൻ നിനക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളും നിന്റെ മനസ്സിൽ

പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയുന്നതിനുവേണ്ടി അതിനെപ്പറ്റി അല്പം പറയുക; കേൾക്കട്ടെ.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരുവേ! നമസ്കാരം! മനസ്സിൻവശത്തുള്ള "പായുംശക്തി"യാൽ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ ആലകർഷകശക്തിപോലെ മറ്റു വസ്തുക്കളിൻമേൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ ചെലുത്തി വ്യത്യാസം വരുത്താമെന്നാണു അവിടുന്നു ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പ്രവഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയാണു? പായുംശക്തി ലഭിക്കേണ്ടമാർഗ്ഗം എങ്ങിനെ? അതിനെ ഏതേതു വിധങ്ങളായുപയോഗിക്കാം? ഇവയെ എനിക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഗുരു:—നിൻറെ മനസ്സിൽ തോന്നീട്ടുള്ള വിചാരത്തെ അല്ലെങ്കിൽ നിൻറെ മനോഭാവത്തെ (ഛ) ഏതെങ്കിലും കാര്യസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി വെളിയിൽ അയയ്ക്കുന്നതിനു (ഛ) അല്ലെങ്കിൽ നിൻറെ മനസ്സിൽതന്നെ അതിനെ സ്ഥിരപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ആ വക വിചാരങ്ങളെ—ഏകാഗ്രമായി ചിന്തിക്കുന്നതു "മാനസപായുംശക്തി"ആകുന്നു. അങ്ങിനെചെയ്യുന്നതായാൽ നിൻറെ ശരീരത്തിൽ തന്നെ ഏതേതുതരം വ്യത്യാസങ്ങളും വരുത്തണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുവോ, അവ സിദ്ധമാകുന്നതാണു. അല്ലെങ്കിൽ നിൻറെ മനസ്സിൽ ഇച്ഛിച്ചവിഷയത്തെ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണം മനഃകമ്പി (ടെല്ലിഗ്രാം) അയച്ചു അതുവഴിയായി അവരുടെ ശരീരത്തിലും പതിയത്തക്കവിധം ചെയ്യാവുന്നതാണു.

ഇതിനെയും അഭ്യസിക്കുന്നസമയം മനസ്സു ഒന്നാമതായി നിർവിചാരാവസ്ഥയിൽ അമന്നിരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. അതിൽ പിന്നീടു നീ ഇച്ഛിച്ച കാര്യത്തെ നിൻറെ മനസ്സിനുള്ളിലേയ്ക്കു വരുത്തുമ്പോൾ "താങ്ങുംശക്തിയെ" ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളണം. ഈ രണ്ടു അവസ്ഥയേയും കടന്ന ഉടൻ നീ "പായുംശക്തിയെ" ഉപയോഗിച്ചു-താങ്ങുംശക്തി നിമിത്തം നിൻറെ മനസ്സിനുള്ളിൽ വരുത്തിവച്ചിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളെ നിൻറെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ഏതേതു സ്ഥലങ്ങളിൽ അയച്ചു, എന്തെന്തുഫലം ലഭിക്കുന്നതിനു ആശിക്കുന്നുവോ, അതാതു സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു അയയ്ക്കുണ്ടതാകുന്നു. ഈ പായുംശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിനു രണ്ടു മാർഗ്ഗമുണ്ടു. അതായതു നിൻറെ മനസ്സിലുള്ള വിഷയങ്ങളെ മനഃകമ്പിമൂലം മറ്റുള്ള

വരുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നവിധം ചെയ്യുന്നതു ഒന്നു്. മറെറാന്നു നിന്റെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളെ നിന്റെ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള നാഡികളം മാഗ്ഗമായി ചെലുത്തി അതിൻവഴിയായി ആലകതികശക്തിപോൽ മറവുള്ളവരുടെ മേൽ വ്യാപരിപ്പിക്കാമെന്നുള്ളതുമാണു്. ഈ മനഃശക്തി, ശരീരത്തിലുള്ള നാഡികളം മാഗ്ഗമായി പ്രവഹിക്കുമ്പോളം ജീവശക്തിയായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈ ജീവശക്തിയെ നിന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ കാണിക്കയോ, അല്ലെങ്കിൽ മറവുള്ളവരിൽ അയയ്ക്കയോ ചെയ്യാം. നിന്നിൽ തന്നെയുള്ള ന്യൂനതകളെ അല്ലെങ്കിൽ ദുർന്നടപടികളെ തീർക്കണമെന്നാശിക്കയാണെങ്കിൽ നിന്റെ ഇച്ഛാനുസരണം നിന്റെ മനശക്തിയെ നിന്നിൽതന്നെ പ്രവഹിപ്പിച്ചു സ്വഭാവം നന്നാക്കാവുന്നതാണു്. ക്രമാതെയും സമയോചിതമായ പ്രബോധകങ്ങളാൽ നിന്റെ മനശ്ശക്തിയെ മറവുള്ളവരിൽ ചെലുത്തി നിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം അവരിലും വ്യത്യാസം വരുത്താവുന്നതാണു്. ഈ വിധ കൃത്യങ്ങളെപ്പററിയും വിസ്തരമായി ഇനിയൊരിക്കൽ പറയാം. എന്നാൽ ഇപ്പോളം നീ പ്രായുംശക്തി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ചില അഭ്യാസങ്ങളിൽ പഴക്കം വരുത്തേണ്ടതത്യാവശ്യമാകയാൽ അതിനെപ്പററി സംക്ഷിപ്തം വിശദമായി പറഞ്ഞുതരാം.

താങ്ങുംശക്തിയാൽ ഏതെങ്കിലും വിചാരം നിന്റെ മനസ്സിൽ വന്നുചേർന്ന് ഉടൻ ആ വിചാരത്തെ വേറൊരു വിഷയം അല്ലെങ്കിൽ വസ്തുവോടുചേർത്തു ഗാഢമായാലോചിക്കണം. ഉദാഹരണമായി-ജീവൽഫലങ്ങളായ സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദയ, വിശ്വാസം, ശമം, ധൈര്യം, സുഖം, അനന്താപം മുതലായവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ലഭിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു നീ ഇച്ഛിക്കുന്നതായാൽ നീ വിചാരിച്ച ആ വിഷയത്തെ ഒരു മനുഷ്യൻ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പദാർത്ഥം ആയി ഭാവിച്ച ആ മനോഭാവനയിൽ നിന്റെ പൂർണ്ണമനസ്സും ഉൾപ്പെട്ടുത്തി ഗാഢമായിച്ചിന്തിക്കണം. ഈ വിധം ചെയ്യുന്നതു ആദ്യമാദ്യം വളരെ പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നി കുഴപ്പമുള്ള പക്ഷം ആദ്യമായി നിന്റെ സമീപത്തുള്ള ചുവർ അല്ലെങ്കിൽ മറേറതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവോടുചേർത്തു നീ ഇച്ഛിച്ച കാര്യത്തെപ്പററി ധ്യാനിച്ചു പഴകുക. വരവരെ നീ ഇച്ഛിച്ച കാര്യത്തെ ഒരു ആശയം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പദാർത്ഥരൂപമായി മാററി ആലോചിച്ചു പഴക്കാവുന്നതാണു്.

ഈ വിധത്തിൽ ഗാഢമായി ധാരണചെയ്തു പഴകുമ്പോൾ നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിലുള്ള ശക്തി തെളിവായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട

തുടങ്ങും. ഏതേതു സമയത്തിൽ ആവിധത്തെല്ലാമുണ്ടാകുന്നുവോ അതേ സമയങ്ങളിൽ ക്രൂരതൽ ക്രൂരതൽ ഗാഢധ്യാനം ചെയ്യുന്നതിനു ശീലിക്കണം. ആ വിധം പഴകുന്നതിനാൽ നിന്നിലുള്ള മനഃശക്തിയെ ധാരാളമായും ക്രൂരതൽ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയും, പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി സിദ്ധമാകുന്നതാണു്. ഈ അഭ്യാസത്തെ അടിക്കടി പഴക്കിവരുന്നതായാൽ നിന്റെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളേയും നോട്ടങ്ങളേയും നിന്റെ ഇച്ഛാനുസരണം വെളിപ്പെടുത്തി ക്രിയചെയ്യുന്നതിനുസാഹിപ്പിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം നിനക്കു വന്നിട്ടുള്ളതിനെകണ്ടു് ഉള്ളാഹ്ളാദിക്കാവുന്നതാകുന്നു. നീ എന്തു സംസാരിച്ചാലും എന്തു പ്രവർത്തിച്ചാലും, ഏതിനെ ആഗ്രഹിച്ചാലും, ഏതിനെ അറിഞ്ഞാലും, നിനക്കു അധികസാമർത്ഥ്യവും ശക്തിയും ഇരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. നിന്റെ ഇച്ഛപോലെ നിന്റെ ഗുണാതിശയങ്ങളിലും നടപടികളിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ കണ്ടു നിന്റെ ചിത്തം ആനന്ദിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ വിധ യോഗ്യത തനിക്കു സിദ്ധിച്ചുവല്ലൊ എന്നുള്ള ധൈര്യലക്ഷ്മി നിന്റെ ഉള്ളിൽ കുടിയിരിപ്പുറയ്ക്കുന്നതിനാൽ ഏതു കാര്യത്തെയും ധൈര്യപൂർവ്വം തുടങ്ങി ധീരതയോടുകൂടി അവസാനിപ്പിച്ചു ജയം നേടുന്നതാണു്. അടുത്തദിവസം പ്രാണായാമം ചെയ്യേണ്ട വിധങ്ങളേയും അതിനാലുണ്ടാകുന്ന അനുകൂലങ്ങളെയുംപറ്റി വിശദീകരിക്കാം.

ശിഷ്യൻ:—എൻ ഗുരുവേ! ഒരു സംശയം. എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളെ എന്റെ ദേഹമെങ്ങും വ്യാപിച്ചുള്ള നാഡികളം മാർഗ്ഗമായി പ്രവേശിപ്പിച്ചു ജീവശക്തിയായി മാറ്റി പായുംശക്തിയെ ഉപയോഗിച്ചു മറ്റുള്ളവരിൽ അയയ്ക്കുന്നതിനാൽ എന്റെ സുഖത്തിനു എന്തെങ്കിലും നാശമുണ്ടാകുന്നതാണൊ? എന്റെ ജീവശക്തിയെ മറ്റുള്ളവർക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നതിനാൽ എന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുപോകയില്ലയോ? ഈ സംശയം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളതിനെ നിവർത്തിച്ചു തരുവാൻ കൈ തൊഴുന്നു.

ഗുരു:—ഭേഷ്! നീ മഹാ ബുദ്ധിശാലിയാകയാലും, നല്ലതിൻ വണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുള്ളവനായതിനാലും ഈ വിധം അഗാധമായ ചോദ്യത്തെ ചോദിച്ചു. ഇതു സാമാന്യചോദ്യമല്ല. അതിനാൽ ഇതിനു സമാധാനവും അടുത്ത ദിവസം പറയാവുന്നതാണു്. ജോലിത്തിരക്കുത്താൽ ഈ വിശേഷചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുന്ന

തിനു ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. ഇതിനിടയിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുതന്ന പായുംശക്തി അഭ്യാസങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു മറന്നു പോകരുതു്.

(ക) ഉദ്യമഃ സർവ്വഥാകാര്യോ യഥാപൌരുഷമാത്മനഃ
മുനയോപിഹിമുക്ത്യർത്ഥം ഉദ്യമൈകരതാസ്സദാ

(ഖ) ഉദ്യമേനവിനാകാമം നസിദ്ധ്യന്തിമനോരഥാഃ
കാതരാ ഏവജല്പന്തി യൽ ഭാവ്യം തൽഭവിഷ്യതി.

(ദേവീഭാഗവതം)

അർത്ഥം:—ക. തന്റെ പൌരുഷത്തിനു തക്കവണ്ണം സർവ്വപ്രകാരത്തിലും പ്രയത്നം ചെയ്യണം. മുനികൾപ്പോലും മുക്തിക്കു വേണ്ടി എല്ലായ്പോഴും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നു.

ഖ. വേണ്ടുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യാതെ മനോരഥങ്ങൾ സിദ്ധിക്കയില്ല. ഭീരുക്കൾ മാത്രം ഏതു ഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടോ അതു ഭവിക്കും എന്നു പറയുന്നു. (എന്നാൽ ഭീരുക്കൾ മാത്രം വേണ്ട യത്നം ചെയ്യാതെ ദൈവം തരും എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം)

പതിനാറാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം.

പ്രാണായാമം.

ഗുരു:—ഹേ ശിഷ്യ! നമ്മിലുള്ള ജീവശക്തിയെ മറ്റുള്ളവർക്കു ദാനംചെയ്യുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ ശക്തിയും ബലവും നശിച്ചു പോകയില്ലയോ എന്നു നീ ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു ഞാൻ പറയുന്ന മറുപടി കുറെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടുകൊൾക. "ഇറയ്ക്കുന്ന കിണർ ഊറിക്കൊണ്ടിരിക്കും" "ഇറയ്ക്കാത്ത കിണർ പാഴ്കിണർ" എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ല കേട്ടുകാണുമല്ലൊ. അതുപോലെ നാം നമ്മിലുള്ള ശക്തിയെ അന്യന്മാരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരംതന്നെ നമുക്കു അനന്തസന്തോഷത്തെ നൽകുന്നതാണു്. ആ സന്തോഷംമൂലമായി ഈ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ജീവശക്തിയെ നമ്മിലുള്ള ആകർഷണശക്തിയാൽ വലിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാൽ നമ്മിലുള്ള ശക്തി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു വരുന്നതാകുന്നു. ആപത്തിൽ സങ്കടപ്പെടുന്നവരെ കയ്യേറു

രക്ഷിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നാം എത്രമാത്രം ശക്തിയെ ധൃതിപ്പെട്ട വിനിയോഗിക്കുന്നുവോ അതിൽനിന്നു അനേകമടങ്ങധികമായി നമുക്കു ജീവശക്തി നൽകുന്നതിനു സർവ്വശക്തൻ ഏർപ്പാടുചെയ്യുവച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ പല മുറകളെ ഇനിമേൽ വരുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിശദമാക്കാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ ഏതു വിധത്തിലും അധൈര്യപ്പെടാതേയും ധൃതിക്കൂട്ടാതേയും ഇരുന്നു, സാവധാനമായും ഏകാഗ്രമായും ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്ന വിഷയങ്ങളെ പഠിച്ചു അഭ്യസിക്കുന്നതിനു പഴകുക.

ശ്വാസാഭ്യാസം.

ഇനിമേൽ ഞാൻ ശ്വാസാഭ്യാസമുറകളിൽ ചിലതിനെ പറഞ്ഞുതരാം. അവയെ ദിവസംപ്രതി അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതായാൽ നിന്നിലുള്ള ജീവശക്തി വർദ്ധനയിൽ വരുന്നതുകൂടാതെ നിനക്കു ദീർഘായുസ്സും ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ക്രോധത്തെയും നിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള കോപം ഭയം ചഞ്ചലം മുതലായി ജീവശക്തിഹാനികരങ്ങളായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ നീക്കുന്നതിനും ജീവശക്ത്യഭിവൃദ്ധിഹേതുക്കളായ അൻപു് ശാന്തം ക്ഷമ സന്തോഷം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും രോഗങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ പ്രാണായാമം അമൃതമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണു്. ഇതിന്മൂലമായി, ജ്ഞാനപ്രകാശമുണ്ടായി ആനന്ദജ്യോതിസ്സിനോടു ലയിക്കുന്നതിനും ഹേതുവാകുന്നു.

നാം നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും എപ്പോഴും പ്രാണവായുവെ, മാത്രയനുസരിച്ചു ശ്വസിക്കുന്നതു (പ്രാണായാമം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്) വളരെ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. ഈ വിധം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഞാൻ എന്നുള്ള മഹർഷ്യൻ അയിരം വർഷം ജീവിതത്തോടിരിക്കുന്നവനായി ഭവിക്കുന്നു എന്നു അർജ്ജുനനു ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഉത്തരഗീതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശ്വാസം എന്നുള്ളതു മന്ദശ്വാസം ദീർഘശ്വാസം എന്നു രണ്ടു വകയാകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഓരോ നൊടിനേരവും നാം ഉൾക്കൊണ്ടു വെളിക്കുവിടുന്ന ശ്വാസം മന്ദശ്വാസമാകുന്നു. എന്നാൽ ദീർഘശ്വാസമെന്നുള്ളതു ശ്വാസകോശമായ നരയീരൽ പൂർത്തിയായി നിറയുന്നവണ്ണം ശ്വാസത്തെ നാസികാമാർഗ്ഗമായി ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു പൂരകംചെയ്തു, അവിടെ അതിനെ നമ്മാൽ കൂടിയിടത്തോളം സമയം നിർത്തി കുംഭകംചെയ്തു് പിന്നീടു അല്പാല്പ

മായി വെളിക്കുവിട്ടു രേചകം ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ഈ വിധം അഭ്യാസത്തിനെയാണു് പ്രാണായാമം എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ വിവരിക്കാം. അതിനുമുൻപേ നീ ഗൌനിക്കേണ്ടതായ ചില കുറിപ്പുകൾ അടിയിൽ വിവരിക്കുന്നു.

(൧) പൂരകം:—ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുന്നതു്.
കുംഭകം:—സ്തംഭനംചെയ്തു ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിൽനിർത്തുന്നതു്.
രേചകം:—ശ്വാസത്തെ വെളിക്കുവിടുന്നതു്.

(൨) നദീതീരം, സമുദ്രതീരം, മൂടുവായ വൃക്ഷങ്ങളുള്ള തോട്ടങ്ങൾ, മലമുകൾ മുതലായ ശുദ്ധാകാശമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലാണു് പ്രാണായാമം ചെയ്യേണ്ടതു്.

(൩) പ്രാണായാമം ചെയ്യുമ്പോൾ വായ്മൂടിക്കൊണ്ടു നാസികാദ്വാരംവഴിയായി ശ്വാസത്തെ ശ്വസിക്കയും ഉച്ഛ്വസിക്കയും ചെയ്യണം.

(൪) പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്നതിനുമുൻപു വസ്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം അയച്ചു തളർത്തിക്കൊള്ളണം.

(൫) അറുപതു വിനാഴിക അതായതു അറുപതു എണ്ണുന്ന സമയത്തെയാണു് ഒരു നിമിഷം എന്നു ഇതിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിൽ പ്രത്യേകം ധരിച്ചുകൊള്ളണം.

(൬) കിടക്കുമ്പോഴോ നടക്കുമ്പോഴോ അല്ലെങ്കിൽ നിന്നുകൊണ്ടോ ഈ അഭ്യാസം ചെയ്യാവുന്നതാണു്.

(൭) ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ഉടൻ ഈ അഭ്യാസം ചെയ്യരുതു്.

(൮) കാലത്തും വൈകിട്ടും മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തും പത്തുനിമിഷനേരത്തിൽ കൂടുതലായി ഈ അഭ്യാസം ചെയ്യരുതു്.

(൯) ആരംഭത്തിൽ ഓരോ സമയവും അഞ്ചാറു പ്രാവശ്യം പ്രാണായാമം ചെയ്താലുടൻ നിർത്തിക്കൊള്ളണം. ആരംഭത്തിൽതന്നെ അധികസമയം ചെയ്താൽ ഒരുവിധ തളർച്ചയും നരയിരലിനുഭംഗവും നേരിട്ടേക്കാം. അതുകയാൽ ആരംഭത്തിൽ മിതമായി അഭ്യസിക്കണം.

(൧൦) താഴെ വിവരിക്കാൻപോകുന്ന എല്ലാ അഭ്യാസങ്ങളും ഒരാഴ്ചവട്ടത്തിനുള്ളിൽ പഴക്കിക്കൊള്ളാമെന്നു ധൃതിപ്പെടരുതു്. "പയ്യെത്തിന്നാൽ പനയും തിന്നാം" എന്നുള്ളതിനെ മനസ്സിൽ ഓർത്തുകൊള്ളണം. എന്നാൽ നാലഞ്ചുദിവസം

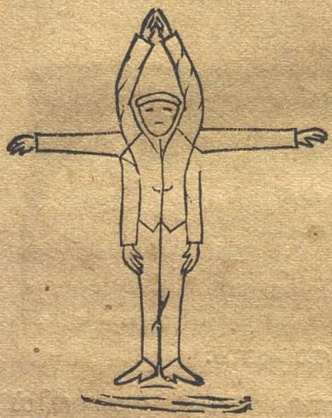
അഭ്യാസം ചെയ്തശേഷം പിന്നീട്ട അതിനെ വിട്ടുക ളയുന്നതായാൽ യാതൊരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കുന്നത ല്ലെന്നും അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം.

പ്രാണായാമം ഒന്നാം അഭ്യാസം.

ഒരിടത്തു നിന്നുകൊണ്ടോ, കിടന്നുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടോ നാസികയാൽ ശ്വാസത്തെ സാവധാനമായി ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കണം. അപ്പോൾ വയർ അല്പം താഴും. ശ്വാസ കോശം നിറഞ്ഞു മാർവ്വ് അകലും. ഈ വിധത്തിൽ എട്ടു വിനാഴികകൊണ്ടു ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കുവലിച്ചു പൂരകം ചെയ്ത ശേഷം എട്ടുവിനാഴികനേരം ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിൽനിത്തി കുംഭകം ചെയ്യണം. അതിൽപിന്നീട്ട എട്ടു വിനാഴികനേരംകൊണ്ടു സാവ ധാനത്തിൽ ശ്വാസത്തെ വെളിക്കുവിട്ട രേചകംചെയ്യണം. ചില ർക്കു ഈ അഭ്യാസം എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്യാവുന്നതാണു്. മറുചി ലർക്കു് ആരംഭത്തിൽ കുറെ പ്രയാസമായിത്തോന്നും. പ്രയാസ മായി തോന്നുന്നതിനാൽ ഈ അഭ്യാസത്തെ വിട്ടുകളയുന്നതു നന്ന ല്ല. ആവിധമുള്ളവർക്കാണു് ഈ അഭ്യാസം പ്രത്യേകം ആവശ്യ മായിട്ടുള്ളതു്. ഈ വിധമായി ആരംഭത്തിൽ ഒരുനേരത്തു് ഇരു പത്തിനാലുവിനാഴിക അതായതു ഏറെക്കുറെ അരനിമിഷനേരം ആയി ഏഴു് അല്ലെങ്കിൽ എട്ടുപ്രാവശ്യം ചെയ്തശേഷം നിത്തേ ണ്ടതാണു്. അതില്പിന്നീട്ട ക്രമേണ പൂരകകുംഭകരേചകങ്ങൾ ഓരോന്നിനേയും പത്തുവിനാഴികനേരംചെയ്യുന്നതിനു പഴക്കേണ്ട താണു്. ഈ വിധത്തിൽ ക്രമേണ പൂരകകുംഭകരേചകങ്ങൾക്കുള്ള മാത്രയേ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണു്. ഓരോരുത്തരും അവ രവരുടെ ദേഹാരോഗ്യത്തിനുതക്കവണ്ണം കൂട്ടുകയോ കുറക്കുകയോ ചെയ്തു അഭ്യസിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

* "പ്രാണായാമൈരേവ സർവേ പ്രക്ഷീയന്തി മലാ ഇതി"

അഭ്യാസം ൨.

പടത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ഒരു സെൻടിയെപ്പോലെ കുതികാലു കഠം രണ്ടിനെയും ഒന്നായിച്ചേർത്തു പാദങ്ങളെ അല്പം വിടിത്തി നേരായി നിവന്നു നില്ക്കണം. രണ്ടു കൈകളേയും തൂക്കിയിട്ടു തലയെ നേക്കു നിത്തി നില്ക്കണം. മാർവു അല്പം മുന്നോട്ടു തള്ളി വയർ ഉള്ളടങ്ങി ഇരിക്കണം. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു രണവീരനെപ്പോലെ നിന്നുകൊണ്ടു് അല്പം കുനിഞ്ഞു ശരീരത്തിനുള്ളിലുള്ള എല്ലാ വായുവും രേചകം ചെയ്തു ഒഴിക്കണം. അതിൽപിന്നീടു രണ്ടുകൈകളേയും സാവധാനത്തിൽ ഉയത്തി തലയ്ക്കുമേൽ പൊങ്ങത്തക്കവണ്ണം കൊണ്ടുവരുമ്പോഠം ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു പൂരകംചെയ്യണം. എട്ടു എണ്ണുന്ന സമയംകൊണ്ടു ഈ വിധം ചെയ്തിട്ടു പിന്നീടു എട്ടെണ്ണുന്ന സമയംവരെ ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിൽനിറുത്തി കുംഭകം ചെയ്യുകയും തൽസമയം കൈകഠം രണ്ടും തലയ്ക്കുമുകളിൽതന്നെ നിത്തുകയും ചെയ്യണം. അതിൽപിന്നീടു എട്ടെണ്ണുന്ന സമയംകൊണ്ടു കൈകളെ സാവധാനത്തിൽ താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു മുൻപോലെ രണ്ടു വശങ്ങളിലുമായി ഇട്ടുന്നതോടുകൂടി ശ്വാസത്തേയും സാവധാനത്തിൽ വെളിക്കുവിട്ടു രേചകം ചെയ്യണം. അതിൽപിന്നീടു നാലു എണ്ണുന്ന നേരംകൊണ്ടു അല്പം തലകുനിച്ചു ശ്വാസകോശത്തിൽ വായുവില്ലാതെ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നശേഷം വീണ്ടും മുൻപോലെ കൈകളെ ഉയത്തി പൂരകം ചെയ്യണം. ഈവിധം ആവൃപ്രാവശ്യം ചെയ്തശേഷം ആ സമയത്തെ അഭ്യാസം നിത്തേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ അഭ്യാസത്തെ മൂന്നുവാരങ്ങളോളം പ്രതിദിനവും അനേകപ്രാവശ്യം അഭ്യസിച്ചു് നരയീരല്കഠംക്കു ബലമുണ്ടായ ശേഷം താഴെ വിവരിക്കുന്ന അഭ്യാസത്തെ ശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

---

* അർത്ഥം—പ്രാണായാമങ്ങഠംകൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാദോഷങ്ങളും ശമിക്കുന്നു.

അഭ്യാസം ൧.

മുൻ വിവരിച്ചപ്രകാരം യുദ്ധവീരനെപ്പോൽ ശരിയായി നിന്നുകൊണ്ടു നീന്തുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നപോലെ കൈകളെ പരത്തി രേചകം ചെയ്യുമ്പോൾ കൈകൾ രണ്ടിനേയും മുൻപോട്ടു ചേർത്തു പിന്നീടു കൈകളെ പിൻവശത്തേക്കുകൊണ്ടുവന്നു ചേർക്കുമ്പോൾ പൂരകം ചെയ്യണം. ഈ നിലയിൽ സ്വല്പനേരം നിന്നു കുംഭകം ചെയ്തു, പിന്നീടു കൈകളെ വീണ്ടും മുൻഭാഗത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ രേചകം ചെയ്യണം. ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കുവലിക്കുമ്പോൾ ഉതികാലുകളെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപാദാഗ്രത്താൽനില്ക്കുന്നതും അതിൽപിന്നീടു ശ്വാസത്തെ വെളിക്കുവിടുമ്പോൾ പാദങ്ങൾ, പാദംമുഴുവനും ഭൂമിയിൽ പൊടുന്നനെവണ്ണം നില്ക്കുന്നതും നല്ലതാകുന്നു.

അഭ്യാസം ൨.

നേരെ നിവർന്നുനിന്നുകൊണ്ടു രണ്ടു കൈകളിലെയും പെരുവിരലുകളെ മുൻവശത്തു കാണത്തക്കവണ്ണം ഇടുപ്പിൽ വച്ചുകൊണ്ടു സാവധാനത്തിൽ പുറകോട്ടു ചായുമ്പോൾ പൂരകം ചെയ്തു, പിന്നീടു സ്വല്പനേരം കുംഭകംചെയ്തതിനുശേഷം മുന്നോട്ടാഞ്ഞു വരുമ്പോൾ രേചകവും ചെയ്യണം. ക്ഷയരോഗം നിമിത്തം നെഞ്ചു മുൻഭാഗം കുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ഈ അഭ്യാസം ചെയ്തുവരുന്നതായാൽ നേരായി നിവർന്നു നില്ക്കുന്നതിനു പഴകി ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും മുക്തരാകാവുന്നതാണു്.

അഭ്യാസം ൩.

നാസികയുടെ വലതുവശംദ്വാരത്തെ മൂടിക്കൊണ്ടു ഇടതുവശംദ്വാരംവഴിയായി പത്തു എണ്ണുന്ന സമയംകൊണ്ടു പൂരകവും പത്തു എണ്ണുന്ന സമയം കുംഭകവും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഉടനെ ഇടതുവശംദ്വാരത്തെ മൂടിക്കൊണ്ടു വലതുവശം ദ്വാരംവഴിയായി പത്തെണ്ണുന്ന സമയംകൊണ്ടു രേചകവും ചെയ്യണം. ഈ വിധ

ത്തിൽ ആവൃപ്രാവശ്യം ചെയ്യ പിന്നീട്ട ഇടതു നാസികയെ മൂടി ക്കൊണ്ടു വലതുനാസികവഴിയായി പൂരകവും കുംഭകവും ചെയ്ത ശേഷം ഇടതുനാസിക വഴിയായി രേചകവും ചെയ്യണം.

അഭ്യാസം ൩.

മുൻ വിവരിച്ച അഭ്യാസത്തെ ഒരു വാരം ചെയ്യ സാമർത്ഥ്യം ലഭിച്ചശേഷം മുൻ ചൊല്ലിയപ്രകാരം ഒരു പ്രാവശ്യം ഇടതുനാ സികവഴിയായി ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിൽ വലിച്ചു നിത്തി പിന്നീട്ട വലതുനാസികവഴിയായി വെളിക്കുവിട്ടുക. അടുത്തപ്രാവശ്യം വലതുനാസികവഴിയായി ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചുനിത്തി ഇടതുനാസികവഴിയായി വെളിക്കു വിടുക. ഈ വിധത്തിൽ മാറ്റി മാറ്റി ഏഴുപ്രാവശ്യം അഭ്യസിക്കുക. ഈ വിധത്തിൽ കുറച്ചു ദിവ സം അഭ്യസിച്ചശേഷം പന്ത്രണ്ടു പതിനഞ്ചു എണ്ണംവരെ ആ വിധത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനു ശീലിക്കുക. ഈ അഭ്യാസങ്ങളാൽ നര യീരൽ വളരെ ബലമായി ദേഹാരോഗ്യമുണ്ടാകും. നാഡികളും പരിശുദ്ധമായി ധ്യാനാവസ്ഥയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതാണു്. ഈ അഭ്യാ സം ചെയ്യുമ്പോൾ നിന്റെ രണ്ടു കണ്മിഴികളേയും നാസാഗ്രത്തി ലേക്കു നേരേനോക്കി മനസ്സിൽ സമാധിനിലയുണ്ടാകണമെന്നു ധാരണ ചെയ്തുകൊണ്ടു ശാന്തനായിരുന്നുകൊൾക. നിന്റെ മന സ്സിൽ ഏതെങ്കിലും ദുഃഖമോ, അല്ലെങ്കിൽ ദുർഘടങ്ങളോ നേരി ട്ടിരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ അതിന്റെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ഈ പ്രാ ണായാമം ചെയ്യുന്നതായാൽ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു ദുർഘടദുഃഖ ങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽനിന്നു പിൻമാറുന്നതും നിനക്കു ശാന്തതയും സമാധാനവും ബലവും സുഖവും ഉണ്ടാകുന്നതും കാണാവുന്ന താണു്. കാലത്തു എണീറ്റ ഉടനേയും രാത്രി കിടക്കാൻപോകു ന്നതിനു മുൻപും മറേറതേതു സമയങ്ങളിലെല്ലാം സാവകാശം കിട്ടുമോ അപ്പോഴെല്ലാം ഇതിനെ അഭ്യസിച്ചു വന്നാൽ മനഃപ്ര കാശവും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകും. ഇതു അഭ്യസിച്ചു വരുമ്പോൾ തന്നെ നിന്നിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നതു കാണാവുന്ന താണു്. സ്വരം മണിനാദംപോലെ തെളിയുന്നതും കോപം മുതലായ ദുർഗുണങ്ങൾ ഉള്ളിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകുന്നതും മന സ്സിനെ കീഴടക്കി ഭരിക്കത്തക്ക ശക്തി നിനക്കുണ്ടായി വരുന്നതി നേയും കണ്ടു ഉള്ളിൽ ആഹ്ലാദം ജനിക്കുന്നതാണു്. പ്രാസംഗ കന്മാക്കും ഭാഗവതർമാക്കും കാസരോഗികൾക്കും ഇതു ശ്രേഷ്ഠത രമായ അഭ്യാസമാകുന്നു.

അഭ്യാസം ൬.

ജീവശക്തിയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനു ഹേതുവായ അഭ്യാസമായ ഇതിലും പൂരകം, കുംഭകം, രേചകം എന്നുള്ള മൂന്നുഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടു്. കുംഭകം എട്ടുവിനാഴിക രേചകം നാലുവിനാഴിക പൂരകം നാലുവിനാഴികനേരമായി ഇടത്തുനാസികയാൽ മാത്രം ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കുവലിച്ചു വലത്തുനാസികയാൽ വെളിയിലേക്കുവിടണം. ശ്വാസത്തേ ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുമ്പോൾ "ഓം"—എന്നുള്ള പ്രണവമന്ത്രത്തെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു അടിമൂളയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തെ-നാഡിസമൂഹങ്ങളും വന്നുചേരുന്ന ആത്മസ്ഥാനത്തെ-മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചാൽ ധാരാളം ജീവശക്തി വന്നുചേരുന്നതാണു്. ഈ അഭ്യാസത്തെ ദിവസംപ്രതിയും പ്രാതഃകാലം മധ്യാഹ്നം സായംകാലം ഈ സമയങ്ങളിൽ മുടങ്ങാതെ ശീലിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതാണു് യോഗീശ്വരന്മാരുടെ പ്രാണായാമക്രമം. ദിവസം ക്രുതൽ ചെല്ലുന്തോറും പൂരകം, കുംഭകം, രേചകം ചെയ്യുന്ന മാത്രകളെ അല്പാല്പമായി നീട്ടിവന്നാൽ പരിപൂർണ്ണനിലയെ അടയാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഏതുകാലത്തും പതിനഞ്ചുനിമിഷത്തിനു മേൽ—പതിനഞ്ചുമിന്നിട്ടിനു മേൽ—പ്രാണായാമം ചെയ്യുകൂടാ. എത്രനേരം ശ്വാസത്തെ അടക്കുന്നതിനു ശീലിക്കാമോ അത്രയ്ക്കു നമുക്കു ശരീരമനശക്തികളെ ലഭിക്കുവുന്നതാകുന്നു. ദിവസം കഴിയുന്തോറും കുംഭകംചെയ്യുന്ന സമയത്തെ അല്പാല്പമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചു് ഇരുപതുവിനാഴിക അല്ലെങ്കിൽ ഇരുപതു സെക്കൻറു നേരത്തേക്കു വരുത്താവുന്നതാണു്. നിൻറെ ജീവിതത്തിൽ ഏതുകായ്യത്തെ മറന്നാലും പ്രതിദിവസവും മൂന്നുപ്രാവശ്യം പ്രാണായാമം ചെയ്യേണ്ടതിനെ മാത്രം മറന്നുപോകരുതു്. അതിനാൽ നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന നന്മകളും ഇത്രമാത്രമാണെന്നു എന്നാൽ പറവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർക്കു മാത്രമേ അതിൻറെ മഹത്വം പ്രകാശിക്കയുള്ളു.

ഈ പ്രാണായാമത്തെപ്പറ്റി ശ്രീവസിഷ്ഠമഹർഷി ശ്രീരാമദേവനോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ഏതാനും ഭാഗം കേട്ടുകൊൾകം.

അജ്ഞനായുള്ള പുമാനു നിയാമകശക്തിയാൽ
പ്രാണാദിവായുക്കളൊക്കവേ
നിത്യവും രേചക പൂരക കുംഭക വൃത്തികളിൽ
ഭൃത്യനെന്നപോലങ്ങിനെ
സ്വാധീനതയെ ഗമിക്കുന്ന രാഘവ!
ചേതസ്സിലേതുമൊരീഷലുണ്ടാകേണ്ട.

രാജ്യാദിമോക്ഷപര്യന്തകളാമതി
യോഗ്യകളാകുമഖിലസമ്പത്തുകളം
ദേഹാനില വിധേയത്വത്തിനാൽ സർവ-
ദേഹികൾക്കിങ്ങു സുസാധ്യകളാകുന്നു.

* * * * *
* * * * *

ദേഹത്തിലിങ്ങനെ കുണ്ഡലിനിയെന്ന
നാമത്തൊടത്യുത്തമമായിരിക്കുന്ന
ജീവപ്രശക്തി മേലും കീഴുമായ് പ്രാണാ-
പാനരൂപത്തൊടും സഞ്ചരിച്ചീടുന്നു
ആ പ്രാണശക്തിസമസ്ഥയായിത്തന്നെ
നിത്യവും മേല്പോട്ടസഞ്ചരിച്ചീടുന്നു.
വായ്പോടുപിന്നെസമസ്ഥയായിട്ടതു
കീഴ്പോട്ടുപോകുന്നു രാമാ! ധരിക്കനീ
പ്രാണഗതിയാൽ പുരുഷൻ മരിക്കുന്നി-
താകയാൽ പ്രാണമയിയതുതന്നെകേവം
പ്രാണനിരോധനാഭ്യാസത്തിനാൽകീഴ-
മേലുള്ളൊരുഗമനാഗമനങ്ങളെ
സന്ത്യജിച്ചിട്ടതുസർവ്വപ്രകാരേണ
സന്തതംദേഹേസ്ഥിതിചെയ്യുമെങ്കിലോ
ഉള്ളിലനിലനിരോധംനിമിത്തമായ്
മെല്ലെവേവ്യാധി, ജരാമരണാദികം
അപ്പുരുഷന്നു താനെക്ഷയിച്ചീടുന്നി-
തല്പവുംസന്ദേഹമില്ലധരിക്കനീ.

(ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം കിളിപ്പാട്ട്)

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം

ഇഹപരസംബന്ധം.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരുവേ! വന്ദനം. അത്ഭുതമായ അനന്തം നന്മകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അഭ്യാസങ്ങളെ കണ്ണാമൂതമായി ഉദാഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ വളരെ മനോഹരമായും ഇരിക്കുന്നു. എഴുതി വായിച്ചാലും വളരെ രസ

കരമായിരിക്കും. അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ഭാവിക്കുമ്പോഴാണു്, വളരെ കഷ്ടമായി തോന്നുന്നതു്. ഈ ലോകമനോഹരങ്ങളിൽ രായും പകലും അടിപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന എനിക്കു അവിടുത്തെ ദൈവാമൃതപ്രസംഗംകൊണ്ടു എന്തു ഫലമാണുണ്ടാകുന്നതു്? ഞാൻ എന്റെ യൌവനാരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദുഷ്ടസഹവാസ പഴക്കത്തിന്റെ അടിമയായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ അതു നിർത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനു വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ശ്വാസത്തെ നാസികാദ്വാരംവഴിയായി മാത്രം ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു പ്രാണായാമം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും അവിടന്നു പറയുന്നു. അതു വിധം ചെയ്യുന്നോക്കി, ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശ്വാസകോശം നരയീരൽ പുകയിലപ്പൊടികൊണ്ടു നിറയുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. തൊണ്ട കരകരക്കുന്നു. വേറെയും പലവിധ അസന്ദർഭങ്ങളാലും ദിവസംപ്രതിയും ശരിയായി ശ്വാസാഭ്യാസം നടത്തുന്നതു അസാധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതെല്ലാം ഓർത്തോർത്തു നോക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഉള്ളിനു അധൈര്യം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എപ്പോഴും എന്റെ ആത്മാവിൽ സംസാരേച്ഛ കൂടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ എന്റെ ജീവനു ഉത്സാഹമുള്ളതായി തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും നാശവസ്തുവായ എന്റെ ശരീരം ഈ ലോകസുഖങ്ങൾക്കടിമയായിത്തീർന്നു, ചേറിൽ പുരണ്ടു കിടക്കുന്ന പന്നിയെപ്പോലെ ഈ ലോകസംഭോഗങ്ങളിൽ ഉഴന്നലയുന്നു. ഈ വിധം സാധുവായ എനിക്കു അഴിവില്ലാത്ത ആത്മാവിന്റെ നിത്യാനന്ദപദം ലഭിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണു്? അജ്ഞാനശക്തിയിൽ ആത്മാവിനു തൃപ്തിലഭിക്കുമോ? ഉപ്പുവെള്ളംകുടിച്ചാൽ ദാഹം തീരുന്നതാണോ? ലോകത്തെയും ലോകബന്ധങ്ങളേയും അടിയോടെ ഛേദിച്ചവർക്കുമാത്രമേ അവിടന്നരുൾചെയ്തിട്ടുള്ള ജ്ഞാനബോധം പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഞാനോ പ്രപഞ്ചസുഖഭോഗസാഗരത്തിൻ തിരകളിൽ അടിപെട്ട താഴ്ന്നു് അന്ധകാരത്തിനടിയിൽ ഉറഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. സ്വാഭാവികനടത്തകളേയും വളരെക്കാലമായുള്ള അനുഭോഗത്താൽ പടർന്നുപിടിച്ച വേരുന്നീട്ടുള്ള മറ്റു പഴക്കങ്ങളേയും പെട്ടെന്നു വെടുക്കുന്നതിനും സംഭ്രമജനകങ്ങളായ വിരുന്നു സൽക്കാരങ്ങളേയും മധുരപദാർത്ഥങ്ങളേയും ആഹരിച്ചു പഴകിയശേഷം ലഘുഭക്ഷണംചെയ്യുന്നതിനും സിൽക്കു

ഷർട്ടുകളും ബനാറീസുപട്ടുകളും ക്രിച്ചുബൂട്ട്സുകളും മറ്റും ധരിച്ചു ക്രീംപ്രീമെന്നു നടന്നു എല്ലാവർക്കും സുന്ദരനെന്നും അന്തസ്സുള്ളവനെന്നും തോന്നിച്ച് ലോകത്തിലേക്കു മിടുക്കനാണെന്നും ഭാവിച്ചുവരുന്ന എന്റെ ഈ അവസ്ഥയെ മാറ്റി ഇപ്പോൾ ഈ അഭ്യാസങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു എനിക്കു എങ്ങിനെ സാധിക്കും. അതിനാൽ സകലകലാവല്ലഭത്വമുള്ള എന്റെ ഉത്തമഗുരോ! ദിക്കറിയാതെ അന്ധകാരസമുദ്രമദ്ധ്യത്തലയുന്ന കപ്പൽപോലെയുള്ള ഞാൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം ഏതാണെന്നറിയിച്ചു തരുവാറാകണേ!

മണ്ഡലമെല്ലാം തൻകീഴടക്കിബ്ഭരിച്ചാലും സമുദ്രത്തിന്മേലും വ്യോമമാർഗ്ഗത്തിലും തന്റെ ആജ്ഞയെ നടത്തുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കുബേരനു തുല്യസമ്പത്തുള്ളവരും രസവാദശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനു ആശിക്കുന്നു. നൂറുവയസ്സായ വൃദ്ധന്മാരും തനിക്കു യൌവനസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി കായകല്പസേവനത്തിനായി ബദ്ധിമുട്ടി ശ്രമിക്കുന്നു. ആശയ്ക്കു ഒരവസാനവും ഇല്ല. ഞാൻ, ഞാൻ എന്നു അഹങ്കരിച്ച് ഒന്നിനെവിട്ടു, ഒന്നിനെപ്പിടിച്ച ആശാസമുദ്രത്തിൽ വീണു അലയാതെ പരിശുദ്ധനിലയെ അടയുന്നതിനുള്ള വഴിക്കു കൃപചെയ്യുവാറാകണേ.

ഗുരു:—ഹേ! അനുസരണശിഷ്യ! ഏതു നിലയിലും, ഏതുസ്ഥലത്തും ധൈര്യത്തെമാത്രം കൈവിടാതെ ധൈര്യലക്ഷ്മി നിന്റെ ഉള്ളിൽ കുടികൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നീ ഏതു വിചാരിച്ചും വ്യസനിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്ന ന്യായങ്ങൾ, പുണ്യകൃത്യങ്ങളെ ആശയോട്കൂടി ചെയ്യത്തക്ക സൽഗുണത്തെ ആകർഷിച്ചു വരുത്തത്തക്ക മഹിമയുള്ളതാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ബലഹീനശരീരം നമ്മെ പലതവണയും അതിൽനിന്നു മാറ്റിക്കത്തക്ക ഹേതുവാക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു അധൈര്യപ്പെടരുതു്. നീ ലോകസുഖങ്ങളെ അനുഭവിച്ചു വരുമ്പോഴും നിന്റെ മനസ്സായതു, ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമാക്കിവരുന്നതായാൽ ഏതുവിധവും ഒരുകാലത്തു നീ ഇച്ഛിച്ച കാര്യം സാദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ "വിതച്ചവൻ കൊയ്യും; തേടുന്നതു ലഭിക്കും സഞ്ചരിക്കുന്നവൻ ഇച്ഛിച്ച ദിക്കിലെത്തും; തട്ടുന്നവനു് കതകു തുറക്കപ്പെടും; കരയുന്ന കുഞ്ഞിനു പാൽകിട്ടും" എന്നും മറ്റുമുള്ള വചനങ്ങൾ നിരർത്ഥകമാണോ? ഉദ്യോഗപ്പെരുമ, ശ്ലാഘ്യമഹിമയിൽവളർന്നു, അവയിൽ തന്റെ

ശ്രേയസ്സിനെ കരുതുന്ന മനുഷ്യനും, തൻശിരസ്സിൽകിരീടം ധരിച്ചും സേനാസന്നാഹങ്ങളോടുകൂടിയും, കാണുന്നവരെല്ലാം താണുവീണു വന്ദിക്കത്തക്ക അധികാരവലിപ്പങ്ങളെ ശ്രേയസ്സെന്നു കരുതി അതിൻപ്രകാരം ജീവിതം നയിച്ചുവരുന്ന മനുഷ്യനും താൻ അനുഭവിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ സുഖഭോഗങ്ങളേയും വെടിഞ്ഞു ഏകനായി ജീവിച്ച മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമായി നിർത്തത്തക്ക അഭ്യാസങ്ങളെ പഠിച്ചിണങ്ങുന്നതു വളരെ പ്രയാസം. ഏകനായി, തന്റെ മുൻപിൽതന്നെമാത്രം കാണുന്നതു അവക്കു വളരെ വ്യസനകരമായിരിക്കും. താൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള കീഴ്ക്കാലങ്ങളിലെയുകികസുഖങ്ങളായ ശൃംഖലകളാൽ കെട്ടപ്പെട്ടതാകയാൽ തന്റെ ഏറിയകാലത്തെ ആവിധപഴക്കത്തിൻമഹിമയാൽ തന്റെ ദുരാഗ്രഹങ്ങൾക്കും ആശാപാശങ്ങൾക്കും ദുർഗുണങ്ങൾക്കും അടിമയായിത്തീർന്നുപോകുമെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥംതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും നിന്റെ മനസ്സിനെമാത്രം ക്ഷീണപ്പെടുത്താതെ ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തി സർവ്വജീവഭയാപഹനിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നാൽ നിന്റെ ആത്മാവിൽ പരലോകജ്യോതിസ്സ് പ്രകാശിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ആ ദേവന്റെ അത്ഭുതകൃപാശക്തി പ്രകാശത്താൽ നീ നവീകരിക്കപ്പെട്ട മാത്രയിൽ നിന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം പുകപോലെ മറഞ്ഞുപോകുന്നതും കാണാവുന്നതാണ്. ഇതുവരെ നിനക്കു മുദ്രയിട്ടു മൂടീട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നീട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെല്ലാം നിന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു നേരെ വെളിവാകുന്നതാകുന്നു. അന്ധകാരമായി തോന്നിയ വിഷയങ്ങൾ പ്രകാശവത്തുക്കളായി കാണും. സകല സങ്കടങ്ങളും അസ്തമിച്ചു ഏതുവിധ അഭ്യാസവും വളരെ എളുപ്പമായിതോന്നും. അക്കാലത്തിൽ ഈ ലോകത്തെ, നീ പുല്ലുപോലെ ഗണിച്ചു തള്ളേണ്ടതാണെന്നുള്ള വിചാരം നിന്റെബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ നീ തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഈ സൽബുദ്ധിയെ തടയത്തക്കവണ്ണം എത്രയോപ്രാവശ്യം ഓരോ കാര്യങ്ങൾ നിന്നിൽ സംഭവിച്ച് നിന്റെ ഉദ്ദേശവിഷ്കരത്തിനുള്ള ഉപായങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കും. ഒരുസമയം നീ മുൻഅനുഭവിച്ചു രുചിച്ചിട്ടുള്ള ലോകസുഖഭോഗസ്മൃതി, നിന്റെ മുൻപിൽ വന്നുനിന്നുകൊണ്ട്, "എന്തു? ഞങ്ങളെ ഇനി എക്കാലത്തേക്കുമായി അങ്ങു ഉപേക്ഷിക്കാൻ പോകുന്നുവോ? എന്തു? ഇക്ഷണം

മുതൽ ഇനി എന്നേക്കുമായിട്ടാണോ അവിടേക്കും ഞങ്ങൾക്കു മായിട്ടുള്ള ബന്ധം അറുത്തുവിട്ടിരിക്കുന്നതു്?" എന്നു നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നതായി തോന്നും. മറെറാരുസമയം നിത്യാനന്ദപരിപൂർണ്ണപ്രഭയാൽ പ്രകാശമാനമായ പുണ്യം തൻെറ വികസിച്ച ശീതളവദനത്തോടുകൂടി വാത്സല്യസമേതം, "നീ ഇങ്ങു പോരിക" എന്നു നിന്നെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതായി തോന്നും. സുകൃതം തൻെറ ചുറുമായി വരുന്ന തപോധനസംഘത്തെ നിന്നെ ദർശിപ്പിച്ചിട്ടു, "ഹാ! ഹാ! ഈ താപസന്മാർക്കും എൻെറകല്പനകളെ വഴിയാംവണ്ണം അനുസരിക്കുന്ന മറെറല്ലാവർക്കും ലഭ്യമായതു നിനക്കു ലഭിക്കുന്നതല്ലയോ. ഇവരാൽ തങ്ങൾക്കു ശീഘ്രത്തിൽതരപ്പെട്ട ബലത്തെ നാംതന്നെ നമുക്കുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ? ദൈവം അല്ലേ ഇവരെ രക്ഷിക്കുന്നതു്? നീ ഇടറി വീണുപോയാൽ നിൻെറപേർ നശിച്ചുപോകയില്ലയോ? നീ അടിയുറച്ചുനിൽക്കാത്തതിനാൽ ഇടറി വീഴുന്നതാണെന്നറിക. അഭയം തരേണമെന്നു നീ ദൈവത്തിരുമടിയിൽ പോയി വീഴുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം നിന്നെ വിട്ടകലുന്നതല്ല. നിൻെറ കൈയുതറി വിടുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെല്ലുക. അദ്ദേഹം നിനക്കു സ്വാഗതംപറഞ്ഞു രക്ഷനൽകും" എന്നുള്ള അശരീരിവാക്യങ്ങളെ കേൾക്കാവുന്നതാണു്. ഈ പോരാട്ടങ്ങൾ നാംതോറും ഇരട്ടിച്ചു ശക്തിയുള്ളതായിത്തീർന്നു് സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതാകും. ലോകസുഖങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ചിരുന്ന നിൻെറ കണ്ണുകൾ നിറയേ ആനന്ദബാഷ്പം ഒഴുകിവീഴുന്നതിനെ സ്പർശിച്ച ഓമ്മയുണ്ടായി ഏകാന്തമായ വിജനസ്ഥലത്തുചെന്നു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു വ്യസനംകൊണ്ടേങ്ങി അവസാനത്തിൽ വിമ്മി വിമ്മി,

അരുംപൊനേ മണിയേ "യെനൻപേ യെനൻപാന
വരിവേ യെനറിവിലൂറും
ആനന്തവെള്ളമേ യെൻെറൻറു പാടിനേ-
നാടിനേ നാടിനാടി
വിരുമ്പിയേ ക്രുവിനേനലറിനേ നലറിനേൻ
മെയ്ചിലിത്തിരുക്കൈക്കുപ്പി
വിൺമാരിയെനവനിരു കൺമാരി പെയ്യവേ
ചററയർന്തതറിയേൻ

ഇരിമ്പുനേർ നെഞ്ചകക്കാംവനാനാലുമുനൈ
യിടൈവിട്ടു നിൻറതുണ്ടോ
എൻറു നീയൻറു നാന്മന്നടിമൈയല്ലവോ
യാതേനുമറിയാവെരു
ന്തുരുമ്പനേനെന്നിനൻകൈവിട്ടക നീതിയോ
തൊണ്ടരൊട്ടുക്കുട്ടുകണ്ടായ
ചുത്തനിർഗുണമാനപരദൈവമേ പരം
ജ്യോതിയേ സുഖവാരിയേ"

എന്നു ധ്യാനിക്കയിൽ ഈ ലൌകികബന്ധം എല്ലാം നീങ്ങുന്നതായ നിൻെറ മനസ്സ് ഈ ശരീരത്തിലും ഈ ലോകത്തിലും ഉപേക്ഷതോന്നി വിരക്തമാകും. അപ്പോൾ നീ നിന്നെ വീണ്ടെടുത്തുരക്ഷിച്ച ദീനദയാപരനെക്കുറിച്ചു ഒരു സ്തോത്രവിഷ്ടം ചെയ്യും.

ഈവിധം പുകഴ്ത്തി "സ്വാമി! ഇത്ര വർഷകാലം എൻെറ മനഃസ്വാതന്ത്ര്യം എവിടെപ്പോയിരുന്നു; ഏതു വിധത്തിലുള്ള ഭയങ്കരക്കുണ്ടിൽനിന്നും എനിക്കു ഹസ്താവലംബം ചെയ്തു രക്ഷിച്ചു; അവിടുത്തെ തിരുഹൃദയമഹിമയാൽ ഇഹലോകസുഖഭോഗങ്ങളെ വിട്ടൊഴിക്കുന്നതിലും, ഞാൻ ദുഷ്തരമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മറെറല്ലാറെറയും വെറുത്തു വിരക്തനാകുന്നതിലും എനിക്കു എത്രയോ ആനന്ദത്തെ ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു അനുഭവിച്ചറിയുന്നതിനും അവിടുന്നു ഇടയാക്കി. എൻെറ ആത്മാവിൽനിന്നു മായാനശ്വര സുഖങ്ങളെ മാററി അവയിൽ സത്യലോകവാഞ്ഛയും ബ്രഹ്മാനന്ദസുഖവും വച്ചു നിരന്തരപ്രഭാപൂർണ്ണനായ നിന്തിരുവടി അതിൽ സ്ഥിരമായി നിവസിച്ചുകഴിഞ്ഞു"വെന്നു വീണ്ടും സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നതാണു്.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

പത്തൊൻപതാം അദ്ധ്യായം.

മണിപൂരകത്തിലുള്ള ആത്മശക്തി.

ശിഷ്യൻ:—ഗുരോ! അവിടുന്നു മേൽ വിവരിച്ചതെല്ലാം വളരെ ന്യായമായി തോന്നുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ലൌകികവിഷയങ്ങൾക്കടുത്ത അഭ്യാസത്തിൻ കഷ്ടതകളെപ്പററി എനിക്കു

മനശ്ചഞ്ചലം നേരിട്ടതിനെ അറിയിച്ചപ്പോൾ ഗുരുപാദർ ദൈവികജ്ഞാനങ്ങളെ വഷ്ധാരപോൽ പ്രസംഗിച്ചതിനു എന്തുകാരണം? മേലാലും പ്രാണായാമത്താൽ എനിക്കുണ്ടാകാവുന്ന നന്മകളെ അല്പംകൂടെ വിവരമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചു തരുന്നതിനപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പറയാം കേൾക്കുക. പരലോകജ്ഞാനത്തിൻ മേലായ പരം ജ്യോതിസ്സുമൂലമായിട്ടുമാത്രമാണു് ഭൂലോകജ്ഞാനം തന്നെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് സൂര്യപ്രഭയില്ലെങ്കിൽ ഈ ഭൂമിതലം ഏതുവിധം അന്ധകാരമയമായിരിക്കുമോ അതേവിധം ദൈവീകവിചാരമില്ലാത്തവന്റെ ലൌകികവിഷയങ്ങളും അന്ധകാരത്തിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതാണു്. അതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ ചില സമയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനപവ്വതശിഖരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ദൈവമഹിമപ്രതാപത്തേയും ജ്യോതിസ്സിനേയും കാണിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യൻ ലൌകികവിഷയങ്ങളിൽതന്നെ സദാസമയവും അമന്നിരുന്നുകൂടാ. അപ്രകാരമിരിക്കുന്നതായാൽ അവൻ ചെളിയിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്നു സഞ്ചരിക്കുന്ന പീപ്പുന്നിയെപ്പോലായിപ്പോകും. എന്നാൽ നീയോ തേജസ്സിന്റെ സുതൻ. നിന്നിലുള്ള ആത്മജ്യോതിസ്സായതു ജ്ഞാനഭാസ്കരപ്രഭകളെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ജീവനം ആത്മാവും പരമരഹസ്യങ്ങളെ പാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുന്നൊരിക്കൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അദ്ധ്യായസാരാംശത്തെ ഇപ്പോൾ നിന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താം, ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുക.

നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ കപാലത്തിനുള്ളിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള തലച്ചോറിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. സൂര്യനിൽ അളവില്ലാത്ത ശക്തി അടങ്ങീട്ടുള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ തലച്ചോറിലും അളവില്ലാത്ത ആത്മശക്തി പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. സൂര്യന്റെ പ്രകാശം (ഈതർ) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന തീരെ കൃശമായ മായാണുക്കളുടെ അയവിനാൽ ഭ്രമിയിൽ വന്നുചേരുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽനിന്നും ഉദിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളും നമ്മുടെ ശരീരമെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈതറിൻമൂലമായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഈ ഈതർ ഇല്ലാത്തസ്ഥലം ഒരിടവുമില്ല. ചന്ദ്രസൂര്യനക്ഷത്രങ്ങളും മുതലായ ഭുവനകോടികളിൽനിന്നും കിരണധോരണികളും നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ലക്ഷീഭവിക്കുന്നതു ഈതർ

എന്നു പറയുന്ന ഈ അണുക്കളുടെ ചലനത്താൽ മാത്രമാകുന്നു. ഇതു ഈ മാംസനേത്രങ്ങളാൽ കാണപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അത്ര അണുപ്രായമാണെങ്കിലും ആകാശവെളിയെങ്ങും തിങ്ങി നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാം വെള്ളത്തിൽ ഒരു കല്ലെടുത്തു ഇട്ട ഉടൻ വൃത്തത്തിൽ അല ഉണ്ടാകുന്നു. ആ അലയുടെ ചലനം നിമിത്തം സമീപത്തിലുള്ള ജലത്തിൽ വേറൊരു അല ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ആയിരക്കണക്കായ അലകൾ സ്വയമേ ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. ഇതേ വിധത്തിൽ പ്രകാശവും—നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും—ക്രമേ ഈതറിൻ ചലനത്താലുണ്ടാകുന്ന ആയിരംകോടി അലകളാൽ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നുണ്ടു്. അണുക്കൾ എത്രമാത്രം സൂക്ഷ്മങ്ങളായിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും ക്രമേണ വേഗത്തിൽ അവകൾ ഈതറിൽ ചലനവേഗം ജനിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും വിചാരമുണ്ടായ ഉടൻ അവകൾ അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈതറിൽ ചലനമുണ്ടാക്കി വെളിക്കു പുറപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഒരാളിൽ കോപം, വിരോധം, അത്യാഗ്രഹം മുതലായ കടുത്ത വിചാരങ്ങളുണ്ടായാലുടൻ അവകൾ അവന്റെ ശരീരമെങ്ങും വ്യാപിച്ച അവനതന്നെ നാശമുണ്ടാക്കുന്നതു ക്രമേണ അവനിൽ പറ്റിനിൽപുള്ള സ്നേഹം, ശാന്തം മുതലായ സദ്വിചാരങ്ങളുടെ കാന്തിപ്രഭയെ നശിപ്പിച്ചു ദൂരത്തി അവന്റെ സമീപം നിൽക്കുന്നവരിൽക്രമേ അതു വ്യാപിക്കുന്നു. സമീപവാസികൾ ആ സമയം അവരുടെ മനസ്സു തളർന്നു അന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങിയവരെപ്പോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരെ വിട്ടു അതു ശീഘ്രത്തിൽ മാറിപ്പോകും. താൻ ചേരുന്ന വസ്തുവേ ചാമ്പലാക്കുന്ന വഹ്നിയെപ്പോലെ കോപം അസൂയമുതലായ ദുർഗുണങ്ങൾ ആരിൽ കാണപ്പെട്ടുന്നുവോ അവരിൽ എപ്പോഴും ദുഃഖവും സംശയവും കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അപ്രകാരമുള്ളവർ ദീപനം, നിദ്ര ഇവ ഇല്ലാത്തവരായി മുഖങ്ങളിൽ ക്ഷീണവും കപോലസ്ഥലങ്ങളിൽ ദുഃഖവലികളും ഉണ്ടായി ഈ ലോകദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ അശക്തരായിത്തീരുന്നു.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും, ആരംഭിച്ചകാര്യം പ്രാപ്തമാക്കി മറ്റുള്ളവർക്കു സഹായിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം അധികമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ, ലൌകികസിദ്ധിയും ദൈവികസിദ്ധിയും ഒന്നിനൊന്നു അനുസരണയായിട്ടില്ലാത്തപക്ഷം ഏതുംതന്നെ ദീർഘകാലം നിലനില്പുള്ളതല്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം. നെയ്ത്തു, ഭരണി ആധാര

മായും ഭരണിക്കു നെയ്യു ആധേയമായും ഇരിക്കുന്നതുപോലെ ലൌകികജ്ഞാനത്തിനു, ദൈവിക വിചാരങ്ങളും ദൈവികജ്ഞാനത്തിനു ലൌകികവിഷയങ്ങളും ഒന്നിനൊന്നു ആധാരാധേയമായിരിക്കുന്നു.

തലച്ചോറിൻമദ്ധ്യത്തിൽ ആത്മശക്തി പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവകൾ ചലനരഹിതമായിരിക്കുന്നു. ആ പ്രശാന്തസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും തലച്ചോറിൻശക്തിക്കു ബലത്തിനുംതക്ക ചൊടിപ്പും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള വിചാരങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ഈ ഉത്ഭവത്തിനു കാരണം മഹാശക്തിക്കിരിപ്പിടമായ മനുഷ്യന്റെ ചിത്തമാകുന്നു. ഈ ചിത്തത്തെ ഒരേനിലയിൽനിത്തി ഏകാഗ്രചിത്തമാക്കുന്നതിനും, നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന വിചാരങ്ങൾക്കു ശ്രേഷ്ഠതയും പ്രകാശവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു പ്രാണായാമമാകുന്നു.

ഒരാൾക്കു ആകർഷണശക്തി വർദ്ധനയിൽ വരണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അയാളുടെ ശരീരമനസ്ഥിതപദ്ധതികൾ ഉറപ്പായിരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. അയാളുടെ ശ്വാസാഭ്യാസത്താൽ ശ്വാസകോശം വിരിഞ്ഞു ബലിഷ്ഠമായി ശുദ്ധരക്തത്തെ ക്രൂതലാക്കുന്നതിനാൽ ആജ്ഞാളിൽ ജീവശക്തി വർദ്ധനമാകുന്നു. ക്രൂടാതെയും അടിവയറിന്റെ പിൻവശത്തുള്ള മൂലാധാരംമുതൽ സഹസ്രാരംവരെ എത്തീട്ടുള്ള മുതുകെല്ലിൽ നാഡിസമൂഹങ്ങൾ വിശേഷമായിച്ചേർന്നു കിഴങ്ങുപോൽ തോന്നപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥാനം അഗ്നിപ്രഭാസാമ്യം വിളങ്ങുന്നതിനു മണിപൂരകം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥാനത്തിൽ ആത്മശക്തി സംപുഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. അടിവയറ്റിൽനിന്നും ശ്വാസത്തെ മേല്പോട്ടെയ്ക്കുട്ടുത്തു വെളിയിലാക്കി തിരിയെ നാസികാദ്വാരംവഴിയായി ഉള്ളിലേക്കു വലിക്കുന്നതിനാൽ അസ്ഥിക്രൂടത്തിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശ്വാസകോശം, ഈരൽ, വയറു, മണിപൂരകം മുതലായ സകല കോശങ്ങൾക്കും ചലനമുണ്ടായി ഓരോ ആഭ്യന്തര ആശയങ്ങളും അഭ്യാസബലത്താൽ ദൃഢപ്പെട്ട ശ്വാസകോശത്തിൽ രക്തശുദ്ധിയുണ്ടായി ശരീരമെങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി മണിപൂരകത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചലനത്താൽ അതിനുള്ളിലുള്ള ആത്മശക്തി പ്രവഹിച്ചു ശരീരം മുഴുവനിലും അധികശക്തി ഉണ്ടാക്കും. എന്നാൽ പ്രാണായാമം ക്രമത്തിലധികമായി ചെയ്യുന്നതിനു പാടില്ല. ക്രമം തെറ്റി ചെയ്യുകിൽ അപായമുണ്ടാകുന്നതുമാണു്. ശ്വാസാഭ്യാസത്തോടുകൂടി ചില കായികാഭ്യാസങ്ങളുംചെയ്യുന്നു ശീലിക്കുന്നതിനാൽ ആക

ഷ്ണശക്തി അധികം ഉണ്ടാകുന്നതിനിടയാകുന്നു. ആകയാൽ നീ അനുസരിച്ചു വരേണ്ടതായ ശരീരാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ഇനിയൊരു സമയം വിസ്തരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ ഇനി ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ചില അഭ്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുതരാം.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

പത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം.

ഏകാഗ്രചിത്തനില.

ശിഷ്യൻ:—സൽഗുരോ! ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെന്നുവെച്ചാൽ എന്താണു്?

ഗുരു:—പറയാം കേട്ടുകൊൾക. ആനന്ദത്തെ അന്വേഷിച്ചലയുന്നതു ലോകസ്വഭാവം. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക ഹേതുവായിരിക്കുന്നതു ഓരോരുത്തരിലും ഉള്ള ഇച്ഛാശക്തിയാകുന്നു. ഒരുകാര്യം സാധിച്ചേതീരുഎന്നുള്ള ഇച്ഛ ആരിൽ ദൃഢമായും ബലമായും വേരുന്നിയിരിക്കുന്നുവോ, അതിനു തക്കവണ്ണം അവർ അതിൽ തന്റെ ചിന്തയെചെലുത്തി, താൻ ഇച്ഛിച്ച കാര്യത്തെ സാധിക്കുന്നതിനു ഉത്സാഹം ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ഇഞ്ചിനീയർ, നീരാവി, ഇലക്ട്രിക്കു് പൌവ്വർ മുതലായ ശക്തികളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ അടക്കി ക്രമീകരിച്ചു ഉപയോഗിക്കുന്ന വിധത്തെ പഠിച്ചിട്ടു്, വളരെ സ്വല്പശക്തിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ധാരാളം വേലചെയ്യുന്നതുപോലെ മനുഷ്യനും തന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ക്രമാനുസരണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ധാരാളം നന്മകളെ വരുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതു ആവശ്യം. ബഹുജനങ്ങൾ അവരിലുള്ള ഇച്ഛാശക്തി മഹത്വത്തെപ്പറ്റി അവക്കു തന്നെ പൂർണ്ണജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ ആ ശക്തിയെ കണ്ണിൽ കാണുന്നതിലെല്ലാം ഉറപ്പെടുത്തി ഛിന്നഭിന്നമായി നശിപ്പിച്ചലയുന്നു.

ഇച്ഛതന്നെയാണു നമ്മിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള മഹച്ഛക്തി. നാം എത്രമാത്രം ദൃഢമായും ബലമായും ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അതിനു തക്കവണ്ണം നാം ആഗ്രഹിച്ചകാര്യത്തിനു സാദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നു.

അപ്രകാരമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ, ദൃഢതരമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമേതെന്നാണ് ചോദിക്കാം. ആദ്യമായി ഇച്ഛയെ ഒരൊറ്റ സംഗതിയിൽ ഉദിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. പല കാര്യങ്ങളെ ഒന്നായി ആശിച്ച് ഇച്ഛാശക്തിയെ ചിതറിച്ചാൽ അതിന്റെ മഹത്വം കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. രണ്ടാമതായി ഇച്ഛാശക്തിയെ, ഒരേ മാർഗ്ഗമായിതന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു കരിങ്കല്ലിനെ ഒരു പ്രാവശ്യം മുൻവശത്തോട്ടും രണ്ടാംപ്രാവശ്യം പിൻവശത്തോട്ടും തള്ളി ഉരുട്ടുന്നതായാൽ അതിനെ ബഹുദൂരം കൊണ്ടുപോകാവുന്നതാണോ? ആകയാൽ ഒരുവശത്തുനിന്നു കൊണ്ടു ഒരേവഴിക്കുതന്നെ തള്ളേണ്ടതാകുന്നു. മൂന്നാമതു ഒരാൾ തന്റെ ഇച്ഛയെ ഇടവിടാതെയും ഏറ്റക്കുറവുവരാതെ സമനിലയിലും വൈരാഗ്യത്തോട്ടുകൂടിയും പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"മെയ്യുരുത്തം പാരാർ പശിനോക്കാർ കൺടുഞ്ചാർ
എവ്വേവർ തീമൈയും മേർകൊള്ളാർ—ചെവ്വി
അരുമൈയും പാരാർ അവമതിയും കൊള്ളാർ
കമ്മമേ കണ്ണായിനാർ"

എന്ന ദ്രാവിഡപദ്യാർത്ഥത്തെ മനസ്സിലോർത്തു ഇച്ഛിച്ച കാര്യത്തിന്മേൽ കണ്ണായിരുന്ന അതിൽതന്നെ പൂർണ്ണ മനസ്സും ശക്തിയും വൈരാഗ്യത്തോട്ടുകൂടിച്ചെലുത്തുക.

ഏതുവിധ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും നേരിട്ടാലും തന്റെ മനസ്സിനെ ക്ഷീണിപ്പിക്കയും ചലിപ്പിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന മഹാധീരൻ മാത്രമാകുന്നു ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ സാധിച്ചയാൾ. ആ ആൾ ഇച്ഛിച്ചതെല്ലാം സാധ്യമാകും.

കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, ഈതറിൻമൂലമായി ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കുന്നപോലെ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും ഈതർ മൂലമായി വ്യാപിക്കുന്നതാണെന്നു മുൻപേ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ കല്ലു ഒരു കിണറ്റിനുള്ളിലേക്കിട്ടാൽ അതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അലനമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നതല്ല. കൈനിറയെ ചരൽവാരി കിണറ്റിനുള്ളിൽ ഇട്ടാൽ അവിടെ അനേക അലകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനേയും ആ അലകൾ ഒന്നിനൊന്നു തമ്മിൽ അലച്ചു ക്ഷണത്തിൽ ഇല്ലാതാകുന്നതിനേയും നമുക്കു കാണാം. എന്നാൽ ഒരു വലിയ കല്ലെടുത്തു വെള്ളത്തിലിട്ടാൽ അതിനാലുണ്ടാകുന്ന അല വളരെ വേഗത്തിൽ യാതൊരു തടസ്സവുംകൂടാതെ നാലുകയിലും പറ്റി സംഗതി അറിയിക്കുന്നു. വീണ്ടും അതേമാതിരി ഘനമുള്ള കല്ലുകളെ ഒന്നിനു പിന്നൊന്നായി ഒരേ സ്ഥലത്തേക്കുതന്നെ ഇട്ടുകൊ

ണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവകൾ ഓരോന്നിനാലും ഉത്ഭവിക്കുന്ന അലകൾ ഒരേ സ്ഥാനംനോക്കി ചെന്ന ജലക്കരകളിൽ തന്റെ അടയാളങ്ങളെ പതിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളും അതേവിധമായി വ്യാപിച്ചു തന്റെ അടയാളങ്ങളെ മായാതെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാണു്. നമുക്കു സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ഏതെങ്കിലും വിചാരത്തെ മനസ്സിൽതന്നെ നിത്തി തുടരെത്തുടരെയും അധികം ധൃതിക്രൂടാതെയും അതിനെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെയാണു് ഏകാഗ്രചിത്തനില. ആ അവസ്ഥിയിലിരിക്കുന്നവൻതന്നെയും തന്നെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന മറ്റു കായ്യാദികളേയും മുഴുവൻ മറന്നു താൻ ഇച്ഛിച്ച കായ്യത്തെത്തന്നെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. മനസ്സുതെളിഞ്ഞു ചെയ്വാനാരംഭിച്ച പ്രവൃത്തി താമസത്തിനിടവരാതെ ചെയ്തീരും.

ഉദാഹരണം:—ഒരു നാടകശാലയിൽ, പട്ടിയുടെ വേഷം കെട്ടുന്നവൻ, തന്നെയും തന്റെ ജനനത്തെയും തന്നെപ്പറ്റി ഗൌനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ ഇന്നാരിന്നാരെപ്പോമാണെന്നുള്ളതിനേയും മുഴുവൻ മറന്നു, താൻ ഒരു പട്ടിയാണെന്നുതന്നെ സങ്കല്പിച്ചു, കരയുന്നതിനാരംഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവനാണു് ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള നടനായി തീരുന്നതു്. അതേമാതിരിയിൽ ഒരു പുസ്തകകർത്താവും തന്നെയും തന്റെ സുഖാനുഭവങ്ങളേയും ലോകവൈഭവങ്ങളേയും തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെയും മറ്റു സുഖസാധനങ്ങളേയും മുഴുവൻ മറന്നു, താനെഴുതുന്ന വിഷയവും താനും ഒന്നായിയോജിക്കുന്നതായാൽ മാത്രമേ അയാൾ എഴുതീട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ, ലോകർക്കു സന്തോഷകരങ്ങളായിരിക്കയുള്ളൂ. അവിധമുള്ള ഏകാഗ്രചിത്തനില എളുപ്പത്തിൽ ലഭിക്കാവുന്നതല്ല. വളരെക്കാലത്തെ അഭ്യാസത്താൽ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. ഈ വിഷയങ്ങളെ വായിച്ചതിനാൽ, അല്ലെങ്കിൽ കേൾക്കുന്നതിനാൽ മാത്രം ഒരാൾ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ സാധിക്കുന്നതല്ല. നീ ഏതിനെ അഭ്യസിക്കുന്നുവോ അതു മാത്രമേ നിനക്കു സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. താഴെ പറയുന്ന അഭ്യാസങ്ങളെ വീണ്ടുംവീണ്ടും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി മനസ്സിലും അടിക്കടി ചിന്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതോടുകൂടി നീയേ അവിചാരമായി മാറിപ്പോയതായി മനോഭാവന ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാണു്.

ശിഷ്യൻ:—സദ്ഗുരോ! ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ഞാൻ അടയുന്നതിനുതക്കവണ്ണം പഴക്കേണ്ടതായ ചില എളുപ്പമുള്ള അഭ്യാസങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നതിനു അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ലഭിക്കുന്നതിനു രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നു നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ, മാംസമയമായിട്ടുള്ള അവയവങ്ങളെ നമ്മുടെ ചിത്തത്തിനു യോജിച്ചവിധം ചലനമുണ്ടാക്കുന്ന അഭ്യാസം. രണ്ടാമതു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന വിചാരങ്ങളെ നമ്മുടെ ചിത്തത്തിനനുസരിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുന്ന അഭ്യാസങ്ങൾ. ഈ അഭ്യാസങ്ങളെ ആരംഭത്തിൽ കുറെ പ്രയാസകരമായിത്തന്നെ തോന്നും. എന്നാൽ ഇഹപരസുഖങ്ങൾ രണ്ടിനും ഇതുതന്നെ സാധനമാകയാൽ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രയാസം. വൃഥാവിലാകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമായറിഞ്ഞുകൊൾക. നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ പല പല മന്ത്രങ്ങളെ ആയിരത്തെട്ടല്ലെങ്കിൽ അക്ഷരലക്ഷം ഉരുക്കഴിക്കുന്നതെല്ലാംക്രൂടി അവരുടെ ചിത്തത്തെ ഒരേനിലയിൽ നിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണെന്നുള്ളതു ഒരു മഹാരഹസ്യമാകുന്നു. സിദ്ധാദികൾ അവർ നിശ്ചയിച്ചകാര്യങ്ങളിൽ സിദ്ധിപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനു കാരണം അവർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രചിത്തനിലയുടെ അദ്ഭുതശക്തിയാലല്ലാതെ മറെറാന്നിനാലുമല്ല. മന്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഫലം അതിനെ പലപ്രാവശ്യവും ഉച്ചരിക്കുന്നതിനാൽ ലഭിക്കുന്ന ഏകാഗ്രചിത്തനിലയിലും ജനങ്ങൾക്കുമന്ത്രത്തിന്മേലുള്ള വിശ്വാസത്തിലും അക്ഷരങ്ങൾക്കു സ്വതേയുള്ള ശക്തിയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈവക അഭ്യാസങ്ങളിൽ നിന്റെ പൂർണ്ണവിചാരവും നിറയ്ക്കേണ്ടതത്യാവശ്യം.

അഭ്യാസം ൧.

ശാരീരികശക്തികളെ ചിത്തത്തിനനുസരണപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ഒരു സ്ഥലത്തു ഇരുന്നിട്ടു നിന്റെ രണ്ടു കാൽമേലേയും രണ്ടു തുടകളിലായി ഉള്ളംകൈ മലർത്തിവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. ആസനം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നശേഷം പത്തുവരെ എണ്ണണം. എണ്ണുമ്പോൾ എണ്ണത്തിനനുസരിച്ചു വലതുകയ്യിലുള്ള ഓരോ വിരലിനേയും സാവധാനത്തിൽ മടക്കണം. അങ്ങിനെ മടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ മനസ്സിനെ ചിതറുന്നതിനു സമ്മതിക്കാതെ മുഴുവൻവിചാരവും ആ ഒരേനിലയിൽ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നജോലിയിൽ വിനിയോഗിക്കണം ഒരു കയ്യിലുള്ള അഞ്ചുവിരലും മടക്കിയശേഷം മറുകയ്യിലുള്ള വിരലിനേയും അതേവിധം ഒന്നിനുപിൻ ഒന്നായി

മടക്കണം. വീണ്ടും പത്തുവരെ എണ്ണണം. അനിനോട്ടുചേന്ന ഓരോ വിരലായി തുറന്നേക്കണം. ഈവിധം എല്ലാവിരലും തുറന്നു വിട്ടശേഷം വീണ്ടും ഒന്നുമുതൽ പത്തുവരെ എണ്ണുകയും ഓരോന്നായി മടക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇതു പലപ്രാവശ്യം പ്രയാസപ്പെട്ടു ചെയ്യുക. ഇതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഈശ്വരനാമത്തേയൊ, പ്രണവമന്ത്രത്തെയൊ ഒരു ക്ലിപ്തസംഖ്യനിശ്ചയിച്ചു ഏകവിചാരത്താൽ ജപിച്ചുശീലിക്കുക. വളരെ എളുപ്പമായി തോന്നുന്ന ഈ അഭ്യാസത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സു ഏതുവിധത്തിൽ എവിടെയെല്ലാം അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതിനു ആരംഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ പ്രത്യേകം ഗൌനിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ നിനക്കാശ്ചര്യമുണ്ടാകുന്നതാണു്. എന്നാലും അതിനെ തടുത്തു ജയിച്ചുമനസ്സിനെ ആ വിചാരത്തിൽനിന്നും വിട്ടകളയാതെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ആ പ്രവൃത്തിയിൽ തന്നെ വീണ്ടും പൂർണ്ണമനസ്സും നിർത്തിശീലിക്കണം.

ഈ അഭ്യാസത്തിൽ, നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അവയവങ്ങളേയും നമ്മുടെ മനസ്സിനിണക്കി വേല ചെയ്യിക്കാൻ പഴക്കുന്നതായ അഭ്യാസങ്ങളിലൊന്നിനെ എടുത്തു പറഞ്ഞതാണു്. ഓരോരുത്തരുടെ വശത്തിനും ഇച്ഛക്കും തക്കതായി ഈ വിധ അഭ്യാസങ്ങൾ വളരെ ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി, ചിലർ അവരുടെ ചിത്തംപോലെ ഒരു കാതു അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു കാതുകളേയും ചലിപ്പിക്കുന്നതിനു പഴക്കിയിരിക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ അവരുടെ ഉദാരചിത്തബലത്താൽ അവരുടെ കയ്യിലുള്ള മാംസങ്ങളെ ഭുജത്തിനുമുകളിൽ ഉരുണ്ടു കയറുന്നതിനും ശരീരം അവരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ വിരിച്ചു ചുരുക്കുന്നതിനും ചെയ്തതക്കസാമർത്ഥ്യത്തെ ദീർഘകാലത്തെ അഭ്യാസംകൊണ്ടു വശപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ക്രമേണയും പ്രണായാമത്താൽ ശ്വാസത്തെ അടക്കുന്നശക്തി അധികരിക്കുന്നതിനിടയാകയും അജീർണ്ണം, വായുമുതലായ ഉദരരോഗങ്ങൾ നീക്കുന്നവിഷയത്തിൽ കൂടലുകളെ ഒതുക്കുന്നതിനും, ഏകാഗ്രചിത്തനിലകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാകയാൽ, ഈ അപൂർവ്വശക്തിയെ അടഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിനു ആർക്കു തന്നെ ആശ ഉണ്ടാകയില്ല? എപ്പോഴും ഒരേ അഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ, ഈശ്വരപരമായ പലതരം അഭ്യാസങ്ങളെ ചെയ്തുശീലിക്കുന്നതു വളരെ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു.

വൈരാഗ്യമന്ത്രം.

"ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിനു ആഗ്രഹിച്ച പ്രവൃത്തിയിൽ എന്റെ മുഴുമനസ്സും ചെലുത്തും. എന്റെ ശരീരമനശ്ശക്തികളും

എല്ലാം എന്റെ ചിത്തത്തിനടങ്ങിയവയാണു്. എന്റെ ചിത്ത മാണു് എന്റെ എല്ലാവിധശക്തികളുടെയുംമേൽ ഭരണം നട ത്തുന്നതു" എന്ന ദൃഢമായുറച്ചുകൊണ്ടു ഈ മന്ത്രത്തെ പല പ്രാ വശ്യം ഉച്ചരിക്കുക.

ഇതുവരെ ശരീരശക്തികളെ ചിത്തത്തിനനുസരണമാക്കേ ണ്ടതായ അഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. ഇനിമേൽ മനശ്ശക്തി കളെ നിന്റെ ചിത്താനുസരണം ഒരേനിലയിൽ നിത്തി ശീലിക്കേ ണ്ടതായ അഭ്യാസങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പറഞ്ഞുതരാവുന്നതാണു്.

ഏകാഗ്രചിത്തനില, അഭ്യാസം ൧.

ഒരു ചുവരിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മരത്തിൽ വൃത്തമായി ഒരട യാളം വരച്ചു് അതിന്മധ്യത്തിൽ ഒരു ആണിയെ അറഞ്ഞശേഷം അല്പദൂരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു മുഴുവൻ വിചാരത്തെയും അതിന്മേൽ വിട്ടു അതിനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക. കുറഞ്ഞതു ഒരു മിന്നിട്ടു നേരത്തേക്കു നിന്റെ കണ്ണുകളുടെ ഇമ വെട്ടാതെയും ചലിക്കാതെയുമിരുന്നു, മനസ്സിനെ ഒരു വശത്തേക്കും വിട്ടയക്കാ തെ ഒരേ നിലയിൽ വിചാരത്തെ അതിന്മേൽ ചെലുത്തി, ചുവ രിൽ അറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആണിയുടെ തോന്നൽ, അതിന്റെ രൂപം, നിറം, അളവു മുതലായ അതിന്റെ പലവിധസ്ഥിതികളെപ്പറ്റി മാത്രം വിചാരിക്കുന്നതിനു പഴകുക. ഒരു മിന്നിട്ടായാലുടൻ ചുവ രിലുള്ള വേറൊരു വസ്തുവിന്റെ ആകൃതിസ്വഭാവങ്ങളെപ്പറ്റിയും മേൽപ്രകാരം ധ്യാനിക്കുക. ഈ വിധത്തിൽ പത്തു അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ചുമിന്നിട്ടു നേരം കണ്ണുകളെയും, മനസ്സിനെയും, വിചാര ത്തെയും നിന്റെ ചിത്തത്തിനിണക്കി ഒരേ നിലയിൽ നിത്തുന്ന തിനു ശീലിക്കുക. ഈ അഭ്യാസവും അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ പ്രതിമകളേയൊ ഈശ്വരപരമായ മറ്റു ചിത്രങ്ങളിൻമേലോ നിത്തി ശീലിക്കുന്നതു ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമാകുന്നു.

ഏകാഗ്രചിത്തനില അഭ്യാസം ൨.

ഒരാസനത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു കയ്യിൽ കെട്ടിയിട്ടുള്ള വാച്ചി നേയോ, ഇല്ലെങ്കിൽ സൂചി, ഗോലി മുതലായി നിനക്കു സന്തോഷ ത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ മറെറന്തെങ്കിലുമോ ഒരു സാധനത്തെ കയ്യിലെടുത്തു വച്ചുകൊണ്ടു, അതിന്റെ ഛായ, അളവു, പ്രകാശം മുതലായ ആ വസ്തുവിന്റെ പല ഗുണഭേദങ്ങളെപ്പറ്റിമാത്രം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. ആരംഭത്തിൽ രണ്ടു അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നു മിന്നിട്ടു നേരം പൂർണ്ണവിചാരത്തെയും ഒരേ വസ്തുവിൽ നിത്തുന്ന

തിനു ശീലിക്കുക. പിന്നീടു വരവരെ പത്തു അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു നേരത്തോളം നിന്നെയും നിന്റെ ചുററിലുമുള്ള മററു എല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളേയും തീരെ മറന്നു നീ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാധനത്തിന്മേൽ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ നിത്തുന്ന സ്വഭാവത്തെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഏകാഗ്രചിത്തനില, അഭ്യാസം ൪.

ശാന്താവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നിട്ട്, ഒരു ചെറിയ പ്രകാശമുള്ള സാധനത്തേയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വെള്ളക്കടലാസിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കറുപ്പുപുള്ളികളേയോ ഉള്ളങ്കൈയിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള അഞ്ജനമഷിയേയോ, ഫിപ്പട്ടിക്ക് ചക്രത്തേയോ, കുറേനേരം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ നിന്നെത്തന്നെ മാസ്മരനിദ്രാവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, നീ ആദ്യമേ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥം ചായാതെയും ചരിയാതെയും ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ നിനക്കു തോന്നിയാൽ, നിനക്കു ഏകാഗ്രചിത്തനില സിദ്ധിച്ചുവെന്നു ബോധ്യപ്പെടാവുന്നതാണു്.

ചില കുറിപ്പുകൾ.

കുറിപ്പു്-൧. നീ ഇച്ഛിച്ചതും, നിന്റെ ഗുണത്തിനു യോജിച്ചതും നിനക്കു സന്തോഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ സാധനം ഏതോ അതിൽ നിന്റെ പൂർണ്ണവിചാരവും നിത്തി അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കുന്നതു വളരെ എളുപ്പമാണു്. എന്നാൽ ആരംഭത്തിൽ നിന്റെ മനസ്സിനു ചേർന്ന പല വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിനെ അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു ലാഭം കിട്ടാവുന്നതായ ഒരു വിഷയത്തിൽ നിന്റെ പൂർണ്ണമനസ്സും ഉറപ്പിച്ചുത്തുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു നിനക്കു കായ്വുലാഭവും ആദായവും കിട്ടുന്നതുക്രടാതെ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയും സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

൨. നാം ഒരേ സമയത്തു എത്ര അധികകായ്വുങ്ങളിൽ ഒന്നായി പ്രവേശിക്കുന്നുവോ അതിനനുസരിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സും വിചാരങ്ങളും ചിതറിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ആവക ഓരോകായ്വുങ്ങളിൻമേലും ഉള്ള നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ സാമാന്യമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളു. അതിനാൽ ഒരേ സമയത്തു ഒരേ കായ്വുത്തിൽമാത്രം നമ്മുടെ പൂർണ്ണമനസ്സും പൂർണ്ണവിചാരവും ഉറപ്പിച്ചുറപ്പിച്ചു നമ്മുടെ ചിത്തത്തെ ഒരേ നിലയിൽ നിറുത്തുന്നതാണു സിദ്ധിക്കുള്ള പന്ഥാവു്.

൩. ഒരുവനു തന്റെ ചിത്തത്തെ എത്ര അധികനേരം ഒരേ നിലയിൽ നിത്തുന്നതിനു കഴിയുമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിഷ

യത്തിൽ ചെലുത്തുന്നതിനു സാധിക്കുമോ, അതിനുതക്കവണ്ണം അയാൾ ഏറ്റെടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതാണു്. നാം ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിനാരംഭിച്ചാലുടൻ ആയിരക്കണക്കായ കാര്യങ്ങൾ തോന്നി ഉൽഘടപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു. ഏതുവിധ കഷ്ടതകൾ നേരിട്ടാലും സാരമാക്കാതെ നാം ചിന്തിച്ച കാര്യത്തിൽതന്നെ നോട്ടമായും ജാഗ്രതയായുമിരിക്കാമെങ്കിൽ അല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഏകാഗ്രതാസിദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതു എളുപ്പമാകുന്നു.

൪. എത്രത്തോളം ബലമുള്ള ഭാരം കയറ്റിയാലും വളഞ്ഞുപോകാത്ത ഒഴുക്കറ പലകയെക്കാൾ ബലമുള്ളതും ഏതു കഷ്ടതയിലും പിൻമാറാത്ത ദൃഢനിശ്ചയത്തേക്കാൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠതരവുമായ ഒന്നുണ്ടു്. അതു എന്താണെന്നുവച്ചാൽ ഒരു പദാർത്ഥത്തിൻമേൽ ഒരാൾക്കുള്ള, വേരുന്നി ശാഖോപശാഖയായി തഴച്ചു വളർന്നിട്ടുള്ള "ഇച്ഛ"യാകുന്നു. ആ വിധം ദൃഢചിത്തമുള്ള ആൾക്കു ആ ആൾ ആശിക്കുന്നതെല്ലാം സാദ്ധ്യമാകും.

൫. താൻ ആശിച്ച കാര്യത്തിൽ ഏകാഗ്രചിത്തത്തെ വൈരാഗ്യസമേതം നിർത്തുക്ക ശക്തിയുള്ളവൻ തന്റെ മനസ്സിലുള്ള സകലവിധ കുഴപ്പങ്ങളേയും ദുഃഖവിചാരങ്ങളേയും ഒട്ടും താമസംക്രൂടാതെ ഉടനടി നീക്കുത്തക്ക ശക്തിയുള്ളവനായിത്തീരുന്നതുക്രൂടാതെ, ബുദ്ധി തൈക്ഷ്ണ്യവും വിചാരിച്ചകാര്യം സാധിക്കുത്തക്ക ധീരതയും തന്റെ ഇഷ്ടംപോലുള്ള സുഖാനുഭോഗങ്ങളും, ധനസമ്പത്തും ലഭിച്ചു സുഖിക്കുന്നതാണു്.

അതിനാൽ നിനക്കു ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ സാധിക്കുന്നതിനു അനുസരിക്കേണ്ടതായ ചില നിയമങ്ങളെ ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നു:—

൬. നിന്നിലുള്ള ദുർവ്വാസനാഗുണങ്ങൾ, ധൃതി, അവിശ്വാസം മുതലായ ശത്രുക്കളെ ത്യജിച്ചു് ശുദ്ധഹൃദയത്തെ ഉറന്നിട്ടു പുതിയ അന്വേഷണങ്ങളാൽ നിനക്കു യോജിക്കുന്നതായി തോന്നുന്ന വിചാരങ്ങളെ മാത്രം ആവാഹിച്ചുകൊൾക. നിന്റെ ഉള്ളിൽ "ചിത്തശക്തി" എന്ന ഒരു മഹാശക്തി ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെയും അതിനെ നീ എപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനെയും മനസ്സിൽ വച്ചുകൊൾക.

൭. നിന്റെ ഉൾമനസ്സിന്റെ ഗുണം ഇന്നതാണെന്നുള്ളതിനെയും നീ ഏതു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചു ശീലിക്കുന്നുവോ

അതേവിധമായി നിന്റെ ജീവിതവും നിന്റെ സഹചരന്മാരുടെ നടപടികളും ഇരിക്കുന്നതാണെന്നും അറിഞ്ഞുകൊൾക.

൨. അടിക്കടി ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കുക. ഇടവിടാത്ത അഭ്യാസംകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നുകൊണ്ടും ഈ അവസ്ഥയേ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

൩. നിന്റെ ഉള്ളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരിച്ഛ ഉണ്ടായതിൽ പിന്നെ അതിനെ മറന്നു കളയാതെ ഓമ്മയിൽവച്ചുകൊൾക. എന്തെന്നാൽ അതു നിന്റെ പിൽക്കാലസ്ഥിതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ ദൂതനാകുന്നു. അതിനാൽ നിന്റെ ഇച്ഛകളെല്ലാം നിരവേറുമെന്നുള്ളതിനെ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു മനസ്സിൽ വച്ചുകൊൾക.

൪. ഇച്ഛയാണു് നിന്റെ എല്ലാക്രിയകളുടെയും (Mot) ജീവസാരമായിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഏതുവിധ കൃത്യങ്ങൾ നിത്യാനന്ദസുഖഭോഗങ്ങളെ നൽകുന്നതെന്നു നിന്റെ ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സിനു തോന്നുന്നുവോ ആ വിഷയങ്ങളിലായി നിന്റെ ഇച്ഛയെ ഉൽപ്പെടുത്തുക.

൫. ഏതു വിഷയത്തിൽ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ അനുസരിച്ചു നിന്റെ പൂർണ്ണവിചാരത്തെ ചെലുത്തുന്നുവോ ആ വിഷയത്തെ ഉടനെ അല്ലെങ്കിൽ അല്പകാലത്തിനുമുൻപു ചെയ്തീർക്കുന്നതാണു്. അതുകയാൽ ഏതിനും ധൃതിപ്പെടാതെ, "പതറാത്ത കായ്മും ചിതറുന്നതല്ല."

൬. നിന്റെ ഇച്ഛകൾ സ്ഥിരമായി ഉറപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഓരോ പ്രാവശ്യവും കുറെ നിമിഷനേരമെങ്കിലും വേറേതു വിധ വിചാരവും നിന്റെ മനസ്സിൽ ഉൽപ്പെടുത്താതെ തടുത്തിട്ടു നീ ഇച്ഛിച്ച കായ്യത്തെപ്പറ്റിയും അതിനാൽ നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇടവിടാതെ ധ്യാനം ചെയ്യുക.

൭. പ്രതിദിവസവും മുടക്കം വരാതെ കാലത്തും സന്ധ്യക്കും രണ്ടു സമയങ്ങളിലെങ്കിലും കുറഞ്ഞതു അരമണിക്കൂർനേരം ഏകാഗ്രചിത്തനിലയ്ക്കുവേണ്ടി പണിപ്പെട്ടഭ്യസിക്കുക. മേലും നീ ഏതു ജോലിചെയ്യുമ്പോഴും അതിൽ നിന്റെ മുഴുമനസ്സും ചെലുത്തി നിന്നാൽ ആ ജോലിയെ എത്രകണ്ടു തൃപ്തികരമായി ചെയ്തീർക്കാൻ സാധിക്കുമോ അത്രയ്ക്കു നല്ലതിനുണ്ണം ചെയ്തീർക്കുന്നതിനു പ്രയാസപ്പെടുമെന്നുള്ള പക്ഷം-അതുതന്നെ ഏകാഗ്രതാസിദ്ധിക്കുള്ള ഒരുത്തമമാർഗ്ഗമായി തീരുന്നതാണു്.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഏകാഗ്രചിത്തനില. അഭ്യാസം ൭.

ജീവാധാരമന്ത്രോപദേശരീതി.

ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ അടയുന്നതിനുള്ള ഒരു മുഖ്യസാധനം ശ്വാസാഭ്യാസമാകുന്നു. വസ്ത്രങ്ങളെ ലഘുവായി ധരിച്ചുകൊണ്ടു ശ്വാസത്തെ സാവധാനത്തിലും ഒരു രീതിയിലും ഉള്ളിലേക്കു വലിച്ചു സ്വല്പനേരം-ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം-വരെ നിർത്തിവച്ചിരുന്നു, പിന്നീടു സാവധാനത്തിലും അതേ രീതിയിലും വെളിയിലേക്കു വിട്ടുകൊള്ളണം. ഈ അഭ്യാസത്താൽ ധ്യാനാവസ്ഥയെ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്നതാണു്. ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ ഏകാഗ്രചിത്തമായുറച്ചിരിക്കുന്ന നില ലഭിച്ച മനുഷ്യനെയാണു് ആകർഷണശക്തിസമ്പന്നനായ ധീരനെന്നും, വിചാരിച്ചതിനെ സാധിക്കുന്ന മഹാപുരുഷനെന്നും, പറയേണ്ടതെന്തു ഞാൻ ആദ്യമേ പറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ.

൧. ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കുവലിക്കുമ്പോൾ—അൻപു, സുഖം, സന്തോഷം, ദൈവികം, പരിശുദ്ധം, ധൈര്യം, സാമർത്ഥ്യം മുതലായ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തിൽ ചിത്തം ദൃഢമായുറപ്പിച്ചു പൂർണ്ണവിചാരത്തെയും അതിലേക്കുതന്നെ നയിക്കുക. ൨. അതേവിധം ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിൽതന്നെ നിർത്തി കുംഭകം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇച്ഛിച്ചവിഷയത്തെപ്പോലെ ശരീരവും ആത്മാവും മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നതായി ഭാവനചെയ്തു ആ മനസ്വരൂപത്തെ നിന്റെ മനഃകണ്ണുകൊണ്ടു വീക്ഷിക്കുക. ൩. പിന്നീടു ശ്വാസത്തെ വെളിയിലേക്കു വിടുമ്പോൾ നീ ഇച്ഛിച്ചതുപോലെ ഉണ്ടായമനോഭാവനപ്രതിരൂപത്തിൽ നിന്നും തേജഃകിരണം വെളിയിലേക്കു പ്രസരിക്കുന്നതായി നിനച്ചുകൊൾക.

ഉദാഹരണം:—

അൻപു്.

അൻപു എന്ന വിഷയത്തിൽ അതിനെ-കാരുണ്യമൂർത്തിയെ—ഒരു സ്വരൂപമായിധ്യാനിച്ചു ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിച്ചു പൂരകംചെയ്യുക. ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം സമയം സാവധാനത്തിൽ ശ്വാസത്തെ കുംഭകംചെയ്യുമ്പോൾ തന്റെ ശരീരവും ആത്മാവും അൻപിൻമയമായി സ്വരൂപം മാറിയതുപോലെ വിചാരിച്ചു ആ അൻപിൻസ്വരൂപത്തെ നിന്റെ മനക്കണ്ണുകൊണ്ടു ദർശിക്കുക.

ശ്വാസത്തെ വെളിയിലേയ്ക്കു വിടുമ്പോൾ അൻപിൻമയമായി രൂപം മാറീട്ടുള്ള നിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നും അൻപിൻ ജ്യോതിഃകിരണം പ്രസരിച്ചു മറ്റുള്ളവരിൽ വ്യാപിച്ചു അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, കളങ്കമനസ്സോടും പ്രസന്നവദനത്തോടും കൂടി ചിന്തിച്ചുകൊൾക.

"അൻപുംശിവമും ഇരണ്ടെൻപാർ അറിവിലാർ
അൻപേശിവമാവതാരുമറികിലാർ
അൻപേശിവമാവതാരുമറിന്തപിൻ
അൻപേശിവമായമർന്തിരുന്താരേ-"

ഇതേവിധമായി പല പ്രാവശ്യം അഭ്യസിച്ചു നീ ഇച്ഛിക്കുന്ന സാധനത്തെ ലഭിക്കുന്നതിനു പഴകുക.

മേൽവിവരിച്ചിട്ടുള്ള അൻപു, സുഖം, ധൈര്യം മുതലായവയെ ഒരു സച്ചിത്രരൂപമായി ഭാവിച്ചു ധ്യാനിക്കുന്നതിനും പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്നതിനും തക്ക മനക്കരുത്തില്ലാത്തവർ അവരവരുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈശ്വരസച്ചിത്രരൂപങ്ങളെത്തന്നെ ഉള്ളിൽ ധ്യാനിച്ചു പഴകി ഏകാഗ്രതാസിദ്ധി വരുത്തുന്നതും വളരെ പ്രയോജനകരമാണു്. ഉദാഹരണമായി ഒരുവലിയമഹർഷിതന്റെ അമ്മയ്ക്കു ധ്യാനമാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തരീതി നോക്കുക.

* * * *

"എന്നതിൽമനോജയം വന്നുകൂടുകിലപ്പോൾ
തന്നുടെമൂലം പരമാത്മാനം പ്രാപിച്ചീടാം
ആത്മയോഗത്തിന്നെളുതല്ലല്ലോ വിചാരിച്ചാ-
ലാത്മാവാം നാരായണധ്യാനത്തെച്ചൊല്ലാമല്ലോ.
ഇന്ദ്രനീലാഭംപരമിന്ദിരാമനോഹരം
ചന്ദ്രികാമൃദുസ്മിതസുന്ദരമുഖാംബുജം
കുണ്ഡലമകരസൌബിംബിത വിലാസകൃൽ
ഗണ്ഡമണ്ഡലംനാസാതുംഗമംഗലപ്രദം
പങ്കജാരുണനേത്രം കൌസ്തുഭ വനമാലാ-
ദ്യങ്കിതശ്രീവത്സവക്ഷോദേശം ചതുർഭുജം
ശംഖചക്രാബ്ജഗദാദ്യായുധാദ്യലംകൃതം
പങ്കജമകരം നിവാസാലയം പീതാംബരം
നാഭിപങ്കജം പാദപത്മമാനന്ദപ്രദം
ശോഭിതലാടോദ്ധ്വപുണ്ഡ്രകമളകാഭം
ഹാരകേയൂര കിരീടാംഗുലീയകകാഞ്ചി
ചാരുസുപ്പാലംകൃത ശോഭിതകളേബരം

ധ്യാനതല്പരന്മാക്ക നിത്യവുമകക്കാമ്പിൽ
മാനസാനന്ദം വളന്നീടുന്ന സദാകാലം

* * * * * *
* * * * * *

പാലനപരായണനാത്മാവാം നാരായണൻ
വേദാന്തപ്പൊരുളായ ദിവ്യരൂപാംഗങ്ങളെ
പാദാദികേശാന്തം തന്മാനസമുറപ്പോളം
ശീലിച്ചുകൊള്ളുന്നാകിലെത്രയുമത്യുത്തമം;
വേലയില്ലനഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലെളുതല്ലോ
ഓരോരംഗങ്ങളം ചിത്തതാരിങ്കലുറപ്പിച്ചാൽ
പാരാതെ മറേതുങ്കലാക്കരുമോളതുപിന്നെ
മാനസം തന്നിൽ കിടക്കായ്കിൽ മറേതേപോരു
നേരേ പിന്നെയും മേന്മേലവ്വണ്ണംതന്നെപോരും
പാദപങ്കജം, പീതവാസസ്സം, നാഭിപത്മം,
സുന്ദരബന്ധം, ബ്രഹ്മാണ്ഡോദയ ജഠരാഭം,
ശ്രീവത്സവക്ഷോദേശം, കൌസ്തുഭ, വനമാലാ
ശോഭിതഗളസ്ഥലം, പാണികമലം, മുഖപത്മം,
നേത്രങ്ങളുള്ളകങ്ങളം, കുണ്ഡലഭാസുരങ്ങളും,
ഉന്നതപുണ്ഡ്രവും, കിരീടാന്തമിങ്ങനെതന്നെ
തന്നുടെ മനസ്സുറപ്പോളവും ക്രൂടക്രൂടെ
പിന്നെയുംപിന്നെയും മേന്മേലനുദിനം നിത്യം.
ധ്യാനിച്ചു മനക്കാമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുംനേരം
താനേവന്നുറച്ചീടും ഭക്തിയുമിളകാതെ"

(ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്.)

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

ഇരുപത്തിഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

ഏകാഗ്രചിത്ത പരീക്ഷകരം.

ഒന്നാമതു പരീക്ഷ.

ശിഷ്യൻ:—അവിടുന്നപ്പോഴപ്പോൾ എടുത്തുപറയുന്ന ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ എന്നെ

ആത്മാവു് ആനന്ദപാരവശ്യത്തിനധീനമാകുന്നു. ഏകാഗ്ര ചിത്തനിലയെ സാധിക്കുന്നതിനു ഞാൻ അഭ്യസിക്കേണ്ടതായി അവിടുന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള രീതികളെല്ലാം ബഹു വൈരാഗ്യശ്രദ്ധാ ഭക്തികളോടുകൂടി ഞാൻ ശീലിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ എത്രത്തോളം അതിൽ അഭ്യസനം ചെന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെയും ഇവിയും എത്രകാലം ഞാൻ അതിൽ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനേയും അറിയുന്നതിനു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പറയാം, കേട്ടുകൊൾക! നിന്റെ ചിത്തത്തിന്റെ നില എത്രത്തോളം നിർമ്മലമായിട്ടുണ്ടെന്നു നീ തന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ വേറെ ആക്കിവാൻ സാധിക്കും? എന്നാൽ നിനക്കുതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ പരീക്ഷിച്ചറിയത്തക്ക ചില വിഷയങ്ങളെ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം.

ഞാൻ മുൻപെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭ്യാസരീതികളെ വാസ്തവത്തിൽക്രമം തെറ്റാതെ എല്ലാം അഭ്യസിച്ചു പഴക്കം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുവരുകിൽ, ഏകാഗ്രചിത്ത നിലയും വാസ്തവമായി നിനക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ അവസ്ഥയിൽ എത്തീട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുപരീക്ഷിക്കേണ്ടതിനായി നീ താഴെപ്പറയുന്നപ്രകാരം ചെയ്തുനോക്കുക.

ഒരു മേശയുടെസമീപം ഇരുന്നിട്ടു നിന്റെ വലം കൈയ് ആ മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കുക. നിന്റെ രണ്ടു കണ്ണുകൊണ്ടും ആ കൈയേത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ധാരാളം ഉഷ്ണം അവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചു നിന്റെ ചിത്തത്തെ അതിന്മേൽ നിർത്തി ഏകാഗ്രതയിലേക്കു നയിക്കുക. ധാരാളം രക്തം ആ കയ്യിലേയ്ക്കു വന്നുചേരുന്നതായും ഉഷ്ണം സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതുണ്ടാകുന്നതായും ദൃഢമായി നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളണം. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ കയ്യിൽ ചൂടു വർദ്ധിക്കുന്നതാണു്. രക്തനാഡികൾ വിമ്മി തീക്കുണ്ഡത്തിനു സമീപം കൈവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ എത്രമാത്രം ചൂടു തോന്നുമോ അതുപോലെ തോന്നി കൈ ചുവന്ന നിറമായി തീരുന്നതാകുന്നു. ഈ വിധം ഉഷ്ണക്കൂടുതൽ സംഭവിച്ചശേഷം അല്പനേരം കഴിഞ്ഞിട്ടു നിന്റെ കയ്യിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള രക്തം കലങ്ങിപ്പോയതായും കൈ തണുത്തു മരവിച്ചുപോയതായും സങ്കല്പിക്കുക. നീ ഇച്ഛിച്ച അതേ വിഷയത്തിന്മേൽ നിന്റെ മനസ്സു് നിന്നുതായാൽ നീ ആശിച്ചപ്രകാരംതന്നെ സംഭവിക്കുന്നതാണു്. നിന്റെ ഇച്ഛപോലെ രക്തം വന്നുചേർന്നു ചൂടുണ്ടാക്കുകയും വീണ്ടും ആ രക്തം കലങ്ങി തണുപ്പുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു ഒരു

നിസ്സാരമായ പരീക്ഷ അല്ലയോ? എന്നാൽ ഇത്രമാത്രം ചെയ്യുത്തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളവനായിത്തീർന്നാൽ നീ ഒരു അത്ഭുതശക്തിയെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. ഞാൻമുമ്പെ നിനക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ള അഭ്യാസങ്ങളെയെല്ലാം മുറപോലെ, ക്രമം തെറ്റാതെ പതിവായി ശീലിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളവക്കല്ലാതെ മറ്റുള്ളവക്കു, ഈ നിസ്സാരകായ്യത്തെക്കൂടി ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

താഴ്ത്തോട്ടുകൂടി മനോവശ്യരഹസ്യങ്ങളെ അഭ്യസിച്ചുവരുന്ന നിനക്കു ഈ പരീക്ഷ ഏറ്റവും ആനന്ദത്തെ ഉണ്ടാക്കും. എന്തെന്നാൽ നിന്റെ ശരീരത്തിലെ ഭാഗങ്ങളെ അടക്കി ഭരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം ലഭിച്ചുവല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരംതന്നെ മനസ്തൃപ്തിയേയും ദൃഢമായ ഉള്ളുറപ്പിനെയും ആനന്ദത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണു്. അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദത്തിന്റെ എല്ലാലോകവും നിറഞ്ഞ അത്ഭുതജ്യോതിസ്സു് സകല ജീവരാശികളേയും അടക്കി ഭരിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച ഉടൻ, അവനു സ്വന്തശരീരത്തെ അടക്കി ഭരിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യംകൂടി കൊടുക്കാതിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ? നിശ്ചയമായും നമ്മെ അടക്കി ശ്രേഷ്ഠനിലയിൽ എത്തത്തക്ക ഹേതുവായ; വിവേകബുദ്ധിയും ദൃഢചിത്തവും നമുക്കു തന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഏതവയവങ്ങളെയെങ്കിലും ശരിയായ വിധം ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുന്നതായാൽ ആ അവയവങ്ങളെക്കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടാകാവുന്ന നന്മകളെ, ഒഴിച്ചുകളയുമെന്നുള്ളതു പ്രകൃതികല്പനയാകുന്നു. അതേവിധമായി നമ്മുടെ ചിത്തമഹിമകളേയും അറിഞ്ഞഭ്യസിക്കാത്ത കുറവിനാൽ തന്നിമിത്തം ലഭ്യമാകാവുന്ന നന്മകളും ഒഴിഞ്ഞുപോകാവുന്നതാണു്.

കൈകളിൽ ഒന്നിനു നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചൂടും തണുപ്പും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നിനക്കു ഉണ്ടായ ഉടൻ അതേവിധം നിന്റെ ചിത്തത്തെ ഏതവയവത്തിലും നിറ്ത്തി, സൌഖ്യത്തിനായുള്ള പ്രബോധനങ്ങളെ മനനം ചെയ്യാമെങ്കിൽ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ സൌഖ്യം കിട്ടുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി നിനക്കു തലവേദനയുള്ളപക്ഷം നിന്റെ തലയ്ക്കു കയറീട്ടുള്ള അധികരക്തം കീഴിറങ്ങിപ്പോകണമെന്നും തലയിലുള്ള ഉഷ്ണവും വേദനയും നീങ്ങിത്തണുപ്പുണ്ടാകണമെന്നും സങ്കല്പിച്ചാൽ ആ വിധം നടക്കുന്നതാകുന്നു. ദുഃഖശരീരിയായിരിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരെല്ലാം തനിക്കു സുഖവും ബലവും സന്തോഷവും ഉണ്ടെന്നായിട്ടു വിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലും കഷ്ടതയെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരമേ തന്റെ

മനസ്സിൽ ഉറപ്പെട്ടുത്താതിരിക്കുന്നതിനാലും അനേകം പേർ സൌഖ്യവാന്മാരായിരിക്കുന്നു.

മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഞാൻ നിനക്കുപദേശിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള ധ്യാനമാർഗ്ഗത്തിൽ പഴക്കം വരുത്തുന്ന ചിത്തൈകാഗ്രതയിലെത്തിയാൽ ഭക്തികൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന സകല സിദ്ധികളും മുക്തിയും ക്രമേണ കരസ്ഥമാകുന്നു.

രത്നകിരീടം, ഇന്ദ്രനീലനിറം, പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന മുഖം, മഞ്ഞപ്പട്ടു മുതലായവ അന്തർന്നേത്രങ്ങൾക്കും ബഹിർന്നേത്രങ്ങൾക്കും സന്തോഷപ്രദങ്ങളല്ലയോ?

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഏകാഗ്രചിത്തം രണ്ടാമതു പരീക്ഷ.

ഇനിമേൽ ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്ന വിഷയം നിനക്കു സൌഖ്യത്തിനു വളരെ അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതാണു്. മനോരഥപ്രകാരം നിനക്കു ഉറക്കം വരണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന മാത്രയിൽ നിദ്ര ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള അഭ്യാസമാകുന്നു.

ഏകാഗ്രചിത്തനിലവന്നിട്ടുള്ളവർക്കു തനിക്കു താൻതന്നെ വിചാരിച്ചമാത്രയിൽ നിദ്രയെ ആവാഹിച്ചു വരുത്തുന്നതു വളരെ എളുപ്പമാണു്. അതിനു വേണ്ടതായ ചില കുറിപ്പുകളെ ഇവിടെ ഞാൻ പറയാം.

൧. ശൂന്യാകാശം വ്യാപിക്കുന്ന മുറിയിലുള്ള കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊള്ളണം. ൨. മനസ്സിലുള്ള വ്യസനം, ഭയം, പ്രയാസം, അതിയായ സന്തോഷം, ധൃതി, അത്യാഗ്രഹം മുതലായവയെ നീക്കികളക. ൩. ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ശന്തത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ശ്വാസത്തെ സാവധാനമാക്കിക്കൊള്ളണം.

താഴെ പറയുന്നമന്ത്രത്തെ മനസ്സിൽസങ്കല്പിച്ചുകൊള്ളുക:—

"എനിക്കുറക്കംവരണം; എന്റെ കൈകാലുകൾ തളർന്നുപോയി; എനിക്കു ക്ഷീണമായിരിക്കുന്നു; രക്തം എന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങിപ്പോയി; ശരീരത്തിൽ ആലസ്യം വളരെയുണ്ടാകുന്നു; കണ്ണിമകൾ സാവധാനത്തിൽ മൂടിക്കൊള്ളുന്നു; എന്റെ മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരവും ഇല്ല; എല്ലാം തളർന്നിരിക്കുന്നു; ഉറക്കംവന്നുപോയി; വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഉറങ്ങി"

അതിൽ പിന്നീടു ഞാൻ ഉറങ്ങി എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു നീ ഉറങ്ങുന്ന ഭാവനയായി മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന മനഃസങ്കല്പത്തിൽ നിന്റെ ചിത്തത്തെ നിർത്തി കൈകാലുകളെ അനക്കാതി

രിക്കാമെങ്കിൽ ഉടനേതന്നെ നിദ്ര ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. "ഉറക്കം ഒരു പ്രാവിനു തുല്യമാകുന്നു. അതിനെ നീ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി പിൻതുടർന്നാൽ അതു നിന്നെ വിട്ടുപറന്നകലുന്നു. ശാന്താവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുക, പ്രാവിനെ അതിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വിട്ടേക്കുക, അതു നിന്റെ സമീപത്തുവരും" എന്നു് ഒരു മനസ്തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഈ വിധത്തിൽ നിന്റെ ചിത്തത്തിൽ നിശ്ചയിക്കുന്നപ്രകാരം വിചാരിച്ച നിമിഷത്തിൽ ഉറങ്ങുന്നതിനു ശീലിക്കുക. നിന്റെ സുഖജീവിതത്തിനു ഇതുതന്നെ മുഖ്യാധാരമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊൾക. വിചാരിച്ചമാത്രയിൽ ഉറക്കം കൈവശമാക്കുന്ന ശക്തി സിദ്ധിച്ചാൽ വിചാരിച്ചമാത്രയിൽ ക്ഷീണം തീർക്കാനും സാധിക്കും. അതുതന്നെ ഒരുവന്റെ ദീർഘായുസ്സിനും ഹേതുവാകുന്നു.

നിന്റെ ചിത്താനുസരണം നിദ്ര ഉണ്ടായ ഉടൻ ഇത്ര മണിക്കൂർ നേരം ഉറങ്ങണമെന്നു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പക്ഷം, നിന്റെ ഉപമനസ്സു് വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി ക്ലിപ്തപ്പെട്ടുത്തിയ മണിക്കൂറിൽതന്നെ നിന്നെ ഉണർത്തിവിടുന്നതുമാണു്.

ഏകാഗ്രചിത്തം മൂന്നാമതുപരീക്ഷ.

ഇതുവരെ നിന്റെ മനസ്സിന്റെ ഒരുക്കങ്ങളേയും ദൃഢചിത്തത്തെയും നിന്റെ ശരീരത്തിൽത്തന്നെ അമർത്തുന്നതിനാൽ അതിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റിയും അതിനാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അനുകൂലങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞു. ഇനിമേൽ നിനക്കു വെളിയിലുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ഏകാഗ്രചിത്തത്തെ നിർത്തുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. നിശ്ശബ്ദമായ ഒരു വിജനമുറിയിൽ ഒരു നിലക്കണ്ണാടി വച്ചിട്ടു, അതിനുനേരെ എട്ടടി പിന്നിലായി ഇരുന്നുകൊൾക. അതിൽ പിന്നീടു് ആ കണ്ണാടിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ അതിൽ നിന്റെ പ്രതിഛായ കാണും. ആ സ്വരൂപത്തിന്റെ കണ്ണിലുള്ള കൃഷ്ണമണിമധ്യത്തിൽ ഒരു ഛായയെ കാണാം. ആ പാവ, നിന്റെ സ്വരൂപമായിരിക്കും. അതു നിന്റെ കണ്ണിനു വിശദമായി കാണണമെന്നു വിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു ബാഹ്യസൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ "ഇതാ! എന്റെ പ്രതിച്ഛായ വിശദമായി കാണുന്നു. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ കാണുന്നു. ഇതാ കണ്ടു" എന്നു പല പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിക്കവേ നിന്റെ ആ പ്രതിബിംബം തെളിവായി നിന്റെ മനക്കണ്ണിനെതിരെ നിൽക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്. ആ വിധത്തിൽ നിന്റെ സ്വന്തസ്വരൂപത്തോന്നൽ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ

നിന്റെ നോട്ടത്തെ മാറാതെ ഏകാഗ്രചിത്തനായിരിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കാമെങ്കിൽ സകലതും സിദ്ധിയാകും.

ഏകാഗ്രചിത്തം, നാലാമതുപരീക്ഷ.

ഒരു ഏകാന്ത മുറിയിൽ കാറ്റു കടക്കാതെ കതകുകളെ അടച്ചുംകൊണ്ടു ഒരു മെഴുകുതിരി കൊളുത്തിവച്ചിട്ടു ഏറക്കുറെ എട്ടടി ദൂരത്തിൽ അനങ്ങാതെ ഇരുന്നുകൊൾക. പിന്നീടു ചലിക്കാതെ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജ്വാലയുടെ അടിവശത്തിൽ കരു നീല നിറമായി തോന്നുന്ന ഭാഗത്തിൽ, നിന്റെ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമായി നിർത്തി നിന്റെ മുൻഭാഗത്തിരിക്കുന്ന മെഴുകുതിരിയുടെ ജ്വാല നിന്നുപോകട്ടെയെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ആ ജ്വാല അല്പാല്പമായി പിന്നിലോട്ടു ചായുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്. ഈ അഭ്യാസത്തെ പല ദിവസവും ചെയ്തു പഴകുന്നതായാൽ ഏതു വിളക്കും അണഞ്ഞുപോകട്ടെയെന്നു നീ വിചാരിച്ചമാത്രയിൽ അതു അണഞ്ഞു പോകുന്നതാകുന്നു. ഇതു വളരെ കഠിനമായ അഭ്യാസമാണെങ്കിലും പഴക്കത്താൽ സാധ്യമായ്തീരാത്ത വിഷയം ഈ ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമാകുന്നു. ഒരുവൻ തന്റെ നോട്ടത്താലും ദൃഢചിത്തനിശ്ചയത്താലും മെഴുകുതിരിജ്വാലയെ നിർത്തുന്നതിനു തക്ക ശക്തനായിക്കഴിഞ്ഞാൽ താഴെക്കുറിക്കുന്ന അടുത്ത പരീക്ഷയെ ശീലിക്കാവുന്നതാണു്.

ഏകാഗ്രചിത്തം അഞ്ചാമതുപരീക്ഷ.

വാവട്ടം വിസ്താരമുള്ള ഒരു കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിൽ ജലം നിറച്ചുംകൊണ്ടു അതിൽ ഒരു സൂചിയെ കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടിട്ടു പിന്നീടു അല്പദൂരത്തിൽമാറി ഇരുന്നുകൊണ്ടു ദൃഢചിത്തനായി ആ സൂചി കറങ്ങിത്തിരിയട്ടെയെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ആ സൂചി ചുറ്റുന്നതിനാരംഭിക്കും. നിനക്കു ലബ്ധമായിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രചിത്തനിലയ്ക്കനുസരിച്ചു ആ സൂചി ചുറ്റുന്നതാണു്.

ഏകാഗ്രചിത്തം ആറാമതുപരീക്ഷ.

നിന്റെ സ്വന്തമുറിക്കുള്ളിൽചെന്നു അതിൽ കാറ്റു പ്രവേശിക്കാത്തവണ്ണം അടച്ചിട്ടു ഒരു ഭാഗത്തായി കടലാസുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു കാറ്റാടിയേ ഉയർന്നിവെച്ചേക്കുക. പിന്നെ അല്പദൂരത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടു നിന്റെ നോട്ടവും വിചാരവും അതിൽ ഉറപ്പിച്ചു, കാറ്റാടി തിരിയട്ടെയെന്നുവിചാരിക്കയിൽ അതു ചുറ്റുന്നതിനു ആരംഭിക്കും. ഇതേമാതിരി ഘനം കുറഞ്ഞ ഒരു ഗോലിയുണ്ടാമിനുസമുള്ള ഒരു പലകപ്പുറത്തുവച്ചിട്ടു നിന്റെ നോട്ടവും വിചാ

രവും മുഴുവൻ അതിന്മേൽ നിത്തി, അതു എവിടെവിടെ ചെല്ല ണമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അവിടെയൊക്കെ ഉരുണ്ടോട്ടുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്.

ഏകാഗ്രചിത്തനിലയിൽ തന്റെ ഭാവനകളെ ഏതേതുപ്രകാരം നയിക്കുന്നുവോ അവകളും പൂർണ്ണസാദ്ധ്യങ്ങളാണെന്നു പാതഞ്ജലയോഗം മൂന്നാമധ്യായം, വിഭൂതിപാദത്തിലെ ഇരുപത്തഞ്ചാം സൂത്രവും നാലാംസൂത്രവും, ടി സൂത്രങ്ങൾക്കുള്ള ശ്രീമദ്വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക.

ബലേഷുഹസ്തിബലാദീനി. (സൂത്രം ൨൫).

(വ്യാഖ്യാനം) "യോഗി, സംയമം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ബലമുണ്ടാകണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആനയുടെ ബലത്തിൽ സംയമം ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്റെ ബലം അയാൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തന്റെയും ഉള്ളിൽ അളവില്ലാത്ത ശക്തികളുണ്ടു്. അതിനെ സ്വാധീനമാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അറിഞ്ഞാൽ മതി. യോഗി അതിനുള്ള ശാസ്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു."

ഇതുപോലെതന്നെ സർവ്വജന്തുക്കളുടെയും ഭാഷാജ്ഞാനം, പൂർവ്വജന്മജ്ഞാനം, പരചിത്തജ്ഞാനം, ഭൂതഭവിഷ്യജ്ഞാനം, തിരസ്കരണിവിദ്യ, മരണകാലത്തെപ്പറ്റി ഖണ്ഡിതമായ അറിവു, ജനസ്നേഹസമ്പാദനം, അപൂർവ്വബലശക്തി, ദൂരദർശനം, ഭുവനജ്ഞാനം, താരാവ്യൂഹജ്ഞാനം, ശരീരഘടനയെ സംബന്ധിച്ച വിജ്ഞാനം, ക്ഷുൽപിപാസാനിവൃത്തി, സിദ്ധദർശനം–മുതലായവ സംയമശക്തികൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നും ടി സൂത്രങ്ങളാൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സംയമം എന്നാൽ—ധാരണാ, ധ്യാന, സമാധി—എന്നീ മൂന്നവസ്ഥയും ചേർന്നതാകുന്നു. അതായതു "ത്രയമേകത്ര സംയമഃ"—പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം ൪.

വ്യാഖ്യാനം:—ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകലക്ഷ്യത്തിൽ മനസ്സിനെ തിരിച്ചുവിട്ടു, അതിനെ അതിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി അധികനേരം അതിൽതന്നെ വച്ചുകൊണ്ടു, ലക്ഷ്യത്തെ അന്തഃകരണസാക്ഷാൽകാരത്തിൽ നിന്നു വിടിത്തിനിൽക്കുന്നതിനോ, അല്ലെങ്കിൽ അനുക്രമമായ ധാരണാധ്യാനസമാധികളെ ഒന്നായി യോജിപ്പിക്കുന്നതിനോ ആണു് സംയമം എന്നു പറയുന്നതു്. അപ്പോൾ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം മറഞ്ഞുപോകയും അർത്ഥം മാത്രം മനസ്സിൽ ശേഷിച്ചു നിൽക്കയും ചെയ്യും.

മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട ഏകാഗ്രചിത്തപരീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം 'തോക്കിന്റെ ഉള്ളിൽ കയറി വെടി പൊട്ടുന്ന മാതിരി കണ്ടുപി

ടിക്കാനാശിക്കുന്ന'വരെപ്പോലെ പുസ്തകം വായിച്ചുതീർന്ന മാത്രയിൽ പരീക്ഷനടത്തി ഫലം കാണണമെന്നാശിക്കുന്നവരാൽ പ്രാപ്യമല്ലെന്നും സഹനശക്തിയോടും ബുദ്ധിപൂർവകമായും വഴിപോലുള്ള അഭ്യാസക്രമങ്ങളെ നിരന്തരം ശീലിച്ചുവരുന്നവർക്കു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളുവെന്നും കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ ഒന്നുകൂടി പ്രത്യേകം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

"ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം."

ഇരുപത്തിഒന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ജനസ്നേഹസമ്പാദനം.

ഇതുവരെയും നിന്റെ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ നിനക്കു വെളിയിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിർത്തി, വ്യത്യാസമുണ്ടാക്കാവുന്ന വിധവും ഉള്ളിലെ ധ്യാനരീതിയും പറഞ്ഞുതന്നു. ഇനിമേൽ നിന്റെ മനസ്സിൻസാമർത്ഥ്യത്താൽ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി ചില അഭ്യാസങ്ങൾ പറയാവുന്നതാണു്.

നീ തെരുവിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, അവിടെ ഉള്ള ഒരാളെപ്പറ്റിമാത്രം നോട്ടവും മനസ്സുമായി യോജിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നശേഷം താഴെ കുറിക്കുന്ന മന്ത്രത്തെ സങ്കല്പിച്ചുകൊള്ളണം. "എന്നിലുള്ള മഹാസാമർത്ഥ്യവിശേഷത്താൽ എന്റെ മനശ്ശക്തി ഈ ആളുടെ മനസ്സിനെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ആൾ എന്നെ ഉടനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കണം. ഈ ആൾ നിശ്ചയമായും തിരിഞ്ഞുനോക്കും" എന്നു ഒരേ മനസ്സായി ഉറച്ചുകൊണ്ടു അതിൽതന്നെ നിന്റെ ഏകാഗ്രചിത്തത്തെ നിർത്തുകയിൽ നീ വിചാരിച്ച ആൾ ഉടനെ സ്നേഹപൂർവം നിന്നെത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി ഞാൻ എന്തു ചെയ്യുന്നതിനും വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്ന ഭാവത്തിൽ അനുസരണത്തോടും നോക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണു്. ഒരാളെ വിളിച്ചാൽ അയാൾ ഏതുവിധ ഭാവനയോടുകൂടി നിന്റെ മുൻപിൽ വന്നു നില്ക്കണമെന്നു നീ ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അതേവിധമായി ആ ആൾ നിന്റെ മുൻപിൽ ഹാജരായി നില്ക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ

വിധത്തിൽ നീ ഏതേതു ആളുകളെ വശത്താക്കുന്നതിനു ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അ ആളെ വശീകരിച്ചു് നിന്നെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും ശ്ലാഘിക്കുന്നതിനും നിന്റെ ദാസരാക്കുന്നതിനും ഇടവരുത്താവുന്നതാണു്. അ സമയം താഴെ എഴുതീട്ടുള്ള മന്ത്രം സങ്കല്പിച്ചുകൊള്ളണം. "എന്നിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളും ഈ ആഭരണങ്ങളും വെളിവായി മനസ്സിലാകട്ടെ. എന്നെക്കണ്ട മാത്രയിൽ ഈ ആളിന്റെ മനസ്സിൽ സന്തോഷം ജാതമാകട്ടെ." മേൽ വിവരിച്ച മന്ത്രത്തെ അനേകദിവസം ഒരേ മനസ്സായി ഉച്ചരിച്ചുവന്നാൽ ഏതുവിധവും ജയം ലഭിക്കുന്നതാണു്. ആരംഭത്തിൽ ഈ മന്ത്രസങ്കല്പത്താൽ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലാത്തതുപോലെ തോന്നിയാലും അ ധൈര്യപ്പെടാതെ, അവസാനംവരെ "ഉദ്യമം കൈവിടരുതു" എന്നുള്ള പഴമൊഴിപോലെ, നടന്നുവരികയാണെങ്കിൽ ഏതുവിധവും വിജയം സിദ്ധിക്കുന്നതാകുന്നു.

മനസ്സിനെമാത്രം പല പല കാര്യങ്ങളിലായിച്ചിതറുന്നതിനിടവരുത്തരുതു്. സൂര്യന്റെ കിരണരശ്മികൾ പലപലവേറെവേറെ ചിന്നിച്ചിതറി വീഴുന്നവയാകയാൽ അവയ്ക്കു യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നതായാലും സൂര്യകാന്തക്കണ്ണാടിയിന്മേൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു രശ്മിസമൂഹങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ആ കണ്ണാടിക്കു സമീപം വച്ചിട്ടുള്ള പഞ്ഞിയെ ഭസ്മീകരിക്കത്തക്ക ചൂടുണ്ടാകുന്നു. അതുപോലെ നീയും നിന്റെ മനസ്സിനെ ചിതറുന്നതിനിടയാക്കാതെ നിന്റെ ചിത്തത്തെ ഒരേ മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിപ്പിക്കുന്നതിനു കണ്ണും കരുത്തുമായിരിക്കുന്നതായാൽ നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന ശക്തിയെ ആരാൽ അളക്കാൻ സാധിക്കും?

ഉദ്യോഗലാഭവും ഉദ്യോഗക്ഷയവും

ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്നിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, നീ ഇച്ഛിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം സാധിക്കുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി, നീ ഉന്നതപരീക്ഷകളിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചുവനായിരുന്നും നിനക്കു തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഉദ്യോഗം ലഭിക്കാതിരിക്കയുമാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു അവസ്ഥയ്ക്കു തക്കവണ്ണമുള്ള ഉയർന്ന പദവി ലഭിക്കാതിരിക്കയാണെങ്കിൽ, അതു ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അടിക്കടി ഉച്ചരിക്കേണ്ടതായ മന്ത്രം എന്തെന്നാൽ "എന്റെ യജമാനൻ എന്നെ സ്നേഹിക്കട്ടെ. എന്റെ മനശ്ശക്തിമഹിമയാൽ അദ്ദേഹം എന്നിൽ വശ്യനായി ഞാൻ പറയുന്നതിനെ അനുസരിക്കട്ടെ! അദ്ദേഹത്തിനുഎന്നിലുള്ള

വിശ്വാസം നാം കൈക്കൊണ്ടു വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നു. പരമാർത്ഥമായി അദ്ദേഹം എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇച്ഛിച്ചപ്രകാരം എല്ലാം ചെയ്യുന്നു. എനിക്കു ലഭിക്കേണ്ടതായ ഉയർന്ന പദവിയെ ഏതുവിധവും അദ്ദേഹം നടത്തുന്നതാണു്. ഞാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണയ്ക്കും അനുതാപത്തിനും പാത്രവാനായി നടന്നുകൊള്ളാം" എന്നു പല പ്രാവശ്യവും മനനം ചെയ്യുവരികെ തക്ക സമയത്തിൽ നേരിട്ടു വേണ്ട കാര്യാദികൾക്കായി സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചാൽ ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു. പക്ഷെ തന്റെ ത്രാണിയിൽ കവിഞ്ഞ പദവി ലഭിക്കണമെന്നു ആശിക്കരുതു്. ന്യായമായി തനിക്കു കിട്ടേണ്ടതായ സ്ഥാനത്തിനു ആശിക്കുന്നതാണു് ക്രമമായിട്ടുള്ളതു്. തക്കകാര്യാദികൾക്കു തക്കതായവിധത്തിൽ ആശിക്കുന്നതായാൽ നീ ഇച്ഛിച്ച കാര്യസാധ്യത്തിനുള്ള രാജപാത ഏകാഗ്രചിത്തനിലയാകുന്നു. എന്നാൽ നീ ആശിച്ച കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു, ഉദ്യോഗദാനകർത്താവായ ആളിന്റെ സമീപത്തിൽ തന്നെ നീ ഇരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നില്ല. എത്ര നാഴികയപ്പുറമിരുന്നാലും നിന്റെ മനശ്ശക്തിയെന്നുള്ളതു മിന്നലിനും തരിതവേഗത്തിൽ ചെന്നു നീ ഉദ്ദേശിച്ച പുരുഷന്റെ മനസ്സിനെ ഞെക്കുന്നതാണു്. ആകയാൽ ഒരു ആളിന്റെ അടുക്കലിരുന്നാൽ മാത്രമേ തന്റെ മനശ്ശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നു് വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. മുൻപൊരധ്യായത്തിൽ ലോകമാസകലം "ഈതർ" എന്നുള്ള പരമാണുക്കൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായും ആ അണുക്കളിലുണ്ടാകുന്ന ചലനത്താൽ നമ്മുടെ മനശ്ശക്തി ബഹുദൂരം ചെല്ലുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ദൃഢചിത്തമുള്ളവന്റെ മനസ്സിൽനിന്നുദിക്കുന്ന ഇച്ഛാശക്തിരൂപമായ വിചാരങ്ങൾ, തോട്ടാവെടിപോലെ അധികവേഗത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു മായാണുക്കളായ ഈതർ സമുദ്രത്തിൽ അടിപറ്റിച്ചെന്നു തന്റെ യജമാനന്റെ ഇച്ഛയെ നിറവേറുന്നു. ഈ ആശ്ചര്യവിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇനിയും വളരെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു ഇപ്പോൾ സമയമില്ലാതിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള കമ്പിത്തപാൽ എന്നൊരു പുസ്തകം ഏറെത്താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതിനാൽ അതിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്.

ഇരുപത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം

മനക്കമ്പി.

ശിഷ്യൻ:—അവിടുന്നരുളിച്ചെയ്ത ശ്രേഷ്ഠത്തിലും ശ്രേഷ്ഠതരമായ വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം അമൂതസമം ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു വരുന്നു. അന്ധകാരമായിരുന്ന എന്റെ ചിത്തം അവിടുത്തെ ഹൃദയകമലത്തിലിരുന്നുദിക്കുന്ന ദിവ്യരഹസ്യപ്രഭോഷണങ്ങളാൽ പൂർണ്ണമായി വികസിച്ചു പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ "മനക്കമ്പി" എന്ന ഒരു വിഷയം ഉണ്ടെന്നു ഗുരുനാഥൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിന്റെ ഒരു വിവരവും എനിക്കറിവില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി അല്പമെങ്കിലും അറിയിച്ചുതരണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പറയാം കേട്ടുകൊൾക. നീ ഇതുവരെ അഭ്യസിച്ച വശപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള മനശ്ശക്തിമഹിമയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനിടകൊടുക്കുന്ന ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി അല്പം പറയാം. അതും ആരംഭത്തിൽ നിനക്കു കുറെ ദുർഘടം തോന്നിക്കുന്നതാണു്. നിന്റെ ഏകാന്തമുറിയിൽ നീ ഏകനായി ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഒരു ഇഷ്ടനെ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്വന്ത ആളെ നീ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു, "എന്റെ അനുജനായ.....ൻ ഇപ്പോൾ എന്നെപ്പറ്റി വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ സ്വരൂപത്തെ കാണും. ഞാൻ അയാളുടെ മുൻപിൽ ആഗതനായവൻപോലെ ഭാവനചെയ്യുനടക്കും" എന്നു അല്പസമയം മനനംചെയ്തിട്ടു നിന്റെ ദൃഢചിത്തത്തെ നീവിചാരിച്ച കാര്യത്തിൽ നിലനിത്തി, അതിനെ നിന്റെ ഉൾമനസ്സിനറിവുകൊടുത്തു ശാന്തഭാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നു, യോഗനിദ്രയെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ നിന്റെ അനുജൻ, നിന്റെ രൂപത്തെ ദർശിക്കുന്നതാണു്.

നിന്റെ അനുജൻ ദൃഢചിത്തമുള്ളവനായും നീ മനസ്തത്വശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവനാണെന്നറിവുള്ളവനായും ഇരിക്കയാണെങ്കിൽ അധികം നന്നായി. അയാൾ ഉറങ്ങുന്ന സമയമാണെങ്കിൽ കുറേക്കൂടി നന്നു്. കഴിയുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഈ പരീക്ഷ നടത്തുന്നതിനാലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അയാളെ അറിയിക്കുന്നതു ഉത്തമമാകുന്നു. മേൽവിവരിച്ച അഭ്യാസത്തെ ചെയ്തശേഷം നിന്റെ അനുജൻ എഴുത്തു എഴുതി നിന്റെ പരീക്ഷാസിദ്ധിയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞുകൊള്ളാവുന്നതാണു്.

ഇത്രത്തോളംശക്തി നിനക്കു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഇനി മേൽ നിന്റെ പൂർണ്ണപ്രാണനേയും നിന്റെ അനുജന്റെ വസതിക്കയച്ചു അവിടെ അയാൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയേയും പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളേയും കണ്ടുകൊള്ളാവുന്നതാണു്. നീ ഉണർന്ന ഉടൻ ആ വിഷയങ്ങളെല്ലാം നിന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇനിയും ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും നീ നിന്റെ പ്രാണനെ നിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർവശം അയച്ചു നീ അവരോടു പറയാനുള്ളവയെപ്പറയുന്നതിനും അറിയാനുള്ളവയെ അറിയുന്നതിനും സൌകര്യം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്. മാന്ത്രികനും, ഒരാളെ മാസ്മരനിദ്രയുടെ വശപ്പെടുത്തിയശേഷം അയാളുടെ പ്രാണനെ (സൂക്ഷ്മമനസ്സിനെ) പല സ്ഥലത്തേക്കും അയച്ചു അവിടങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ നടന്നതുപോലെ പറയിക്കുന്നതിനു അഭ്യസിക്കാവുന്നതാണു്.

മനസ്തത്വത്തെപ്പറ്റി ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആൾ അനുഭവത്താൽ അറിയേണ്ടതായ അനേകം ആശ്ചര്യങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇത്യാദികാര്യങ്ങളെല്ലാം സാധാരണക്കാർക്കു സന്ദേഹജനകമായും തോന്നാവുന്നതാണു്.

ആ വിധത്തിലുള്ളവർ ഒരു അരുപതു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു ആലകൃതികശക്തിയാൽ കമ്പിമുഖേന വർത്തമാനങ്ങൾ പല സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിക്കാവുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ ആളേയും ആകാശത്തിൽക്കൂടി മനുഷ്യർക്കു ഗതാഗതം ചെയ്യാമെന്നുള്ളതു അസാധ്യമല്ലെന്നും സാധ്യമാണെന്നും പ്രസംഗിച്ച ആളേയും ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇതിലും മഹാആശ്ചര്യകരമായ കാര്യങ്ങളെ മനസ്തത്വാനേഷണം വെളിപ്പെടുത്തി തുടങ്ങിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചാലുംശരി അവിശ്വസിച്ചാലുംശരി ഒരു കാര്യം മാത്രം മറന്നുപോകരുതു്. ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളെല്ലാം വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചു് അഭ്യസിക്കേണ്ടതായ രീതികളെ മുറപ്രകാരം അഭ്യസിച്ചുവരുന്നതായാൽ വാസ്തവത്തിൽ നിനക്കു വളരെ ഗുണകരമായിത്തീരുന്നതാണു്.

ആലകൃതികശക്തി അയസ്കാന്തശക്തി മുതലായവയെപ്പോലെ മനശ്ശക്തി എന്നും ഒരുവക ഉള്ളതുതന്നെ ആകുന്നു.

സംഭ്രമപ്പെടാതെ, എല്ലാസമയവും ശാന്താവസ്ഥയിലും ധ്യാനാവസ്ഥയിലും ഇരുന്നു ഏകാഗ്രചിത്തനിലയേയും തന്നെതാൻ ആടക്കത്തക്ക ശക്തിയേയും സാധിച്ചുകൊള്ളാമെങ്കിൽ

നിന്നാൽ സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യം ഈ ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമാകുന്നതാണു്.

ഇരുപത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം

ഇരുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം.

സ്വകീയഗുണപരിഷ്കരണം

ശിഷ്യൻ:—മുൻ ഒരധ്യായത്തിൽ മാന്ത്രികൻ തന്നെ താനടക്കി ബ്ഭരിക്കത്തക്ക ശക്തി സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമെന്നു പറയപ്പെട്ടു. അതിനുള്ള ചില വഴികളെ പറഞ്ഞുതരുന്നതിനപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഗുരു:—നമുക്കുണ്ടാകുന്ന രോഗം, ദുഃഖം, മുതലായ വിനകളെല്ലാം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ നേർവഴിക്കയയ്ക്കുന്ന അഭ്യാസത്തിൽ ശീലിക്കാത്തതിൽവച്ചുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു. മനസ്സിനെ പിടിക്കുന്ന സാധനയാൽ നമ്മുടെ ദേഹത്തിനാരോഗ്യവും തേജസ്സും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകും. തന്റെ നടത്തകളേയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളേയും ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചു സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനഭ്യസിക്കണം. സ്വകീയ ചിന്തനയാൽ നിന്റെ മനസ്സു എത്രത്തോളം പാകതയിൽ വരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിനക്കറിയാറാകും. മനസ്സു നിർമ്മലമാക്കി കാമത്തെ ജയിച്ചു നമ്മിലുള്ള ദിവ്യതേജസ്സിനെ ഉൾക്കൊണ്ടാൽ ഒരിക്കലും നാശമില്ലാത്ത സ്വയംപ്രകാശവസ്തുവെ ലഭിക്കാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അമന്നിരിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തി നാം തന്നെയെന്നറിയുന്നതുതന്നെയാണു് തന്നെത്താനറിയുന്നതു്. തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള അപരിമിതമനശ്ശക്തിമഹത്വത്തെ നാം അറിയുന്നതിനാൽ അതിനെ ഇന്ന ഇന്ന രീതിയിൽ വർദ്ധന ചെയ്യാമെന്നും മനസ്സിലാകും. ഇനിമേൽ നിന്റെ മനസ്സിൻസാമർത്ഥ്യത്തെ ഇന്ന ഇന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു ഇന്ന ഇന്ന സമയങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ സ്വകീയ ഗുണപരിഷ്കരണം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നുള്ളതു അറിയേണ്ടതാകുന്നു. അതിനുള്ള ചില മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പറയാവുന്നതാണു്. ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊൾക. ഒരു വിജനമുറി

യിൽ ഇരുന്നശേഷം മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന പലപല വിചാരങ്ങളെ പ്രത്യാഹരിച്ചിട്ട് ഏകമനസ്സായിരുന്നു നിന്നിലുള്ള സകലവിധദുർഗ്ഗുണങ്ങളേയും അന്യായകാമങ്ങളേയുംപററി ഓരോന്നായി ചിന്തിച്ചു അവയാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അവമാനങ്ങളേയും നഷ്ടങ്ങളേയുംപററി അല്പനേരം ആലോചിക്കണം. അതിൽപിന്നീടു ധ്യാനാവസ്ഥയിലിരുന്നുകൊണ്ടു ഇനിമേൽ ഞാൻ എന്നിലുള്ള സകലവിധ ആഭാസനടപടികളേയും ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളേയും ദുരാഗ്രഹങ്ങളേയും നിശ്ശേഷംനീക്കി പരിശുദ്ധജീവിതം സ്വീകരിക്കുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരനന്മകൾക്കും ദൈവാനുകൂല്യത്തിനും അൻസരണമായിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെ മാത്രമേ എന്റെ മനസ്സിൽ ഞാൻ ചിന്തിക്കയുള്ളുവെന്നുള്ള ഒരു ശുഭപ്രതിജ്ഞയെ മനസ്സിൽ തീച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുക. ദുഷ്ടദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ പിടികിട്ടിഎറിഞ്ഞു് ഒരുപ്രാവശ്യം ആത്മാവിനെ നിർമ്മലമാക്കിയാൽ പിന്നീടു അവിടെ പുണ്യസഞ്ചയം കുടിയിരുന്നു വർദ്ധിക്കുന്നതിനു എളുപ്പമാകുന്നു. ഏതു അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ഒന്നാമത്തെ കാരണം മനസ്സിനു ആലോചനയുള്ള മന്ത്രി ആയ ബുദ്ധിക്കുറവും ഓർമ്മകേടും ആകുന്നു. അതിൽ തൊട്ടാകുന്ന നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള ശത്രുക്കൾ നമ്മുടെ ചിത്തത്തെ നശിപ്പിക്കത്തക്കവിധം അതിനു ചുണ്ടുപലകയായ അറിവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായ്പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതു്. ഇതുനിമിത്തം ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾക്കു സൽഗുണങ്ങളുടെ ബാഹ്യരൂപം കൊടുത്തു പാപദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ പുണ്യരൂപമായി ദർശിപ്പിച്ചു തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രമായങ്ങളെ നീതീകരിക്കത്തക്ക സ്വതന്ത്രത്തോന്നലിനാൽ മൂടിമറക്കുന്നതിനു ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. നമ്മെ അഹങ്കാരത്തിലും ധനാശയിലും കോപത്തിലും കുററപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള വിചാരങ്ങളിലും തള്ളിത്താഴ്ത്തുന്ന നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കളോടു നാം യോജിച്ചു പോകുന്നതായാൽ നാം ആഗ്രഹിച്ചതിനേക്കാൾ ന്യായമായുള്ളതു് ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നും വേറെ വിചാരം തോന്നുന്നതെല്ലാം ഭ്രാന്താണെന്നും നമ്മെ അറിയിക്കുന്നതിനു് അതു പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടേ ഇരിക്കും. ബുദ്ധിപൂർവ്വം പറയുന്നതിനെ കേട്ടു അതു ശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചു അതിൻപ്രകാരം നടക്കണമെന്നു ആശിക്കുന്നവനെ ആദ്യമായി മോഹിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ള ആ ശത്രുക്കൾ അവയുടെ

സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു അറിവിന്റെ രൂപത്തിൽ നമ്മെ മൂടി മറച്ചുകളയുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ വൈരാഗ്യത്തോടും എപ്പോഴും ഉറന്ന ദൃഷ്ടിയോടും ജാഗ്രതയായും ഇരുന്ന ചൂണ്ടയിൽ കൊളുത്തി ഇടുന്ന ഇരയെ കാണുമ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ നമ്മെ കൊലപ്പെടുത്തുന്ന ചൂണ്ടമുള്ളാണി ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനേയും ക്രൂടി ഓർത്തു നാശത്തിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തന്ത്രത്താൽ നമ്മെ മയക്കി മോഹിപ്പിച്ചു് ആപത്തുകഠം ക്കിടയാക്കുന്ന ഉന്നടപടികളിലുള്ള ദോഷാംശങ്ങളേയും വൃത്തിഹീനതയേയും ആപത്തുകളെയും അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടാകാവുന്ന നാശങ്ങളെയും വിരോധങ്ങളെയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ഈ ശാന്തമായ ഉണർവു് വിചാരം നമുക്കു വളരെ ഗുണകരമാണു്. നമ്മുടെ ദോഷനടപടികളെ തടുത്തു അടക്കുന്നതും, നാശകോടാലിയെ മറച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് നമുക്കു അറിവുള്ള വിഷംകലന്ന പാനഭാജനത്തിൽ നമ്മുടെ വദനത്തെ യോജിപ്പിക്കാതെ ദൂരെ മാറിപ്പോകുന്നതും ഇതിലും വളരെ ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ജ്ഞാനത്തെയും മോക്ഷത്തെയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സൽകൃത്യങ്ങളാലല്ലാതെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളാൽ ഒട്ടുംതന്നെ ശ്രേയസ്സുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതേതു വിധമെന്നു വെച്ചാൽ ജലസമ്പർക്കത്താലല്ലാതെ അഗ്നിസമ്പർക്കംകൊണ്ടു ഒരുകാലത്തും ഒരു വിത്തിൽനിന്നും പയലുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ആണിയെപ്പററിത്തറയ്ക്കണമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്ന ആശാരി തന്റെ ചുറ്റിയൽകൊണ്ടു ആ ആണിയിൽ ഒരടി, രണ്ടടി, മൂന്നടി അടിച്ചതു മതിയെന്നു വിചാരിക്കാതെ അതിനെ കൈതളരുന്നതുവരെ അടിച്ചു അററം പററിക്കുന്നു. അതുപോലെ നീയും നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശുഭപ്രതിജ്ഞയേ സ്ഥിരമായുറപ്പിക്കുന്നതിനു അപ്പപ്പോൾ നിസ്സാരമായ ഉത്സാഹം മതിയെന്നു വിചാരിക്കാതെ തുടർന്നുള്ള വൈരാഗ്യസമേതം ആ വക വിചാരമുണ്ടാകുമ്പോഴെല്ലാം അമർത്തിക്കൊളേണ്ടതാണു്. വായിച്ചാലും ശരി, ജപിച്ചാലും ശരി, ധ്യാനിച്ചാലും ശരി നീ കാണുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും കേൾക്കുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ഏതിലും എപ്പോഴും ദൈവസ്നേഹത്തിലും പാപവെറുപ്പിലും ജീവിക്കുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവനായിരുന്നുകൊൾക. ആ ഒരു കാരണത്താൽ നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന അഭിവൃദ്ധി മറേറതു കാരണത്താലും ഉണ്ടാകാവുന്ന അഭിവൃദ്ധിയേക്കാൾ തുലോം ഗുണകരമായതായിരിക്കും.

മരത്തിന്റെ വേർ നശിച്ചുപോയാൽ ആ വേരു മാത്രമായി സാരാംശത്തെയും ജീവനേയും ആ മരത്തിന്റെ വളച്ചയും നൽകി കൊഴുത്തുപടർന്ന് കൊമ്പും കവരങ്ങളുമായി വളർന്നവന്ന ആ വൃക്ഷം ഉടൻതന്നെ ഉണങ്ങി കരിഞ്ഞുപോകുന്നു. അതിൻ വണ്ണം നമ്മുടെ ആത്മാവിൽനിന്ന് വിഷംകലർന്ന വേരുപോലുള്ള ഈ ദുർവിചാരങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുകളയാമെങ്കിൽ അവയിൽ നിന്നുണ്ടായി വർദ്ധനയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ദുഷ്കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ആ പ്രവൃത്തി ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. ജ്ഞാനജീവിതബോധകാചാര്യന്മാർ മഹർഷിമാർ എല്ലാവരും നമുക്കു നൽകീട്ടുള്ള സന്മാർഗ്ഗം ഇതാകുന്നു. ആ ശത്രുക്കളെ ഒരു പ്രാവശ്യം ജയിച്ചോടിച്ചാൽ മറേറതു ശത്രുക്കളും തലപൊക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടി എല്ലാവിധ തന്ത്രങ്ങളാലും അവരെല്ലാം ആ വക ദുർഗുണങ്ങളെ പിന്നിട്ടു ജയം പ്രാപിക്കപ്പെട്ടു.

എല്ലാപാപങ്ങളും സ്വകീയവിചാരങ്ങളിൽ ജനിച്ചുണ്ടാകുന്നവയാണ്. ആ വക സ്വകീയവിചാരങ്ങളും ഏതെങ്കിലും സദ്വിചാരങ്ങളെപ്പറ്റിയാകുന്നതായാൽ അതിനും സിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. ജീവനമായ തോന്നുന്നതിനും, ശരീരത്തിൽ ആശ വർദ്ധിക്കുന്നതിനും കാണുന്ന വസ്തുക്കൾ വേണമെന്നു തോന്നുന്നതിനും, ഇതുതന്നെ ഹേതുവാകുന്നു. അവയെ വിവരിച്ചു പറയുമ്പോൾ ഭോഗവാഞ്ഛ, ധനാശ, ശ്രേയോവാഞ്ഛ എന്നു തുടങ്ങിയ ലൌകിക സുഖാശകളാൽ കാമവും, അശനപാനപ്രിയവും മടിയും ജാതമാകുന്നു. കീർത്തിക്കുള്ള ആശയാൽ മായയെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന അഹങ്കാരം ഉദിക്കുന്നു. ധനാശയാൽ ലോഭത്തനം വർദ്ധിക്കുന്നു. കോപം അസൂയ മുതലായ മറവുള്ളവകളും മുൻ വിവരിച്ചവയ്ക്കു തുണയായ ദുഷ്കൃതങ്ങളായി കാത്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആശാപൂരണത്തിനു എതിരായി നില്ക്കുന്നവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു കോപമാകുന്നു. നമ്മുടെ സ്വയംവിശ്വാസം തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന സമ്പാദ്യത്തിൽ, നമ്മെ വഞ്ചിച്ചു മറിച്ചു ആ വസ്തുവെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തുനിയുന്നവരിലൊന്നാമൻ അവിശ്വാസം ആകുന്നു. അതിനാൽ ക്രമക്കേടുകളും തള്ളിത്തു കൊഴുത്തുവരുന്ന ശിഖരമായതും ദുർഗുണങ്ങളുടെ നാരായവേരായതുമായ ഈ ഏഷണത്രയങ്ങളാണ് പാപങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം. അതിനാൽ നമ്മുടെ എല്ലാ ഉണർവിനേയും എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും ആ കറുകുകൾക്കു മേലാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു വിശദമായി വെളിവാകുന്നു. നമ്മെ നശിപ്പിച്ചു നാം ഇരിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തെ

അപഹരിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ശത്രുക്കളെ കീഴടക്കുന്നതിനു നമുക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ആദ്യമായി നാം ജയിക്കുന്നതിനു മുതിരേണ്ടതായ രാക്ഷസപ്പട ഇതാകുന്നു. അവയെ ജയിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യം നിനക്കില്ലെങ്കിൽ മഹാന്മാരുടെ സ്തുതികൾക്കും ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ ബഹുമാനങ്ങൾക്കും പാത്രമാകുന്ന ശ്രേഷ്ഠസാധനകളെ കൈവിട്ടു കളയുന്നതിനു കാരണമാകും.

ഇതുയുംകാലംവരെ നീ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ സുഖങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ നിനക്കു എന്തുമിച്ചം ഉണ്ടു്? നിന്നോടു ചോദിക്കാതെ ചില അവസരങ്ങളിൽ നിനക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള മനോവേദനയെ വിട്ടു വേറെന്തോന്നാണു് നിനക്കു മിച്ചം വന്നിട്ടുള്ളതു്? ശരീരസുഖാശ, നിന്നെ ഏതെങ്കിലും ആഗ്രഹങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ ആ ആശയെ നിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൻഭാവനയാൽ രൂപീകരിച്ചു അനുഭവിച്ചുനോക്കുക. അനുഭവിക്കേണമെന്നുള്ള ആശയും, മറന്നുകഴിഞ്ഞ നിശ്വാസസ്പർശങ്ങൾക്കും, വളരെ വ്യത്യാസമില്ല. അല്പസമയംമാത്രംനിന്നു മനസ്സിനു വ്യസനകരമായ വിചാരംമാത്രം തന്റെ അടയാളമായി വിട്ടതന്നശേഷം അതു വിട്ടകലുന്നു. പൂർവ്വീകജ്ഞാനിയൊരാൾ പ്രബലമായനുസരിച്ചുവന്ന ഒരു വാക്യത്തെപ്പറയാം. കേട്ടുകൊൾക:— "ദുർഘടങ്ങളായ പുണ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ദുർഘടം നീങ്ങിപ്പോകും, പുണ്യം ശേഷിക്കും; കഷ്ടതയുടെ ഹേതുവാകുന്ന സുഖഭോഗങ്ങളിൽ സുഖം നീങ്ങിപ്പോകും. കഷ്ടം മാത്രം നിങ്ങുനില്ലും." അതിനാൽ നിന്റെ ശരീരമനസ്ഥിതികൾ എപ്പോഴെയും നിന്റെ ചിത്തത്തിനനുസരിക്കുന്ന ബലത്തെയും മനോത്സാഹത്തെയും ആയുധമായി ധരിച്ചുകൊൾക. അപ്പോൾ ഭയംകൂടാതെ നിന്റെ ശത്രുക്കളെ എതുത്തു ജയിക്കാം. അത്തൽതങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ദണ്ഡം നിന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിനക്കു തെറ്റാതെ ജയംതന്നെ ലഭിക്കും. ഇപ്പോൾ നീ സാധാരണ മനുഷ്യനല്ല. അതിനാൽ നിന്റെ ആത്മാവിൽ ദൈവികഭക്തിജ്വാല മൂട്ടുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനും നിനക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ നിന്റെ മേലും നിന്റെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരകരണങ്ങളിൻമേലും ഇടവിടാതെ സൂക്ഷ്മം നിറ്റി ജാഗ്രതയായിരുന്നുകൊൾക. നിന്റെ ആഹാരാദികൾ ക്രമപ്പെടുത്തി മിതസംഭാഷണനായി നിന്റെ ആശകളിൽ അമർച്ചയുള്ളവനായിരുന്നുകൊൾക. മൌനത്തെയും ഏകാന്തതെയും ഇച്ഛിക്കുക. ദേവാരാധന സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിനു വഴികാട്ടി ഉത്സാഹിക്കുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും തെറ്റാ

തിരുന്നുകൊള്ളുക. ഈ എല്ലാ ഉപായങ്ങളും നീ സ്വീകരിച്ചനുഷ്ഠിച്ചാൽ തടവില്ലാതെ നിനക്കു മേൽക്കുമേൽ വിജയാനുകൂലങ്ങളും ഉണ്ടായിവരുന്നതാണു്.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഇരുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

സ്വകീയഗുണപരിഷ്കരണം തുടച്ച്

ശിഷ്യൻ: — സദ്ഗുരോ! വന്ദനം. ഞാൻ അറിയിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തെക്കൂടി കേട്ടുകൊള്ളുക. ഞാൻ ഇതിനിടയിൽ എത്രയോ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോകയും തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനം ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എത്രയോ ഉപദേശങ്ങളെയും കേട്ടിരിക്കുന്നു. വേദപുരാണങ്ങളെയും വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സന്മാർഗ്ഗവും ഭക്തിവൈരാഗ്യപ്രതിപാദകങ്ങളുമായ വിലയേറിയ എത്രയോ പുസ്തകങ്ങളെ നോക്കീട്ടുമുണ്ടു്. അതുനിമിത്തം എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഫലമെല്ലാംകൂടി-എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ വാക്സാമർത്ഥ്യമായി ഉപദേശം പറയാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ എന്റെ നടത്തയെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഇതുവരെ അറിയുന്നതിനു ഇടയായിട്ടില്ല.

ഇപ്പോൾ അവിടുന്നു ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള സാരവാക്കുകൾ എന്റെ ആത്മാവിനു ആനന്ദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ വിചാരിച്ച നിമിഷത്തിൽ-എന്റെ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ ഉപയോഗിച്ചു് ഏതുവിധ ദുർഗുണങ്ങളെയും എന്നെവിട്ടകറ്റി എന്നെ പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതു വളരെ എളുപ്പവിഷയമാണെന്നു എനിക്കു കാണിച്ചുതന്ന സദ്ഗുരു അവിടുന്നല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. ഇതിനു പ്രത്യുപകാരമായി സർവ്വശക്തനായ ദൈവം അവിടത്തേയ്ക്കു വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകുവാനാകണേ എന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കയല്ലാതെ വേറൊന്നിനുംതന്നെ എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. ഇനിയും സ്വഭാവപരിഷ്കരണത്തിനു അവിടുന്നരുളിച്ചെയ്യുന്ന ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളെ കേൾപ്പാൻ ഞാൻ താല്പര്യപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു: — പ്രിയശിഷ്യ! ഇനിയും കേൾക്കുക പറയാം. മനസ്ഥിതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായുള്ള ആരാഞ്ഞു പഠിക്കുന്നതിനും ശരീരത്തിനും മനസ്സിനുമുള്ള യോജ്യതാഗുണങ്ങളും നിനക്കു തെളി

വായി മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. ആത്മദമനവും തന്നെമറന്നു പരന്മാക്കുപകാരം ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയും ജീവിതത്തിനെ ശ്രേഷ്ഠതരമാക്കുന്ന രണ്ടു ഉൽകൃഷ്ടതപങ്ങളാകുന്നു. മദ്യപാനം, കോപം, കാമം ഇവയെക്കാൾ കടുത്ത ദുഷ്ട ആലോചനകളെ നൽകുന്ന ദുർമന്ത്രികൾ വേറെ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കോപം മുതലായ ദുർഗുണങ്ങൾ മടിച്ചു യന്ത്രവുരുന്നതു കാണുന്നമാത്രയിൽ അവയ്ക്കു ഹേതുവായിരുന്ന വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തെ ഉടനെ നിന്റെ ബുദ്ധിയിൽ നിന്നും മറന്നുകളയുക. ഭോജ്യസാധമില്ലാത്ത അഗ്നി തന്നത്താനെ അണഞ്ഞുകൊള്ളും. നിന്റെ ചിത്തം ദൃഢതരമായുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സത്യം, ധൈര്യം, വിശ്വസ്തത, മുതലായ സൽഗുണങ്ങളിൽ ആ ചിത്തത്തെ നിത്തി ധ്യാനം ചെയ്താൽ നീ മഹാശ്രേഷ്ഠപുരുഷനായി ഭവിക്കും. നീ സാധാരണ മനുഷ്യനല്ലെന്നും എത്രയോപേക്ഷ മാന്യദശിയായിരിക്കേണ്ടവനാണെന്നും സദാ ഓർത്തുകൊള്ളണം. അതിനാൽ ദുസ്വഭാവഗുണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന നാശങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പസമയം ധ്യാനാവസ്ഥയിലിരുന്നു ചിന്തിച്ചശേഷം ഉറപ്പുവന്നിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രമനസ്സിൻസാമർത്ഥ്യവിശേഷത്താൽ അവയെ നിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നകറ്റുക. എപ്പോഴും നിന്റെ മനസ്സിൽ സന്തോഷകരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളേ പതിഞ്ഞിരിക്കുവൂ എന്നും അശുദ്ധവിചാരങ്ങൾ അകന്നിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊൾക.

നീ വിചാരിക്കാത്ത സമയങ്ങളിൽ അശുദ്ധവിചാരങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ദുഃഖാസ്പദങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ അകസ്മാൽ തോന്നുകയാണെങ്കിൽ ഉടനേതന്നെ അവയെ അകറ്റി ദൂരത്താക്കി നിന്റെ മനസ്സിനെ വേറെ വിഷയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുക. ഇതു ചെയ്യുന്നതിനു നിനക്കു പ്രയാസം തോന്നുകയില്ല. ഇതേവിധത്തിൽ നിനക്കു വ്യസനമൊ കഷ്ടതയോ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഏതുവിഷയങ്ങളേയും ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു നിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും വിട്ടകറേറണ്ട സാമർത്ഥ്യം നിനക്കു ലഭിക്കുന്നതാണു്.

തങ്ങളുടെ മാനസങ്ങളിൽ തോന്നീട്ടുള്ള ദുർവിചാരങ്ങളെ തുരത്തി പരിശുദ്ധനിലയെ അടഞ്ഞിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കൾ ഗാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏതാനും പാട്ടുകളെ അഭ്യസിച്ചു ഗാനംചെയ്തുകൊൾക. ഭക്തിരസപ്രദങ്ങളായ ഈശ്വരസ്തോത്രങ്ങൾചൊല്ലി മനസ്സിനെ പരിശുദ്ധ നിലയിലുറപ്പുവരുത്തുക.

നിന്റെ മനസ്സിൽ ചീത്ത വിചാരങ്ങൾക്കുമാത്രം ഇടകൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അവകൾ നമ്മുടെ ആകർഷണശക്തിയാൽ നമ്മുടെ ചുറ്റിലുമുള്ള ദുർവിചാരങ്ങളെയും, നിന്റെ മനസ്സിൽ സദ്വിചാരങ്ങൾക്കു മാത്രം ഇടകൊടുക്കയാണെങ്കിൽ അവകൾ നമ്മുടെ ആകർഷണശക്തിയാൽ നമ്മുടെ ചുറ്റിലുമുള്ള മനോഹരസുകൃതങ്ങളേയും നിന്നിൽ ആകർഷിച്ചു വരുത്തുന്നതാണു്. ഒരു വീട്ടിൽ പഴകീട്ടുള്ള പ്രാക്കൾ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽചെന്ന മറ്റുള്ള പ്രാവുകളെ ആകൃഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെ പുണ്യചിത്തമുള്ള ഒരാൾക്കു മറ്റുള്ളവരുടെ പുണ്യങ്ങളും സദ്വിചാരങ്ങളും വന്നുചേരുന്നതാകുന്നു.

"ഇനം ഇനത്തെ ആകൃഷിക്കും" എന്നുള്ള ശ്രേഷ്ഠതത്വം നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇതേമാതിരിയിൽ ദുർമ്മാർഗ്ഗി തന്റെ ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വളർന്നുവരുന്നു. ആരംഭത്തിൽ കുറെ പ്രയാസമാണെന്നതോന്നുന്നതായാലും നിന്റെ ശരീരപ്രവൃത്തികളിലുൾപ്പെട്ട-ചീത്ത ആഗ്രഹം, അല്ലെങ്കിൽ ശീലിച്ചുവന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു നടപടിയെ, നിർത്തലാക്കുന്നതിനു യത്നിക്കുക. നിനക്കു ഇഷ്ടമായിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ-അല്ലെങ്കിൽ-പാനത്തെ ആദ്യമായി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു താഴെ വരുന്ന മന്ത്രത്തെ ഉച്ചരിച്ചുകൊൾക.

ഹേ! എനിക്കു അധികസന്തോഷം തന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അശനമേ! പാനമേ! ശീലമേ! ഇന്നുമുതൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വെറുത്തിരിക്കുന്നു. ഇനി ഞാൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിക്കയില്ല. നിങ്ങൾനിമിത്തമുള്ള സുഖം എനിക്കു വേണ്ടാം" എന്നു അടിക്കടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ആ വിചാരമേ നിന്റെ മനസ്സുവിട്ടുമാറിപ്പോകുന്നതാണു്. ഒരു ദിവസത്തിൽ ഉണർവ്വു തുറന്നു നിന്റെ ശരീരമനശ്ശകുതികൾക്കു നന്മയുണ്ടാക്കും. തന്നടക്കമുള്ള മനുഷ്യരുടെ സമീപം ലോകം ഓടിവരും. ഈ ലോകത്തുള്ള സകലവിധ നന്മകളും അനുഗ്രഹങ്ങളും സുകൃതങ്ങളും തന്നടക്കം ഉള്ളവനെ ചുറ്റിനില്ക്കുന്നതാണു്. എല്ലാജനങ്ങളും ആ ആളെ ശ്രേഷ്ഠബഹുമാനാദരങ്ങളോടുകൂടി സ്തുതിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇതു ഉപയോഗകരവും ആശിക്കാത്തതുമായ ആത്മസംയമനത്തെ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള വഴി മനോബലവും ദൃഢചിത്തവും മനോത്സാഹവും ആകുന്നു.

ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ സാരം ഇന്നതാണെന്നു നിനക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, നീ ധ്യാനിക്കുന്നതും വിചാരിക്കുന്നതും

ചെയ്യുന്നതുമായ ഏതു വിഷയത്തിലും നിന്റെ ചിത്തത്തെ ഏകാഗ്രനിലയിൽ നിത്തി-അതിന്റെ അധികാരത്തിനുള്ളിലമ്പ-നിനക്കു യോജിക്കാത്തവയെ നിക്കി-യോജ്യമായവയെ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ശക്തിയെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതിനു ശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു. -

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഇരുപത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—*—

ഇരുപത്താറാം അദ്ധ്യായം.

രോഗനശീകരണസൂത്രം.

ഈ വിധ അഭ്യാസത്താൽ ശരീരത്തിലുണ്ടാകാവുന്ന വേദന, സുഖക്കേട്ടു ഇവയിൽ നിന്റെ ചിത്തം നിത്തി അവയെ ഉടൻ ഭേദപ്പെട്ടുത്തത്തക്ക ശക്തിയും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്. ചില സമയം നിന്റെ ചിത്തത്തെ വേദനയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നിത്തിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ഉറങ്ങി എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോൾ യാതൊരു വേദനയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. സുഖമായി ഉണരും എന്നു് ദൃഢസങ്കല്പം ചെയ്തുകൊണ്ടു യോഗനിദ്രയിലുംപ്പുക്കെഴുന്നേറ്റ ഉടൻ വേദന മാറിപ്പോകുന്നതു കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഏതുവിധ വേദന തോന്നിയാലും അതു ഉടനെ നീങ്ങിപ്പോകും; ആ വേദനയുടെ ഓമ്മ നിനക്കു തോന്നുകയേ ചെയ്യരുതു് എന്നു കല്പിക്കണം. അതേ വിധമായി ആ ആജ്ഞയ്ക്കു ചിത്തം കീഴ്വണങ്ങി വേദന തീർന്നതുവരെ ചിത്തത്തെ മറ്റു വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകരുതു്. അനേകവിധത്തിലുള്ള വേദനകളും ഈ വിധത്തിൽ നീക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ നീ അതിനോടു ചേർച്ചയായിരിക്കരുതു്. ആ വേദനയ്ക്കു കാരണം ഇന്നതാണെന്നു ആരാഞ്ഞു കണ്ടു പിടിക്കണം. അതിൽ പിന്നീടു ആ കാരണത്തെ നീക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഹേതുക്കളേയും അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞശേഷം "നാഡികളും ആരോഗ്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു ശാന്തമായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ ഇനി വേദനയേ ഉണ്ടാകയില്ല" എന്ന സങ്കല്പത്തെ പല പ്രാവശ്യം മനനം ചെയ്താൽ ആ വേദന നിന്നെവിട്ടു നീങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു്. ശരീരം നിന്റേതാകുന്നു. അതിന്റെ യജമാനൻ നീ തന്നെയാണു്. അതിനുണ്ടാകുന്ന കേടുകളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്ന സാമർത്ഥ്യം

നിന്റെ ഉള്ളിൽതന്നെയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി-നിന്റെ പല്ലിൽ സുഷിരം വീഴുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെ ഏകാഗ്രചിത്തത്തെ വേദനയുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നു തിരിച്ചു ആ വേദനയെ ഉടനെ മാറ്റാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ അതോടുകൂടി ആ പല്ലിനെ പിഴുതുകളയേണ്ടതാവശ്യം. നമ്മിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന രോഗങ്ങളും നീക്കി ശരീരത്തിനു സുഖമുണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള പ്രകൃതിനിയമത്തെ അനുസരിച്ചു ആനന്ദമൂർത്തി മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രകൃതി ശരീരത്തെ സൌഖ്യമാക്കി വച്ചുകൊള്ളുന്ന വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ, കേട്ട സംഭവിച്ച ദന്തത്തെ ആയുധപ്രയോഗത്താൽ എടുത്തുകളഞ്ഞു സുഖപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രകൃതിക്കു തന്റെ തൊഴിൽ പൂർണ്ണമായി നടത്തുന്നതിനു സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഈവിധ സഹായം ചെയ്യാതിരിക്കയാണെങ്കിൽ പ്രകൃതിക്കു ഉടനടി സുഖപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുന്നതിനു കഴിയാതിരിക്കും.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം.

ഇരുപത്താറാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപത്തേഴാം അദ്ധ്യായം.

ചില കുറിപ്പുകൾ.

ഈ ലോകത്തു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യാദികളെ നീ നോട്ടംചെയ്തു ഗ്രഹിക്കണമെന്നു എനിക്കാശയുണ്ടു്, ആ വിധത്തിൽ ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്പറയാം കേട്ടുകൊൾക.

(ക്ര) യാതൊരുത്തൻ ശാന്തനായും ദൃഢചിത്തനായും തന്റെ ജോലിയിൽതന്നെ നോട്ടമായിരിക്കുന്നുവോ-അയാൾക്കു തന്റെ ജോലിയിൽ സന്തോഷവും, സ്വതന്ത്രഭാവവും ആഹാരവസ്ത്രാദികൾക്കു മതിയായ സമ്പത്തും കുടുംബത്തിൽ സമാധാനവും ഉണ്ടാകുന്നതുകൂടാതെ, അയാളുടെ മേലധികാരികൾക്കു നല്ല മതിപ്പും ഉണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവൻ തന്റെ അയൽക്കാരെപ്പറ്റി അസൂയയാതൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. ഈ ലോകത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു അസാധ്യകാര്യത്തെ ചെയ്തു തീർക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. താനും തന്റെ കാര്യവും മാത്രം വിചാരമായിരുന്നു സുഖജീവിതം നയിക്കുന്നു. ആ വിധമുള്ള

ആരും ജോലിനോക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഒഴിവു വരുമ്പോൾ ആ യോഗ്യപുരുഷനതന്നെ ലഭിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടി അലഞ്ഞു സങ്കടപ്പെട്ട പരാതി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരിയുന്നവർക്കു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ കിട്ടുന്നതു പ്രയാസം. എപ്പോഴും ദാരിദ്ര്യവും ഉപദ്രവങ്ങളും മാത്രമേ അവർക്കു കൂട്ടായിരിക്കുന്നുള്ളു.

(൨) വലിയ പദവിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി ഗൌനിച്ചു നോക്കിയതിൽ കീഴ്സിൽബന്ധികളിലില്ലാത്ത ചില സൽഗുണങ്ങൾ അവരിൽ ഉണ്ടെന്നു കാണപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതു എന്തെന്നാൽ തൻെറ ജോലിയെ തന്നാൽ വഹിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയവും ഒരുവകയായ സ്വാധീനവിചാരവും താൻ നടത്തുന്നതൊഴിലിൽ സിദ്ധി അടയാമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസവും ആകുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയിൽക്കൂടി തോന്നാത്ത ബ്രഹ്മാണ്ഡകായ്യങ്ങളെ ചെയ്തു ശരിപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനു തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടു അതിൽ തൻെറ പൂർണ്ണശക്തിയും നയിക്കപ്പെടുന്നു.

(൩) തൻെറ ക്രിയകളുടെ ഫലത്തെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ജ്ഞാനികളെപ്പറ്റിയും ഗൌനിച്ചു നോക്കിയതിൽ അവരും ശാന്തമായ സാത്വികനിലയെ കൈവശപ്പെടുത്തിയവരായി എതുവിധ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളാലും മനസ്സിനെ ചലിപ്പിക്കാത്തവരായി വിശേഷവിധിയായി സമാപ്തിയാക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരായിരിക്കുന്നതിനെ കാണപ്പെട്ടു.

ശിഷ്യൻ:—ബുദ്ധിശാലികളായ എത്രയോ പേർ ധനസമ്പാദ്യം ചെയ്യുണ്ട സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവരായി കാണുന്നതിൻെറ കാരണമെന്തു?

ഗുരു:—സാത്വികനിലയാണു് ജ്ഞാനോല്പത്തിക്കുള്ള സ്ഥലം. എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിൽ ജയം നേടുന്നതിനു ജ്ഞാനത്തോടുകൂടി സാമർത്ഥ്യം (ഫോഴ്സു) അവശ്യം. ജ്ഞാനംകൊണ്ടു കൃത്യം ഇന്നതാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയശേഷം അതിനെ നിറവേറുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യം കൂടിയേ തീരു. ജ്ഞാനം ഇല്ലാതെ വെറും സാമർത്ഥ്യംമാത്രമുള്ളവർ കണ്ണിൽ കണ്ട കായ്യാദികളെല്ലാം തൻെറ മനസ്സിനെ ഉൾപ്പെടുത്തി അവസാനത്തിൽ ഒരു ഫലവും ലഭിക്കാതെ പിൻമാറുന്നു. അതേമാതിരിയിൽ സാമർത്ഥ്യം കുറഞ്ഞ വിദ്വാനും താനുദ്ദേശിച്ച കായ്യത്തെ സാധിപ്പിക്കത്തക്ക സാമർത്ഥ്യക്കുറവി

നാൽ ദാരിദ്ര്യം സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണ്. സാതപികവാൻ എളുപ്പത്തിൽ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ സാമർത്ഥ്യയോഗ്യമുള്ളവൻ മാത്രമേ അനേകകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കയുള്ളൂ. ഇനിയും ഞാൻ ഗൌനിച്ചിട്ടുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെ കേട്ടുകൊൾക.

(൪) വിദ്യാശാലകളിൽ നിന്നും സാതപികനിലയിൽ പഠിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള നല്ല റൈട്ടന്മാർ ദുഷ്ടരുടെ എഴുത്തുകാരായിരുന്നു വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്.

(൫) മറ്റാരുടെ അഭിലോചനകൾക്കും ഇടകൊടുക്കാതെ തന്റെ സ്വാധീനചിത്തത്തെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ബുദ്ധിമാൻ ശ്രേഷ്ഠനായി തീരുന്നു.

(൬) ധനസമ്പാദ്യത്തിനും വസ്തുസമ്പാദ്യത്തിനും ധൃതിപ്പെടുന്നവൻ അതിനെ മുഴുവൻ കൈവിട്ടുന്നതിനിടയാകുന്നു.

(൭) തനിക്കൊരു കുടിലമാത്രം ഉണ്ടായാൽ മതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നയാൾക്കു കുടിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ലഭിക്കുന്നില്ല.

(൮) മറ്റുള്ളവരെ ദ്വേഷിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനൊരുത്തരുമില്ല.

(൯) മറ്റുള്ളവരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഓരോരുത്തരും ഭയത്തോടും നടുക്കത്തോടും ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നു.

(൧൦) കോപം വിരോധം അസൂയ മുതലായ ദുർഗുണങ്ങളുള്ളവരുടെ ശരീരം എപ്പോഴും കമ്പിതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ശരീരമനശ്ശക്തികളെ ശാന്താവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു അശക്തരായി വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. അവരുടെ ശരീരശക്തികളും മനശ്ശക്തികളും അതിന്റെ തൊഴിലിനെ നിറവേറുന്നതിനു സാധിക്കാതെ ക്ഷീണം നശിക്കപ്പെടുന്നു.

(൧൧) "ഇനം ഇനത്തോടു" എന്നപോലെ സൌഭാഗ്യമുള്ളവരോടു സുഭഗന്മാരും ദാരിദ്ര്യമുള്ളവരോടു ദരിദ്രരും വിദ്വാന്മാരോടു വിദ്വാന്മാരും മഠയരോടു മണ്ടന്മാരും ദുഷ്ടന്മാരോടു ദുഷ്ടന്മാരും മദ്യപാനികളോടു ലഹരിസേവക്കാരും കൂട്ടുകൂടം ചേരുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

(൧൨) ഒരാൾക്കു ക്ഷുദ്വൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതു മറ്റൊരാൾക്കു ക്ഷയമായി വരാം.

(൧൩) മുയലും ആമയും പന്തയംവെച്ചു ഓടി ആമ ജയം പ്രാപിച്ച കഥ അറിയാമല്ലൊ. അതേമാതിരി ചിലർ തങ്ങൾ വലിയ അസാധ്യകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യാൻപോകുന്നതായി പറഞ്ഞു

കൊണ്ടേ ഇരിക്കും. മറ്റു ചിലർ തങ്ങളുടെ നാവിനെ അനക്കാതിരുന്നു അല്പാല്പമായി മഹാ വലിയ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്തീർക്കുന്നു.

(ഛ൪) വായിട്ടടിക്കുന്ന ശീലമുള്ളവൻ തന്റെ നാവടക്കുന്നതിനു എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കാതിരിക്കുന്നു.

(ഛ൫) പൂർണ്ണകുംഭംപോലുള്ള, സാത്വികാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചമഹാത്മാക്കൾ തങ്ങളുടെ വാ തുറക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ രത്നം പോലുള്ള വാക്കുകൾ അവരുടെ വായിൽനിന്നു വീഴുന്നതു കേൾക്കുന്നതിനിമ്പമായും ജ്ഞാനവർദ്ധനമായും ഇരിക്കും.

ഛ൬. സ്വഭാവഗുണമുള്ളവൻ ഏതുതരം തൊഴിലിലും പ്രവീണം സമ്പാദിക്കുന്നു. സ്വഭാവഗുണഹീനൻ ഏതു തൊഴിൽ ചെയ്താലും വർദ്ധനയെ പ്രാപിക്കയില്ല.

ഈ വക കാര്യാദികളെയെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ധൃഷ്ടതയുള്ള പുരുഷന്മാർക്കു അല്ലെങ്കിൽ പഠിപ്പുള്ള മേധാവികൾക്കു മാത്രമെ വലിയവലിയ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്തീർക്കുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമുള്ളൂ എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യത്തെ ചെയ്തു പൂർത്തിയാക്കണമെന്നുള്ള ദൃഢമായ നിശ്ചയവും സാധിച്ചുതീർക്കണമെന്നുള്ള ആശയും താൻ തുടങ്ങിയ കാര്യത്തിൽ ജയം നേടുമെന്നുള്ള വിശ്വാസവും ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും മാത്രമാകുന്നു ഒരാൾ തുടങ്ങിയ കാര്യത്തിൽ ജയം കിട്ടുന്നതിനനുകൂലമായ സകല കാര്യങ്ങളെയും ആവാഹിച്ചുവരുത്തി അവന്റെ നിശ്ചയത്തെ നിറവേറുന്നതു്.

മനസ്തത്വശാസ്ത്രത്തെ ഉറ്റു പഠിക്കുമ്പോൾ പ്രബോധനങ്ങൾ മുതലായ ഹേതുക്കളാൽ ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലുമൊരു കാര്യത്തെ ചെയ്തീർക്കാമെന്നുള്ള ധൈര്യത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തിവിട്ടാൽ അയാൾ താൻ നിശ്ചയിച്ച കാര്യത്തെ ചെയ്തീർക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളവനാണെന്നു അറിയും.

തന്നെ അറിയുന്ന അറിവാണു എല്ലാറ്റിലും മേലായതെന്നുള്ള ബുദ്ധിനിശ്ചയമാകുന്നു വളരെ വിശേഷമായുള്ളതു്. തന്നെ അറിയുന്നതിനു പ്രയത്നിക്കുന്നവൻ തന്റെ ശക്തികളെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും ആഗ്രഹമുള്ളവനായിത്തീരും. മനസ്സിനുള്ളിൽ താങ്ങിയിരിക്കുന്ന കോപം, അസൂയ, ലോഭത്വം, സംഭ്രമം, ഭയം, അവിശ്വാസം മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ നീക്കിവിട്ടാൽ മാത്രയിൽ കാര്യസിദ്ധികൾക്കുള്ള മാർഗ്ഗം തനിയെ തുറക്കപ്പെടും. തന്നെ അറിഞ്ഞവൻ തന്നെ അടക്കുന്നതിനും തന്നിലുള്ള ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ നീക്കുന്നതിനും സൽഗുണ

ങ്ങൾ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി വളർത്തുന്നതിനും അറിഞ്ഞുകൊള്ളും. ഒരാൾ, താൻ ഏതുവിധമനുഷ്യനായി തീരണമെന്നു മനസ്സിൽ നിശ്ചയം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നുവോ ആ വിധത്തിൽ ഏതുപ്രകാരവും ആകുന്നതാണു്. തന്നെ ഐശ്വര്യവാനായും, തനിക്കു ധാരാളം പണവും ബന്ധുക്കളും വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നതായും, മനോഭാവന ചെയ്തുകൊണ്ടു ദിവസംതോറും ശാന്താവസ്ഥയിലിരുന്നു, ധ്യാനിച്ചുവരുന്ന ആളുംതന്നെ ക്ഷണത്തിൽ ഐശ്വര്യവാനായിത്തീരുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം.

നമ്മുടെ മനം ഏതു വിധത്തിൽ മാറുന്നുവോ അതേവിധത്തിൽ നമ്മുടെ കായ്യാദികളും മാറും. നമുക്കാവശ്യമുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകണമെന്നിച്ഛിച്ചു ധ്യാനിച്ചാൽ അവകൾ നിശ്ചയമായും വന്നുചേരും. എന്നാൽ ശുദ്ധഹൃദയവും ഉറപ്പായ സന്മാർഗ്ഗവും ഉള്ളവക്കുമാത്രമേ തങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്ന കായ്യം ഉടനടി സാധ്യമാകയുള്ളൂ. മഹാനായ യേശുക്രിസ്തു "ആദ്യമായി നിങ്ങൾ ദൈവരാജ്യത്തെയും നീതിയേയും സമ്പാദിക്കുക. അപ്പോൾ ഇവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കുംകൂടി തരപ്പെട്ടും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം ഇതാകുന്നു. "ദൈവരാജ്യം" എന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണു്? ശാന്താവസ്ഥയിലിരുന്നു ധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചു ജ്ഞാനപ്രകാശകിരണങ്ങൾ തന്നിൽ വിലസി ദൈവത്തോടു ഐക്യപ്പെട്ടുനിന്നുതന്നെയാണു പരലോകത്തിൽ നിവസിക്കുന്നതു്. മോക്ഷം എന്നു പറയുന്നതു ഒരു സ്ഥലമല്ല. അതു മനസ്സിന്റെ ഒരു അവസ്ഥാഭേദമാകുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിക്കു തക്കവണ്ണം മോക്ഷവും നരകവും നമ്മിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. സ്വന്തഗുണപരിശുദ്ധിയിലും ആത്മോന്നതിയിലുമാണു ഈ ജീവിതത്തിന്റെ അനുകൂലമർമ്മം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. സ്വയാഭിവൃദ്ധിക്കു മുഖ്യഹേതുക്കൾ എന്തൊക്കെയെന്നുവെച്ചാൽ—ആഭ്യന്തരാന്വേഷണം, മനസ്സിന്റെ ഭാവനാസങ്കല്പങ്ങൾ, സകല ചരാചരങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആലകൃതികശക്തി മനശ്ശക്തി മുതലായവയുടെ ചലനഗ്രഹണം, മനോരൂപനിർമ്മാണം മുതലായവയാകുന്നു. ഉത്തമപുരുഷന്മാരിൽ, ധൈര്യം, ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മത, വൈരാഗ്യം, ഉന്നതിക്കുള്ള ആശ, സത്യം, വിശ്വാസം, ദൃഢനിശ്ചയം മുതലായ സൽഗുണങ്ങൾ പ്രജ്വലിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്നതാകുന്നു.

എത്ര അധികമായി ഈ ഗുണങ്ങൾ ഒരാളിൽ കാണപ്പെടുന്നുവോ അതിനു തക്കവണ്ണമുള്ള ഉയർന്ന പദവി അയാൾക്കു ലഭ്യമാകുന്നതാണു്.

ശാന്തഭാവസ്ഥയും ഏകാഗ്രചിത്തവും ആകുന്ന ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും എല്ലാവരിനും വേണ്ടതായ മുഖ്യ സാധനങ്ങൾ. ശുദ്ധവായു നീരാവി മുതലായ വായുക്കൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു എത്രമാത്രം പരമാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണോ അതേമാതിരി നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും ജീവനുള്ള പരമാർത്ഥമായ വസ്തുക്കളെന്നതന്നെ പറയാവുന്നതാണു്. അവകൾ ബാഹ്യത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ മനസ്സിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവ നമ്മുടെ മനസ്സു് ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കുതക്കവണ്ണം അതിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളും ഇരിക്കുന്നതാണു്. ബലവും ദൃഢവും ആയമനസ്സിൽ അവകൾ ദൃഢമായസന്മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കും. ഭയവും ലജ്ജയും ചോമ്പത്തരവുംനിരാശയും ഉള്ളതായമനസ്സിൽ ദാരിദ്ര്യവും ദുഃഖവും സങ്കടവും നേരിട്ടുവിക്കുന്നവിചാരങ്ങൾ വന്നുചേർന്നുകിഴിഞ്ഞ അവസ്ഥയുള്ള ആളാക്കുന്നു.

ഈ പരമാർത്ഥങ്ങളെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ആരുംതന്നെ ശ്രേഷ്ഠപദവി അടയുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഈ പരമാർത്ഥങ്ങളെ അറിഞ്ഞശേഷമെങ്കിലും വളരെ ജാഗ്രതയായിരുന്നു നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളെ അടക്കിഭരിച്ചു, അതേ വിഷയങ്ങളെതന്നെ തന്റെ ഭാവനാസങ്കല്പങ്ങളായി അടിക്കടി ഉച്ചരിച്ചു വരുന്നതായാൽ നമ്മുടെ മനസ്സു ദൃഢപ്പെട്ടു നമുക്കതന്നെ വശമാകും.

ഭയപ്പെടാതെ; നീ ചെയ്യേണ്ട കടമകളെ ചെയ്തുവരിക. ഏതു ജോലിയേയും ഏറെക്കുറെ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചെയ്യാതെ പൂർണ്ണമായി ചെയ്യുക. ഉയർന്ന പദവിയിൽ എത്താമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടും വിശ്വാസത്തോടും ക്രമേണ നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുക. നീ ഏതുവിധവും കായ്ജയം നേടുമെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. ലോകം മുഴുവനും എതിർത്താലും നിന്നെ ചലിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. ചിലർ നിന്നെ സ്തുതിച്ചേക്കാം. അനേകം പേർ നിന്നെ നിന്ദിച്ചേക്കാം. നീ ഒന്നിനേയും ഗൌനിക്കരുതു്. "നിറകുടം തുളുമ്പുന്നില്ല" എന്നപോലെ സ്തുതിയാൽ സന്തോഷത്തെയും നിന്ദയാൽ സന്താപത്തെയും അടയുന്നതിനു ഇടകൊടുക്കരുതു്. മാനസലോകത്തെ രണ്ടു ഭാഗമായി പിരിക്കാം. ഒന്നു ശ്രേഷ്ഠപദവി മറെറാന്നു നീചസ്ഥാനം. ഉൽകൃഷ്ടമനസ്സുള്ളവയ്ക്കെല്ലാം നീ പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും ആശ്ചര്യത്തെ നൽകും. അവർ എപ്പോഴും നിന്നെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടാടുന്നതുകൂടാതെ നീ പറയുന്ന ഉപദേശങ്ങളനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കും. നികൃഷ്ടമാനസന്മാരുടെ കാതിൽ നിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കയറുകയില്ല. അവർ നീ പറയുന്നതു ഗൌനിക്കുകയില്ല. പന്നിക്കു തുല്യമായി

അവരുടെ മനസ്സ് നീചവിഷയങ്ങളിലേക്കേ പോകയുള്ളൂ. പന്നികൾ തനിക്കു ആഹാരംകൊടുക്കുന്ന ഉടയക്കാരനെ എത്തി നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ തന്റെ സാക്ഷാൽ ആഹാരസാധനത്തെ തിന്നുന്നതിനായോടി ഒന്നിനോടൊന്നു ശണ്ഠയിട്ടു അമറുകയും മറ്റും ചെയ്യുക്കാം. ആ അശുദ്ധമൃഗത്തിനൊപ്പമായ നന്ദികെട്ട ചിത്തമുള്ളവരുടെ നോട്ടമെല്ലാം ഉണ്ണുന്നതിലും ഉടുക്കുന്നതിലുമല്ലാതെ വേറൊന്നിലും ചെല്ലുന്നതല്ല. അറിവു എന്നുള്ള ദീപത്തിൽ എരിയുന്ന ശോഭയാൽ തെളിഞ്ഞു ആകാശത്തെ എല്ലാ സമയവും നേരേ നോക്കിക്കാണത്തക്ക നിവൃത്തി ദേഹമുള്ള മനുഷ്യൻ തങ്ങളെ ഇതു നന്മകളാൽ നിറയ്ക്കുന്നതോർത്തു ധ്യാനിക്കുന്നതിനായി തങ്ങളുടെ ആത്മനേത്രങ്ങളെ ആകാശത്തു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതിൽ ഏറ്റപ്പെടാതെയും ശ്രേഷ്ഠതമങ്ങളായ വിചാരങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെയുമിരിക്കുന്നതു എത്രയോ ഭ്രമജനകമായ അതിശയമാകുന്നു. ആകയാൽ നീ അഭ്യസിക്കുന്ന ഇഹത്തിലേക്കും പരത്തിലേക്കും സുഖകരമായ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി നീചസ്വഭാവമുള്ള മനുഷ്യജനത്തോടു പറയാതിരിക്കുന്നതു നന്നു. പറയുന്നതായാൽ അവരുടെ ദുർബോധനവചസ്സുകളാൽ നിന്റെ വിശ്വാസത്തിനു തന്നെ ഭംഗംനേരിടുന്നതിനിടയാകുന്നു. ശ്രേഷ്ഠതരമായ ജ്ഞാനജ്യോതിസ്സു ലഭിച്ചവൻ തനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകളെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവരോടു വായിട്ടലയ്ക്കാതെ തന്നിലുള്ളിൽധൈര്യവും ബലവും ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവും സദ്വിചാരവും ഉദാരഗുണവും മേല്ക്കുമേൽ വളർന്നുവരത്തക്കവണ്ണം സ്വകീയപ്രബോധനങ്ങളാൽ തന്റെ മനശ്ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാവശ്യം.

"പന്നികൾ മുമ്പിൽ രത്നം ചിതറാതെ" എന്നു് ഒരു അവതാരപുരുഷൻ അരുൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ദൈവാധീനംജഗൽസർവ്വം

ഇരുപത്തേഴാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം

ഇരുപത്തെട്ടാം അദ്ധ്യായം.

സങ്കല്പസൂചകം

(പ്രബോധനങ്ങൾ)

ശിഷ്യൻ:—പ്രഭോ! മഹൽഗുരോ! അവിടുന്നു പലയിടത്തും സങ്കല്പസൂചകം, മനശ്ചിത്രം, മനത്തോന്നൽ, ഭാവന എന്നുള്ള

പല പദങ്ങളേയും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയുടെ കാരണാർത്ഥങ്ങളെ എനിക്കു വിശദമാക്കിത്തരുന്നതിനു അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—കേട്ടുകൊൾക.

സങ്കല്പസൂചകം എന്നുള്ളതു, നാം സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതോ എഴുതുന്നതോ അച്ചടിക്കുന്നതോ ആയ വാക്കുകളാൽ അല്ലെങ്കിൽ നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളാൽ—അല്ലെങ്കിൽ തോന്നലുകളാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുകയോ വശപ്പെടുത്തി ഭരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു ഇതിനെ പുരുഷസങ്കല്പസൂചനം, വനിതാ സങ്കല്പസൂചനം-എന്നു രണ്ടുവകയായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണു്. അധികാരശക്തിയുള്ള പുരുഷന്മാർ തന്റെ ആജ്ഞകളാലൊ, നയവചനങ്ങളാലോ, ബുദ്ധിശക്തിയെ ഉപയോഗിച്ചോ തന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛയെ തന്റെ സഹചാരന്മാരെയോ ദാസന്മാരെയോ, ബോധപ്പെടുത്തി അതിനിണങ്ങുന്നതിനനുസരിപ്പിക്കുന്നതിനു തുല്യമായിട്ടുള്ളവയെ പുരുഷസങ്കല്പസൂചനമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. തന്റെ ഭർത്താവിന്മേൽ അധികാരപ്രകടനം ഉപയോഗിക്കാതുള്ള സ്ത്രീകൾ തന്റെ സ്നേഹപുരസ്സരമുള്ള പ്രവൃത്തികളാലും അതുപോലുള്ള ചില സൂചകങ്ങളാലും തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചിട്ടുള്ള പലവിധ ആഗ്രഹങ്ങളെ നാവിനാൽ പറയാതെതന്നെ തന്റെ ഭർത്താവിനെ അറിയിച്ചു അതിനു ആ ആളെ ഇണങ്ങത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു സമമായുള്ളതു വനീതാസങ്കല്പസൂചകം, എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഒരു ഉണർച്ചയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു യാതൊന്നാണോ ആയതിനെ "സങ്കല്പസൂചകം" എന്നു് വ്യവഹരിക്കാവുന്നതാണു്.

നാം എല്ലാവരുടെ ജീവിതവും നടത്തയും ഭാവനകളും എല്ലാം നമ്മുടെ ചുറ്റിലുമുള്ള സങ്കല്പസൂചകങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നതന്നെ പറയാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ചുറ്റിലുമുള്ള മനുഷ്യരെ, അല്ലെങ്കിൽ വസ്തുക്കളെ ശബ്ദ, സ്പർശ, രൂപരസഗന്ധാദികളായ അഞ്ചുവിധജ്ഞാനങ്ങളാൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അവകൾതന്നെ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒരുതരം ഉണർവിനെ ജാതമാക്കുന്നു. ആ ഉണർവിനു ഫലമായി മനസ്സിനു ഒരു വിധം മാറ്റം നേരിട്ടു ഉടൻതന്നെ നമ്മെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെചെയ്യുന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ

മനുഷ്യരുടേയും ചിത്താവസ്ഥകൾക്കുതക്കവണ്ണം സങ്കല്പസൂചകങ്ങൾ ബഹുവിധങ്ങളായി അവരുടെ മനസ്സിൽ പതിയപ്പെടുന്നു.

ഈ ലോകത്തുള്ളവരിൽ അധികജനങ്ങളും തന്റെ സ്വന്ത ചിത്ത ഉണർവുകളാൽ നടക്കാതെ മറ്റുള്ളവരിൽ സങ്കല്പസൂചകാനുസരണമായിട്ടാണ് മിക്കവാറും നടന്നുവരുന്നത്.

ദൃഢചിത്തമുള്ളവരിൽ സങ്കല്പസൂചകങ്ങൾ അധികമായി ഫലപ്പെടുന്നില്ല. ദൃഢചിത്തമില്ലാത്തവരാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ അനുസരിച്ചുനടന്നുവരുന്നത്. ദൃഢചിത്തവിഹീനനെയും ശാസ്ത്രോക്തമായിട്ടുള്ള സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാൽ ദൃഢചിത്തനാക്കാവുന്നതാണ്.

സാധാരണജനങ്ങൾക്കു കാര്യങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയത്തക്ക ശക്തി കുറവാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാവരിലും ഉണ്ട് ധാരാളമായുണ്ട്. ആ ഉണർവിന്റെ ഫലമായി അനേകവിധവിചാരങ്ങളുടെ ബീജം അവരുടെ മനസ്സിൽ നിഴലിക്കുന്നുമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ജാതമാകുന്ന വിചാരങ്ങളുടെ ഹേതു എന്താണെന്നു അവർ അറിയുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും മനോസാഹജനകമായ വിഷയങ്ങളാൽ ഈ ഉണർവ്, ഉൾമനസ്സിൽനിന്നും ജാതമാകുന്നു.

ഒരു സമർത്ഥനായ പ്രാസംഗികൻ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനു ദേഷ്യത്തെയും അനുതാപത്തെയും ഉണ്ടാക്കത്തക്കതായ ഒരു പ്രസംഗം ശ്രവണമധുരമായിട്ടു ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അയാൾ പറയുന്നതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു വിവേചിച്ചുനോക്കുന്നതിനുപോലും താമസിക്കാതെ ആ സമർത്ഥനായ പ്രാസംഗികന്റെ ഉദ്ദേശം മുഴുവൻ ശരിയാണെന്നും പ്രസംഗിച്ചതു മുഴുവൻ സത്യമാണെന്നും തീർച്ചചെയ്യുന്നു.

സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ വഴിയാംവണ്ണമുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങളാൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതുനിമിത്തം ഏതെല്ലാം കാര്യാദികളും നടത്തിജയം പ്രാപിക്കാവുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു ഇതുതന്നെ ഒരു തെളിവാകുന്നു. സങ്കല്പസൂചനകളെ നാലുപ്രകാരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

സങ്കല്പസൂചകം ക്രമത്തുവിധം.

അധികാരസമേതം

ഉയർന്തരഉദ്യോഗം, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം, വിശേഷജ്ഞാനം, ഇവയുള്ള ഒരാൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽ പരമാർത്ഥം

ഇന്നതാണെന്ന സത്യഭാവനയിൽ ദൃഢമായിപ്പറയുന്നതായാൽ, ജനങ്ങളും അതിനെ ഉടനടി വിശ്വസിച്ചു ആ ആളിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടുനിന്നതാകുന്നു. ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടുനിന്ന ഒരു സ്വഭാവം മനുഷ്യർക്കു പ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ സിദ്ധമാണു്. എന്നാൽ അവർക്കു നൽകുന്ന ഉത്തരവുകളും നിശ്ചയമായും പരമാർത്ഥമാണെന്ന തോന്നത്തക്കസ്വരത്തിലും ഊർജ്ജിതത്തിലും അധികാരത്തോടുകൂടി നടന്നുകൊണ്ടതാകുന്നു. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ അതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു് ആലോചിക്കാതെ ഉത്തരവിനടിമപ്പെട്ട "അല്ല" എന്നു എതുത്തുപറയുന്നതിനെത്തള്ളി "അതേ" എന്നു യോജിച്ചുകൊള്ളുന്നതു എളുപ്പമാകയാൽ ഉടനേതന്നെ ആജ്ഞയ്ക്കു വശംവദരാകുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള ജനങ്ങളാണു് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അധികമുള്ളതു്. അവർക്കു് തന്റേടം എന്നുള്ളതേ ഇല്ല. ഏതു കാര്യങ്ങളും താൻതന്നെ ആലോചിക്കുന്നതിനു പകരം ഇന്ന ഇന്ന മഹാന്മാരെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഒരിക്കലും തെറ്റായി വരികയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു മറ്റുള്ളവരുടെ ആലോചനകളെ തന്റേതാക്കിക്കൊള്ളുന്നതാണു് ഇവരുടെരീതി. മാസ്മരനിദ്രയ്ക്കു അധീനനാക്കപ്പെട്ട ഒരുവൻ, തന്റെ മാന്ത്രികൻ, പ്രയോക്താവു്—പറയപ്പെടുന്ന, സംശയകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളേയും സത്യമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു തദനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുതന്നെ ഇതിനു തെളിവാകുന്നു. സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാൽ എളുപ്പത്തിൽ ക്രിയകൾ ചെയ്യിക്കാവുന്നതു് ഏതുതരം ജനങ്ങളെയാണെന്നുവച്ചാൽ അധികാര ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആർഡലിമാരാദിയായി അവരുടെ കയ്യിലുംപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ, സ്വന്തബുദ്ധിയെ ഉപയോഗിച്ചു കാര്യാദികൾ നടത്തുന്നതിനു സൌകര്യം കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തവരായ പട്ടാളത്തിലെ താഴ്ന്നതരം ജീവനക്കാർ, ഗൃഹഭൃന്മാർ, കൂലിപ്രവൃത്തിക്കാർ, തന്റെ തൊഴിലഭ്യസനം വഴിയാംവണ്ണം നിറവേറ്റിട്ടില്ലാത്ത തൊഴിലാളികൾ, ഐശ്വര്യവാന്മാരുടെ മക്കൾ മുതലായവരാകുന്നു. ഇവക്കെല്ലാം, തന്റെ കാര്യാദികൾ താൻതന്നെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു ചെയ്യത്തക്ക കുശാഗ്രബുദ്ധിത്വം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു. നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിൽപോലും മറ്റുള്ളവരുടെ ആലോചനപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതല്ലാതെ തന്റെ തലച്ചോറിനെ ഒരു സമയത്തും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ഈവിധമുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ സങ്കല്പസൂചകങ്ങൾ ശീഘ്രം പതിയുന്നതാണു്. യാതൊരുത്തൻ തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ താൻതന്നെ ചെയ്യുന്നുവോ, യാതൊരുത്തൻ ഈ ലോകത്തിലെ പോരാ

ട്ടങ്ങളെ തന്റെ ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു കായ്സിദ്ധിലാഭാർത്ഥം പ്രയത്നിക്കുന്നവരോ അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ മറവുള്ളവരുടെ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാകട്ടെ, സൂചകവാക്കുകളാകട്ടെ കയറുന്നതല്ല.

യാതൊരുത്തൻ മറവുള്ളവരോടാലോചിക്കാതെതന്നെ സ്വബുദ്ധിയേയും തലച്ചോറിനേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി താൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ള കായ്യത്തെ ചെയ്തീർക്കത്തക്ക സമർത്ഥനായിത്തീരുന്നവോ ആ ആത്മതന്നെയാണു് പുരുഷശ്രേഷ്ഠനായി ഭവിക്കുന്നതു്. ഈ വിധ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ മറവുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം ഉണ്ടാകാവുന്ന മാന്ത്രികനു ദൃഢചിത്തവും അധികാരഭാവനയും ധൈനിയും സൂത്രവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാകുന്നു. യാതൊരാൾക്കു ചിത്തസാമർത്ഥ്യം അധികവർദ്ധനയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവോ ആ ആത്മാക്കു ദൃഢചിത്തത്തിന്റെ ബാഹ്യലക്ഷണങ്ങളായ ഗംഭീരസ്വനവും ഭാവനയും, കൌശലവും പ്രകൃത്യാതന്നെ അധികാരസമേതം പ്രകാശിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ പൂർണ്ണചിത്തവൃത്തി ലഭ്യമാകാത്തവർ നാടകശാലകളിൽ നാട്യം ശീലിക്കുന്ന വേഷധാരികളെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ സ്വരം, ഭാവന, മുതലായ ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങളെ കുറെക്കാലം അഭ്യസിച്ചു പഴക്കിവരുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ ബാഹ്യലക്ഷണങ്ങളും മാർഗ്ഗമായിട്ടാണു് മാന്ത്രികൻ സങ്കല്പസൂചകപദങ്ങളെ പ്രബോധകങ്ങളായി രോഗികളുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു പതിപ്പിക്കേണ്ടതു്.

൨-ാമതു വിധം.

അജസമൂഹാനുകരണരീതി.

മാന്ത്രികൻ സങ്കല്പസൂചകപദങ്ങളെ മറവുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതായ വഴികളിൽ രണ്ടാമത്തെ വിധത്തെപ്പറ്റി ഇതിനടിയിൽ പറയപ്പെടുന്നു.

"യദ്യദാചരതി ശ്രേഷ്ഠസ്തത്തദേവേതരോജനഃ"

ആട്ടിൻക്രൂട്ടങ്ങളേയും കുരങ്ങുവർഗ്ഗങ്ങളേയുംപോലെ മനുഷ്യർക്കുള്ളിലും അനുകരണരീതി—ഒരാൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ മറവുള്ളവരും ചെയ്യുന്നതിനു തുനിയുന്ന രീതി-സഹജമായിരിക്കുന്നു. നാടകശാലയിൽ നടനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധനടന്റെ മുഖത്തു ഏതേതുവിധവികാരം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അതേവിധ വികാരങ്ങളും നാടകം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരിൽ മിക്കപേരുടെ മുഖങ്ങളിലും

ഉണ്ടാകുന്നതു എപ്പോഴെങ്കിലും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? വേഷധാരികരായുകയാണെങ്കിൽ കാഴ്ചക്കാരിൽ മിക്കപേർക്കും നേത്രങ്ങളിൽ ജലം നിറഞ്ഞും മറ്റുവിധത്തിൽ മുഖങ്ങളിൽ ദുഃഖചിഹ്നവും കാണപ്പെടുന്നു. നടൻ ആഹ്ലാദിച്ചാൽ മറ്റുള്ളവരും സന്തോഷിക്കുന്നു. ക്രീഡാതെയും ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ പോകുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളും മറ്റു ചില സ്ത്രീകളും അണിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലുള്ള ആഭരണങ്ങളും ഇപ്പോൾ കൊള്ളുന്നുവെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഈ സ്വഭാവം വിശേഷവിധിയായിട്ടുണ്ട്. പൊതുവെ നോക്കുന്നതായാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിലും അവർ മതിക്കുന്ന മറ്റാളുകളുടെ രീതിയിൽ ഉണ്ണുണം, ഉടുക്കണം ഭാവിക്കണം എന്നുള്ള ഒരാശ അത്യധികമായിട്ടുണ്ട്. ഈ രീതിയെ അജസമൂഹാനുകരണരീതിയെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നു.

ഒരു ആട്ട് വേലിചാടിയാൽ പറമ്പത്തിലുള്ള എല്ലാ ആട്ടുകളും ആ സ്ഥലത്തേക്കുവന്നു അതേവേലി ചാടുന്നതിനു ക്രുദ്ധനായതു സഹജമാണു്.

എന്തിനായിട്ടു് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള വിചാരം അവയുടെ മനസ്സിൽ കരുതുന്നില്ല. അതേവിധം ഒരാൾ കൂട്ടമ്മിവച്ചാൽ അയാളെ സംബന്ധിച്ചവർ എല്ലാവരും കൂട്ടമ്മി വയ്ക്കുന്നു. ഒരാൾ ക്രാപ്പുചെയ്താൽ അയാളുടെ കൂട്ടുകാരിൽ മിക്കവരും ക്രാപ്പുചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നപ്രകാരം താനും ചെയ്യുന്നതിനാശിക്കുന്നതു മനുഷ്യർക്കു പ്രകൃതിയിലെ അമന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണമാകുന്നു. ഒരു ദേശത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവിനോടു കലഹിച്ചു കിണറ്റിൽ ചാടിമരിച്ചാൽ ആ ദേശത്തുള്ള അപൂർവ്വം വേറേ സ്ത്രീകളും ഈ വകയ്ക്കു തുനിയുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. നിസ്സാരകൃത്യങ്ങളിൽപോലും ഇതു കാണാവുന്നതാകുന്നു. കുറെ ആളുകൾ ചേർന്നുള്ള ഒരു യാത്രയിൽ ഒരാൾ മൂത്രവിസർജ്ജനത്തിനിരുന്നാൽ തല്ക്കാലം ആവശ്യമില്ലാത്തവരും അതിനൊപ്പം ഇരുന്നുപോകുന്നു. പകർച്ചവ്യാധികൾ ലോകത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതും മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ പ്രകൃതിയാലെതന്നെ ദത്തമായിട്ടുള്ള ആട്ടിൻസ്വഭാവംപോലുള്ള അനുകരണരീതിയാലാകുന്നു.

അനുതാപം കരുണ മുതലായ ഗുണക്രുദ്ധതലുള്ളവർ ഒരു രോഗി കഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെ കണ്ടാലുടൻ തനിക്കും അതേവിധ കഷ്ടതകൾ ഉള്ളതായി മനോഭാവനചെയ്തു വ്യാധിയെ ആവാഹിച്ചുവരുത്തുന്നു. ഇതു അവർ വേണമെന്നുവിചാരിച്ചു ചെയ്യുന്നതല്ല. തന്നറിയാതെ തന്നെ അവരുടെ ഉൾമനസ്സു്-രോഗിയുടെ സ്ഥിതി

കളെപ്പറ്റിതന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ തങ്ങളും രോഗത്തിനു വശംവദരായിത്തീരുന്നു. അതിനു കാരണം താൻ അറിയാതെ—തന്റെ അറിവില്ലാതെ തന്നെ—സങ്കൽപസൂചകങ്ങളും ഇടകൊടുക്കുന്നതിനാലാകുന്നു.

ദൃഢചിത്തമുള്ളവർ മാത്രം അവയ്ക്കു ഇടകൊടുക്കാതെ എഴുത്തുനില്ക്കാൻ സമർത്ഥരായിരിക്കും. പ്രകൃതിയാൽതന്നെ മനുഷ്യർക്കു ദത്തമായിട്ടുള്ള ഈ അജസമൂഹാനുകരണരീതിയെപ്പറ്റി മാന്ത്രികൻ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്താനായി അയാൾ ചെല്ലുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ആ രോഗവിചാരം തന്നിൽ പതിയാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ ദൃഢചിത്തത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. ക്രമേണയും രോഗിയെ മാസ്മരനിദ്രയ്ക്കു വശപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുമ്പോൾ താൻ മുൻക്രമീകരിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളെ കൊണ്ടുവന്നു രോഗിയുടെ മുൻപിൽ ഇരുത്തി മാസ്മരനിദ്രയ്ക്കധീനനാക്കിയാൽ അതിനെ കാണുന്ന രോഗിയും തന്നിലുള്ള ആട്ടിൻസ്വഭാവാനുകരണത്താൽ എളുപ്പത്തിൽ നിദ്രയ്ക്കധീനനാകുന്നതാണ്. മനുഷ്യബലഹീനങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഈ ആട്ടിൻസ്വഭാവാനുകരണരഹസ്യത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ മനുഷ്യരെ ധരിപ്പിച്ച് അവർ അതിൽ തന്റെ അറിവും വിചാരങ്ങളും പ്രവേശിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യുവയ്ക്കുന്നു. ഇവരുടെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്ന ലോകം, തനിക്കുള്ള അനുകരണസ്വഭാവത്താൽ അവരുടെ പുറകിൽ എത്തുന്നതിനു തുടങ്ങുന്നു. അതുപ്പാടെ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ച വിഷയം ലോകമെങ്ങും വ്യാപരിക്കുന്നതിനാരംഭിക്കുന്നു. തന്റെ എല്ലാ കായ്കാര്യാദികളും താൻതന്നെ സ്വബുദ്ധികൊണ്ടാലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്ന സ്വഭാവമുള്ളവർ, ഈ വിധ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളേയും പ്രസംഗങ്ങളേയുംപറ്റി എതിർത്താലോചിച്ചു തന്റെ ബുദ്ധിക്കു ശരിയാണെന്നു തോന്നിയാലല്ലാതെ ഒന്നിനേയും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. ബഹുജനങ്ങൾക്കു ദുർഗുണകരങ്ങളായി വരാവുന്നവയെ സ്വീകരിച്ചു പരത്തുന്നതു ശ്രേയസ്കരം തന്നെയാണ്.

മൂന്നാമത്തെവിധം

മന്ത്രത്താൽ (സംഭാഷണങ്ങളാൽ)

മനനത്താൽ ത്രാണനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു മന്ത്രം. കരാംഗുലികളാൽ ആശിച്ച കായ്യത്തിൽ മനസ്സിനെ സ്ഥിരമായി ഊന്നി വിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മന്ത്രമാകുന്നു.

നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനാദികളിലേർപ്പെട്ട് വിധികളെപ്പറ്റിയ പദ്യങ്ങളെയും ബീജാക്ഷരങ്ങളെയുംചേർത്തു സപ്തകോടി മഹാമന്ത്രങ്ങളെ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയോടു ചേർന്നതെന്നു ദൈവികമായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും അവയിലുള്ള വാക്കുകൾക്കും അക്ഷരങ്ങൾക്കും അപാരശക്തിയുണ്ടെന്നും അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു പഠിച്ചിട്ടു യാതൊരുത്തർ തന്റെ ശരീരഹൃദയശുദ്ധിയോടും ആത്മശുദ്ധിയോടും ഭക്തിയോടും ഉപാസിച്ചുവരുന്നുവോ, അയാൾക്കു താൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ദേവത പ്രത്യക്ഷമായി വളരെ നന്മകളെ ചെയ്യുമെന്നും മാന്ത്രികൻ തന്റെ മന്ത്രദേവതയാൽ തനിക്കുണ്ടാകാവുന്ന അഭിവൃദ്ധികളെ കണ്ടാനന്ദിച്ചും ആ ദേവതയിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസിയായി തന്റെ മനസ്സിനെ മേൽക്കുമേൽ വിശാലമാക്കി അയാൾക്കു പൂർണ്ണകേതി ഉണ്ടായി അവസാനത്തിൽ മുക്തനായി തീരുമെന്നും ഉള്ളതു ഹിന്ദുസിദ്ധാന്തം.

നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ തോന്നുന്ന ആഭ്യന്തരഉണർവിന്റെ ബാഹ്യലക്ഷണം, നമ്മുടെ വർത്തമാനമാകുന്നു. ആ സംഭാഷണങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിലും-അവകൾ അനവധി ഉണർവിനെ നൽകുന്ന ബോധസൂചകങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ വെറും വർത്തമാനങ്ങളാൽ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകയില്ല. പത്തു പേരുള്ള ഒരു സഭയിൽ "സ്നേഹം" എന്ന ഒരു വാക്കിനെ ഉപയോഗിച്ചുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുക അതിനെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോരുത്തരുടെ മനസ്സിലും ഓരോവിധ ഉണർവ് ജാതമാകുന്നു. ആ ഉണർവു അവർ അതിനു മുമ്പിൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ പിതാമഹന്മാർ വഴി പിതൃാർജ്ജിതമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായും വരാം. ആ വിധ ഉണർവുകൾ അവരുടെ ഉൾമനസ്സിൽ ബീജരൂപേണ അടങ്ങിയിരിക്കുകയും തക്കതായ സങ്കല്പസൂചകപദങ്ങളാൽ അതു വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

പറയപ്പെട്ട വാക്കിനു യോജിച്ച അർത്ഥത്തിൽ ആരു ആരുടെ മനസ്സിൽ ഏതേതുവിധസൂചകം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ അതിനു ചേരുന്ന ഉണർവു അവരവരിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഉദാഹരണം "സ്നേഹം" എന്ന വാക്കു കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ, ഒരാൾ തന്നെ പ്രസവിച്ച മാതാവിലുള്ള സ്നേഹത്തെ ഓർക്കുന്നു. മറെറാരാൾ കുഞ്ഞുങ്ങളിന്മേലുള്ള സ്നേഹത്തെയും പിന്നൊരാൾ ദൈവസ്നേഹത്തെയും വേറൊരാൾ തന്റെ ഭാര്യയിലുള്ള സ്നേഹത്തെയും പിന്നൊരുവൻ നീചമായ കാമവികാരജാരസ്നേഹത്തെയും പററി ചിന്തിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ഒരേ വാക്കു തന്നെ പലരിൽ

അവരവരുടെ ബുദ്ധിവിസ്താരംപോലെയും അനുഭവങ്ങൾക്കു തക്ക വിധവും, പലതരം വിചാരങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. കാലദേശഭേദത്താൽ ഒരേ വാക്കുതന്നെ ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ സന്തോഷത്തെയും മറെറാരാളുടെ മനസ്സിൽ വ്യസനത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ, മലയാളഭാഷ അറിഞ്ഞുക്രൂടാത്ത ഒരു വിദേശിയോടു സ്നേഹം, പ്രേമം എന്നൊക്കെ എത്ര പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിച്ചാലും അയാൾക്ക് അതു ഒരു അർത്ഥഹീനപദമായിട്ടേ തോന്നുകയും ഉള്ളൂ.

ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായ മുഖ്യവിഷയം എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ മന്ത്രങ്ങളിലടങ്ങീട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണ ദൈവചൈതന്യമടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു മുഴുവൻ യുക്തിക്കുചേരുന്നില്ലെന്നും എന്നാൽ ഏതു പദത്തിനു ഏതു വിധമായ അർത്ഥം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ-അതിനുതക്ക വണ്ണം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണർച്ച് ഉണ്ടായി അതിനുചേർന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കു ഇടകൊടുക്കുമെന്നും മാത്രമാകുന്നു. പദങ്ങളെ ശരീരമെന്നും അവയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഉണർച്ചയെ ജീവൻ എന്നും പറയാം. ഉണർച്ചയെ ഉണ്ടാക്കാത്ത പദങ്ങൾ ജീവനില്ലാത്ത ശരീരത്തിനു തുല്യമായി ഗണിക്കുന്നതിനെ നിവർത്തിയുള്ളൂ.

മറെറാരു പ്രകാരത്തിൽ, മന്ത്രാക്ഷരങ്ങൾക്കു ധ്യാനംകൊണ്ടു സ്വതേ ശക്തി സിദ്ധിക്കുന്നുവെന്നും അതിനാൽ തീരെ ഫലപ്രദഹീനങ്ങളല്ലെന്നും കട്ടക്കയിൽ വിരേചനശക്തി ഏതുവിധം അമന്നിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ യ, ര, ല, വ മുതലായ അക്ഷരങ്ങളിൽ രോഗനാശനത്തിനുള്ള ശക്തി സ്വതേതന്നെ അമന്നിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. താഴെ വിവരിക്കുന്ന ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠഭാഗം നോക്കുക.

"വ്യാധികളെങ്ങിനെ മന്ത്രങ്ങളാൽ നശിച്ചീടുന്നിതെന്നാലതിനെയും കേൾക്കണീ
ഏതുവിധം സ്വഭാവത്താൽ ഹരീതകീ-
ദേഹികൾക്കിങ്ങു വിരേചനം ചെയ്യുന്നു,
അങ്ങിനെതന്നെയ ര ല വാദ്യങ്ങളാം
വർണ്ണങ്ങൾ രോഗനിവൃത്തിക്കുചിതമാം
ധ്യാനത്തിനാൽ രോഗശാന്തിയാകുന്നൊരു
കായ്യം വരുത്തുന്നരാമിധരിക്കണീ
പാവനയായതിപുണ്യയാകും ശിവ
പൂജാദിയാംക്രിയകൊണ്ടുമനാരതം
സാധുജനസേവകൊണ്ടുംനരന്മാർക്ക്

പാപക്ഷയംഭവിക്കുന്നസമയത്തു
സ്വർണ്ണമുരകല്ലിനാലെന്നതുപോലെ
നിർമ്മലതപം ഗമിച്ചീടുന്നമാനസം
രാകാശശാങ്കനുദിച്ചുപൊങ്ങും വിധൌ
ലോകത്തിലുള്ള നൈർമ്മല്യമതുപോലെ
മാനസം സംശുദ്ധമായിവരുന്നള-
വാനന്ദമിശ്രശരീരത്തിൽ വളരുന്ന.
മാനസം ശുദ്ധമാകുന്ന സമയത്തു
പ്രാണവായുക്രമം ക്രമേണ ചരിച്ചുട-
നന്നാങ്ങളെഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്ന നല്ലപോ-
ലെന്നതിനാലെ നശിക്കുന്ന വ്യാധികളം"

ഇതു അനുഭവസിദ്ധവും ആണു്.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

ഇരുപത്തെട്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഇരുപത്തൊൻപതാം അദ്ധ്യായം.

ഓം.

സകല മന്ത്രങ്ങൾക്കും മൂലമന്ത്രമായുള്ള പ്രണവത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു അല്പം ചിന്തിക്കുതന്നെ.

൧. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ നാരായവേരായി നില്ക്കുന്ന പ്രണവ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ലാത്ത അന്യമതസ്ഥരിൽ ഒരാൾ "ഓം" എന്നുള്ള പദത്തെ ഒരു കടലാസിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു കാണുന്നതായാൽ ഓം — എന്നു വായിച്ചശേഷം ആ കടലാസിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയേക്കാം. ഓംകാരത്താൽ അയാൾക്കു യാതൊരു ഉണർവും തല്ക്കാലം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

൨. ഒരു ക്രസ്ത്യാനി ഓം എന്ന പ്രണവമന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ അറിയുന്നതിനു ശ്രദ്ധിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾക്കു ഒരാൾ, യോഹാൻ സുവിശേഷം ഒന്നാമതുവാക്യത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു "ആദിയിൽ വാത്ത (ശബ്ദം) ഉണ്ടായി. ആ ശബ്ദം ദേവനിൽ നിന്നുണ്ടായി. ആ ശബ്ദംതന്നെ ദേവനായിരുന്നു" ഇതിലുള്ള ദേവൻ എന്നുള്ള വചനം തന്നെ ഓം എന്നുള്ള ശബ്ദം. ഇതിനു പ്രമാണമായി ഒരു മലമുകളിൽ ഏകാന്ത

മായ വിജനസ്ഥലത്തു ചെന്നു നിൽക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ കാതിൽ പെടുന്നതു ഓം എന്നുള്ള ശബ്ദമാകുന്നു. അതു ഈശ്വരൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനതുല്യം നമ്മുടെ കാതിൽ ധ്വനിച്ചു, ഈശ്വരസത്തയെ രൂപിക്കുന്നു. ക്രൂശതെയും കുസ്ത്യാനികൾ നടത്തുന്ന ഓരോ പ്രാർത്ഥനകളുടേയും അവസാനത്തിൽ "ആമേൻ" എന്നു പറയുന്നതും ഓം എന്നുള്ളതിനു തുല്യമായിട്ടാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾ ഓം എന്ന പദത്തെ കണ്ട ഉടൻ ദൈവത്തെത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷരൂപേണ കണ്ടതായി ഭാവിച്ചു അതു എഴുതീട്ടുള്ള കടലാസിനെ തന്റെ നേത്രങ്ങളിൽ അണച്ചിട്ടു ഓം. (സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.) എന്റെ ദൈവം എന്നിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കു യാതൊരു ഭയവും ഇല്ല. ഞാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യം നിശ്ചയമായും നിറവേറും എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഓം ഓം എന്നു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ തന്റെ കർമ്മത്തെ ചെയ്യുക. അതിൽ വിജയം പ്രാപിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ "സ്ത്രീയേ! നിന്റെ വിശ്വാസംനിന്നെ രക്ഷിച്ചു" എന്നു അരുൾചെയ്തിട്ടുള്ളതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം ഇന്നതാണെന്നു ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

൩. ജീവാക്ഷരങ്ങളുടെ എല്ലാറ്റിന്റേയും ഏകജീവനായി നില്ക്കുന്ന ഒന്നാണു ഓങ്കാരമെന്നും അതുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥം ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനിലും വ്യാപിച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതിനാൽ ശാഖകളായി തിരിച്ചു ഇവിടെ വിസ്തരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഓം എന്നുള്ളതു എല്ലാ ജന്തുക്കളിലും ഒരേവസ്തുവായും, നിരന്തരമായും, നിരാമയമായും ഉള്ള ആത്മാ അല്ലെങ്കിൽ ജീവനായ ഈശ്വരനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ ഓം എന്നുള്ള പ്രണവം പരംജ്യോതിസ്സായ ഈശ്വരനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ക്രുസ്ത്യാൻപള്ളികളിൽ അടിക്കപ്പെടുന്ന മണിയും ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ധ്വനിക്കപ്പെടുന്ന ശംഖനാദവും മുഹമ്മദീയപ്പള്ളികളിലെ "വാങ്ക"വിളിയും ഈ ഓങ്കാരത്തെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ ക്രൂരംക്രൂരന്നു ചന്തകളിൽ നിന്നുംമറ്റും വ്യാപിക്കുന്ന ശബ്ദപരമ്പരയുടെ ക്രോടിക്കലർന്നുള്ള ധ്വനി ദൂരെനിന്നു ശ്രവിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ഓംകാരശബ്ദമായിത്തീരുന്നു. ഭൂലോകജാതമാകുന്ന ശിശു ആദ്യമായി പുറപ്പെട്ടുവിക്കുന്ന കരച്ചിൽശബ്ദം അല്പം മനസ്സിരുത്തി ശ്രവിക്കുന്നതായാൽ അതും ഓംകാരംതന്നെയെന്നറിയാം. ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രഭാതസമയംമുതൽ അർദ്ധയാമപൂവസാനംവരെയുള്ള പൂജാപദ്ധതിയുടെ പ്രധാനഘട്ടങ്ങളി

ലെല്ലാം ജനങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനെന്നവണ്ണം ശംഖിൽ നിന്നും ഈ ഓങ്കാരനാദത്തെ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളിൽ ചില പ്രധാനവർഗ്ഗക്കാരുടെ ശവസംസ്കാരസമയത്തുപോലും ഈ ശംഖധ്വനിമൂലമായുള്ള ഓംകാരനാദത്തെ പുറപ്പെടുവിച്ച് ആ ജീവാത്മാവിനുള്ള ഈശ്വരൈക്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ആ വക ശബ്ദങ്ങൾ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളോടും "നാം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതിനെ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞുകൊൾക" എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിനെ അഭ്യസിച്ചു മനനം ചെയ്യുന്നവർ, ഓം എന്ന പദത്തെ ദർശിക്കുന്ന മാത്രയിൽ എല്ലാജന്തുക്കൾക്കും ജീവനായ ജഗദീശനെ ഓർക്കയും മാനസധ്യാനശക്തിയാൽ അവരുടെ ആരംഭകായ്യങ്ങൾ നിർവ്വിഘ്നപരിസമാപ്തിക്കിടയാകയും ചെയ്യുന്നു.

ആ വിധത്തിൽ ആ ആളെ ഏതുതൊഴിൽ ചെയ്താലും ആരംഭമധ്യാവസാനസമയങ്ങളിലെങ്കിലും ഓം ഓം എന്ന ആ മന്ത്രത്തെ ഉപാസിക്കുന്നു.

അനേകംപേർ എഴുത്തുകൾ എഴുതുമ്പോൾ തലക്കെട്ടിൽ ഓം എന്നു ആരംഭിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇതായിരിക്കാം. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ ഓം എന്നു എഴുതുന്നു, അതുകയാൽ നാമും ആ വിധം എഴുതേണ്ടതാണെന്നു കാര്യസാരം ഗ്രഹിക്കാത്ത ഒരാൾ ഓംകാരത്തെ എഴുതുന്നതായാൽ, അതുനിമിത്തം അയാൾക്കു് തല്ക്കാലം പറയത്തക്ക പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അറിവില്ലെങ്കിലും ക്രമേണ ഓം എന്നെഴുതി ഈശ്വരനെ വന്ദിച്ചശേഷം തുടങ്ങുന്ന വേലകൾ സിദ്ധിയടയുന്നതാണെന്നു ദൃഢമായുറച്ച വിശ്വാസത്തോടെ എഴുതുന്നതായാൽ അതിനുതക്ക ഫലത്തെ അടയുന്നതാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. "വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം ഉണ്ടാകും. വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല." ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസദേവന്റെ തിരുവചനം.

ഓം എന്നുള്ള പദത്തിനു ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി വിസ്തരിക്കുന്ന ദ്രാവിഡശിവഭക്തന്മാരിൽ ചിലർ ഓം എന്ന പ്രണവത്തെ സദാസമയവും ഉച്ചരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും, ം-കാരം എന്നുള്ളതു ശബ്ദാദി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളും തള്ളുന്നു നശിച്ചുവരുന്നതിന്റെ സൂചകാക്ഷരമാകയാൽ ഒരാൾ തന്റെ മരണഗന്ധവിലും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കി പരമാത്മാവിൽ ലയം പ്രാപിപ്പിക്കേണ്ട ഗന്ധവിലും അല്ലാതെ മറ്റുള്ള സമ

യങ്ങളിൽ പ്രണവമന്ത്രത്തെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു പിശകാണെന്നും അതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥത്തെ ജ്ഞാനികൾമാത്രം അറിയുന്നതല്ലാതെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു തെറ്റാണെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

അവർ അവരുടെ വിശ്വാസമാത്രയ്ക്കനുസരിച്ചു ഓംകാരം അല്ലെങ്കിൽ പ്രണവമന്ത്രം എന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ഓം എന്നുച്ചരിക്കുന്നതിനു ഭയപ്പെടുന്നു. അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉറച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥവ്യാപ്തിക്കു തക്കവണ്ണം അവർക്കു ഫലപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നു. ഏതേതു ആൾ എന്തെന്തു അർത്ഥം ആ പദത്തിനെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ അതതിനുതക്കവണ്ണം അയാളിൽ വിശ്വാസം വ്യാപിച്ചു മനസ്സിൽ തോന്നലുകളേയും ഉണർച്ചയേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുടെ കാഴ്ചസിദ്ധിയും വിശ്വാസത്തെ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു,

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

ഇരുപത്തൊൻപതാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പതാം അദ്ധ്യായം.

സൂത്രം, ക്രിയ, കാഴ്ച, സ്വരം.

വാക്കുകളാൽ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ ഉണർവുണ്ടാകുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ഭാവന, നല്ലനടത്ത, ശബ്ദം, പ്രവൃത്തി, ചലനം മുതലായ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാലും മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളത്തിൽ ഉണർവുണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്. ഒരാൾ ഒരു ചിത്രത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാഴ്ചയെ കാണുമ്പോഴോ ഒരു പാട്ടുകേൾക്കുന്ന ഉടനേയോ കണ്ണുനീർപൊഴിച്ചുപോകുന്നു. കാരണം, ആ ചിത്രം അല്ലെങ്കിൽ ആ കാഴ്ചയോ പാട്ടോ സങ്കല്പസൂചനയായിത്തീർന്നു അവയോടു തുല്യമായ പരമാർത്ഥവിഷയത്തെപ്പറ്റി അയാളുടെ മനസ്സിൽ വിചാരം പ്രവേശിക്കുന്നതിനാൽ ആ പരമാർത്ഥവിഷയങ്ങളെ കണ്ടു കരയുന്നതുപോലെ കരയുന്നതിനാരംഭിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന ഈ വക രീതികളെ മാന്ത്രികൻ മനസ്സിലാക്കീട്ടു ആരുടെയെങ്കിലും മനസ്സിൽ താൻ ആശിച്ചിട്ടുള്ള വിചാരത്തേയോ ഉണർവിനേയോ ഉണ്ടാക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കയാണെങ്കിൽ, അതിനു യോജിച്ചിട്ടുള്ള സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാകുന്ന വാക്കുകളേ അല്ലെങ്കിൽ കാഴ്ചയേയോ, ചലനങ്ങളേയോ, സ്വരത്തേയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇവ

എല്ലാവരെയും ചേർത്തുപയോഗിച്ചെങ്കിലുമോ താൻ ആശിച്ച പ്രകാരം നിറവേറുന്നു. അല്പകാലങ്ങൾക്കു മുൻപു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട സംസാരിക്കുന്ന യന്ത്രമായ ഫോണൊഗ്രാഫിൽ നാം ഏതു വിധ സ്വരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളെ കേൾക്കണമെന്നാശിക്കുന്നുവോ അതിനു തക്കതായ റിക്കാർഡുകളെ എടുത്തുവച്ചാൽ നാം ആശിച്ച ഗാനം കേൾക്കപ്പെടുന്നു. അതേമാതിരിയിൽ സമയോചിതമായിട്ടുള്ള സങ്കല്പസൂചകവാക്കുകളാലോ പ്രവൃത്തികളാലോ നമ്മുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം മറ്റുള്ളവരെ നടക്കുന്നതിനനുസരിപ്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ചാതുര്യപ്രസംഗമാർഗ്ഗം.

ചതുരന്മാരായ പ്രാസംഗികന്മാർ, ന്യായവാദികൾ, മതോപദേശികൾ മുതലായവർ ശ്രോതാക്കന്മാരുടെ മനസ്സിൽ അവരുടെ ഉദ്ദേശത്തിനനുസരണമായ ഉണർവ്വിനെയോ, വിചാരമാറ്റങ്ങളേയോ ഉണ്ടാകത്തക്ക വചനങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു അഭ്യസിക്കുന്നു. അവർ ഏതു സമയത്തും ജനങ്ങളിൽ ശോഭിക്കാത്തതോ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനു ഉണർച്ചയുണ്ടാകാത്തതോ ആയ വാക്കുകളെ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഏതു വാക്കുപയോഗിച്ചാലും ഏതുവിധം കാണിച്ചാലും തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനനുസരണമായ ഉണർച്ചയെ ഉണ്ടാക്കത്തക്കവിധമായിട്ടേ ഉപയോഗിക്കയുള്ളൂ. തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള സദസ്യരെ ഒരു സംഗീതപ്പെട്ടിയായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്നേഹം, ഭയം, ദേശാഭിമാനം, രാജഭക്തി, മതഭക്തി, ധൈര്യം, വിരോധം, സംഭ്രമം, അനുതാപം മുതലായ ഉണർവുകളിൽ ഏതേതിനെ ഉണ്ടാക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ അതിനു യോജിച്ച കായ്യങ്ങളെയും ക്രിയകളെയും ആംഗ്യങ്ങളേയും സങ്കല്പസൂചനയായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

വൃത്തകസിദ്ധി.

വ്യാപാരത്തിൽ ലഭിക്കേണ്ട സിദ്ധിരഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി വേറൊരിക്കൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കാമെങ്കിലും ഇപ്പോൾ നീ മനസ്സിൽ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതായ ഒരു വിഷയം എന്തെന്നാൽ തന്റെ കച്ചവടങ്ങളിൽ ജയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ വലിയ കച്ചവടക്കാരും വളരെ ശാന്തതയിൽ തന്റെ പീടികയിൽ സാമാനം വാങ്ങാൻ വരുന്നവരോടു മര്യാദ അനുഷ്ഠിച്ചും സമയോചിതങ്ങ

ളായ വാക്കുകളെമാത്രം ഉപയോഗിച്ചും തന്റെ കൃത്യത്തിൽതന്നെ നോട്ടമായിരിക്കുന്നവെന്നുള്ളതാണു്. വീൺവാക്കുകളെപ്പറഞ്ഞു ഒരിക്കലും തന്റെ അന്തരംഗരഹസ്യങ്ങളെ വെളിക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഏതേതു വാക്കുകളാൽ അല്ലെങ്കിൽ ക്രിയകളാൽ തന്റെ കാര്യജയം സിദ്ധിയാകുമോ അവകളെമാത്രം വളരെ വിനയമായി ഉപയോഗിച്ചു കാര്യസിദ്ധിയടയുന്നു. അതേവിധമായി തന്റെ കൈവശമുള്ള ചരക്കുകൾ വില്പന ചെയ്യേണ്ട വിഷയത്തിൽ നോട്ടിസു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവരും അവരുടെ വിളംബരങ്ങൾ വായിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ ആ സാധനം വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതു തങ്ങൾക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നുള്ള സങ്കൽപ്പത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയായ സൂചകങ്ങളായുള്ള ചിത്രങ്ങൾ മുതലായവയാൽ മറവുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ കവർന്നു കാര്യസിദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

മുപ്പതാം അധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം

വാക്കുകളുടെ സാമർത്ഥ്യം.

അഹാ! വാക്കുകളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി എന്താണു് പറയേണ്ടതു? വാക്കുകളാകുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കു മൂണ്ടുകോൽ. വർത്തമാനങ്ങളാണു് ഉണർവിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്; വാക്കാണു് വിചാരത്തിന്റെ ബാഹ്യലക്ഷണം. വർത്തമാനങ്ങളാലാണു് മനസ്സിന്റെ ഉള്ളു വെളിപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ സംസാരത്തെപ്പറ്റി അലക്ഷ്യമായി വിചാരിക്കാതെ, അതിന്മേൽ ജാഗ്രതയായിരിക്കുക. വാർത്തകൾ നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ താൻതന്നെ നിസ്സാരനായിത്തീരുന്നു. "ഒരുവാക്കു കൊല്ലും, ഒരുവാക്കു വെല്ലും" "പല്ലുകൾ കയറുന്നതും വാക്കു നിമിത്തം, പല്ലുപോകുന്നതും വാക്കുനിമിത്തം" എന്നിവയെല്ലാം നമ്മുടെ വായിൽനിന്നുദിക്കുന്ന വർത്തമാനത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുന്ന പഴമൊഴികളാണല്ലൊ. വാക്കുനിമിത്തമാകുന്ന കലഹങ്ങൾ, യുദ്ധങ്ങൾ, രാജ്യഭ്രംശങ്ങൾ മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്നതു്. വാക്കുതർക്കം നിമിത്തം അനേക രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനിടയായിരിക്കുന്നു. വാക്കലക്ഷ്യം നിമിത്തം അനവധി ജനങ്ങൾക്കു ജീവനാശത്തിനിടയായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു സംഭാഷണത്താൽ ആയിരം ജനങ്ങളെ

സന്തോഷിപ്പിക്കാം. ഒരു വാക്കിനാൽ എത്രയോ ജനങ്ങൾ കോപാ
വിഷ്ടരായി ഉടനടി നിന്നോട്ടു എതിർക്കുന്നതിനാരംഭിക്കുന്നു. ആവി
ധമുള്ള സാമർത്ഥ്യം വാക്കുകൾക്കുള്ളതിനാൽ നീ സംസാരിക്കുകയോ
എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ വാക്കുകളും വിനയമായും ആലോ
ചനാപൂർവ്വമായും ഇരിക്കേണ്ടതിനു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളണം.

വിനയം

ഈവിധത്തിലുള്ള സങ്കൽപ്പസൂചനകളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട
വർ—നാടകശാലയിലെ നടന്മാർ, ഭിക്ഷക്കാർ, ചാതുര്യപ്രാസംഗി
കന്മാർ, കച്ചവടക്കാർ, ന്യായവാദികൾ മുതലായവരാകുന്നു. ഇവ
വനിതാസങ്കൽപ്പസൂചകവിഭാഗത്തിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു.

ഉണർവ്വിനെ ഉണ്ടാക്കി സ്നേഹത്തിനു ഇടയാക്കുന്നതാണു്
ഇവയുടെ ലക്ഷ്യം. വിവേചനബുദ്ധിയും, ചിത്തവും അജാഗ്രത
യായിരിക്കുമ്പോഴാണു് ഇവയുടെ സാമർത്ഥ്യം അധികമായി ചെല്ല
ന്നതു്. അതിനാൽ നീ വളരെ ജാഗ്രതയായിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യം.
വിനയമായുള്ള സങ്കല്പസൂചകങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപെടുന്നതിനു
ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്നാൽ (ക) ഏതു വിഷയത്തിനും ഉടൻ വഴി
പ്പെടരുതു്. കുറേദിവസം കഴിഞ്ഞു നല്ലതിന്മണ്ണം ആലോചിച്ച
ശേഷം, ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണെന്നു ബുദ്ധിക്കു തോന്നുന്നപക്ഷം
മാത്രം മറുള്ളവരുടെ അപേക്ഷയെ അനുസരിക്കാം. (ഖ) ഏതെ
ങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെ ചെയ്യുന്നതിനു ഏർപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി
അതിനെ ചെയ്യുന്നതിലേക്കുള്ള ആഗ്രഹം ഉള്ളിൽ ഉദിക്കുമ്പോൾ
അല്പം താമസിച്ചു, ഇതു എന്റെ ഉണർവ്വിനെ എഴുന്നേൽപ്പിക്കുന്ന
ഒരു സങ്കല്പസൂചകമല്ലയോ? എന്നു ചോദ്യത്തെ തന്റെ ഉള്ളി
നോടുതന്നെ ചോദിക്കുന്നതായാൽ ഉടനേതന്നെ തന്റെ ബുദ്ധി
സ്ഥിരമാകുന്നതാണു്. നാം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലാ ഇന്നതാ
ണെന്നു അറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു ജ്ഞാനം നമുക്കുണ്ടാകും. ധൃതിപ്പെട്ടു
ഏതു സങ്കല്പസൂചനകളേയും ഏറ്റുകൊള്ളുകയേ അരുതു്. അതു
കൊണ്ടു ഏതും അല്പംതാമസിച്ചു ആലോചിച്ചുചെയ്ക. (ഗ) നാം
ജോലിചെയ്തു തളർന്നിരിക്കുമ്പോഴും, ക്ഷീണാവസ്ഥയിലിരിക്കുമ്പോ
ഴും, വളരെ സന്തോഷമായിരിക്കുമ്പോഴും ആരെങ്കിലും ഒരു കാര്യ
ത്തെ ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയാണെങ്കിൽ ഉടനെ
അനുസരിക്കരുതു്. എന്തെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ തല്ക്കാലം
"കഴിയുകയില്ല" എന്നു പറയുന്നതാണുത്തമം. "ചെയ്യാം"
എന്നു പറഞ്ഞതിനുവേണ്ടി ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവു അനുഭവിച്ചി

ട്ടുള്ള കഷ്ടതകളും നമുക്കറിയാമല്ലോ. ആരംഭത്തിൽ "ചെയ്യാം" എന്നു പറയുന്നതു എളുപ്പവും "വഹ്യാ" എന്നുള്ളതു കഷ്ടമായും തോന്നാം. ദീർഘാലോചനക്കുശേഷം അനവധി കാര്യങ്ങളിൽ—സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതിനുവേണ്ടി മനസ്സു വേദനപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. "നിസ്സാരകാര്യവും ആലോചിച്ചുചെയ്യുക" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ—താണുനില്ക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. നമുക്കു ത്രാണിയില്ലാത്ത സമയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും വാങ്ങണമെന്നു മനസ്സു തോന്നുമ്പോൾ "വേണ്ട" എന്നു പറയുക. അനാവശ്യവിനോദങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ധനത്തെ ചിലവഴിച്ചിട്ടു മനസ്താപിക്കുന്നതിനേക്കാൾ "വേണ്ട" എന്നു പറയുക. മടികൊണ്ടും മഠത്തരംകൊണ്ടും ദുർന്നടപടികളാലും നിസ്സാരകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിനു സംഭ്രമിക്കുമ്പോൾ ദേഷ്യത്തോടുകൂടി ഉടൻതന്നെ "ഇല്ല" എന്നു പറയുക. "ഇവ്വ" എന്നുള്ളതു് ആരംഭത്തിൽ കുറെ പ്രയാസമായിരുന്നാലും കാലക്രമത്തിൽ നമുക്കു ധൈര്യത്തെ നല്കുന്നതാണു്.

നാലാമതു വിധം

അടിമേലടിച്ചാൽ അമ്മിയുംതകരും.

സങ്കല്പസൂചനകളെ മറവുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കുന്നതായ നാലാമത്തെമാർഗ്ഗം എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ മാന്ത്രികൻ താൻ നിശ്ചയിച്ച കാര്യപ്രാപ്തിക്കു യോജിച്ച വിഷയങ്ങളെ മറവുള്ളവരുടെ മനസ്സിൻമുമ്പിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും കൊണ്ടുവന്നു നിർത്തുന്നതാകുന്നു.

ഒരുതന്നമായി ഏതു വിഷയത്തേയും ആരംഭത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മനസ്സു് ഇടകൊടുക്കാതെ വളരെ പ്രയാസപ്പെടുന്നു. ആ വിഷയംതന്നെ വേറൊരുപ്രാവശ്യംകൂടി കാണുന്നതിനിടയായാൽ—സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തയ്യാറായില്ലെങ്കിലും പ്രയാസം വിട്ടുപോകുന്നു. ഇതേവിധത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും പലപ്രാവശ്യമായി ഒരേവിഷയത്തെത്തന്നെ ദർശിക്കുന്നതിനിടയായാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രയാസം മുഴുവൻനീങ്ങി അതു ഒരു പഴക്കമുള്ള വസ്തുവായിത്തീർന്ന ആ മനസ്സു അതിനെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണു്. ഇതിനുള്ള കാരണം ഏതുവിഷയമാണു് മനസ്സിൽ സ്ഥിരമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതോ അതിനെ വാസ്തവമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതിയാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ അടിക്കടി മനസ്സിൻമുൻപിൽ നിർത്തുന്നതിനാൽ ആ വിഷയമുദ്ര കാലം തലച്ചോറിൽ സ്ഥിരമായി പതിഞ്ഞുകഴിയുന്നു. എപ്പോഴും

ലെന്നാൽ തേൻമെഴുകിൽ ഒരു മുദ്രയെ ബലമായി ഊന്നിപ്പതിക്കുന്നതായാൽ അതു വിശദമായി അതിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ആകുന്നു. ക്രടാതെയും ഒരു ആണിയെ എത്രമേൽ അടിച്ചുറപ്പിക്കുന്നുവോ അത്രയും ശക്തിയിൽ അതു ആ സാധനത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണല്ലൊ. അതുപോലെ പല പ്രാവശ്യവും നോക്കീട്ടുള്ളതോ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതോ ആയ വിദ്യ തലച്ചോറിൽ സ്ഥിരമായും പ്രകാശമായും പതിയുന്നതാണു്. തലച്ചോറിൽ ഏതു വിഷയം സ്ഥിരമായി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ അതുതന്നെ മനസ്സിൽ ഉണർവ്വായി തോന്നി അടിക്കടി ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനു ചൂണ്ടിവിടപ്പെടുന്നു.

"താങ്ങുംശക്തി, പായുംശക്തി മുതലായവയെപ്പറ്റി ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ—തല്ക്കാലം നമുക്കു കാണ്മാൻ കഴിയാത്ത അദൃശ്യശക്തികളാകയാലും ആ വക പേരുകൾപോലും വായനക്കാരിൽ സാധാരണക്കാരുടെ കണ്ണുങ്ങൾക്കു പുത്തനാകയാലും മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ആ വക ഭാഗങ്ങളെ അടിക്കടി മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചഭ്യസിക്കുന്നതായാൽ ജീവശക്തി മുതലായവയെ ഏതു മനുഷ്യനും തന്റെ അന്തർനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ദർശിക്കുന്നതിനും നാണയം, ധ്യാനം മുതലായവ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട പലതരം ശക്തികളേയും വേണ്ട സമയങ്ങളിൽ വേണ്ടതുപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതും പൂർണ്ണസത്യമാകുന്നു. ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കാതെയും ഉറച്ചു ശ്രമിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നതായാൽ വേലയ്ക്കുതക്ക ഫലം മാത്രമേ ലഭിക്കയുള്ളുവെന്നുള്ളതു പ്രകൃതിനിയമവും ആണല്ലൊ."

നമ്മുടെ എല്ലാവിചാരങ്ങളും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മാത്രമായി ഗ്രഹിക്കുന്ന അറിവുകളും നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽ പതിയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിചാരങ്ങളുടെ ക്രട്ടത്തിൽ സ്ഫുടതയും പ്രകാശവും ഉള്ളവ നിസ്സാരവിചാരങ്ങളെ ദൂരത്തീട്ടു ആ സ്ഥലത്തു താൻതന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യും. ഏതുവിഷയത്തെ ആണു് വിശദമായി പ്രതിച്ചിട്ടുള്ളതു് ആ വിഷയം മാത്രം ജാഗ്രതയായിരിക്കും. മറ്റുള്ളവ സ്മൃതിഹീനമായിത്തീരുന്നു. കാക്കയുടെ ക്രട്ടിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കുയിലിൻമുട്ടകളെ കാക്കകൾ ആദ്യത്തെത്തവണ കാണുമ്പോൾ സംശയിക്കുമെങ്കിലും ദിവസന്തോറും കണ്ടു പഴകുന്നതിനാൽ ഒടുവിൽ അതു തങ്ങളുടെ മുട്ടയാണെന്നു നിശ്ചയപ്പെടുത്തീട്ടു അതിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന കുയിൽകുഞ്ഞുങ്ങളെ തന്റെ കുട്ടിക

ളെന്നു സങ്കല്പിച്ചു വളർത്തിവിടുന്നു. ഇതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ നമ്മുടെ സ്വേച്ഛയാലൊ, സന്ദർഭവശാലൊ, അല്ലെങ്കിൽ പരപ്രേരണയാലൊ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അടിക്കടി തോന്നുന്നതിനു ഇട കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒടുവിൽ അതു നമ്മുടെ സ്വഭാവമായിത്തന്നെ വ്യത്യസ്തം പ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നു.

മന്ത്രാദ

മാന്ത്രികൻ ഈ വിധത്തിലുള്ള സങ്കല്പസൂചനയെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാൽ തക്ക സമയങ്ങളിൽ തന്റെ ഇച്ഛകളെ അടിക്കടി മറ്റുള്ളവരുടെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു കാര്യസിദ്ധി പ്രാപിക്കാവുന്നതാണു്.

ഒരു മാതാവു താരാട്ടുപാട്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും പാടി തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളേയും അടക്കി നിദ്രക്കധീനയാക്കുന്നതുപോലെ ആരെങ്കിലും തന്റെ സങ്കല്പസൂചനകളെ നിന്റെ മനസ്സിൻമുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിത്തി നിന്റെ ജാഗരാവസ്ഥയെ മയക്കി ബുദ്ധിയെ വിപരീതമാക്കി താൻ പറയുന്നതു ശരിയാണെന്നു സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിനു ആരംഭിക്കുമ്പോഴും "ഈ ആൾ അടിമേൽ അടിയടിച്ചു് അമ്മിയെ ക്രടി പിളർക്കുന്നതിലൊരാളാണു്" എന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും കാരണമാകുന്നു.

ദൈവാധീനംജഗൽസർവ്വം

മുപ്പത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം

മുപ്പത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം

സങ്കല്പസൂചനകളുടെ മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങൾ

സങ്കല്പസൂചനകൾ നമ്മിൽനിന്നു മൂന്നു മാർഗ്ഗമായി വെളിപ്പെടുന്നു.

(ക) നാം അറിയാതെതന്നെ വെളിപ്പെടുന്നവ.
(ഖ) നാം നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്.
(ഗ) സ്വേച്ഛയായി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു്.

ക-ാമതു മാർഗ്ഗം

നാം സംസാരിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കുകളും ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തികളും, നമ്മുടെ നടത്ത, വസ്ത്രധാരണം, ഭാവനകൾ ശീല

ഗുണങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ ചുറ്റിലുമുള്ള ഓരോരുത്തരുടെ മനസ്സിലും പതിഞ്ഞു അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ നമ്മിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്ന സൽസ്വഭാവഗുണങ്ങളാൽ അനേകജനങ്ങളും തങ്ങളറിയാതെതന്നെ സദ്വൃത്തി ശ്രേഷ്ഠതയടഞ്ഞു നമുക്കു പുണ്യത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വായിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ദൂഷണവാക്കുകളേയും നമ്മുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളേയും കേട്ടും കണ്ടും അനേകം ജനം നാശമാർഗ്ഗങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവരെ നശിപ്പിച്ച പാപദോഷവും നമ്മുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നതാണ്.

ശിശുപരിപാലനം

ശിശുക്കൾ തങ്ങളുടെ സഹവാസികളുടേയും രക്ഷകത്താക്കളുടേയും ശീലഗുണങ്ങളെ തങ്ങൾ അറിയാതെതന്നെ അഭ്യസിച്ചു പോകുന്നു. ഒരച്ഛൻ തന്റെ കുട്ടിയെ, വളരെ നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവനെന്നും മാതാപിതാക്കന്മാരോടനുസരണയുള്ളവനെന്നും വളരെ സത്യവാൻ, ആരെയും ശകാരിക്കയില്ല എന്നും മറ്റും എപ്പോഴും അയൽ കുട്ടി കേൾക്കെ പറഞ്ഞുവരികയാണെങ്കിൽ ആ കുട്ടി സന്മാർഗ്ഗത്തിൽതന്നെ വളരുന്നതാണ്. നേരേമറിച്ച ഒരാൾ എപ്പോഴും തന്റെ കുട്ടിയുടെ മുഖത്തുനോക്കി അതിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് ഇവൻ കള്ളനാണ്, അഹങ്കാരിയാണ്, എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവൻ നിശ്ചയമായും അഹങ്കാരി അയും കള്ളനായുംതന്നെ തീരുന്നതാണ്. കുട്ടികൾ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുകരിക്കുന്ന അകയാൽ അവരുടെ ഓരോ സംഭാഷണങ്ങളും കുട്ടികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ശിലാരേഖപോലെ പതിയുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് മാതാപിതാക്കന്മാർ ഓരോരുത്തരും മുഖ്യമായി ഗൌനിക്കേണ്ടതു്—തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ ഏതു നിലയിൽ വളരണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ ആ നിലയ്ക്കു ചേർന്ന വർത്തമാനങ്ങൾ മാത്രം അവരോടു ഉപയോഗിക്കുക. ശിശുപരിപാലനത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നും ആ ഭാഗം എഴുതുകയാണെങ്കിൽ അതിനുതന്നെ ഒരു പുസ്തകം വേണ്ടതാണെന്നും ഉണ്ടെങ്കിലും ഓരോരുത്തരുടെ വായിൽനിന്നും എപ്പോഴും ഗുണകരമായവയും അന്യന്മാക്കു ഉത്സാഹത്തെയും ധൈര്യത്തെയും ഉണ്ടാക്കത്തക്കവയുമായ വാർത്തകളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നുള്ളതിനെ അറിയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിമാത്രം ഇതുയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഓരോവാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും വസ്തുധാരണാദി ഭാവനകളും എല്ലാ സഹചരന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞു അവക്ക് ഒരു വ്യത്യസ്ഥം വരുത്തുമെന്നുള്ളതിനെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മിൽനിന്നും വെളിപ്പെടുന്ന സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെപ്പറ്റി ജാഗ്രതയായിരുന്നുകൊൾക.

മറ്റുള്ളവർ നമ്മെപ്പറ്റി എതുവിധം വിചാരിക്കണമെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നുവോ അതേവിധം നാം നടന്നുകൊള്ളേണ്ടതു ത്യാവശ്യം. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ ബഹുമാനിക്കത്തക്കവിധം നാം നമ്മെപ്പറ്റി ഒരു ഭാവന ചെയ്തുകൊണ്ടു അതിനെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ പോഷിപ്പിച്ചു അതിനു തക്കവിധത്തിൽ നാം നമ്മുടെ നടത്ത, വസ്തുധാരണം, ഭാവനകൾ ഇവയെ ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടതാവശ്യം. സ്വയം ആത്മാഭിമാനം ഇല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർക്കും നമ്മെപ്പറ്റി ബഹുമാനം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അനേകസംഗതികളിൽ നമ്മുടെ ബാഹ്യപ്രവൃത്തികളെ കണ്ടു മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ ബഹുമാനിക്കുന്നതാകയാൽ നമ്മുടെ നടപടികളെപ്പറ്റി നാം ജാഗ്രതയായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മറ്റുള്ളവർ നമ്മോടു മര്യ്യാദാനുസരണം പെരുമാറി ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കുന്നതായാലോ ആക്ഷേപകരമായി സംസാരിക്കുന്നതായാലോ വല്ല വിപരീതപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നതായാലൊ ആയതിലേക്കുവേണ്ടി മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയല്ല. അതിനുള്ള കാരണം നമ്മിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ അതെന്താണെന്നു പരിശോധിച്ചു നമ്മിലുള്ള ഏതു ന്യൂനതയാലാണു് മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ ബഹുമാനിക്കാത്തതെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു നമ്മെത്തന്നെ നാം പരിഷ്കരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു.

രണ്ടാമതുമാർഗ്ഗം.

മാന്ത്രികൻ, വേണമെന്നുകരുതി സങ്കല്പസൂചകങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതു (൧) രോഗനാശനത്തിനും (൨) മാസ്മരനിദ്രയ്ക്കു വശപ്പെടുത്തുന്നതിനും (൩) മറ്റുള്ളവരെ വശപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആകുന്നു.

രോഗനാശനത്തിനു്.

ശരീരത്തിലുണ്ടാകുന്ന സുഖക്കേടുകളെ മാറുന്നവിഷയത്തിൽ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി "ആകർഷണശക്തി വൈദ്യശാസ്ത്രം" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു മനോദുഃഖങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കേണ്ടമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പം

പറയാം. ആധുനികകാലത്തു മനസ്തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനേക പരീക്ഷകളെ നടത്തി ചില വാസ്തവങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ എന്തെന്നാൽ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളാൽ ഒരാളിന്റെ തലച്ചോറിലുള്ള അണുക്കളെ വളത്തി വർദ്ധനയിൽ വരുത്തി ബലപ്പെടുത്താം; ഒരാളിൽ പുതുതായ ഗുണങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാം. പഴയ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും മുഴുവൻ അയാളെവിട്ടു തീരെ നശിപ്പിക്കാം. ബുദ്ധിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാം. ഓമ്മശക്തിയെ ഉറപ്പിക്കാം. ഭയം, കോപം, അസൂയ മുതലായവയെ നശിപ്പിച്ചു ധൈര്യം, ശാന്തം, സ്നേഹം മുതലായവയെ ഉദിപ്പിക്കാം. വഴിപോലുള്ള കായികാഭ്യാസക്രമങ്ങളാൽ ഒരാൾ പൂർണ്ണബലശാലി ആയിത്തീരുന്നതുപോലെ വഴിപോലുള്ള സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ ക്രമപ്രകാരം ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ ബുദ്ധിയേയും ഓമ്മശക്തിയേയും വളരെ ഉച്ചതരമാക്കാവുന്നതാകുന്നു.

മാസ്മരനിദ്ര.

ഒരാളെ മാസ്മരനിദ്രയിൽ വരുത്തുന്നതിനു മാന്ത്രികൻ തന്റെ മനശ്ശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുക്രടാതെ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെയും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. മാന്ത്രികൻ തന്റെ മനശ്ശക്തിമാഹാത്മ്യത്താൽ രോഗിയുടെ മനസ്സിനെ ആകഷ്ണംചെയ്തശേഷം എളുപ്പത്തിൽ സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കണം. ജാഗ്രത്തിൽ മനസ്സിൽ പതിയാതുള്ള സങ്കല്പസൂചനകൾ മാസ്മരനിദ്രയിൽ ഉൾപ്പെട്ടശേഷം എളുപ്പം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു ശീഘ്രഫലസിദ്ധി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. മാസ്മരനിദ്രക്കുൾപ്പെടുന്ന ആളോടു എന്തെല്ലാം അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ആജ്ഞാപിച്ചാലും ചെയ്യുന്നതാണ്. ആ നിദ്രയിൽനിന്നുണർന്നശേഷവും ഇന്നയിന്നകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യണമെന്നു മാന്ത്രികൻ ആജ്ഞാപിച്ചാലും അതു ആ വിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതു വളരെ അതിശയകരമായി തോന്നും.

മൂന്നാമത്തു മാർഗ്ഗം.

ഒരാൾ തന്നിൽതന്നെ സ്വന്തഇച്ഛപ്രകാരം സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ നൽകീട്ടു തന്റെ രോഗനാശം വരുത്തുന്നതുക്രടാതെ തന്റെ ഭയകമ്പാദികളെ തീർക്കുകയും തന്റെ സ്വഭാവത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതു വളരെ അത്ഭുതമായി തോന്നും. എന്നാൽ ആവിധ സ്വന്ത സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ തന്നിൽതന്നെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു അനവധി ആളുകൾ താൻ ഏതുനിലയെ പ്രാപി

ക്കണമെന്നിച്ഛിക്കുന്നവോ അതിനെ പ്രാപിച്ചു ആനന്ദിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവം.

വ്യാപാരവില്പന.

യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ വ്യാപാരികൾ തക്കതായ കെട്ടിടങ്ങളിൽ വ്യാപാരവില്പന അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു അവരുടെ തൊഴിൽ. അവർ പഠിപ്പിക്കുന്നതു, വ്യാപാരം വാങ്ങുന്നതിനായി വരുന്ന ആളുകളുടെ വിചാരങ്ങളെ ആകർഷണം ചെയ്യത്തക്കതായ സാമാനങ്ങളെ അവരുടെ മുൻപിൽ നിരത്തിവയ്ക്കണം, പിന്നീട് ആ വക സാമാനങ്ങളുടെ ഉപയോഗങ്ങളെപ്പറ്റി അവരെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടു അവരുടെ ആഗ്രഹത്തെ ഇളക്കി ഉടൻ തന്നെ ആ സാമാനത്തെ വിറ്റു കായ്മ ശരിപ്പെടുത്തണം എന്നും മറ്റുമാകുന്നു. തന്റെ സാമാനങ്ങളുടെ വിൽപനവിഷയത്തിൽ നോട്ടീസ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഗൌനിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എപ്പോൾ ഒരാൾ ഒരു സാമാനത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഗൌനിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സു ആ വസ്തുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു പ്രീതിപ്പെടുന്നു. എപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റിയ വിചാരം മനസ്സിൽ ഉണ്ടായോ അപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു താല്പര്യപ്പെടുന്നു; പിന്നീട് അതിന്മേൽ ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകുന്നു. ആശ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ വാങ്ങിയേകഴിയൂ. അതിനാൽ തന്റെ തൊഴിലുകളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണജ്ഞാനമുള്ള വ്യാപാരി തന്റെ സാമാനങ്ങളെകാണിക്കേണ്ട രീതിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചശേഷം തക്കതായ സങ്കല്പസൂചനങ്ങളാൽ അതിന്മേൽ ഇച്ഛവെയ്പിക്കുന്നു. ആശ ഉണ്ടായിയെന്നറിഞ്ഞ ഉടൻ വളരെ ശാന്തമായും എന്നാൽ അല്പം അധികാരസ്വരത്തിലും "ഇതു നിങ്ങൾ വാങ്ങിക്കതന്നെവേണം. ഇതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാകും" എന്നു പറയുന്നതിനു തുല്യതയായ വർത്തമാനങ്ങളും സൂത്രങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു തന്റെ സാമാനത്തെ വാങ്ങിക്കൊള്ളുന്നവിധം ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു താൻ ലാഭം അടയുന്നു. സങ്കല്പസൂചകപ്രയോഗങ്ങളാൽ വ്യാപാരവില്പനകൾക്കു അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ അനവധി അനുകൂലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

വ്യാപാരികളുടെ ആസനം.

കച്ചവടക്കാർ ഗൌനിക്കേണ്ടതായ മറ്റൊരു വിഷയം അവരുടെ ഇരിപ്പിനെപ്പറ്റിയാകുന്നു. വ്യാപാരം വാങ്ങാനായി വന്നിട്ടുള്ള

ആൾക്കു് ഉടനെ ഒരു താഴ്ന്ന ആസനം കൊടുത്തിരുത്തീട്ടു താൻ അതിൽ അൽപം ഉയച്ചുയുള്ളതായി വച്ചിട്ടുള്ള സ്വന്ത ആസനത്തിൽ ഇരുന്നശേഷം സംസാരിച്ചുവരുന്നതു് അവരുടെ സഹജമാകുന്നു. വാങ്ങാൻവരുന്ന ആൾ മേൽപ്പോട്ടുനോക്കി കച്ചവടക്കാരനോടു സംസാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിയാൽ ആഗതന്റെ ശക്തിയിൽ പകുതി നശിച്ചും ഉടമസ്ഥന്റെ താങ്ങുംശക്തി അധികരിച്ചും ഇരിക്കും. ഉയന്ന ആസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ആൾ തന്നിലുള്ള ആകർഷണശക്തിയെ അധികസാമർത്ഥ്യത്തോടും അധികാരത്തോടുക്രൂടിയും ഉപയോഗിച്ചു താഴ്ന്ന ആസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ തന്നിഷ്ടപ്രകാരം ഇണക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതാണു്. ഇതിനായിട്ടാണു വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളിൽ വ്യാപാരികൾക്കു ഉയന്ന ഇരിപ്പു ഇട്ടിട്ടുള്ളതു്. പള്ളിക്രൂടങ്ങളിൽ വാദ്ധ്യാന്മാരും, ഉയന്ന ആസനങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പ്രാസംഗികന്മാക്കും അൽപം ഉയന്ന പ്ലാറ്റുഫാറം വച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നേ അവർ സംസാരിക്കുകയുള്ളു. ന്യായസ്ഥലങ്ങളിൽ ജഡ്ജിമാരുടെ മുൻപിൽ വക്കീലന്മാർ നിന്നുകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നതു അവക്കു അനുകൂലമാകുന്നു. അതുനിമിത്തം അവക്കുണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ അറിയാതെയാണു് അവർ അപ്രകാരം ചെയ്യുവരുന്നതു്. എന്നാലും ന്യായാധിപതി ഉയന്ന ആസനത്തിൽ തന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. വക്കീലന്മാർ അവരെ അൽപം മേൽപ്പോട്ടുനോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നതിന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ ആൾക്കുംതന്നെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ഒരു സ്നേഹിതൻ നമ്മുടെ ഗൃഹത്തിൽ വരുമ്പോൾ അയാളെ മനസ്സിലാക്കാതെ ഒരു സമയം നാം ഉയന്ന ആസനത്തിലും ആഗതനെ തന്റേതിനെക്കാൾ താഴ്ന്ന ആസനത്തിലും ഇരുത്തിയും പിന്നൊരുസമയം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന താരതമ്യത്തെ സ്വയം അറിഞ്ഞുകൊള്ളാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ നാം ഏതുസ്ഥാനത്തുചെന്നാലും അവിടെ നമുക്കു താഴ്ന്ന ആസനമാണു് തരുന്നതെങ്കിൽ ഇരിക്കാതെ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ സംസാരിച്ചുകൊള്ളണം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ സംഭാഷണം മേലായും അവരുടെ സംസാരം കീഴ്പ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നതാണു്. ഇതു് ഒരു നിസ്സാരകാര്യമാണെന്നുവരികിലും ഈ പുസ്തകത്തിനുള്ളവിലയേക്കാൾ എത്രയോമടങ്ങധികം ലാഭമുള്ളതാണെന്നു നമുക്കുതന്നെ അനുഭവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാവുന്നതാണു്. നമുക്കു് ആരോടെങ്കിലും സംസാരിച്ചു ഏതെങ്കിലും

ഒരു വിശേഷകായ്ക്കത്തെ നടത്തണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം അവരുടെ ഇരിപ്പിടം അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുന്നതിനേക്കാൾ തന്റെ വാസസ്ഥലത്തേക്ക് അവരെ വരുത്തി കായ്ക്കത്തെ ശരിപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ തന്റെ വാക്കു മേലും അവരുടെ വാക്കുകൾ കീഴായുംതന്നെ ഇരിക്കും.

"മുതല, തന്റെ വാസസ്ഥാനത്തിരുന്നാൽ ബലവാനായ ആനയേക്കൂടി വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. സ്വസ്ഥാനംവിട്ട് അതു ദൂരത്തേക്കുപോയാൽ അതിനെ പട്ടികൾ കൂടി വലിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. പല്ലുപറിഞ്ഞ പാമ്പും മദമില്ലാത്ത ഹസ്തിയും, തന്നിൽ നിന്നു വിട്ടുപിരിഞ്ഞ രാജാവും സകലരാലും നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ സ്വന്തനില തെറ്റിയാൽ സമർത്ഥന്മാർക്കും ധീരതക്കുറവുണ്ടാകുന്നു. താമരപ്പൂക്കൾ ജലത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ആ ജലം തന്നെ അതിനു ബന്ധു. ആ ജലം അതിനുവേണ്ട ജീവശക്തിയെ നൽകുന്നു. ജലത്തിൽ നില്ക്കുന്ന താമരത്തണ്ടിൽനിന്നും അതു പറിക്കപ്പെട്ടശേഷം വീണ്ടും ആ ജലത്തിൽത്തന്നെ അതിനെ വച്ചേയ്ക്കുന്നതായാലും ആ പൂവിനെ അഴുക്കുന്നതും ആ ജലംതന്നെ ആകുന്നു. സ്വസ്ഥാനം അതായതു നിലതെറ്റിയാൽ വരുന്ന ഫലം ഈ വിധമാണെന്നു് അറിഞ്ഞുകൊൾക.

ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കേണ്ടരീതി.

വ്യാപാരം വാങ്ങുന്നതിനായി വരുന്നവരോടു വ്യാപാരി ചോദിക്കേണ്ടതായ ചോദ്യങ്ങൾ ഇന്നയിന്നവിധമായിത്തന്നെ ഇരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും ചില കായ്ക്കങ്ങൾ പറയാം. "സാർ, നിങ്ങൾക്കു് ഈ സാമാനം പിടിച്ചുവോ?" എന്നു ചോദിക്കുന്നതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു "സാർ, ഈ സാമാനം നന്നായിരിക്കുന്നില്ലേ? ഈ ദിവസമാണു് നിങ്ങൾക്കു ചേരുന്നതു്. ഇതിന്റെ നിറം നന്നായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു് ഇത്തരത്തിലാണു് അധികം ഇഷ്ടമായിട്ടുള്ളതു്. ഇല്ലേ?" ഈ വിധത്തിലുള്ള ചോദ്യങ്ങളുടെ അന്തരം മനസ്സിലായില്ലേ? ആദ്യമായിട്ടു ഒരു കായ്ക്കത്തെപ്പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. അതിൽ പിന്നീടു സാമാനം വാങ്ങാൻ വന്ന ആളെ ആലോചനയ്ക്കിടകൊടുക്കാതെ "അതേ" എന്നു പറയിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു് "ഇല്ല" എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ "അതേ" എന്നു പറയുന്നതല്ലയോ എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതു്.

ഈ വിധത്തിലുള്ള വ്യാപാരതന്ത്രങ്ങൾ അറിയാത്തവർ കച്ചവടക്കാരായാൽ എന്താണ് ഫലം?

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

മുപ്പത്തിരണ്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

തൊഴിൽ പ്രചരണം.

പണ്ടകശാലകളും, തൊഴിൽശാലകളും വലിയവലിയ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള കമ്പനികളും മുതലായവയെ തുടങ്ങുന്നവർ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളെയും ഏർപ്പാടുകളെയും പറഞ്ഞ് പലവിധമുള്ള നോട്ടീസുകളാലും പത്രപ്രസ്താവനകളാലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നവരിൽ മിക്കപേരും തങ്ങളുടെ ഏജൻറുകളെയും അയച്ച തന്റെ തൊഴിലിനുള്ള ശ്രേഷ്ഠതയെ ബഹുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നു. ആ വിധം നിയുക്തരാകുന്ന ഏജൻറന്മാർ നാം മറവുള്ള വരോട് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായ സങ്കല്പസൂചകവാക്കുകളെപ്പറ്റി ആദ്യമായിത്തന്നെ അഭ്യസിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഏജൻറു തൊഴിലും ഒരു വശീകരണവിദ്യയാകുന്നു.

ആദ്യമായി താൻ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന തൊഴിലിന്റെ എല്ലാ അന്തരംഗങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിനെസംബന്ധിച്ച് ആർ എന്തു ചോദ്യംചോദിച്ചാലും അതിനു ശരിയായ സമാധാനം പറഞ്ഞു അവരെ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനനുസരിപ്പിക്കേണ്ടതായ സാമർത്ഥ്യം അവരിൽ പൂർണ്ണമായി അടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ക്രൂടാതെയും മറവുള്ളവരെ തന്റെ സംഭാഷണങ്ങളാലും, അഭിനയം, സ്വരം, സങ്കല്പം മുതലായവയാലും വശീകരിക്കേണ്ടതായ ഗൌരവ ആഡംബരങ്ങളും അവരിൽ യോജിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജനങ്ങൾക്കു മയ്യാദയെ പിറവു മയ്യാദയെ വാങ്ങുന്നതിനു താൻ അഭ്യസിച്ചിരിക്കണം. അയാളുടെ നടത്തയും വസ്ത്രധാരണവും ഭാവനകളെയും കാണുന്നവർ മയ്യാദയുള്ള ചേന്നവയാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. അതോടുകൂടി തന്റെ തൊഴിലിനെ ശരിയായി വഹിക്കുന്നതിനുതക്ക പ്രാപ്തിയും, ശേഷിയും തനിക്കുണ്ടെന്നുള്ള ആത്മാഭിമാനവും ഏതുവിധതടസ്സങ്ങളും ഇടയുകിൽ നേരിട്ടാലും അവയെല്ലാം

ജയിച്ചു താൻ തുടങ്ങിയ കായ്യത്തിൽ ജയം നേടിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള മനോധൈയ്യവും അയാൾക്കു കൂടിയേ കഴിയൂ. ഈ വിധത്തിൽ താൻ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന തൊഴിലിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർണ്ണജ്ഞാനവും അതിനു ചേർന്ന ഗൌരവവും ക്രിയ, ഭാവന, യോഗ്യത, ഇവയും എടുത്തകായ്യം നിറവേറാമെന്നുള്ള മനക്കരുത്തും ധൈയ്യവും ഉറപ്പും ഉള്ളവരെ ഏജൻറുകളായി നിയമിക്കുന്ന തൊഴിൽസ്ഥാപകന്മാർ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ തൊഴിലുകളിൽ വൃദ്ധനയെ പ്രാപിക്കയുള്ളൂ. ഈ ലോകത്തിൽ ബുദ്ധിമാന്മാരും, പഠിപ്പില്ലാത്തവരും, മുഖസ്തുതിപ്രിയന്മാരും, മുൻകോപികളും നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു എളുപ്പത്തിൽ വഴിപ്പെടാത്തവരും ആരോടും അശേഷം യോജിക്കാത്ത കഠിനചിത്തന്മാരും ഓരോ തൊഴിലിനേയും പറ്റി പൂർണ്ണജ്ഞാനമുള്ളവരും, തൊഴിലുകളെപ്പറ്റിയ വിചാരമേയില്ലാത്തവരും, ജ്യോതിഷവിശ്വാസികളും, ലോകവർത്തമാനഭ്രമക്കാരും, വേദാന്തവിഷയാസക്തരും, ഓരോ വിഷയങ്ങളുടേയും ഗുണദോഷപ്രഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രം ഉദ്ദേശമുള്ളവരും ആയി പലവിധസ്വഭാവക്കാരും ഉള്ളതിനാൽ ഓരോരുത്തരുടേയും ഗുണവിശേഷത്തെയും മനസ്സിൻ നിലയേയും കാണുന്നമാത്രയിൽ നോട്ടംകൊണ്ടറിഞ്ഞു ഓരോരുത്തരോടും ഏപ്പെടേണ്ടതായ അവസരംനോക്കിക്കണ്ടു അവരവരുടെ മനസ്സിനു യോജിക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങളെപ്പറഞ്ഞു മൂഢതകളെ നശിപ്പിച്ചും തൻതൊഴിലിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു നൽകിയും അതിനെപ്പറ്റി അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും ഇച്ഛിക്കുന്നതിനും അതിനോടു താനും യോജിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥനായി തീരുന്നവനാണു ശരിയായ ഏജൻറായി തീരുന്നതു്. ഏതു തൊഴിലിലും സിദ്ധി അടയുന്ന ആ മുഖ്യസാധനം, സത്യവാന്മാരായ തക്കയോഗ്യന്മാരോടുകൂട്ടുള്ള സഖ്യതയാണെന്നുള്ളതിനെയും ധരിപ്പിച്ചു കായ്യസാധ്യം വരുത്തുന്ന ശക്തി അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പലപല ഭിന്നബുദ്ധികളായ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ കായ്യസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ആശിക്കുന്നവൻ തൻറെ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിപരീതോദ്ദേശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരോടു തക്കിക്കാതെ അവരുടെ ഉദ്ദേശംപോലെ സമയോചിതമായി വാദിച്ചു കായ്യത്തെ സാധിക്കേണ്ട സാമർത്ഥ്യവും അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. പൊതുവേ ഏജൻറന്മാർക്കു, വേണ്ടതായ വിഷയങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള പഠിപ്പു, ഗൌരവം, മയ്യാദ, ശാന്തത മുൻപിൻ കാലത്തേപ്പറ്റിയ ബോധം,

ശ്ലാഘത, സുമുഖത, സങ്കല്പസൂചകപദങ്ങളെ സമയോചിതമായു പയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതായ സാമർത്ഥ്യം മുതലായ ശ്രേഷ്ഠഗുണ സമ്പന്നന്മാർമാത്രമേ ഏജൻറു ജോലിക്കു പ്രശോഭിക്കയുള്ളൂ. അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു നിയമനം ചെയ്യുന്ന വ്യാപാരികളും തൻറെ തൊഴിലുകളിൽ ജയം പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം.

ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം

മുപ്പത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം

വിളംബരങ്ങൾ.

നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള സാമാനങ്ങളെ വില്ക്കുണ്ടെ വിഷയത്തിൽ പത്രങ്ങളിലും ക്യാറുലാഗുകളും മൂലമായും അവയുടെ ഗുണം, വില മുതലായവയെപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു സഹജം. വിളംബരങ്ങൾ എഴുതുന്നതു നിസ്സാരകാര്യമല്ല. അതും ഒരു വശീകരണവിദ്യയാകുന്നു. നമ്മുടെ വില്പനസാമാനങ്ങളെപ്പറ്റി ലോകവാസികൾക്കു വിശദമായ അറിവുകൊടുത്തു അവർ അതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും ആശിച്ചു വാങ്ങുന്നതിനും ഇടയാകുത്തക്കവണ്ണം ചുരുങ്ങിയ വാചകങ്ങളാലും യോജിക്കുന്ന സങ്കല്പസൂചകങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കത്തക്കവയായ ചിത്രങ്ങളാദിയായി പല വിധ അടയാളങ്ങളാൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യവിശേഷം നിസ്സാരമായുള്ളതല്ല. നോട്ടീസുകൾ എഴുതേണ്ടരീതിയെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്ന പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുണ്ട്. അവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്ന മുഖ്യവിഷയം സമയോചിതമായ സങ്കൽപസൂചനകൾ നൽകുന്നതിലേക്കാകുന്നു. അതിനാൽ അതിൽ ഒന്നിൻറെ മാതൃക ഇവിടെ പറയാം.

നോട്ടീസു വായിക്കുന്നവർ ഇന്നതു ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു് അതിൽ എഴുതി അവരെ അറിയിക്കുന്നതിനുപകരം അധികാരസ്വരത്തിൽ ആജ്ഞ നൽകുന്ന ഭാവനയിൽ വിളംബര വാചകം എഴുതേണ്ടതാണു്.

ഉദാഹരണം.

"മാന്യരെ! ഇന്നേദിവസം വീട്ടിലേക്കു തിരിയെ മടങ്ങുമ്പോൾ സ്വദേശിസോപ്പിൽ ഒരെണ്ണംക്രടി കയ്യിൽ കൊണ്ടുപോകുക. ഗൃഹനായികയ്ക്കു അതിൻറെ ആവശ്യമുണ്ടു്."

എന്നു് ഒരാഠം ഷാപ്പുനടയിൽ ഒരു ബോർഡുപലകയിൽ നോട്ടീസ്സു് എഴുതിപ്പതിച്ചിരുന്നാൽ അതു വായിക്കുന്ന ആളിനു അയാളുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റിയ ഓമ്മയും, പിറേദിവസം കാലത്തെ കഞ്ഞിനേക്കുളിപ്പിക്കുന്നതിനു അവശംക്കു സോപ്പാവശ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതും, അതുകൊണ്ടു അതിനെ വാങ്ങിക്കണമെന്നും അതിലും നമ്മുടെ ദേശത്തുള്ളവർ ഉണ്ടാക്കിയ സോപ്പു ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ദേശാഭിമാനത്തിനു നന്നാണെന്നും മറവുമുള്ള പല വിചാരങ്ങളും അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അയാഠം തിയ്യെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോഠം തന്റെ പ്രിയപ്പേയസിയേയും ഓമന ക്കുട്ടികളേയും ഓത്തു ഷാപ്പിൽ എത്തി സ്വദേശിസോപ്പു വാങ്ങി പ്പോകുന്നതാണു്. ഒരു വിളാബരം എത്ര ആലോചനകളെ ഉദി പ്പിക്കുന്ന സൂചകമാണെന്നു് ഇതുകൊണ്ടറിയാവുന്നതാണു്.

ഒരു സംഭാഷണം വായിച്ചുനോക്കുക.

അനന്തൻനായർ: —സഖേ രാമൻവൈദ്യൻ. സഞ്ചാരസമാധി! വണ്ടികഠം വന്നു മുട്ടിയേക്കും.

രാമൻവൈദ്യൻ:—ആഹാ! ഇഷ്ടൻ അനന്തൻനായരോ! കണ്ടതു വളരെ നന്നായി. ഞാൻ ഒരു മനോരാജ്യസഞ്ചാരത്തിലാക യാലാണു് നിങ്ങഠം വന്നതിനെ കാണാത്തതു്.

അന:—അതു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ആലോചനാവിഷയം എന്തോന്നാണു്? പറയത്തക്കതാണെങ്കിൽ പറയുക.

രാമൻ.—ഞാനിപ്പോഠം മോഹനവിലാസം ബംഗ്ലാവിൽ സൂപ്രണ്ടു ദ്ദേഹം ആളയയ്ക്കുകയാൽ അവിടെപ്പോയിവരികയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഉദരസമ്മന്ധമായ കഠിനതലവേദ നയാണെന്നും ഉടനെ എത്തണമെന്നും വാല്യക്കാരൻവന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ മരുന്നുപെട്ടിയുംകൊണ്ടു അവിടെ എത്തി യപ്പോഴേക്കു അവൾക്കു ഭീനം നല്ല സുഖമായി.

അന:—അതിനെന്താ! വൈദ്യനു പ്രതിഫലം കിട്ടാത്ത സങ്കട മായിരിക്കാം. സുഖമായി ഊണുതന്നില്ലേ?

രാമൻ:—അതെല്ലാംതന്നു. പ്രതിഫലം കിട്ടാഞ്ഞതിലല്ല എനി ക്കാലോചന. അവരുടെ മകൻ ഒരിരുപതു വയസ്സുപ്രായ മുള്ള ശ്രീധരൻതമ്പി എന്ന കൊച്ചൻ യാതൊരു മരുന്നും ചെയ്യാതെ ആ രോഗത്തെ പത്തുമിന്നിട്ടുകൊണ്ടു വാശിയാ ക്കിയതിലാണു് എനിക്കത്ഭുതം!

അന:—അല്ല! ഞാൻ വിചാരിച്ചതു വൈദ്യൻ എത്തുന്നതിനു മുമ്പേ ദൈവശക്ത്യാ ആ രോഗം ഭേദമായെന്നല്ലേ?

ചികിത്സിച്ചാണോ ഭേദപ്പെട്ടത്തിയതു്? മരുന്നു പുരട്ടുകയോ സേവിപ്പിക്കയോ ചെയ്യാതെ എന്തു ചികിത്സ? ആ കൊച്ചൻ ഡാക്ടർവേലക്കു പഠിക്കുകയാണോ?

വൈദ്യൻ:—അതൊന്നുമല്ല. അതല്ലേ അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ യുക്തിയുക്തമായാലോചിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു്. വിസ്തരിച്ചു പറയാം. ഇങ്ങോട്ടു മാറിനിന്നുകേൾക്കുക. ഒരു പുതിയ തരം വൈദ്യഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ അച്ചിട്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ രോഗചികിത്സയ്ക്കു മരുന്നു യാതൊന്നും ആവശ്യമില്ല. ആ വിദ്യ പഠിച്ചു അതേ രീതി ചികിത്സനടത്തി പരീക്ഷിച്ചതിൽ തലവേദന പെട്ടെന്നു വാശിയായതാണത്രേ.

അനു:—ഒരു രോഗത്തിനും ഇനി മരുന്നാവശ്യമില്ലേ? ആയ്കൊള്ളാം. എന്റെ അറിവിൽതന്നെ ബാല്യകാലത്തു ഒരു രോഗത്തിനു പല അങ്ങാടി മരുന്നുകളും പച്ചമരുന്നുകളും വാങ്ങി അരച്ചുരുക്കി കഷായമിട്ടുകൊടുത്തുവന്നു. പിന്നീടു ഇംഗ്ലീഷു ചികിത്സവന്നപ്പോൾ ആ വക മരുന്നുകളുടെ സത്തു അവർ പല കുപ്പിയിൽനിന്നും എടുത്തു ഒന്നായിച്ചേർത്തു കൊടുത്തുവന്നതുനിമിത്തം കഷായം ഇടുന്നവേല ലാഭത്തിലായി. കുറച്ചു കാലത്തിനുമുൻപു ഹോമിയോപ്പതി ചികിത്സാരീതിവന്നപ്പോൾ ഒറ്റമൂലികപോലെ ഒരു രോഗത്തിനു ഒരു തരം മരുന്നുമാത്രംകൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തുന്ന പതിവും ഏകദേശം നടപ്പിലായിത്തുടങ്ങി. ഈയ്യിടെ ചില മരുന്നുകളിൽ ഒരു മരുന്നുതന്നെ പത്തും മുപ്പതും രോഗത്തിനു സുഖം നൽകിത്തുടങ്ങിയെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. ഇന്നാളൊരു ദിവസം "ഗുരുതൈലം" എന്നൊരു മരുന്നു ഹൃദ്രോഗങ്ങൾ സുഖപ്പെടുത്തുമെന്നൊരു നോട്ടീസുകണ്ടു. ഇന്നിതാ മരുന്നുകൾ യാതൊന്നും ആവശ്യമില്ലാത്ത രോഗംഭേദമാക്കാമെന്നുള്ള വൈദ്യപുസ്തകം അതനുസരിച്ചു പുസ്തകം വായിച്ചഭ്യസിക്കമാത്രം ചെയ്യണം പത്തുമിന്നിട്ടുകൊണ്ടു് തലവേദന ഭേദമാക്കിയെന്നു ഒരു പഴമപരിചയമുള്ള വിദ്വാനായ വൈദ്യൻതന്നെ സമ്മതിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഈ രീതിക്കിനി അടുത്തപോലെ ലോകത്തു ആർക്കുംതന്നെ രോഗമേ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാനുള്ള പുസ്തകം വരുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ പിന്നെ വൈദ്യന്മാരുടേയും ഡാക്ടർന്മാരുടേയും കഥ രസംതന്നെ.

വൈദ്യൻ:—ഹേയി! അത്ര ക്ഷണം ലോകത്തെ ഇളക്കിമറിക്കാൻ ആക്കം സാധിക്കയില്ല. വിശേഷിച്ചും ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ എല്ലാ രോഗവും മരുന്നില്ലാതെ ഭേദമാക്കാമെന്നുപറയുന്നില്ല. രക്തസംബന്ധമായും ഞരമ്പുകൾ മാറ്റമായും ഉള്ള പത്തുപതുതരം രോഗങ്ങൾ ആകഷ്ണശക്തിയാൽ ഭേദമാക്കാമെന്നാണു് അതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ക്രമാതെയും അതിലേയ്ക്കുള്ള വൈദ്യനു ഏകാഗ്രചിത്തവും കുറെമനക്കരുത്തുംക്രമേണയേകഴിയൂ. പല രോഗങ്ങളുടെയും വിഷയത്തിൽ രോഗിയെ മാസ്മരനിദ്രയ്ക്കധീനപ്പെടുത്തിയശേഷമാണു് കൈഭാവനകളേക്കൊണ്ടും പ്രബോധകവചനങ്ങളെക്കൊണ്ടും രോഗം നിവൃത്തിയാക്കുന്നതു്.

അന:—അതെങ്ങനെയുമാകട്ടെ. രോഗംഭേദമാകുമെന്നു വൈദ്യൻ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ? ഏതുഭാവനചെയ്താലും രോഗം ഭേദംവന്നാൽ മതിയെന്നേ രോഗികൾക്കും ആളുകൾക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇതിന്റെ കർത്താവാരാണു്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം കൃതിയോ മുൻപിനാലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുംപ്പെട്ടതോ?

വൈദ്യൻ:—ദൃഢചിത്തമുള്ളവർ പ്രയോഗിച്ചാൽ രോഗം വാശിയാകാവുന്നതാണു്. വി. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്ന ഒരാളാണു് ഇതിന്റെ കർത്താവു്. അദ്ദേഹം ഒരു അദ്ധ്യസ്ഥയോഗിയുമാണു്. പക്ഷെ മലയാളഭാഷയിൽ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയതു് അദ്ദേഹമാണെന്നേയുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ആദ്യകൃതിക്കാരൻ അമേരിക്കയിലെ ഒരു വലിയ വിദ്വാനാണു്. അവിടെ ഇതിനു പേർ മാസ്മരചികിത്സ എന്നായിരിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തമിഴിലും തമിഴിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹം മലയാളത്തിലും ആക്കിയതാണു്. രോഗം ചികിത്സിക്കേണ്ടരീതിക്കു അവസരോചിതമായ ചിത്രങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ മുഖവുരനോക്കിയതിൽ കാരണസഹിതം ഈ ചികിത്സയും ആയുർവേദത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നും അമേരിക്കക്കാർ ഇതു എഴുതുന്നതിനുമുമ്പിൽതന്നെ ഇൻഡ്യയിലെ മഹർഷീശ്വരന്മാർ ഈ രീതി ചികിത്സ നടത്തിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുംമറും വരുത്തീട്ടുള്ളതു വാസ്തവമാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പത്തായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിൽ വിഷ്ണുചികയ്ക്കു ഇത്തരമൊരു

ചികിത്സ അതിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അതേപ്പറ്റി ഓത്തുകൊണ്ടുവന്ന സമയമാണ്, ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടതു്.

അനന്ത:—വൈദ്യൻ അപ്പോൾ ഈ ചികിത്സാരീതി ഫലപ്രദം തന്നെ എന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഇല്ലേ? വിഷൂചികയുള്ള ചികിത്സ ഏതുതരമാണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?

വൈദ്യൻ:—ഞാൻ സമ്മതിച്ചതാണോ അതിശയം. വലിയവലിയ ഡാക്ടർമാർ ഈ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ടെന്നും അങ്ങിനെ എഴുതത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഒരു ചികിത്സാരീതിയാണതെന്നും ഉള്ളതു് ആ പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും. വിഷൂചികാരോഗികളെ ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരം എത്രയോ തവണ യാതൊരു മരുന്നും കൂടാതെ ചികിത്സനടത്തി കാലന്റെ വായിൽനിന്നും പിടിച്ചുപറിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ മനക്കരുത്തു ഈവിധ ചികിത്സകൾക്കു ധാരാളം വേണം. ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠത്തിലെ ആ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു മന്ത്രംകൂടിയുണ്ടു്. എന്നാലും വൈദ്യന്റെ മനസ്സങ്കല്പംകൊണ്ടാണു് രോഗം മാറുന്നതെന്നു് ഇതു കേട്ടാൽ മനസ്സിലാകും. ആ മന്ത്രവും അപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ട രീതിയും ഞാൻ പറയാം. കേട്ടുകൊൾക.

"ദുർഭോജനന്മാർ ദുരാരംഭന്മാർ ദുസ്ഥിതന്മാർ
ദുർദ്ദേശനിവാസികൾ മൂർഖന്മാരത്രയല്ല
ദുഷ്ടന്മാരെന്നിപ്പറഞ്ഞവരെയെല്ലാരെയും
തുഷ്ടയായ് ഹിംസിച്ചു നീ കൊണ്ടീചരിച്ചാലും.
പ്രാണവായുക്കളോടും ക്രൂരമേ ഹൃദയത്തെ
പ്രാപിച്ചു പരമദുർമാദികളായ് ബാധിക്കയാൽ
വാതലേഖാരൂപമാം രോഗമായ് വിഷൂചിക-
യായിട്ടു ഭവിക്കനീ ലോകത്തിലിനിമേലിൽ
സുഗുണന്മാരുമായി നിർഗുണന്മാരുമായു-
ള്ളവരിലെല്ലാരിലും നീയിനി പ്രാപിച്ചീടും
സുഗുണന്മാർക്കു ചികിത്സക്കായിട്ടിവിടെഞാൻ
പരമമായ മന്ത്രമിതിനെപ്പറയുന്നേൻ:—
ഓം-ഹ്രാം-ഹ്രീം-ശ്രീം-രാം-വിഷ്ണുശക്തയേ നമോ
ഭഗവതി-വിഷ്ണുശക്തി-ഏഹി-ഏഹ്നാം-ഹര-ഹര-
ദഹ-ദഹ-ഹന-ഹന-പച-പച-മഥ-മഥ
ഉത്സാദയ-ഉത്സാദയ-ദൂരേ-കുരു-കുരു-സ്വാഹ"
വിഷൂചികേ-തവം-ഹിമവന്തം-ഗച്ഛ-ഗച്ഛ-

ജീവസാരചന്ദ്രമണ്ഡലം ഗതോസി സ്വാഹ"
മന്ത്രിയാമവനേവം സംയതനായി മഹാ-
മന്ത്രത്തെ വാമകരതലത്തിൽ ന്യസിച്ചിട്ട്
പുനരാഹസ്തത്തിനാലാതുരനാമവന്റെ
തനുവെ മെല്ലെത്തലോടീടണം മടിയാതെ
കക്ഷയായി പാരം ക്രുദ്ധയായിട്ടുള്ളോര-
ക്കക്കടിതന്നെ മന്ത്രമുൽഗ്ഗര മർദ്ദിതയായ്
ഹിമശൈലത്തിൻ നേരെ നിർഗ്ഗമിച്ചീടുമെന്നു്
മനതാരിങ്കൽ ചിന്തിച്ചീടണം മന്ത്രവാദി
നിർമ്മായം നിഖ ലാധ വ്യാധ വിഭ്രമങ്ങളാൽ
നിർമ്മുക്തനായി ജരാമരണഹീനനായി
രോഗിയെ ശശാങ്കകലാമൃതമദ്ധ്യസ്ഥിത-
നായിട്ടുമന്ത്രവാദി ചേതസി ചിന്തിക്കണം.
ശുചിയായ് ഭവിച്ചിട്ട സാധകനായുള്ളവൻ
വഴിപോലാചമനം കഴിച്ചീട്ടനന്തരം
സുസമാഹിതനായിട്ടിച്ചൊന്ന ക്രമത്താലെ
സകലവിഷൂചികാദുഃഖങ്ങളകററണം"

ഈ വിധത്തിലാണു് വിഷൂചികാരോഗനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അന:—ഡാക്ടർമാർ സമ്മതിക്കുന്നു സ്ഥിതിക്കു അതു പ്രയോജനകരമായ പുസ്തകംതന്നെയാണു്. ഈ പുസ്തകം എവിടെ വാങ്ങാൻ കിട്ടും? എന്തു വിലയാണു്?

വൈദ്യൻ:—ആറണയേ വില നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളു. "പി. രാമൻപിള്ള, മാനേജർ, ചാല അഞ്ചൽ അല്ലെങ്കിൽ ചാല പോസ്റ്റു് തിരുവനന്തപുരം" എന്നെഴുതിയാൽ മതിയാകും. ഞാൻ പോകട്ടെ.

അന:—ഒരു സംശയംകൂടി ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഇതിന്റെ കർത്താവിനെ വൈദ്യൻ നേരിട്ടറിയുമോ? യോഗിയെന്നും സക്കാർ ജീവനമുണ്ടെന്നും കേട്ടതിൽ എനിക്കല്പം ആശ്ചര്യമുണ്ടു്. രണ്ടാംകൂടി എങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹം ശരിപ്പെട്ടുത്തുന്നതു്. ഇതല്ലാതെ വേറെയും പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ?

വൈദ്യൻ:—അതിലെന്താ ഇത്ര ആശ്ചര്യം. ഈശ്വരഭക്തിയും യോഗനിലയും വിജ്ഞാനപ്രകാശവുംമറ്റും മനസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച അവസ്ഥാഭേദമല്ലേ? മനക്കരുത്തുള്ളവക്കു അതിൽ ഭ്രമത്തിനു വകയുണ്ടാകയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ

ഇവിടെ വലിയ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽതന്നെ ഇക്കാലത്തു എത്രയോ പേരുണ്ട്. പക്ഷേ ആവിധമുള്ളവർ അഹംഭാവവിഹീനരായിരിക്കുന്നതിനാലും ഇതിന്റെ കർത്താവു് ഒരു ചെറിയതരം ഉദ്യോഗസ്ഥനാകയാലും അധികം ആരും അറിയാതിരിക്കുന്നതാണു്.

അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിനിയുടെ ഉപപത്രാധിപരായിരുന്നകാലത്തു "വേദാന്ത വ്യവഹാരം" മുതലായി ഏതാനും പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഈ "ദൈവികചികിത്സ" എന്ന പുസ്തകംകൂടാതെ ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമി അവർകളാൽ അമേരിക്കയിൽവച്ചു ചെയ്യപ്പെട്ട "തുറന്ന രഹസ്യം" എന്നൊരു പ്രസംഗവും, ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവിയുടെ ഒരു നാടകതർജ്ജിമയായി "വിശ്വതൻഗോമസ്സു്" എന്നൊരു കഥയും മലയാളത്തിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈശ്വരപരമായ ജീവചരിത്രം കുറെ അധികം വിസ്തരിക്കാനുള്ളതിനാൽ പിന്നൊരിക്കലാവാം. ഇപ്പോൾ പോകട്ടെ.

അനു:—ഞാനും ആ പുസ്തകത്തിനു ഇപ്പോൾതന്നെ ഒരു കാർഡ് എഴുതിയേക്കാം.

മുപ്പത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

വിശ്വാസവും അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ആശ്ചര്യങ്ങളും.

"വിശ്വാസത്തെ ആസ്പദീഭൂതമാക്കി ചികിത്സ ചെയ്യുന്ന ഹിന്ദുഭിഷഗ്വരന്മാർ രോഗികളെക്കൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പറയിക്കുന്നു. എനിക്കു ഭീനം ഇല്ല. ഒരു ഭീനവും ഇല്ല." രോഗി സവിശ്വാസം ഈ ഉപദേശത്തെ മനനം ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ രോഗവും ശമിക്കുന്നു. നിനക്കു സദാചാരനിഷ്ഠയും ഈശ്വരപരതയും ഇല്ലെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം നിനക്കു അവ ഉണ്ടാകയില്ല. നിനക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്നു നീ അറിയുക, നീ വിശ്വസിക്കുക. നിനക്കു ശക്തി ഉണ്ടാകും"

(ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണവചനം)

നമ്മുടെ മനോബലം ശരീരബലം എന്നുള്ള സാധനകരണങ്ങളും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളും, മുതലായവയുടെ സ്വഭാവത്തിനു വ്യത്യാസം

നേരിട്ടന്ന സമയങ്ങളിൽ നമുക്കു സഹജമായി രോഗമുണ്ടാകുന്നു. ആ വിധമുള്ള യാതൊരു വ്യത്യസ്തങ്ങളും നേരിടാതിരിക്കുമ്പോഴും മനോഭീതിയും വിശ്വാസമില്ലായ്മയും നിമിത്തം ചില വിഷയങ്ങളിൽ ദേഹാരോഗ്യം നശിപ്പിച്ചു രോഗം മുതലായവയെ ജനിപ്പിച്ചു ചില കാലങ്ങളിൽ മരണത്തിനുകൂടി ഇടയാക്കുന്നുവെന്നു മനസ്തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും വൈദ്യന്മാരും അനുഭവസാക്ഷിയായി പറയപ്പെട്ടുന്നു. മനോഭീതിയും വിശ്വാസമില്ലായ്മയും ഏതു വിധം ദേഹസുഖത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളതോ അതേ വിധം മനോനിശ്ചയവും, വിശ്വാസവും നാം സുഖജീവിതം നയിക്കുന്നതിനും ഒരു ശ്രേഷ്ഠകാരണമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചികിത്സക്കായി വരുന്ന വൈദ്യന്മാർ നമ്മുടെ രോഗം ഭേദമാക്കുന്നതിനു സമർത്ഥന്മാരാണെന്നും അവരാൽ നൽകപ്പെട്ടുന്ന ഔഷധങ്ങളും കൽപിക്കുന്ന പത്ഥ്യങ്ങളും നമ്മെ സുഖപ്പെട്ടുത്തുക്കുവയാണെന്നും പരമാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കാത്ത രോഗികൾക്കു എത്രതന്നെ വഴിപോലെ ചികിത്സ നടത്തിയാലും രോഗം മാറുന്നതല്ല.

ആയുർവേദസമുദ്രത്തിന്റെ മറുകര കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു സിദ്ധൻ രോഗികൾ അനുവർത്തിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങളെപ്പറ്റിപറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളുടെ പരിഭാഷ ഇതിനിടയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

"രാജാവു തന്നെയായിരുന്നാലും, രോഗിയുടെ ഭവനത്തിൽ വൈദ്യനെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുക; മാതാ, പിതാ, ഗുരു, ദൈവം എന്നീ നാലുപേരും ഈ വൈദ്യനാണെന്നു സങ്കൽപിക്കുക; ആ ആൾക്കു മാന്യമായ ആസനം നൽകി ഉപചരിക്കുക, വാസ്തവമായ സ്നേഹപ്രകടനം ചെയ്യുക; മരുന്നുകൾക്കു വേണ്ടതായ പണം കൊടുക്കുക; അവർ നൽകുന്ന മരുന്നിനെ രണ്ടുകൈകൊണ്ടും വാങ്ങി സേവിക്കുക ആ വക ഔഷധസേവനത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അരുചി മുതലായവയെ സഹിച്ചുകൊള്ളുക, ഔഷധസേവനത്തിനു ശേഷം രോഗത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ പരമാർത്ഥമായിപ്പറയുക; വൈദ്യന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു പെരുമാറുക; കൊടുക്കപ്പെട്ട ഔഷധത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാതെ വേറേ പല ഔഷധങ്ങളും സേവിക്കാതിരിക്കുക; പൂർവ്വജന്മദുഷ്കൃതസഞ്ചയങ്ങളാൽ വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ അതിനെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ദാനം, ധർമ്മം, നവഗ്രഹദോഷശാന്തി മുതലായവയെ ചെയ്യുക. ഇത്യാദി മേൽപറയപ്പെട്ട ഗുണങ്ങളെ രോഗി കൈക്കൊള്ളുന്നതായാൽ അയാളുടെ പേർ പറയുന്നവർക്കുകൂടി വ്യാധി അടുക്കുന്നതല്ല."

ഇതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഉത്തമവൈദ്യന്മാരിലും അവരാൽ നൽകപ്പെടുന്ന ഔഷധങ്ങളിലും വിശ്വാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുതന്നെ രോഗശമനത്തിനു ഒരുവിധ ഉപായം എന്നുള്ളതു പൂർവികഹിന്ദുജ്ഞാനികൾ വഴിയാംവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ബോധപ്പെടുന്നു.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു് ഇംഗ്ലണ്ടു രാജ്യത്തു രോഗിണിയായ ഒരു മദാമ്മയുടെ ശരീരത്തിൻ പുറത്തു പുരട്ടുന്നതിനായി ഒരുതരം മരുന്നും ഉള്ളിൽ സേവിക്കുന്നതിനു ഒരുതരം മരുന്നും വാങ്ങി ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു ഒരു ഡാക്ടർ ഔഷധപ്പേർ ഒരു കടലാസിൽ എഴുതിക്കൊടുത്തു. ആ കുറിമാനത്തെ ആ സ്ത്രീ മരുന്നു ഷാപ്പിൽകൊണ്ടുകാണിച്ചു് അതിനുള്ള വിലയുംകൊടുത്തു മരുന്നും വാങ്ങി. ആ രണ്ടു ഔഷധങ്ങളും അൽപവ്യത്യാസത്തിൽ ഒരേനിറമുള്ളവയായും ജലമയമായും ഇരുന്നിരുന്നുവെങ്കിലും പുറത്തുപുരട്ടുന്നതിനുള്ള മരുന്നുപാഷാണംചേർന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ അതു ഇരുന്ന കുപ്പിയുടെ പുറത്തു "വിഷസാധനം, ഓമ്മയായിരിക്ക" എന്നുള്ള വാക്കുകളും ചുവന്ന കടലാസിൽ അച്ചടിച്ചു ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതും സേവിക്കേണ്ട മരുന്നു കുപ്പിയിൽ അതിന്റെ പേർ അച്ചടിച്ചു വെള്ളക്കടലാസിൽ ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയിരുന്നു. ആ രണ്ടുവിധ കുപ്പിയും ഒരേതരത്തിലുള്ളതാകയാൽ ഷാപ്പുകാരൻ വിവരം സ്ത്രീയെ വഴിപോലെ ധരിപ്പിച്ചു. "അമ്മാ! ചുവപ്പുകടലാസു ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കുപ്പിയിലെ മരുന്നു പാഷാണം കലർന്നിട്ടുള്ളതാണു്. ഇതു പുറത്തുമാത്രം പുരട്ടാനേ ഉപയോഗിക്കാവു. ഓമ്മയായിരിക്കണം. മറവുനിമിത്തം ഇതു ഉള്ളിലേക്കു സേവിക്കരുതു്" എന്നു പ്രത്യേകം അറിയിച്ചയച്ചു. ആ സ്ത്രീ ആ രണ്ടു ഔഷധങ്ങളേയും പ്രത്യേക ഓമ്മയോടുകൂടി ഒറ ഒറ ആയി ദൂരെയുള്ള രണ്ടു ജന്നൽപടികളിലായി വച്ചിട്ടു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരികെ, അവളുടെ സഹോദരീ ഭർത്താവു്, വിനോദത്തിനുവേണ്ടി, അവളറിയാതെ, "വിഷസാധനം, ഓമ്മയായിരിക്ക" എന്നു എഴുതീട്ടുള്ള ചുവപ്പു കടലാസിനെ ആ കുപ്പിയിൽനിന്നും സാവധാനത്തിൽ കീറാതെ എടുത്തു മറേറ കുപ്പിയുടെ പുറത്തും വെള്ളക്കടലാസു കീറാതെ എടുത്തു പുറത്തു പുരട്ടേണ്ടതായ കുപ്പിയിലും ഒട്ടിച്ചുവച്ചശേഷം ഒന്നും അറിയാത്തമട്ടിൽ ഇരിപ്പായി. ഈ കാര്യം നടത്തുന്നതിനു ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പിൽ ആ രോഗി, സേവിക്കേണ്ടതായ മരുന്നിനെ സേവിക്കയും പുറത്തു പുരട്ടേണ്ടതായ മരുന്നിനെ പുറത്തു പുരട്ടുകയും ചെയ്തി

രുന്നു. അല്പസമയംകഴിഞ്ഞു അകസ്മികമായി ആ രണ്ടു ജനൽ പടികളിലിരുന്ന കുപ്പികളെ കാണുന്നതിനിടയായ ആ സ്ത്രീ ഉള്ളിൽ സേവിച്ച മരുന്നു് ഇരുന്ന സ്ഥലത്തു ചുവപ്പുകടലാസു ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ള കുപ്പിയെക്കണ്ടു അഹാ! ഏതുവിധമോ കൈപ്പിശകു നിമിത്തം കുപ്പികൾ സ്ഥലംമാറിയിരിക്കുന്നതിനിടവന്നുവല്ലൊ. ഇപ്പോൾതന്നെ അല്പസമയത്തിനു മുൻപിൽ ഞാൻ ഈ വിഷക്കുപ്പിയിലുണ്ടായിരുന്ന മരുന്നാണല്ലൊ കുടിച്ചതു്. അയ്യോ-അയ്യോ! അബദ്ധം പറ്റിയല്ലൊ. ഇനി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്. വിഷം ഉള്ളിലേക്കു ചെന്നുവല്ലൊ, എന്റെ ജീവിതം ഇന്നോടെ അവസാനിക്കും, എന്നു മനോഭീതയായി സങ്കടപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തറയിൽ വീണു. ഉടൻ അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തൊണ്ടയും വയറും കപ—കപ എന്നു എരിയുന്നതായും മോഹാലസ്യം വരുന്നുവെന്നും തല കറങ്ങുന്നുവെന്നും അവൾ നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. അല്പനേരംകൊണ്ടു ബോധക്ഷയവും നേരിട്ടു. വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരും ഭയന്നു. ഉടനടി ഡാക്ടരെ വരുത്തി. അദ്ദേഹം അവളുടെ ബോധക്ഷയത്തെ അല്പം മാറിയപ്പോൾ അയ്യോ-ഞാൻ അറിയാതെ വിഷംചേന്നു മരുന്നു ഉള്ളിലേക്കു അല്പം സേവിച്ചുപോയി എന്നു സങ്കടത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു ഡാക്ടർ ഉടനെ പാഷാണദോഷനാശകമായ ഒരു മരുന്നു ഉള്ളിലേക്കു കൊടുത്തു. അതു അവൾക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ഗുണം നല്കിയില്ല. വിഷമരുന്നു സേവിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പിശകായ വിചാരവും വിശ്വാസവും ഭയവും അവളുടെ മനസ്സിൽ നന്നായി പതിഞ്ഞുവേരുന്നിപ്പോയതിനാൽ മറുമരുന്നു അവളിൽ ഒട്ടുംതന്നെ ഗുണം ചെയ്യുന്നതിനു ശക്തമായില്ല. വാസ്തവമായി വിഷമരുന്നു പയോഗിച്ചാൽ എന്തെല്ലാം ഗോഷ്ടികൾ നേരിടുമോ അവയെല്ലാം അവളിൽ വെളിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമക്രമേ അവൾക്കു ബോധക്ഷയവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം കാരണഭൂതനായ സഹോദരീഭർത്താവു ഭയന്നു, നമ്മുടെ വിനോദം എത്ര പ്രമാദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു വ്യസനിക്കയും ഡാക്ടരോടു താൻ നേരമ്പോക്കിനുവേണ്ടി ചെയ്ത കൃത്യങ്ങളെല്ലാം ഒട്ടുംമറയ്ക്കാതെ ഉള്ളതുപോലറിയിക്കയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ രോഗിയെ എഴുനേല്പിച്ചു അയാളെ കൊണ്ടു, നടന്ന കൃത്യങ്ങളെല്ലാം അവളോടു പറയിച്ചു ഇത്തവണ നീ സേവിച്ചതു വിഷമരുന്നല്ലെന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടെന്നും ഡാക്ടർ പറഞ്ഞു. എത്രതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും അവൾക്കു വിഷമരുന്നാണു് സേവിച്ചതെന്നുള്ള വിശ്വാസവും അതിനാലു

ണ്ടായ മനോഭീതിയും മാറിയില്ല. അതിനുശേഷം ചുവപ്പുകടലാസു ഒട്ടിച്ചിരുന്ന മരുന്നുകുപ്പിയെ കൊണ്ടുവരുവാനാജ്ഞാപിക്കയും, ഡാക്ടർതന്നെ അതിലുണ്ടായിരുന്ന മരുന്നിനെ അവർകാണ്കെ സേവിക്കയും ഇതു ഒട്ടുംതന്നെ പാഷാണമല്ല. ഇതുകൊണ്ടു നിനക്കു ഒരപകടവും വരികയില്ല. നീ ഭയപ്പെടാതെ; എന്നു അന്നേദിവസം മുഴുവൻ ഡാക്ടർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയുംചെയ്തു. പിന്നീടു അവളുടെ മനോഭീതിയും തെറ്റായ വിചാരവും അല്പാല്പമായി മാറി. ഒന്നായി മറുന്നതിനു നാലഞ്ചുദിവസം കഴിയേണ്ടതായിവന്നു.

മുപ്പത്തിഅഞ്ചാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്താറാം അദ്ധ്യായം

മാനസദൃഷ്ടി (മനക്കാഴ്ച)

മാനസദൃഷ്ടി എന്നാൽ, മനസ്സിൻമൂലമായി കാണുന്നതു്. അതായതു മനസ്സിൽതന്നെ ഒരു രൂപം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു അതിനെ മനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ കാണുന്നതു്. ശില്പാശാരിമാർ, ചിത്രമെഴുത്തുകാർ, കവികൾ, ആഖ്യായികാകാരന്മാർ, പിന്നിൽ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങളെ മുൻകൂട്ടിപ്പറയുന്ന ദീർഘദർശികൾ, ജ്ഞാനികൾ മുതലായവർ—താൻ ചെയ്യുന്നതിനോ പറയുന്നതിനോ പ്രയത്നിക്കുന്നതിനോ തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെ ആദ്യമായിത്തന്നെ തന്റെ മനസ്സിൽ സ്വരൂപനിർണ്ണയംചെയ്തു അതിൽ പിന്നീടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ വിധം മനക്കാഴ്ച കാണുന്നവരാണു്, ഈ ലോകത്തിനു നന്മചെയ്യുന്ന മേധാവികളെന്നു പറയാവുന്നവർ. ഏതു ശ്രേഷ്ഠകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരും ആദ്യമായി ഈ മനക്കാഴ്ച കാണേണ്ടതു അത്യാവശ്യം ഒരു ഗൃഹനിർമ്മാണകൻ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചു അതിനു ചിലവാകുന്ന തുക, വാങ്ങേണ്ടതായ ചെങ്കൽ തടി മുതലായവയെ മുൻപേക്രോട്ടിത്തന്നെ കണക്കുകൂട്ടിക്കൊള്ളുന്നതുപോലെ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവും താൻ നിർമ്മിക്കാൻപോകുന്ന പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയ മനക്കാഴ്ചയെ ആദ്യമായി തീച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ചിത്രമെഴുത്തുകാരനും അതേവിധം താൻ എഴുതുന്നതിനു ആരംഭിക്കുന്ന ചിത്രത്തെ മനക്കണ്ണാൽ കണ്ടു നിശ്ചയപ്പെടുത്തീട്ടു എഴുതുന്നതിനു തുടങ്ങുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ഈ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാമഹൽകാര്യങ്ങളും മനക്കാഴ്ച കാണുന്നവരെക്കൊണ്ടു നിവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതാണു്. ഈ

ലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവിനേയും നല്ലതെന്നോ ചീത്തയെന്നോ പറവാൻ പാടില്ലെന്നും എന്നാൽ നമ്മുടെ മനസ്സാണു് അതിനെ നല്ലതായിട്ടും ചീത്തയായിട്ടും ആക്കുന്നതു് എന്നും ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

അനവധി ജീവരാശികൾക്കു ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം, രസം, ഗന്ധം മുതലായ പഞ്ചേന്ദ്രിയ അറിവുകളുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു മാത്രമേ "മനസ്സു്" എന്നുള്ള വിശേഷ അറിവുള്ളൂ. അതായതു മനുഷ്യർക്കു മാത്രമേ മനഃസങ്കൽപം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും അതിൻ വഴിയായി ആലോചിക്കുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതിനും സാധിക്കയുള്ളൂ. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വിചാരങ്ങൾ തോന്നാതിരുന്നാൽ നമുക്കു സംസാരിക്കാനാകട്ടെ പ്രവർത്തിക്കാനാകട്ടെ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കെല്ലാം മൂലാധാരമായിട്ടുള്ളതു വിചാരമാകുന്നു. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾക്കു രൂപം ഉണ്ടു്. അവകൾ "ഈതർ" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന മായാണുക്കൾ വഴിയായി വെളിപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതു മുൻപൊരിക്കൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ വസ്തുക്കളാണു്. അവ ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതല്ല. അവയെ ഒരേ നിലയിൽ വരുത്തുന്നതിനു ഏകാഗ്രചിത്തനില ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതു ആദ്യമേ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഏകാഗ്രചിത്തനില വരുത്തുന്നതിനു മനസ്സിൽ ഒരു രൂപം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. ആകയാൽ മനസത്തോന്നൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അഭ്യസിച്ചേകഴിയൂ. അതിനു യോജിക്കുന്ന ചില സൂചനകളെ പറയാം കേട്ടുകൊൾക.

൧. തന്റെ ഏകാന്തമുറിയിൽ ചെന്നു മൌനനിലയിൽ ഇരിക്കണം, യാതൊരുവിധമായ മനോത്സാഹമാകട്ടെ, ആഗ്രഹങ്ങളാകട്ടെ, വിചാരങ്ങളാകട്ടെ തന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നു ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു ഇടകൊടുക്കരുതു്.

൨. തനിക്കു ഏതുകാര്യത്തിൽ ആഗ്രഹമോ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള രൂപത്തെ മനസ്സിൽ ആവാഹിച്ചു വളരെ യോജിപ്പായി അതിനെ കൈവശം ലഭിച്ചമാതിരിയിൽ മനോഭാവനചെയ്തുകൊള്ളണം.

൩. അതിൽപിന്നീടു താൻ ഇച്ഛിച്ച സാധനത്തെപ്പറ്റി തന്റെ മനസ്സിൽ ചിത്രരൂപേണ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സ്വരൂപത്തിൽതന്നെ തന്റെ ഏകാഗ്രമനസ്സിനെ നിർത്തി, താൻ വിചാരിച്ച വിഷയം കൈവശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. നമുക്കു ലോകത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന കാര്യസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം

നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളും ആ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധ്യമാകുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന സാമർത്ഥ്യം കൂടിയ നമ്മുടെ ഉപമനസ്സിന്റെ ക്രിയകളും അതിനെ ലഭിക്കേണ്ട വിഷയത്തിൽ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉത്സാഹവും ആകുന്നു.

ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ ശരീരസുഭഗതയിലും സൌന്ദര്യത്തിലും ശ്രേഷ്ഠതനടിച്ചു ചന്ദ്രതുല്യമായ തന്റെ മുഖത്തെ നിലക്കണ്ണാടിയിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി തന്റെ തലമുടികളെ ചീകി മിനുസപ്പെടുത്തി രത്നാഭരണങ്ങൾ ക്രമാനുസരണം അണിഞ്ഞു പട്ടുകസവുവസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചു കളഭകസ്തൂരി ഗോരോചനകളും ധരിച്ചു പൂമാലയും ചൂടി എപ്പോഴും ചിരിച്ച മുഖവും ഐശ്വര്യവതിയുമായി ഇരിക്കയാണെങ്കിൽ അവളുടെ സൌന്ദര്യം ക്ഷണം നശിക്കാതെ വളരെക്കാലം നിലനില്ക്കുന്നതാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവളുടെ വിചാരവും ധ്യാനവും തന്റെ സൌന്ദര്യത്തിലുംതന്നെ മിനുസപ്പെടുത്തി വച്ചുകൊള്ളുന്ന അലങ്കാരപദാർത്ഥങ്ങളിലുമല്ലാതെ മറെറാന്നിലും ചെല്ലുന്നില്ല. അവളുടെ മനോഭീഷ്ടപ്രകാരം അവളുടെ അഴകും നിലനിൽക്കും. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും മറവുമുള്ള സ്ത്രീജനങ്ങൾ ഈ പരമാർത്ഥത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ചിരിച്ചമുഖത്തോടുകൂടിയേ ആരോടും സംസാരിക്കയുള്ളൂ. എപ്പോഴും അഴകുള്ള പടങ്ങൾ പുഷ്പങ്ങൾ മുതലായവയെനോക്കി ആനന്ദിക്കുന്നതോടുകൂടി മനോഹരമായ സംഗീതവിദ്യയിലും ചേന്നു ഉള്ളു കുളുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ചഞ്ചലത്തിനൊട്ടുംതന്നെ ഇടകൊടുക്കുന്നില്ല. കഷ്ടവിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽതോന്നുന്ന ഓരോ സമയങ്ങളിലും അതിന്റെ പുറംമുദ്രയായി മുഖത്തിൽ ഒരു ദുഃഖരേഖപതിഞ്ഞുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ടാകുന്നു തീരാത്ത മനസ്താപത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നവർക്കു നര-ജര മുതലായ വാർദ്ധക്യലക്ഷണം വേഗത്തിൽ വെളിക്കുപ്രകാശപ്പെടുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരുടെ ഈ മാർഗ്ഗം സ്ഥൂലമായിട്ടുള്ള സന്തോഷപ്രകടനമാണു്. ഇതോടുചേർന്നു സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ള സന്തോഷമാർഗ്ഗം ഭാരതീയരുടെ ജന്മസിദ്ധമാകുന്നു. ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശമുള്ള വസ്തുവെ സദാസമയം ധ്യാനിക്കുന്നതിനാൽ പ്രസന്നവദനം ഉണ്ടാകയും ആ പ്രഭ ദൈവികതേജസ്സായി ശാശ്വതമായി നിൽക്കുമെന്നും ഈ സ്ഥൂലസന്തോഷവും ധനാദികളും കൂടെക്കഴിഞ്ഞു നശ്വരമാണെന്നുംകൂടി ഓർത്തു മനസ്സമാധാനസഹിതം ആത്മികശോഭയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഒരാൾ വലുതായ ഐശ്വര്യം നേടണമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നു. പകൽ മുഴുവൻ അയാളുടെ മനസ്സു സമ്പാദ്യത്തിൽതന്നെ ഇരി

ക്കുന്നു. അയാളുടെ വിചാരവും ആശയും എല്ലാം പണത്തിനെപ്പറ്റിമാത്രം. വേറൊരു വിഷയത്തേയും ഗൌനിക്കുന്നില്ല. ഈ ആശ പുറമനസ്സിലാണ് ഉണ്ടായതെങ്കിലും ഉൾമനസ്സിൽചെന്നു അതിനെ ഉണത്തിവിട്ടു അതു പ്രവൃത്തിനടത്തുന്നതിനാരംഭിച്ചു, ഇച്ഛിച്ച സാധനത്തെ കൊണ്ടുവന്നു ചേർക്കുന്നു. അയാൾ പണഭ്രാന്തു പിടിച്ചവനാണെന്നു മറുള്ളവർക്കുതോന്നും. എന്നാൽ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ അയാൾ ഐശ്വര്യവാനാകുന്നതിനെക്കണ്ടു ലോകം ഭ്രമിക്കുന്നു. അനേകജനങ്ങൾ ധനസമ്പാദ്യം ചെയ്യണമെന്നാശിക്കയും അതിനായി ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടും സിദ്ധി ലഭിക്കാതെ ദരിദ്രരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനു കാരണം അവരുടെ അജാഗ്രതയാകുന്നു. അവർ പരമാർത്ഥമായി പണത്തെ ആഗ്രഹിച്ചവരല്ല. തങ്ങൾക്കു സുഖഭോഗാദികൾ നൽകുന്ന വസ്തുക്കളെ വാങ്ങുന്നതിനും അനുഭവിക്കുന്നതിനുമായി ധനം വേണമെന്നു ഇച്ഛിച്ചവരല്ലാതെ പണത്തെ വാഞ്ഛിച്ചവരല്ല.

നിനക്കു വ്യാപാരത്തിൽ സിദ്ധി അടയണമെന്നു ഇച്ഛയുള്ളതായി വിചാരിച്ചുകൊൾക. പ്രതിദിവസവും ഒരു മണിക്കൂർ നേരമെങ്കിലും ഏകാന്തമുറിക്കുള്ളിൽചെന്നു മൌനാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നശേഷം, നിന്റെ ശരീരത്തിലുള്ള അവയവങ്ങളെല്ലാം തളർത്തിയിട്ടു, നിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ വേറെ യാതൊരു വിചാരവും ഉൾപ്പെടുത്താതെ, നിന്റെ വ്യാപാരസാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനായി ധാരാളമാളുകൾ വരുന്നതായും വ്യാപാരവിൽപനയാൽ അനവധി ധനം കുമിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായും ഉൾമനസ്സിൽ ഭാവനചെയ്തുകൊണ്ടു ആ മനസാരൂപത്തിനുമേൽതന്നെ നിന്റെ പൂർണ്ണവിചാരവും നയിച്ചിട്ടു പ്രാണായാമക്രമത്തെയും സ്വീകരിക്കുക. അതായതു ശ്വാസത്തെ ഉള്ളിലേക്കുവലിച്ചു പൂരകം ചെയ്യുമ്പോൾ ഐശ്വര്യം പുഷ്ടിച്ചു വരുന്നതായും കുംഭകം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ ഐശ്വര്യം കുമിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായും രേചകം ചെയ്യുമ്പോൾ-ശ്വാസത്തെ വെളിയിലേക്കു വിടുമ്പോൾ തന്റെ കച്ചവടസംബന്ധികളെ മറുള്ളവർ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതായും മനോഭാവനചെയ്തുകൊണ്ടും പ്രാണായാമക്രമത്തെ അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും ഏകാഗ്രചിത്തത്തെ അതിൽതന്നെ സ്ഥിരമായി നിർത്തുക. ഈ വിധം കുറച്ചു കാലത്തേക്കു അഭ്യസിച്ചുവരുന്നതായാൽ വളരെ ക്ഷണത്തിൽ തന്റെ വ്യാപാരത്തിൽ വർദ്ധന വന്നുചേരുന്നതാണ്.

ഒരു മഹർഷിയുടെ ധ്യാനാവസ്ഥചിത്രം

അണ്ഡചരാചരങ്ങളിലുള്ള ജീവാകർഷണശക്തികളും ഏകാഗ്രധ്യാനസ്ഥിതനിൽ വന്നുചേരുന്നതു്.

എന്നാൽ ദിവസംപ്രതി ഒരു മണിക്കൂർ നേരംമാത്രം ഈ അഭ്യാസം ചെയ്താൽ മതി എന്നു വിചാരിക്കാതെ രായും പകലും നിന്റെ ബുദ്ധിയും വിചാരവും ചെലുത്തി അതിനെ വിജയനടത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹം ചെയ്യേണ്ടതും ആവശ്യമാകുന്നു. സംശയത്തിനുമാത്രം എള്ളളവുപോലും ഇട കൊടുക്കരുതു്. "കടുകളവുസന്ദേഹം മലയളവു പ്രയത്നത്തെ വ്യർത്ഥമാക്കും." നിന്റെ ഉള്ളിൽ തോന്നുന്ന അൻപു്, അഴക്, സംഗീതം, ഉത്സാഹം, ധൈര്യം മുതലായവയുടെ മനപ്പൂടങ്ങളെ അരുമയായിട്ടാദരിച്ചു കൊൾകം. അവയാൽ നിനക്കു സകല സൌഭാഗ്യങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠസുഖവും ബ്രഹ്മാനന്ദവും വളച്ചുയെ പ്രാപിക്കും.

ആദ്യമായി നമുക്ക് ഏതാണ നല്ലത് എന്നുള്ളതിനെ നിശ്ചയമായി തീർച്ചചെയ്യുകൊള്ളണം. ഒരേസമയത്തിൽ അനേക കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിലേക്കാശിക്കരുത്. അവ ഏകാഗ്രചിത്ത നിലയെ ഭംഗപ്പെടുത്തും. അതിൽ പിന്നീട് നാം ഇച്ഛിച്ച വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു മനഃസ്വരൂപം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ ഏകാഗ്രചിത്തനിലയെ നിർത്തി പ്രാണായാമംചെയ്യ്, നാം ആവശ്യപ്പെട്ട വസ്തു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുവേ, അതു നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. "ചോദിക്കുന്നവർക്കും അതു ലഭിക്കപ്പെടും." "തട്ടുന്നവർക്കു കതകു തുറക്കും" "അന്വേഷിക്കുന്നവർ കണ്ടുപിടിക്കും" എന്നു യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പരലോകകാര്യാദികൾക്കാണെങ്കിലും ഇഹലോകകാര്യാദികളിലും അവയെ യോജിപ്പിച്ചാൽ ആവിധജയവും അതിൽനിന്നുണ്ടാകും. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ദിവ്യ സന്തോഷം ഉദിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ മാത്രം കൂടികൊള്ളുന്നതിനു ഇടകൊടുക്കുക നാം ഏതുവിധകാഴ്ചകൾ നമ്മുടെ മനക്കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നുവോ ആ വിധത്തിൽ നാം ആകും. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ തോന്നുന്ന കാഴ്ചകളാണ്, നമ്മുടെ ഭാവിയെക്കുറിക്കുന്ന അടയാളങ്ങൾ എന്നുള്ളതു നിശ്ചയമായി വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. ഒരു വലിയ വൃക്ഷം അതിന്റെ ചെറിയ വിത്തിനുള്ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുപോലെ, നാം ഇനിമേൽചെയ്തീർക്കേണ്ടതായ മഹൽക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ നമ്മിൽ തോന്നുന്ന ചെറിയ മാനസകാഴ്ചയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിനെ മറന്നുപോകാതെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊൾക. വളരെ പൊക്കത്തിൽ പറന്നുതിരിയുന്ന പരുന്തുപക്ഷി ഒരു മുട്ടയുള്ളിൽ, അതിന്നായി കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ നാം ചെയ്തവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതായ ഉന്നതകാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മനഃപ്പടത്തിൽ സൂക്ഷ്മബീജങ്ങളായി തോന്നും. അനേകവിധ അസന്ദർഭങ്ങളാൽ വളരെക്കാലം നമ്മുടെ ഇച്ഛനിറവേറാതിരുന്നതിനാലും മനഃക്ഷീണത്തിനും സംശയത്തിനുംമാത്രം ഇടകൊടുക്കാതെ നമ്മുടെ ഇച്ഛയും പ്രയത്നവും ഏതുത്തോളം ഉറപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ ആ ഉറപ്പിന്റെ ഏറ്ററക്കുറച്ചിൽപോലെ കാര്യസിദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. നാം നന്നാകുന്നതിനു അനുകൂലമായുള്ള ഏതു വിഷയത്തെ ഇച്ഛിച്ചു അതിലേക്കായി ഉത്സാഹിക്കുന്നുവോ അതു ഏതുവിധവും സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ പൂർത്തിയായി വിശ്വസിച്ചുകൊൾക. മറയന്മാർ, ഒരാൾ ഐശ്വര്യവാനായിതീരുന്നതിനെകണ്ടു, ഇയാൾ മഹായോഗശാലി, ഭാഗ്യവാൻ എന്നെല്ലാം പറയുന്നു. അയാൾ ആ ധനസമ്പാദ്യത്തിനു

വേണ്ടി തന്റെ മനസ്സിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഇച്ഛയുടെ തോന്നലിനെയും അയാൾ അതു ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിപ്പെട്ട കഷ്ടങ്ങളെയും, ശ്രമങ്ങളെയും അയാളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തേയും അയാൾ വഹിച്ചിരുന്ന കൃത്യനിഷ്ഠയേയും അവർ ഗൌനിക്കുന്നില്ല. ഒരുവന്റെ ആശയും മനോഭാവനയും ഉത്സാഹത്തിനും തക്കവണ്ണം ഫലം ലഭിക്കും. നാം ചോദിച്ചതിനെ നല്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ ആത്മാവായ ഉൾമനസ്സാകുന്നു. എന്നാൽ "സാധിക്കാത്ത ശീലത്തിനു കോട്ടാവി വിടുന്നതിനാൽ" ഒരു ഫലവുമില്ല. നാം ആശിക്കുന്നതെല്ലാം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. നമുക്കു ഏതു സാധിക്കുന്നതിനുയോഗ്യതയുണ്ടോ അതിനെ ആശിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു നമുക്കു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ, നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ ക്രിയകൾക്കും ഒത്തിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അതു നമുക്കു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ആർ കഷ്ടപ്പെട്ടു ഉത്സാഹിക്കുന്നതിനു തയ്യാറായിരിക്കുന്നുവോ അവർ മാത്രം തുടങ്ങിയ കാര്യത്തിൽ ജയം പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം.

(ഫ) "ജന്തുക്കളന്തർഭാഗേ ജീവരൂപമായിരു-
ന്നന്തരാത്മാവായുള്ള പരമാത്മാവുതന്നെ
ഭാവനപോലെ ഭവിച്ചീടുമെന്നറിഞ്ഞാലും
ഭാവനകൊണ്ടുതന്നെ ജന്മവുമുണ്ടാകുന്നു
ഭാവനയല്ലോ പതിനാലുലോകവും നൂനം
ഭാവനകൊണ്ടുതന്നെ സർവ്വമുണ്ടാകുന്നു."

(ഫ) മാനസമെങ്കൽ നല്ലവണ്ണമായ് യോജിച്ചിട്ടു
പിന്നെദ്ദേഹവും വായുകൊണ്ടുമൽധാരണയാ
ഊനമില്ലാതൊരാത്മാനുഭവം കൊണ്ടുമാത്മാ
യെവിടെയെവിടെ മാനസമായ്വരുമപ്പോഴും
അവിടവിടെ മനോരൂപമായിരിക്കുന്നു.
യാതൊരുരൂപങ്ങളെ മാനസാൽ നിർമ്മാണമായ്
ചേതസ്സിലിച്ഛിപ്പതേതങ്ങതാമപ്പോഴംദേഹം"

* * * * *

"സന്തോഷത്തോടും സത്യമായിരിക്കുന്നോരെന്നെ
സന്തതം ചിത്തത്തിങ്കൽ ചിന്തനം ചെയ്തീടേണം
മല്പരനായിരിക്കുമവന്റെ ബുദ്ധിയിങ്കൽ
എപ്രകാരമായ് കല്പിച്ചീടുന്നിതപ്രകാരം
സത്യരൂപനാമെങ്കൽ മാനസം യുക്തമായ്-

ട്ടൊത്തതുപോലെ ഭവിച്ചിടുമെന്നറിഞ്ഞാലും
മത്ഭാവപ്രാപ്തരവരെങ്കിലങ്ങവരുടെ
സത്ഭാവാജ്ഞയെ ലംഘിച്ചിടുവാനാരുമില്ല
അപ്പുമാനീശത്വവും വശിത്വമിവലഭ്യം
തപ്പില്ലങ്ങൊരേടത്തും ത്യജിക്കയില്ലവനെ"
(ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്)

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം

മുപ്പത്താറാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തിഏഴാം അദ്ധ്യായം.

ധനസമ്പാദ്യം അത്യാവശ്യമാണോ?

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ഇതുവരെ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിനടുത്ത പല ബോധനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുതന്നു. അതിനോടുചേർന്നു ഒരുവൻ ഈ ലോകത്തു ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതിനാവശ്യമായ വ്യാപാരവൃദ്ധി ധനസമ്പാദനം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും വഴിപോലെ പറഞ്ഞുതന്നു. ഐശ്വര്യവർദ്ധന ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ ദൈവിക അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു തടസ്സം വരികയില്ലയോ? ധനവർദ്ധനയിൽ മനം നിറുത്തുന്നതു ശരിയാണോ?

ഗുരു:—ഉത്തമശിഷ്യ! പറയാം കേൾക്കുക. ലോകത്തിൽ ധനസമ്പാദ്യം, സുഖസൗഭാഗ്യമഹിമ ഇവയെല്ലാം ദുഃഖസമ്മിശ്രമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ജ്ഞാനികൾ അന്നു വികസിച്ചു അന്നുതന്നെ ഉതിരുന്ന പുഷ്പത്തിനുതുല്യം അനിത്യലോകവാഴ്ചയേയും നാശമുള്ള കീർത്തിയേയും നിസ്സാരമെന്നുപേക്ഷിച്ചു് അക്ഷയാനന്ദസ്ഥാനമാർഗ്ഗമായ സന്ന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈവിധ മഹാസൽഗുണം പൂർത്തീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഏറ്റവും ചുരുക്കം. ക്രൂരതയേയും, ഈശ്വരൻ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു ഈ ലോകത്തിലേക്കയച്ചിട്ടുള്ളതു ദൈവീകത്താൽ നാം സമ്പാദിക്കാവുന്ന നമ്മുടെ സ്വന്ത ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രമല്ല, പുണ്യകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു അത്ഥസമ്പാദ്യം ചെയ്ത ആ ധനത്തിലൊരോഹരിയെ സൽപാത്രദാനകൃത്യത്താൽ വീണ്ടും സുകൃതസമ്പാദ്യം ചെയ്തുകൊള്ളേ

ണ്ടതാവശ്യം. ധർമ്മത്തിനും സന്തോഷത്തിനും സഹായകാരണം ഐശ്വര്യമാകുന്നു.

എല്ലാ നന്മയും തികഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാണെങ്കിലും അർത്ഥമില്ലാത്തവരെ അവരുടെ അച്ഛനമ്മമാർ, ഭാര്യ, മക്കൾ മുതലായവരും ക്രമേണ അവമാനിക്കും. ഒരു നന്മയും ഇല്ലെങ്കിലും അർത്ഥമുള്ളവരെ അവരുടെ വിരോധികൾപോലും ബഹുമാനിക്കും. ഇതാണ് ലോകസ്വഭാവം. പരിഷ്കൃതിയും പ്രവൃത്തിയും സന്തോഷവും കീർത്തിയും മനുഷ്യർക്ക് മനസ്സിൽ ബഹുമാനവും വിശ്വാസവും, നിനച്ച കാര്യസാദ്ധ്യവും ജയവുമെന്നുകൂടി എല്ലാം ഐശ്വര്യമുള്ളവർക്കുണ്ട്. ധനമില്ലാത്തവർ, ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന ശവമാണ്. ധാരാളം പരിഷ്കൃതിയുള്ളവരായാലും ദരിദ്രനാണെങ്കിൽ വിശപ്പുദാഹങ്ങളാലും തീരാത്ത രോഗങ്ങളാലും കഷ്ടപ്പെട്ട് താൻ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യയേയും അന്യർക്ക് ഫലപ്പെടുത്താനിടയാക്കാത്ത അശക്തരായിപ്പോകുന്നു.

അതിനാൽ പ്രപഞ്ചജീവിതത്തിനു ഐശ്വര്യത്തെ തട്ടിക്കാതെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി സമ്പാദിക്കേണ്ടതായ് വരുന്നു.

പുണ്യകർമ്മങ്ങളാൽ ഐശ്വര്യം ഉണ്ടാക്കണം
പുണ്യകർമ്മങ്ങളാൽ അർത്ഥം രക്ഷിക്കണം

അർത്ഥം സമ്പാദിക്കാവുന്ന പുണ്യവഴികൾ എന്തെന്നാൽ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ കെട്ടിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുക, ജീവനും പ്രകാശവും മോക്ഷവും ലഭിക്കാവുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ എഴുതിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുക, കച്ചവടം, ഉദ്യോഗം, കൈത്തൊഴിൽ ഇവയാകുന്നു. കൃഷി, പണയം, മിരട്ടുകൾ ഉപയോഗിച്ചു ധനം ഉണ്ടാക്കുക, കളവ്, വിശ്വാസവഞ്ചന, കള്ളമുദ്ര ഉണ്ടാക്കുക, കള്ളനാണയം അടിച്ചുണ്ടാക്കുക, അന്യായമായി കൈക്കൂലി വാങ്ങുക. ഈ വിധം പാപകൃത്യങ്ങളാൽ അർത്ഥസമ്പാദ്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവരുടെ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള പുണ്യവും ആ അർത്ഥവും നശിച്ചു മരണശേഷം നരകദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു. പറവജാതികൾപോലും അതതിനനുസരണമായ തീറ്റിവകകളെ സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനും അതേവിധത്തിൽ ഉത്സാഹഹീനരാകാതെ അർത്ഥസമ്പാദ്യം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യം. എന്നാൽ ലോഭികളെപ്പോലെ പണത്തെ കുമിച്ചുവച്ചിട്ടു നാശത്തിനിടയാക്കാതെ അതുകൊണ്ടു അനവധി സാധുക്കൾക്കു നന്മയെചെയ്യു പുണ്യത്തെ സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളണം. ജോൺ വെല്ലസ്‌ലി എന്ന മഹാൻ പ്രപഞ്ചാനുസരണം പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മൂന്നു വിധികൾ എന്തെന്നാൽ,

(ക) നിന്നാൽ കഴിവുള്ളതെല്ലാം സമ്പാദിക്കുക.
(ഖ) നിന്നാൽ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുക.
(ഗ) നിന്നാൽ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ദാനം ചെയ്യുക.

പക്ഷേ ഇവയെല്ലാം ഭാരതരാജ്യനീതി അനുസരിച്ചു നിഷ്കാമ നിലയിലായാൽ ഏറ്റവും നന്നായിരിക്കും.

ദൈവാധീനം ജഗത്സർവം.

നാലാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

മുപ്പത്തിഎട്ടാം അദ്ധ്യായം.

ആത്മാ-മനം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ, ഗുരുനാഥാ! ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്നിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഉൾമനസ്സ് എന്നു ചിലപ്പോൾ പറയുന്നു. ചിലേടത്തു പുറമനസ്സെന്നും, ആത്മാവു, ബുദ്ധി, മനസ്സ് എന്നിങ്ങനെയും സൌകര്യംപോലെ പദപ്രയോഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും വെവ്വേറെയുള്ള വസ്തുക്കളാണോ അതോ ഒന്നിന്റെ പല നാമധേയങ്ങളാണോ എന്നുള്ള സന്ദേഹം തീർത്തു തരുവാറാകണം.

ഗുരു:—നമ്മുടെ കപാലത്തിനുള്ളിൽ അമന്നിരിക്കുന്ന തലച്ചോറിനെയാണ് ആത്മനിലയെന്നു ജ്ഞാനികൾ പറയുന്നതു്. ഓർമ്മ, ഉണർവ്, അറിവു, തർക്കം, ആശ മുതലായവ തലച്ചോറിനുള്ള പലവിധ തൊഴിലുകളാകുന്നു. ഒരേ അഗ്നിക്കു ദീപം, ജ്വാല, പൊരി എന്നീവിധം പലപേരുകൾ എങ്ങിനെ പറയപ്പെടുന്നുവോ അതേവിധം ആത്മാവിനുള്ള ഒരു ചെറിയ വികാരത്തിനു ബുദ്ധിയെന്നും വിശേഷവികാരത്തിനു മനസ്സെന്നും കൂടെക്കൂടി വിശേഷവികാരത്തിനു ശരീരമെന്നും പേർ പറയപ്പെടുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ഥൂലങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം ആത്മാവിന്റെ പലവിധശരീരങ്ങളല്ലാതെ വേറൊന്നല്ല. ശരീരങ്ങളൊന്നെന്നു പ്രാണൻ ഉള്ളതും പ്രാണൻ ഇല്ലാത്തതും ആയി ചേതനം അചേതനം എന്നു രണ്ടു വിധത്തിൽ ഉണ്ടു്. ചേതനശരീരങ്ങളെന്നു മൂന്നു വിധമാകുന്നു. (ക) പ്രാണൻ മാത്രമുള്ളതു്. (ഖ) പ്രാണനും മനസ്സും ഉള്ളതു്. (ഗ) പ്രാണൻ, മനസ്സ്, ബുദ്ധി ഇവ ഉള്ളതു്.

ഉദാഹരണം—കല്ല, മല, മൺ ഇവകൾ പ്രാണൻ ഇല്ലാത്ത അചേതനശരീരങ്ങൾ.

വൃക്ഷം, ചെടി, വല്ലി ഇവകൾ പ്രാണൻ മാത്രമുള്ള ചേതനദേഹങ്ങൾ.

പട്ടി, പുലി, ആന മുതലായവ പ്രാണനും മനസ്സും രണ്ടും ചേർന്ന ചേതനദേഹങ്ങൾ.

മനുഷ്യർ ദേവന്മാർ ഇവർ പ്രാണനും മനസ്സും ബുദ്ധിയും യോജിച്ചിട്ടുള്ള ചേതനദേഹങ്ങൾ.

മനസ്സില്ലാതുള്ള ചേതനദേഹങ്ങൾക്കു സുഖദുഃഖാനുഭവമേ ഇല്ല. മനസ്സാണു് സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങൾക്കിരിപ്പിടം.

മനസ്സിനാൽ സുഖദുഃഖാനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നാലും ബുദ്ധി ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ദുഃഖത്തെ നീക്കുന്നതിനും സുഖത്തെ ലഭിക്കുന്നതിനും മാർഗ്ഗമില്ല. ആകയാൽ ബുദ്ധിയുള്ളവരെ മനുഷ്യരെന്നും മൂർഖനെ മൃഗമെന്നും, മൂഢനെ വൃക്ഷമെന്നും വൻമൂഢനെ കട്ട യെന്നും വിനോദമായിട്ടെങ്കിലും പറയുന്നതിന്റെ താൽപ്പര്യം നോക്കുക. ഇതു് നല്ലതു് ഇതു ചീത്ത എന്നുള്ള തിരിച്ചറിവുണ്ടാകുന്നതുവരെ പാപപുണ്യങ്ങൾ ഇല്ല എന്നുള്ളതിനാൽ മൃഗാദികളുടെ ദേഹംവരെ ഗുണദോഷം ഇല്ല. മനുഷ്യശരീരത്തിനു് ഗുണദോഷമുണ്ടു്. അതിനാൽ മനുഷ്യജന്മം നരകത്തിനും സ്വർഗ്ഗത്തിനും മദ്ധ്യേ ഉള്ളതാകുന്നു.

സുഖംതന്നെയാണു് സ്വാഭാവികമായുള്ളതു്. ദുഃഖം വരുത്തിച്ചേർക്കുന്നതാണു്. ദുഃഖം തീർന്നാൽ മിച്ചമുള്ളതു സുഖം. സുഖത്തെ എവിടെയും ചെന്നു സമ്പാദിച്ചിട്ടു ആവശ്യമില്ല. ദുഃഖത്തെ സമ്പാദിക്കാതിരുന്നാൽ അതുതന്നെ മതിയാകും. സുഖം തന്നെ ശേഷിക്കും. വേറെ യാതൊന്നുമില്ല. ദുഃഖാർജ്ജിതത്താൽ മേല്ക്കുമേൽ നാം സ്വാഭാവികസുഖത്തെ മറന്നുപോകുന്നതല്ലാതെ, സുഖം നമ്മിൽ ഇല്ലാതെ പോകുന്നില്ല.

"ചുമ്മായിരിക്കുന്നതിനാൽ സുഖമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ മായാവിനോദമിനിയെന്തിനാണു്" എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യവും "ചുമ്മായിരിക്കുന്നതു സുഖം" എന്നുള്ള ലോകരുടെ വാക്കിനെയും ഓർത്തുനോക്കുക.

ദുഃഖമില്ലാതിരുന്നാൽ ശേഷിക്കുന്നതു സുഖം തന്നെ എന്നു വരികിൽ വിറകുകട്ടയ്ക്കു ദുഃഖമില്ലല്ലൊ. അതു സുഖവസ്തുതന്നെയാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ കട്ടക്കു അനുഭവശക്തിയേയില്ലെന്നുള്ള

തിനാൽ സുഖദുഃഖങ്ങൾ രണ്ടും അതിനനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അനുഭവശക്തിയോടുകൂടിയ ദുഃഖനിവൃത്തിയാണ സുഖപ്രാപ്തിയാകുന്നത്. അചേതനമായ കട്ടയ്ക്ക സുഖവുമില്ല ദുഃഖവുമില്ല. ജ്ഞാനിക്ക ദുഃഖം ഇല്ല സുഖം മാത്രം. അതിനാൽ ജ്ഞാനി മാത്രമാണ് സുഖദുഃഖമറിവവനെന്നുള്ളത്. കട്ടയെപ്പോലെ സുഖദുഃഖാനുഭവമില്ലാത്തവനെന്നല്ല അതിന്റെ താല്പര്യം. ദുഃഖവും ക്ലേശവും ഇല്ലാത്ത ഒരനുഭവത്തെയാണ സുഖമെന്ന പറയേണ്ടതെന്നതാകുന്നു.

സുഖം എന്നുള്ളതു ഒന്നില്ലെങ്കിൽ ദുഃഖമേലഭിക്കയില്ല. അതുപോലെ സുഖത്തിൽ കലന്നിട്ടുള്ള ദുഃഖം നീങ്ങിയാൽ സുഖം മിച്ചമായിത്തീരുന്നു. ശേഷിച്ചാലും സുഖം എന്നുള്ള പ്രസ്താവം ഇരിക്കുകയില്ല. ദുഃഖത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണ സുഖം സുഖം എന്ന പറയുന്നതു്. ദുഃഖത്തിന്റെ പ്രസ്താവമേ ഇല്ലാത്തിടത്തു സുഖാനുഭവമല്ലാതെ, സുഖപ്രസ്താവം ഏതു്? അതിനാൽ സുഖദുഃഖം അറ്റ നിലയെ ബ്രഹ്മാനന്ദം എന്ന പറയുന്നു. സുഖശൂന്യസ്ഥലം എന്നല്ല, സുഖം ഇല്ലാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മാനന്ദത്തെ ആർ ആഗ്രഹിക്കും? ആനന്ദാനുഭവമാകുന്ന മോക്ഷത്തിന്റെ പ്രധാന അടയാളം. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം ചിലർവിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ശൂന്യമതവാദം അല്ലെന്നുള്ളതു ഇതിനാൽ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാവുന്നതാണു്.

ക്രൂരതയെയും സുഖം രണ്ടുവകയാകുന്നു. വിഷയസുഖം, നിർവിഷയസുഖം. ജ്ഞാനിയെ സുഖദുഃഖഹീനനെന്ന പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം വിഷയസുഖഹീനനെന്ന ധരിച്ചുകൊള്ളണം. നിർവിഷയസുഖമാണു് ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളതു്. അതു മോക്ഷസുഖമാകുന്നു. അതു വിട്ടുള്ള മറ്റു സുഖങ്ങളും വിഷയസുഖങ്ങളും. വിഷയങ്ങളോടുള്ള സംബന്ധത്താൽ വിഷയസുഖം ഉദിക്കുന്നു. വിഷയസംബന്ധം വിഷയനിർബന്ധത്തെ ഉണ്ടാക്കി ദുഃഖത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവിനു വിഷയങ്ങളോടു ചേർച്ച ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

മനം.

ഈ ഹൃദയത്തിനെ തന്റെ ഇരിപ്പിടമാക്കിക്കൊണ്ടു, വായുവെപ്പോലെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഇളക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളെ ബലാൽ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇതിനു അകവും പുറവും തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ആകാശത്തെപ്പോലെ ജഡരൂപത്തിൽ അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്ന സ്വഭാവവും ഉണ്ടു്. ഈ

വിധമുള്ള മനസ്സു രണ്ടുവിധത്തിൽ ഉണ്ട്. ഉള്ളിനകത്തു ഇരുന്നു സങ്കല്പവികല്പങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതു ഒന്ന്. മറ്റൊന്നു പുറത്തുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയം നൽകുന്നതു്. ക്രൂടാതെയും ശുദ്ധമെന്നും അശുദ്ധമെന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ ആകുന്നു. ശുദ്ധം, പുറമേയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ പറ്റുന്നതിനെ ഒഴിഞ്ഞു, താൻ തനിയെ നില്ക്കുന്നതു്. അശുദ്ധം, അവയോടുക്രൂടി കലന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇതാണു് മനുഷ്യർക്കു ബന്ധമോക്ഷങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്നതു്. മോക്ഷത്തെ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായ ബന്ധസ്വരൂപത്തിന്റെ അറിവും, കൈക്കൊള്ളേണ്ടതായ മോക്ഷസ്വരൂപത്തിൻ ജ്ഞാനവും, നിശ്ചയമായും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശുദ്ധ അശുദ്ധമനസ്സുകളുടെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഓരോരുത്തരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

കൊടുങ്കാറ്റിനെ തടുത്തു നിർത്തുന്നതു എത്രവിധം അസാധ്യമോ അതുപോലെ തടുക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി, സ്വേച്ഛപ്രകാരം അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വായുവിന്റെ അംശമായ ഈ മനസ്സിനെ ഒരേവഴിക്കു നിലനിർത്തുന്നതു സാധാരണക്കാരാൽ സാധ്യകാര്യമല്ല. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു അഭ്യാസം വൈരാഗ്യം എന്നു രണ്ടുവിധം മാർഗ്ഗമുണ്ട്. അവയിൽ അഭ്യാസമെന്നുള്ളതു, നിത്യനൈമിത്തികകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ തെറ്റാതെ നിഷ്കാമനിലയിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടു, താൻ ആരാധിക്കുന്ന ദൈവത്തിൽ മനസ്സുനിർത്തി ധ്യാനം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം മനസ്സിനെ പഴക്കുന്നതു്. വൈരാഗ്യം എന്നുള്ളതു ബാഹ്യവിഷയങ്ങൾ ദോഷമിശ്രമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു അനുഭവത്താലറിഞ്ഞു അവയിൽ ഇച്ഛ ഇല്ലാത്തവനായി അവയെ വിട്ടൊഴിയുന്നതിനു മനസ്സിനെ പഴക്കുന്നതു്.

മനസ്സിന്റെ വളച്ചു എത്രവരെയും കുമിഞ്ഞു നശിക്കുമോ അത്രവരെക്കും ആ മനസ്സിനെ തടുക്കേണ്ടതാണു്. അതു തന്നെ ജ്ഞാനവും ധ്യാനവും ആകും. അതു നശിക്കുന്ന സമയം ഹൃദയത്തിലുള്ള "പുരീതത" എന്ന നാഡിയിൽ പ്രവേശിക്കും. അങ്ങനെ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ വിഷയവാസനകളെകൊണ്ടുവന്നു സഹായിക്കുന്ന നാഡികളുടെ സംബന്ധം അവിടെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ, സങ്കല്പത്തെ, തന്റെ സ്വരൂപമാക്കീട്ടുള്ള മനസ്സു ഇന്ധനം നശിച്ച വഹ്നിപോലെ, തനിയെ തുലഞ്ഞുപോകുന്നതാണു്. തുലഞ്ഞുപോകുമെന്നുവെച്ചാൽ നശിച്ചുപോകുമെന്നല്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ നോട്ടം, വേറെ വിഷയങ്ങളിൽ സംബന്ധപ്പെടാതെ, ആത്മസ്വരൂപമാത്രത്തെവിഷയീകരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമെന്നാണു്. ഇതിനെ

യാണ് മനോലയമെന്നു അനുഭവസ്ഥർ പറയുന്നതു്. ഇതു നിരന്തരാഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ വിചാരിച്ചമാത്രയിൽ സാധ്യമാകുന്നതല്ല.

ഈ വിധത്തിൽ മനസ്സു ലയത്തെ പ്രാപിച്ചാൽ പാപം പുണ്യം എന്നു രണ്ടുവക ബന്ധങ്ങളും അറുപോകുന്നതാണു്. അതേഷണ, പുത്രേഷണ, ദാരേഷണ എന്നുള്ള ഏഷണത്രയവും പാകതയിലാകും. അന്തഃകരണങ്ങൾ നാലും ശുദ്ധമാകും. ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധമെന്നുള്ള അഞ്ചറിവുകളും ഒരേ നിലയെ പ്രാപിക്കും. കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സര്യമെന്നുള്ള ആറു ശത്രുക്കളും നശിച്ചുപോകും. ഏഴുവിധ ജനനവും, വേരറും. അഷ്ടസിദ്ധികളും താനേവന്നു ദാസരാകും. ഒൻപതുനിലയും കടന്നു ഐശ്വര്യം കൈവരും. പത്തുദിക്കും ആനന്ദജലം തിളങ്ങിപ്പൊങ്ങും. അങ്ങിനെ തിളച്ചുപൊങ്ങുന്ന ആനന്ദജ്യോതിസ്സുമദ്ധ്യത്തിൽ മുഴുകി അന്വേഷിക്കത്തക്കവസ്തു വേറൊന്നില്ലാതെ ആനന്ദമേ, താൻ സ്വരൂപമായി തീർന്നു താനേ തന്മയമായി നില്ക്കുന്ന സ്വാനുഭവനിലയുണ്ടാകും. ഇതാണു് മുക്തിനില. ഇതു ഉപദേശക്രമത്താൽ ലഭിക്കുന്നതല്ലാതെ ഉപന്യാസക്രമത്താൽ പ്രശോഭിക്കുന്നതല്ല.

തിരുഗീത

മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താംവൈരി
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താം സിദ്ധി
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താമിൻപം
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താം യോഗം
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താം ജ്ഞാനം
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ മഹത്താം മോക്ഷം
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ സകലത്യാഗം
മനസ്സുടയത്യാഗ മതേ ചിത്തത്യാഗം.

ദൈവാധീനം ജഗൽസർവ്വം

മുപ്പത്തി എട്ടാം അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

ഓം.

മുപ്പത്തൊൻപതാം അദ്ധ്യായം

ദൈവൈക്യസോപാനം.

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! ശ്രീഗുരുദേവന്റെ ഉപദേശസാരങ്ങൾ ശ്രവിച്ചുവന്ന എനിക്ക് ഇപ്പോൾ വാസ്തവമായ ഈശ്വരഭക്തി ഹൃദയത്തിൽ വേരുന്നിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലൌകികത്തിലെ ഇച്ഛ വിട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ധനസമ്പാദനത്തിനും കീർത്തിബഹുമാനാദിസിദ്ധിക്കും മാത്രം അറിയിച്ചുതരേണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന എന്റെ മനം, പാടേ മറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമദേവന്റെ ഐശ്വര്യമഹിമാതിശയപ്രവൃത്തികളെക്കണ്ടു മനസ്സുതിരിഞ്ഞ വാനരശ്രേഷ്ഠനായ സുഗ്രീവന്റെ സ്തുതിയെ ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ഓർക്കുന്നു. ഗുരുദേവൻ പ്രസാദിക്കണേ! ആ ഘട്ടം ഞാൻ മുഴുവൻ ഓർത്ത് ഒന്നു ഉരുവിട്ടുകൊള്ളട്ടെ.

"സാക്ഷാൽ ജഗന്നാഥനാം പരമാത്മാവു
സാക്ഷിഭ്രതൻ നിന്തിരുവടി നിർണ്ണയം
പണ്ടു ഞാൻ ചെയ്തോരു പുണ്യഫലോദയം
കൊണ്ടു കാൺമാനുമെനിക്കു യോഗംവന്നു
ജന്മമരണനിവൃത്തി വരുത്തുവാൻ
നിർമ്മലന്മാർ ഭജിക്കുന്ന ഭവല്പദം
മോക്ഷദനായഭവാനെ ലഭിക്കയാൽ
മോക്ഷമൊഴിഞ്ഞപേക്ഷിക്കുന്നതില്ലഞാൻ
പുത്രദാരാർത്ഥരാജ്യാദി സമസ്തവും
വ്യർത്ഥമത്രേ തവ മായാവിരചിതം
ആകയാൽ മേ മഹാദേവദേവേശ! മ-
റ്റാകാംക്ഷയില്ല ലോകേശ! പ്രസീദ മേ-
വ്യാപ്തമാനന്ദാനുഭ്രതികരം പരം
പ്രാപ്തോഹമാഹന്ത ഭാഗ്യഫലോദയാൽ
മണ്ണിനായുഴികുഴിച്ചനേരം നിധി-
തന്നെലഭിച്ചതുപോലെ രഘുപതേ
ധർമ്മദാനവ്രതതീർത്ഥപുഷ്കര
കർമ്മപൂർത്തേഷ്ടാദികൾകൊണ്ടൊരുത്തനും
വന്നുകൂടാ ബഹുസംസാരനാശനം

നിണ്ണയം തവപ്പാദഭക്തികൊണ്ടെന്നിയേ
തവൽപാദപത്മാവലോകനംകേവല-
മിപ്പോളകപ്പെട്ടതും തവൽകൃപാബലം
യാതൊരുത്തനുചിത്തം നിന്തിരുവടി
പാദാംബുജത്തിലിളകാതുറയ്ക്കുന്ന
കാൽക്ഷണംപോലുമെന്നാകിലവൻതനി-
ക്കൊക്കെനീങ്ങീടു മജ്ഞാനമനർത്ഥം
ചിത്തം ഭവാങ്കലുറയ്ക്കായ്കിലുമതി-
ഭക്തിയോടെ രാമ രാമേതി സാദരം
ചൊല്ലുന്നവൻ ദുരിതങ്ങൾ വേരറു
ത്തല്പനായേറ്റം വിശുദ്ധനാം നിണ്ണയം
മദ്യപനെങ്കിലും ബ്രഹ്മഘ്നനെങ്കിലും
സദ്യോവിമുക്തനാം രാമജപത്തിനാൽ
ശത്രുജയത്തിലും ദാര, ലബ്ധിയിലും
ചിത്തേയൊരാഗ്രഹമില്ലെനിക്കേതുമേ
ഭക്തിയൊഴിഞ്ഞു മറെറാന്നുമേവേണ്ടീല
മുക്തിവരുവാൻ മുകുന്ദ! ദയാനിധേ!
തവൽപാദഭക്തിമാർഗ്ഗോപദേശംകൊണ്ടു
മൽപാപമുൽപാടയിത്രിലോകീപതേ!
ശത്രുമദ്ധ്യസ്ഥമിത്രാദിഭേദഭ്രമം
ചിത്തത്തിൽ നഷ്ടമായ്വന്നിതു ഭ്രൂപതേ!
തവൽപാദപത്മാവലോകനംകൊണ്ടെനി-
ക്കുൽപന്നമായിതു കേവലജ്ഞാനവും
പുത്രദാരാദിസംബന്ധമെല്ലാം തവ
ശക്തിയാം മായാപ്രഭാവം ജഗൽപതേ!
തവൽപാദപങ്കജത്തിങ്കലുറയ്ക്കുണ-
മെപ്പോഴുമുൾക്കാമ്പിനിക്ക രമാപതേ!
തവനാമസങ്കീർത്തനപ്രിയയാകേണ-
മെന്നുടെജിഹ്വാ സദാ നാണമെന്നിയേ
തവചരണാംഭോരുഹങ്ങളിലെപ്പോഴു-
മർച്ചനംചെയ്യുവാനിക കരങ്ങൾ
നിന്നുടെ ചാരുരൂപങ്ങൾ കാണായ്വരി-
കെന്നുടെ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു നിരന്തരം
കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കേൾക്കായ്വരേണം സദാ
നിന്നുടെ ചാരുചരിതം ധരാപതേ!

മച്ചരണദ്വയം സഞ്ചരിച്ചീടെണ-
മച്ചുതക്ഷേത്രങ്ങൾതോറും രഘുപതേ!
തപൽപാദപാംസുതീർത്ഥങ്ങളെല്ലാകണ-
മെപ്പൊഴുമംഗങ്ങൾകൊണ്ടേ ജഗൽപതേ!
ഭക്ത്യാനമസ്കരിക്കായ്വരേണം മുഹു-
രുത്തമാംഗംകൊണ്ടേ നിത്യം ഭവൽപദം"
ജയ ജയ രാമചന്ദ്ര! ജയ ജയ രാമകൃഷ്ണ!

അഹാ! ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിനു് എന്താകഷ്ണം? പരമഗുരോ! നമസ്കാരം. ഒരു വിനാഴികപോലും, ബാഹ്യലോകദർശനത്തിലും ആഭ്യന്തരലോകവൃത്തികളിലും — ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും എന്റെ മനസ്സു പിൻതിരിയാതെ ഈ ഭൂലോകജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മാർഗ്ഗം എന്നോടരുംചെയ്യാറാകണമേ. നിന്തിരുവടി സർവ്വോല്ലാഷേണ വർത്തിക്കട്ടെ!!

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ചിരംജീവി ആയി ഭവിക്ക. നീ ആശിക്കേണ്ടതിനെത്തന്നെ ആശിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നിനക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ ചിത്തവൃത്തി നിന്നാൽ ചിരസ്ഥായിയായി പ്രശോഭിക്കട്ടെ! വത്സ! ഒരു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിക്കു ഉള്ളിലും പുറത്തും സദാസമയവും ഈശ്വരഭക്തിയെ സംരക്ഷിച്ചു നിലനിർത്തുന്നതിനു വളരെ പ്രയാസമുള്ളതിനാൽ പൂർവികജ്ഞാനികൾ, നമ്മുടെ നോട്ടവും വിചാരവും വാക്കും പ്രവൃത്തിയും എത്തുന്നിടത്തെല്ലാം ഭക്തിവർദ്ധനയ്ക്കും ഭക്തിമാർഗ്ഗം തെറ്റാതിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പലതരം അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും സ്മാരകങ്ങളെയും ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ആ സത്പുണ്യസമ്പന്നന്മാർ തങ്ങളുടെ മനശ്ശക്തികൊണ്ടു് ആരായാലും അതിലംഘിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അതിന്റെ അസ്ഥിഭാരം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാതഃസ്നാനം, ഭസ്മധാരണം, ക്ഷേത്രദർശനം വിഗ്രഹാരാധനം, ഭജനം, നാമജപം, പുരാണപാരായണം, ഭക്തജനസംസർഗ്ഗം, രൂപധ്യാനം, വിരാട്സ്വരൂപധ്യാനം എന്നുള്ള പടികൾ കടന്നു ജ്ഞാനവിചാരം നടത്തി, യോഗാഭ്യാസത്താൽ സമാധിയിൽ ലയിക്കുന്നതുവരെയുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവർ വിശദമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പടിപ്പടിയായി വിശ്വാസപൂർവം ഇവയെ ആചരിച്ചുകയറുന്നവർക്കു ക്രമത്തിൽ പാപനാശനവും പിന്നീടു സുകൃതലാഭവും ഒടുവിൽ അക്ഷയാനന്ദമോക്ഷവും സിദ്ധിക്കുന്നതിനിടയാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—പ്രിയഗുരോ! അവിടുന്നു ക്ഷമിച്ചനുഗ്രഹിക്കണേ. അവിടുന്നു ഇപ്പോൾ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ രാജയോഗാഭ്യസനമൊഴിച്ചു മറെറാന്നും മനോലയത്തിനു മാർഗ്ഗമല്ലെന്നും അവയെല്ലാം ത്യാജ്യമാണെന്നും കായ്യകാരണസഹിതം "മോക്ഷപ്രദീപം" എന്ന പുസ്തകത്തിലും അതിനെ തുടർന്നുള്ള മറവു ബുക്കുകളിലും ഒരു യോഗിശ്രേഷ്ഠൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആനന്ദസ്ഥാനം തൊട്ടു കാണിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നും ആ സ്ഥാനത്തിൽ മനസ്സു നിർത്തുന്ന മാത്രയിൽ മനസ്സു് ലയിക്കുന്നതാണെന്നും അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ ഗുരുനാഥനും എനിക്കും ആനന്ദസ്ഥാനം തൊട്ടു കാണിച്ചുതന്നാൽ മാത്രം മതി. ആ സ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിനെ നിർത്തി, ധ്യാനാവസ്ഥയിലിരുന്നു് ആനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം. "മോക്ഷപ്രദീപ"ത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, ആസ്പദ്യമായ തേങ്ങാപ്പൂരിപ്പു തിന്നണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ തേങ്ങയുടെ തൊണ്ടിൻപുറത്തുള്ള ചകിരിയും അതിനുള്ളിലുള്ള ചിരട്ടയും കടിച്ചുപൊട്ടിച്ചു് പല്ലിൽക്രടി രക്തം ചാടിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ക്ഷേത്രം, സ്വന്തമായ ഗാത്രക്ഷേത്രമല്ലേ? അതിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ ഭജിക്കുന്നതിനു ആശാരിമാരാൽ കെട്ടിഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള കരിങ്കൽ ക്ഷേത്രഭാരത്തിനുള്ളിൽക്രടി കടന്നുപോയി വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്യണമെന്നുണ്ടോ? അതിരാവിലെ കുളിക്കയും ചാമ്പല്യവാരി പൂശുകയും ചെയ്യണമോ? ഈശ്വരൻ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കല്പിട്ടടച്ചു വച്ചിരിക്കയാണോ? അദ്ദേഹം സർവ്വവ്യാപിയല്ലേ? പായസം, നെയ്‌വിളക്കു, പുഷ്പാഞ്ജലി മുതലായ വഴിപാടുകൾ എന്തിനായി നടത്തുന്നു? പുരാണപാരായണംകൊണ്ടെന്തുഫലം? ഇതു ഒരദ്ധ്യായം വായിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ ധനവാനാകാം, എന്നെല്ലാം ഫലശ്രുതിയും പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബാല്യം മുതൽ വാർദ്ധക്യംവരെ ആ വിധം നടത്തിട്ടുള്ളവർക്കു അങ്ങിനെയൊന്നും എന്തുകൊണ്ടാണു് സംഭവിക്കാത്തതു്? വ്രതവും മറ്റും അനുഷ്ഠിച്ചാൽ രോഗകാരണമാണെന്നല്ലാതെ മറെറന്തുഫലമാണുള്ളതു്? എന്തോന്നടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു ജപധ്യാനം ചെയ്യുന്നതു്? ശിവനെറയോ കൃഷ്ണനെറയോ രൂപം ഏതുതരത്തിലാണു സങ്കല്പിക്കേണ്ടതു്? അവരെ ആരെങ്കിലും നേരിട്ടു കണ്ടി

ട്ടുണ്ടോ? കണ്ടാൽതന്നെയും ഉത്തമാംഗം ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ പാദം വിട്ടുപോകുന്നതിനും പാദം ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ ഉത്തമാംഗം വിട്ടുപോകുന്നതിനും ഇടയാകയില്ലേ? എന്നിപ്രകാരം ആ വക എല്ലാ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും യുക്തികൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. ജാതിവ്യത്യാസം മുതലായവയെ ശക്തിപൂർവ്വം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹിംസാനിരോധം ഭംഗിയായി സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ കയറുകയേ അരുതെന്നു ശിഷ്യരോടുപദേശിക്കുന്നു. ഉപദേശാനുസരണം പ്രവർത്തിച്ചതിൽ ചിലക്കെല്ലാം ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ സഗുണദർശനം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ അനുഭൂതികളെ വർണ്ണിച്ചയച്ചിട്ടുള്ള കത്തുകളെപ്പോലും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ക്രിയാനുഷ്ഠാനമാർഗ്ഗങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന അനവധി പ്രമാണങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകളിൽനിന്നും ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം, യോഗതാരാവലി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും തന്നെയാണു് അദ്ദേഹം എടുത്തുചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. ഭഗവദ്ഗീതയിലെ പല പദ്യങ്ങളെയും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം ശ്രീ ഭഗവാൻറെതല്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗീതോപദേശം ശ്രവിക്കപ്പെട്ട അർജ്ജുനൻ മാത്രമല്ലോ വീണാണു് മരിച്ചതെന്നു ക്രുടിയും അതിനെ ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരുതരം ജനങ്ങൾ മുഴുവൻ അതു പൊയ്യായി വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ വിധക്കാരിൽ അനവധിപേർ എൻറെ സമീപവാസികളായിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ നിന്നുമുള്ള വാഗ്ശരണി കേട്ടുകേട്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളെന്നും കുളിച്ചുതൊഴലെന്നും ഭസ്മധാരണം, നാമജപം, പുരാണപാരായണം, എന്നും മറ്റും കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ വെറുപ്പുതോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കയാണു്. എന്നാൽ ധ്യാനത്തിൽ മനസ്സു് ചലിക്കാതെ നില്ക്കുന്നതുമില്ല. ഈ വിധം ഒന്നിലെപ്പിടിവിട്ടും മറേതിലെ പിടികിട്ടാതെയും ഭ്രമിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണു് അവിടുത്തെ "ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം" എന്നുള്ള മുദ്രാവാക്യം കേൾക്കാനിടയായതു്. മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട സമീപവാസികളുടേയും ആംഗലഭാഷാ മുറിപ്പരിഷ്കാരികളുടേയും സംസർഗ്ഗം നിമിത്തം അല്പം നാസ്തികത്വവും ജന്മനാ ഉള്ള ആസ്തികത്വവുംക്രുടി കലർന്നവനായ ഞാൻ അതു നിമിത്തമാണു്, ലൌകിക ദൈവികങ്ങൾ രണ്ടിനുമുള്ള ശ്രേഷ്ഠമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ എന്നെ നയിക്കുമാറാക്കേണമെന്നു

അവിടത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആയതിലേക്കു ഗുരുപാദർ, ദൈവം തന്നിലും സ്ഥാവരജംഗമ സകല ചരാചരങ്ങളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും അവസ്ഥാനുസരണമുള്ള ചൈതന്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും ബാഹ്യമനസ്സിനെ അടക്കി ഉൾമനസ്സിൻക്രിയകളെ തട്ടിഉണർത്തി അതുമൂലം പ്രവൃത്തി നടത്തിവന്നാൽ ലൌകികത്തിലേക്കു എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠതകൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ദൈവികത്തിലെ പരമപദമായ നിർവ്വാണലാഭത്തിനുതകുന്ന വിശിഷ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളും തെളിഞ്ഞുകിട്ടുമെന്നും ഉപദേശിച്ചു തന്നുവെങ്കിലും ഭക്തിമാർഗ്ഗം ഒരുവിനാഴികയും മറക്കാതിരിക്കേണ്ട ഉപായം ചോദിച്ച മാത്രയിൽ വീണ്ടും ക്ഷേത്രദർശനം വിഗ്രഹാരാധന പുരാണപാരായണം മുതലായ താഴ്ന്നപടികളിൽ ഇറങ്ങണമെന്നു കല്പിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം വിശദമായി മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്തതിനാലാണു് ഞാൻ ഈ വിധം ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനിടയായിട്ടുള്ളതു്.

ക്ഷേത്രദർശനാദികർമ്മം ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി അയോഗിശ്രേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെ കാര്യകാരണസഹിതം ഖണ്ഡിച്ചു് അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പരമാർത്ഥബുദ്ധി എന്നിൽ ഉദിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ ഇതുവരെയുള്ളും അവിടുത്തെ തിരുവചനങ്ങളെ അമൃതസമം ആസ്വദിച്ചുവന്നമാതിരി ഇതിനെയും സ്വീകരിച്ചനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതും ഇതു എന്നെപ്പോലെ ഇപ്പോൾ ഉള്ള സംശയബുദ്ധികളായ പലർക്കും ഉപകാരകരവുമാകയാൽ സർവ്വം ദൈവാധീനമെന്നു കരുതീട്ടുള്ള ഗുരുദേവൻ എന്റെ ഈ സംശയംക്രൂടി തീർത്തു രക്ഷിപ്പാറാകണമെന്നു വിനയമായി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—"ദൈവാധിനം ജഗത്സർവ്വം" ഓം തത് സത് ഓം. പ്രിയശിഷ്യാ പറയുന്നതിനെ സാവധാനത്തിൽ ശ്രദ്ധവച്ചു കേൾക്കുക. നീ സൂചിപ്പിച്ച യോഗിശ്രേഷ്ഠനെപ്പറ്റി ഞാൻ ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായസാരങ്ങളടങ്ങിയ അവക ബുക്കുകൾ പലതും വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശിഷ്യന്മാരിൽ പലരെയും നേരിട്ടു പരിചയവും എനിക്കുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പുസ്തകങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള അൻഭ്രുതികളും സത്യമായ്തീരാം. അവക പുസ്തക പ്രകടനം നിമിത്തം അദ്ധ്യാത്മരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മലയാളികളിൽ എത്രയോ ഇടത്തരക്കാർക്കു് ആശ ജനിക്കയുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ജാതിവ്യത്യാസം, ആട്ടുകോഴിവധം, മാംസാഹാരം ഇവ

യുടെ വഞ്ജനത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം ഏറ്റവും ശ്ലാഘാവഹവുംതന്നെ. ക്ഷേത്രദർശനം, വിഗ്രഹാരാധന, നാമജപം, രൂപധ്യാനം ഇവയെ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുള്ളതുമാത്രം, ധ്യാനസിദ്ധിവന്നിട്ടുള്ള സാധകന്മാക്ക് ഒരു പക്ഷേ യോജിച്ചേക്കാമെന്നല്ലാതെ ധ്യാനമാർഗ്ഗംതന്നെ എന്താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവക്ക് നേരേ വിപരീതഫലത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നവയാണ്. സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരശക്തി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മൃത്തികളാൽപ്പോലും ലോകം ഉള്ളിടത്തോളം കാലം ബാഹ്യത്തിലുള്ള നാമരൂപാദികളെ ലംഘിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന ശ്രുതിയും യുക്തിയും അനുഭവവും അറിവുതരുന്നു. വ്യവഹാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നാമരൂപങ്ങളും പ്രകാശിക്കുന്നു, വ്യവഹാരാന്തത്തിൽ അതായതു നിർവികല്പദശയിൽ നാമവും രൂപവും ലയിക്കുന്നു. താൻ, തന്നെ, സ്വയം അറിയുന്നു. ജീവാത്മാവു പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നു. ആ സ്വയംപ്രകാശവസ്തുവായ പരമാത്മതത്വംമാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വ്യവഹാരം ഇല്ലാതെവരുന്നു. അവിടെ തനിക്കന്യമായി മറെറാന്നുംതന്നെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ നാമരൂപങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. നമുക്കു ആത്മഭാവം വിട്ട്, ശരീരഭാവന ഏതവസ്ഥയിൽ തോന്നുന്നു. അതേസമയം നാമരൂപങ്ങളാണ് മുൻപിട്ടു നിൽക്കുന്നതു്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഗുരു, ശിഷ്യൻ എന്ന ഭേദവും, ഉപദേശം നൽകിയെന്നും ഉപദേശം വാങ്ങിയെന്നും ഉള്ള തോന്നൽ തന്നെയും നാമരൂപങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാമരൂപങ്ങൾ എപ്പോൾ തോന്നുന്നുവോ അപ്പോൾ ഉൽകൃഷ്ടശോഭാവഹനായി ഉൽകൃഷ്ടശക്തിമാനായി ഉൽകൃഷ്ടനാമധേയവാനായി, ഒരു ഈശ്വരചിന്തയും അതോടുതന്നെ സംബന്ധിച്ചുമിരിക്കുന്നു. അതിനു ദൃഷ്ടാന്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കാം. സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രംതന്നെ നോക്കുക. ദ്വിഷഡംഭുജസ്വരൂപനായി വർണ്ണിക്കുന്നു. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കുറച്ചെട്ടുത്തണമെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെ മനഃപൂർവം ഖണ്ഡിക്കണമെന്നോ അശേഷം വിചാരമില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ശിഷ്യപ്പെട്ടു് അനുഭൂതിലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചിലരും ശിഷ്യനിലയെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വേറെ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയോടുകൂടിയ രൂപധ്യാനാദിഖണ്ഡനപ്രകരണം മുതലായവയേയും ശ്രീമദ്ഭഗവൽഗീതയിൽ കൂട്ടിക്കലർപ്പുണ്ടെന്നുള്ള ഭാഗത്തെയും മറവും വായിച്ചു, കാക്കയുടെ അരയന്നനടത്തപോലെ ഉഭയലോകഭ്രഷ്ടരായി തീർന്നുവരുന്നതുകണ്ടുള്ള ജീവകാരുണ്യം നിമിത്തം ചിലതെല്ലാം ഭാഷി

ക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹവും അനുഭ്രതിയുള്ള മറ്റു ശിഷ്യന്മാരും ബഹുജനങ്ങളും ക്ഷമിക്കാറാകണമെന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ ആദ്യ മായി ചെയ്യുകെള്ളുന്നു.

പരമഗുരുക്കന്മാർ

പ്രിയശിഷ്യ! നീ എന്തുപറഞ്ഞു? എനിക്ക് ആനന്ദസ്ഥാ നം തൊട്ടു കാണിച്ചുതന്നാൽമാത്രം മതി. ആ സ്ഥാനത്തിൽ മന സ്സിനെ നിത്തി അവിടുന്ന് ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞ ധ്യാനാവസ്ഥയിലി രുന്ന ഞാൻ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നല്ലേ. വളരെ നന്നായി. ശിരസ്സിനുള്ളിൽ സഹസ്രാരപത്മമദ്ധ്യത്തിൽ സ്വയം പ്രകാശമായ് വിളങ്ങുന്ന ആ പരമപദത്തെ സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻ തന്നെ ദർശിപ്പിച്ചുതരണം. അതു മനുഷ്യസാധ്യമല്ല. അങ്ങിനെ യാണെങ്കിൽ ഗുരുവിനെക്കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. അതു ഒരു പൂർവ്വികരീതിയെ അനുസരിക്കുമാ ത്രമാണ്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസവചനംപോലെ സർവ്വശ കുതനായ ഈശ്വരനിൽ നിന്നു ആദേശം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആചാര്യ മാത്രമേ ജ്ഞാനോപദേശദാനത്തിനർഹതയുള്ളൂ. ഭക്തിവിശ്വാ സശക്തികളാൽ ആ ആചാര്യൻ ഈശ്വരതത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈശ്വരതത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മാനുഷഗുരുവിനു്, എരിഞ്ഞുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന പന്തത്തിൽ ഒരു തിരിയുടെ സ്പർശമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആ തിരിയും പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ, ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യ നേയും ഈശ്വരാത്മാവാക്കാൻ കഴിയും. അങ്ങിനെ സാക്ഷാൽ ശ്വരതത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മാനുഷഗുരുവിനു ധനത്തിലോ, കീർത്തി യിലോ, സംവാദജയത്തിലോ മറെറാന്നിലുംതന്നെ ആശയുണ്ടാകു ന്നതിനു മാർഗ്ഗമില്ല. സ്വയം ഐശ്വര്യാത്മാവാകയാൽ ഭോഗ സുഖങ്ങളെ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. ലോകസുഖങ്ങളിൽ ഏതൊന്നിനെ യെങ്കിലും കാംക്ഷിക്കുന്നവർ പരമഗുരുക്കന്മാരല്ല. പരമഗുരുലാ ഭം ഉണ്ടാകുന്നതു ശിഷ്യന്റെ ജീവാത്മശുദ്ധി അനുസരിച്ചായിരി ക്കും. ശിഷ്യന്റെ പാപവാസനയും ലൌകികഇച്ഛകളും മുഴു വൻ വിട്ടുമാറി ശിഷ്യന്റെ ഹൃദയം പരിപൂർണ്ണവിശുദ്ധിയെത്തുന്ന അതേ ഗഡുവിൽ പരമാത്മഗുരുലാഭവും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പരമാത്മഗുരുക്കന്മാരല്ലാത്തവരാൽ ശിഷ്യക്കു പരിപൂർണ്ണ ആത്മ ജ്ഞാനത്തിനും മാർഗ്ഗമില്ല. ഉപനിഷത്തുകളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആനന്ദസ്ഥാനത്തിൽ സാധാരണമനുഷ്യക്കും ഗുരുപദേശാനുസര ണമോ സ്വയം ആ സ്ഥാനമറിഞ്ഞോ മനസ്സിനെ ഇടവിടാതെ അവിടെ നിത്തി ധ്യാനിച്ചു ശീലിക്കാവുന്നതാണ്. ഈശ്വരകരുണ

യുള്ളപക്ഷം തനിയെ ആ സ്ഥാനത്തു്, പരമാത്മാവിൽ ജീവാത്മാവു ലയിച്ചുകൊള്ളും. പരമാത്മഗുരുവിനെ സാക്ഷാലീശ്വരനായ്ത്തന്നെ ശിഷ്യൻവിശ്വസിക്കണം. ഗുരുലാഭംവരെയുള്ള മനുഷ്യർ സാധനകളെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടേ വരണം. ആ വക സാധനകൾക്കു അധികാരിഭേദം-മനസ്സിൻ പാകതപോലെ, ഓരോ പടികളെ പൂർവ്വയോഗീശ്വരന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യനേത്രങ്ങളിൽ തിമിരം ബാധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു ബാഹ്യവസ്തുക്കൾ, ദൃഷ്ടിവിഷയമാകുന്നില്ലാത്തതുപോലെ മനക്കണ്ണിനു അല്പെങ്കിൽ ആത്മനേത്രത്തിനു, ജീവാത്മാവിൽ പാപവാസനകളാകുന്ന തിമിരം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ആഭ്യന്തരപ്രകാശവസ്തുവായ പരമാത്മദർശനം ലഭ്യമാകുന്നതല്ല. പാപവാസനകൾ ജീവാത്മാവിനെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യനേത്രരോഗത്തിനു ഗുളികകൾ എഴുതുക, ജലമയമായ ഔഷധം ധാരയിടുക, പരവുക മുതലായവ നടത്തുന്നതുപോലെ അന്തർനേത്രപ്രകാശത്തിനുവേണ്ടിയും പലവിധ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രുതവസ്തുക്കളിലും മറവും പഠിയിട്ടുള്ള അല്പാല്പം അദൃശ്യമലിനങ്ങളെപ്പോലും ബാഹ്യനേത്രത്തിനു നോട്ടശക്തിയുള്ളവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നവണ്ണം സതോരജസ്തമോമയങ്ങളായി ബാഹ്യലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളിന്മേലുള്ള സാധാരണക്കാർക്കു് അദൃശ്യങ്ങളായ പ്രകാശാവരണനൃനാധികങ്ങളെ അന്തർനേത്രപ്രകാശസിദ്ധന്മാരാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. തുളസിയിൽ അത്യധികം സവർണ്ണശക്തിയുണ്ടെന്നും മറവും ഇന്നിടെ പാശ്ചാത്യരായ സയിൻസുവിദ്വാന്മാരും പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി കണ്ടുപിടിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഇതേവിധം താമര, തുളസി, തുമ്പ, തെറ്റി മുതലായ കുസുമവർഗ്ഗങ്ങളിലും, ആൽ, അരശു, ക്രുവളം, മാതളം മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളിലും, അകിൽ, ദേവതാരം, ചന്ദനം എന്നിവയുടെ തടികളിലും, ഉണക്കലരി, ചെറുപയർ ആദിയായ ധാന്യങ്ങളിലും, നാളികേരം, മാതളഫലം, വാഴപ്പഴം, നെയ്, പാൽ, തേൻ മുതലായവയിലും, ഉള്ള സാത്വികാംശ വൽഭവിനെ അന്തർനേത്രങ്ങളാൽ കണ്ടിട്ടാണു്, പ്രാചീനയോഗീശ്വരന്മാർ അവയെ ദേവപൂജോപകരണങ്ങളാക്കീട്ടുള്ളതെന്നു അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ പശു, ശരഡൻ, ഉത്തമസർപ്പം മുതലായി ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളിലും സാത്വികഗുണക്കൂടുതലുള്ളവയെ ഈശ്വരതുല്യം സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരും ശുദ്ധസാത്വികരാകുമ്പോൾ ഈശ്വരതുല്യരാകുന്നുണ്ടു്. വിചാരത്തിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഉത്തമ സാത്വികനിലയെത്തുമ്പോൾ

അവക്ക് പരമാത്മാനുഭവവും അപ്പോൾ ഈശ്വരതത്വവും സിദ്ധിക്കുന്നു. "ബന്ധിതനായ ആത്മാവത്രേ ജീവൻ; ബന്ധമില്ലാത്ത ആത്മാവത്രേ ഈശ്വരൻ" എന്ന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണവചനം.

വിഗ്രഹാരാധന.

"ഇക്കാലത്തു ജനങ്ങൾക്കു സർവ്വത്തിന്റെയും സാരതത്വത്തെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കണമെന്നാണു താൽപര്യം. മതത്തിന്റെ സാരാംശത്തിന്മേലല്ലാതെ, അതിനെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിയകൾ, ശ്രാദ്ധങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയിൽ ജനങ്ങൾക്കു പ്രായേണ പ്രതിപത്തി കുറഞ്ഞുകാണുന്നു.

"തത്വത്തെയും ക്രിയയേയും ഒന്നുപോലെ ആദരിക്കണം. മനസ്സിൽ തത്വബോധവും വെളിയിൽ ക്രിയാനുഷ്ഠാനവും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്." എന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവതിരുവചനം.

"അവശ്യം കരുകർമ്മതവം കർമ്മജ്യായോഹ്യകർമ്മണഃ
നകർമ്മണാമനാരംഭാൽ നൈഷ്കർമ്മ്യം പുരുഷോശ്നുതേ."
(ഭഗവൽഗീത)

ശരീരവും പ്രവൃത്തികളും പരിശുദ്ധമായിത്തീരുന്നതിനു സ്നാനം, ക്ഷേത്രദർശനം, വിഗ്രഹാരാധന മുതലായവയും വാക്കു കൊണ്ടു സത്യമായിത്തീരുന്നതിനു നാമജപം, പുരാണപാരായണം, സത്യവചനം ഇവയും വിചാരം ശുദ്ധമാകുന്നതിനു ഈശ്വരന്റെ സഗുണധ്യാനം, മനസ്സാത്മധ്യാനം ഇവയും സുകരമാർഗ്ഗങ്ങളെന്നറിഞ്ഞിട്ടാണു അവയ്ക്കു വേണ്ടതിനെ മഹാന്മാർ എടുപ്പിട്ടുത്തീട്ടുള്ളതു്. ഓരോരുത്തരുടേയും വിചാരം, വാക്ക്, പ്രവൃത്തി ഇവകളുടെ യോഗ്യതായോഗ്യതകളനുസരിച്ച് അവരുടെ മുഖശോഭയും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടുനണ്ട്. ഒരു പെരുങ്കള്ളന്റെയും ഒരു കടുംക്രൂരന്റെയും ഒരു മഹാനുണയന്റെയും വലിയ അസൂയക്കാരന്റെയും ഘോരമദ്യപാനിയുടേയും ഒരു ജീവകാരുണ്യവാന്റെയും ഒരു ത്യാഗിയുടേയും ഒരു ഉത്തമഭക്തന്റേയും മുഖലക്ഷണങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. വിചാരശക്തിനിമിത്തം അണുക്കളുടെ ഏകീകരണം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ മുഖഭാവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അതിനാൽ വെളിവാകും. പുല്ലാട്ടയുടെ ഗതിപോലെയാണു മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സ്ഥിതി. ഒന്നിൽ ഉറച്ചാൽ മറ്റൊന്നിലെ പിടിവിടുന്നു. വേറൊന്നിലുറച്ചാൽ മുൻപത്തെ പിടിവിടുന്നു. ഇതുപോലെ ലൌകികമനുഷ്യർക്കു മനസ്സ് ഒന്നിലും സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ സദാചാരം, പിന്നൊരിക്കൽ

ചിത്തവിചാരം– ഈവിധം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിനെ എല്ലാസമയവും ആഭ്യന്തരത്തിൽ ധ്യാനംചെയ്യു ശീലിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസകരമാകയാലും പുറത്തേക്കു ആകഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയ മനഃപ്രവൃത്തികളെ നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം സദാചാരകൃത്യങ്ങളിൽത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും ഹൈന്ദവമതാചാര്യന്മാർ ജാഗ്രാവസ്ഥയിൽ ബാഹ്യലോകത്തു് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായ പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും ഈശ്വരപരമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു വിഗ്രഹാരാധനയാകുന്നു. ഈ വിഗ്രഹാരാധന ഓരോ പ്രകാരത്തിലാണെങ്കിലും എല്ലാ മതങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. അനുഷ്ഠാനപരിശീലനങ്ങളാൽ കായികവും മാനസികവുമായി സമ്പാദിക്കേണ്ട ഉഭയഗുണങ്ങളേയും ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലാണു് ഹൈന്ദവധിഷ്ണാവിശേഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തെ അവർ വഴിയാംവണ്ണം സംരക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെ അവർ ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തത്തിൽ ഉറക്കമുണരുന്നതിനു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സമയം ശരീരത്തിലെ രക്തധാതുക്കൾ വികസിതങ്ങളാകുന്നതിനാൽ ആചമനശേഷം പ്രാണായാമാഭ്യാസത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനൊ അതിനു സാമർത്ഥ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു ഈശ്വരപരമായ കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നതിനൊ ആജ്ഞനൽകിയിരിക്കുന്നു. രക്തസഞ്ചരണം, ശുദ്ധവായുപ്രവേശനം, സ്വരമാധുര്യം, ആരോഗ്യം, ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ഇവ ആ പ്രശാന്തസമയത്തുതന്നെ സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സ്നാനം, ക്ഷേത്രദർശനം, ഇവയിലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. സ്നാനത്തിനു മുമ്പിൽ പകപാശയശുദ്ധി, ദന്തശുദ്ധി, ജിഹ്വാശുദ്ധി ഇവയും സ്നാനശേഷം ഒട്ടുക്കുള്ള ശരീരവിശുദ്ധിയും വിഭൂതിധാരണത്താൽ ജലദോഷശമനവും വരുത്തുന്നു. ഇനി അതു കഴിഞ്ഞു ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ദർശനാർത്ഥം പോകുന്ന ഒരാളുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും വാക്കും പ്രവൃത്തികളും എതുഭോഗത്തേക്കു ചായുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കാം. നേത്രത്തിനു മനോഹരബിംബദർശനവും ദീപദർശനവും സ്തോത്രത്തിനു പ്രണവസ്മരണാർത്ഥമുള്ള ശംഖുനാദവും മണിനാദം വാദ്യഘോഷനാദം, കീർത്തനശ്രവണം മുതലായവയും ജിഹ്വയ്ക്കു സൌരഭ്യസംയുക്ത തീർത്ഥജലപാനം പഞ്ചാമൃതസേവനം, ഇവയും ത്വഗിന്ദ്രിയസുഖത്തിനു കളഭചന്ദനാദികളും ഘ്രാണേന്ദ്രിയത്തിനു അകിൽ, സാമ്പ്രാണിസൌരഭ്യം പുഷ്പസൌരഭ്യം ഇവയും ലഭിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരാദി

കളാൽ ശരീരത്തിനു ബാഹ്യമായ വ്യായാമം സിദ്ധിക്കുന്നു. മനസ്സ് ഈശ്വരസ്വരൂപത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. ഈശ്വരഭക്തന്മാരോടുകൂടിയുള്ള സല്ലാപത്തിനിടവരുന്നു. തന്റെ രാവിലെയുള്ള ആഹാരത്തിനും ഉപജീവനാർത്ഥമുള്ള പലവിധ കൃത്യങ്ങൾക്കും മുമ്പിലുള്ള അല്പസമയംകൊണ്ടു ഈ വക കൃത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ ഒരാളെ യാതൊരു ദുർവിചാരങ്ങളിലേക്കും ഉൾപ്പെടുത്താതെ ഇരുത്തുന്നു.

ദീപാരാധനദർശനം.

പകൽ ജോലികഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്നവർക്ക് അതേപ്രകാരം ക്ഷേത്രഗമനവും ദീപാരാധനദർശനവുംകൊണ്ടു ഏകാഗ്രചിത്തസിദ്ധിക്കും ദൈവൈക്യത്തിനുമുള്ള ഒന്നാമത്തെ സോപാനത്തിൽ കയറുന്നതിനിടയാകുന്നു. ദീപാരാധനക്കായി അടച്ചിട്ടുള്ള ഗർഭഗൃഹത്തിലെ വാതൽ പെട്ടെന്നു തുറക്കുന്ന അതേസമയം പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളേയും മനസ്സിനെയും ഒരാകർഷണശക്തിപ്രയോഗത്താൽ വലിച്ചു ഏകീകരിക്കുന്നതുപോലെ മനോഹരമായലംകരിച്ചിട്ടുള്ള ദേവതാവിഗ്രഹദർശനം, മണിനാദം, ശംഖധ്വനി, ദീപപ്രഭ, സാമ്പ്രാണിധൂമസൌരഭ്യം ഇവയാലും ഭക്തന്മാരുടെ ആർത്തുവിളിച്ചുള്ള ഭഗവന്നാമോച്ചാരണശബ്ദശ്രവണത്താലും ഏതു മൂഢനും ഒരു മിന്നിട്ടു നേരമെങ്കിലും തന്റെ ചിത്തത്തെ അവനറിയാതെ തന്നെ ഏകാഗ്രതയിലേക്കു നയിച്ചുപോകുന്നു. തന്റെ ഉത്തമാംഗത്തിനുള്ളിൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും മനസ്സിനെയും പാടെ ഒതുക്കിലയിപ്പിക്കുന്ന ഈ വക നാദപ്രകാശാദികളെ ധ്യാനശക്തിയാൽ സ്വയം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു ആനന്ദിക്കുന്നതിനശക്തരായ സാമാന്യന്മാർക്ക് ക്ഷേത്രമല്ലാതെ മറ്റെന്താണൊരുഗതി? ആ സുകരമാർഗ്ഗത്തെ അവഗണിക്കയോ?

പുരാണപാരായണം

സന്ധ്യാസമയം സമീപത്തുള്ള ഒരു ഭഗവൽക്ഷേത്രത്തിലെ ദീപാരാധനദർശനവും കഴിഞ്ഞു സതാചിന്തയോടുകൂടി സഭാഗൃഹത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന ഒരാൾ പുരാണപാരായണം പതിവായി നടത്തിവരുന്നതായാൽ തന്റെ സാത്വികവിചാരം സ്ഥായിയായി നിലനില്ക്കുന്നതിനും ദൈവികവും ലൌകികവും സംബന്ധിച്ച പല പുതിയ അറിവുകളും തനിക്കും ഗൃഹത്തിലുള്ള മറ്റുള്ളവർക്കും ലഭിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു. പിന്നീട് ആഹാരാദികൾ കഴിഞ്ഞു ശയനത്തിനെത്തുന്നവർ പുരാണഭാഗങ്ങളെ ഓർത്തും ധ്യാനിച്ചും

നിദ്രയ്ക്കുവശപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ പ്രഭാതത്തിൽ ഉണരുമ്പോൾ വീണ്ടും ഈശ്വരചിന്തയിൽതന്നെ പ്രവേശിക്കുന്നു. നിദ്രയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അതേഗഡുവിൽ ഉറംമനസ്സിൽ സ്ഥായിയായി തങ്ങിട്ടുള്ള വിചാരം ഏതോ അതുതന്നെ പ്രബോധസമയാരംഭത്തിൽ മുൻപിട്ടു നില്ക്കുന്നതിനാൽ ഈശ്വരചിന്തയിൽ ലയിച്ചുറങ്ങുന്നവർ ഈശ്വരസ്മരണയോടുക്കൂടിത്തന്നെ ഉണരുകയും ചെയ്യുന്നു. പതിവായി മിക്കസമയവും ഈശ്വരചിന്തയിൽനയിച്ച ശീലിക്കുന്നവർക്ക് ദീർഘനിദ്രയായ മരണസമയത്തും ദൈവകരുണയാൽ ഈശ്വരചിന്ത ഉണ്ടായേക്കും. അതു പുനർജ്ജനനത്തെക്കൂടി ശോഭനമാക്കുന്നതിനുതകുന്നു. മരണസമയം പരിപൂർണ്ണമായ ഈശ്വരധ്യാനത്തിൽ മുഴുകുന്നവർക്ക് അക്ഷയാനന്ദമോക്ഷംതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നതുമാണല്ലൊ. അതിനാൽ പുരാണപാരായണവും മുടങ്ങാതെ നടത്തുന്നതു സർവ്വഥാ ശ്രേയസ്കരമാകുന്നു.

ശിഷ്യൻ:—വൈദ്യം, സയൻസു, ശില്പിശാസ്ത്രം, ചിത്രനിർമ്മാണം, അതിഥിസല്ക്കാരം, മതതത്വപ്രകാശചിഹ്നം ആദിയായി കലാവിദ്യകളിലും നാഗരീകതയിലും എത്രയോ ഉൽകൃഷ്ടനിലയിലെത്തീട്ടുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ മനസ്സിനു വിശാലതയുണ്ടാകയുള്ളുവെന്നും ഗോപസ്ത്രീവസ്ത്രാപഹരണം വാമനാവതാരം മുതലായി പുരാണങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ സങ്കുചിതമാക്കുന്ന കഥകളെ ഉള്ളുവെന്നും അതിനാൽ പുരാണങ്ങളെ വായിച്ചുപഠിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നുമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്വാന്മാരിൽ പലരുടേയും അഭിപ്രായം. കാളിയമർദ്ദനത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും അവിടുന്നു രണ്ടുവിധവ്യാഖ്യാനം നൽകീട്ടുള്ളതു ഒരു പുതിയരീതിയിൽ അവിടുത്തെയുക്തിപ്രവേശിപ്പിച്ചതാണെന്നും ഞാൻ ഓർത്തുപോകുന്നു.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! സാവധാനം കേൾക്കുക. ഈ ലോകം ആത്മികമായും ലൌകികമായും എത്രമേൽ ഉച്ചസ്ഥാനം പ്രാപിക്കാമോ അത്രത്തോളം ഇൻഡ്യക്കാർ എത്രയോ കാലത്തിനു മുമ്പിൽതന്നെ എത്തിയിട്ടുള്ളവരായിരുന്നുവെന്നു പൂർവ്വകാലചരിത്രമായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിദേശികളുടെ ആഗമനങ്ങളും രാജ്യകലഹങ്ങളും നിമിത്തം ഇടക്കാലത്തു അവയെല്ലാം നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു. ദൂരചിന്തന്മാരും പരിശ്രമികളും ആയ ഇംഗ്ലീഷുകാർ നമ്മുടെ പുരാതന ശാസ്ത്രങ്ങളും മുഖാന്തരം അവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഓരോന്നായി പുതിയരീതിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയെങ്കിലും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നിലയെത്താറായിട്ടില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ മനസ്സിലാകുന്നു

താണു്. ആകാശവിമാനം, സചനഗ്രാഹിമുതലായവ, മുൻപി നാലെയുള്ളവയാണെന്നുള്ള പുരാണഭാഗങ്ങളെക്കണ്ടശേഷവും ചിലർ അവയെ ആ വക പുരാണകർത്താക്കളുടെ ഒരു മനോധർമ്മ വിലാസമായിരിക്കാമെന്നു മാത്രമേ തീച്ചപ്പെടുത്തുന്നുള്ളു. പാൽ, പഴം മുതലായ ഭോജ്യസാധനങ്ങൾ, കൂടുതോട്ടി, അമൃതു, ദേവതാരം, കടുക്ക മുതലായ ഔഷധങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം മുൻകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നവയല്ലെങ്കിൽ പുരാണങ്ങളിലും വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മറവും ചേർത്തിട്ടുള്ള ആ വാക്കുകൾ ആ വക ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു എവിടെനിന്നുലഭിച്ചു? അന്നന്നു നടപ്പുള്ളവയും അതിനു മുൻപെങ്കിലും നടന്നിട്ടുള്ളവയും മാത്രമേ അതതു കാലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിക്കയുള്ളു. വിശേഷിച്ചും ആ കാലം സത്യയുഗവും ആയിരുന്നു. കാളിയമർദ്ദനം മുതലായവയെ എന്റെ യുക്തികൊണ്ടു വ്യാഖ്യാനിച്ചവയാണെന്നു നീ ഓർക്കുന്നു. ഊഹത്തിനതിരുണ്ടു്. ഊഹം എത്താത്തസ്ഥലത്തുനിന്നു മാത്രമേ ദൈവികങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും ഉണ്ടാകയുള്ളു. ശ്രീമഹാഭാഗവതം പുരഞ്ജനചരിത്രം നോക്കുക. ശ്രീശുകബ്രഹ്മർഷി തത്പരമായ വ്യാഖ്യാനം ആ കഥയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വാമനാവതാരം, ഗോപസ്ത്രീവസ്ത്രാപഹരണം ഇവയിലും മറ്റെല്ലാ ഉപകഥകളിലും തത്പരമായ അർത്ഥം സമ്പൂർണ്ണമായുണ്ടു്. അവ ഓരോന്നായി വിവരിക്കുന്നതിനു സമയവും സൗകര്യവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു. മഹാബലിയോടു ക്രൂടി വാമനമൂർത്തി തന്റെ പാദംകൊണ്ടു മൂന്നടിസ്ഥലം യാചിക്കുന്നു. സത്യപരനായ ആ ചക്രവർത്തി നീർവീഴ്ത്തി ദാനം ചെയ്യുന്നു. വട്ടുവായിരുന്ന വാമനൻ ത്രിലോകങ്ങളും നിറഞ്ഞ മൂർത്തി ആയി വളർന്നു് മൂന്നുലോകത്തേയും മൂന്നടിയായളക്കുന്നു. ബലി, മോക്ഷപദമടയുന്നു. ഇതിലും യോഗശക്തികൊണ്ടു ശരീരത്തെ വിപുലമാക്കാമെന്നും സത്യനിഷ്ഠയുള്ളവർക്കു അതുനിമിത്തം മോക്ഷലാഭമുണ്ടാകാമെന്നും അഥവാ സത്വ,രജസ്തമോഗുണങ്ങളും മൂന്നും തന്നിൽനിന്നും വിട്ടകലുമ്പോൾ, താൻ നഗ്നശിരസ്സുകനായി നിർഗ്ഗുണനായി ഈശ്വരപാദം ശിരസ്സിൽ വഹിക്കപ്പെട്ടവനായി തന്റെ ഉള്ളിൽ അമർന്നിരുന്ന ആ അണുവായ ജീവാത്മാവു ത്രിഗുണാതീതനായി വളർച്ചയെപ്രാപിച്ചു മൂന്നുലോകവും നിറഞ്ഞ പരമാത്മാവായിത്തീർന്നു ശാന്തിയടയുന്നുവെന്നും വരുന്നുണ്ടു്. ഇതേപ്രകാരം ഗോപസ്ത്രീകൾ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മുരളീനാദത്താൽ മോഹിതരാകുന്നു. അതായതു് നാദബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിച്ചുതുടങ്ങുന്നു.

ആ അവസ്ഥയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ അവരെ നഗ്നകളാക്കുന്നു. ഈശ്വരചിന്തയിൽ ലയിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഒരാളെ മാനാപമാനഹീനനാക്കുന്ന നഗ്നതവരെ എത്തിക്കുന്നു. പിന്നീട് അവർ ആ കൃഷ്ണനിൽ പരമാത്മാവിൽ വിരോധഭാവന ഇല്ലാതെ ലയിക്കുന്നു. പുരാണഭാഗങ്ങളെ ശ്രദ്ധ, ഭക്തി, വിശ്വാസസഹിതം പാരായണം ചെയ്യുന്നവർക്ക് പലപല ജ്ഞാനരഹസ്യങ്ങളും ശ്രീഭഗവാൻതന്നെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഏതിനെ ആശിക്കുന്നുവോ അതു ലഭിക്കും. ധനസമ്പാദനമാത്രത്തിൽ ഉൾമനസ്സിൻ ക്രിയ അതേ വിചാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നവർക്ക് ധനസമ്പാദ്യമുണ്ടാകുമെന്നു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ പുരാണങ്ങളിലേയും കഥകളിൽ സദാസമയവും ഉൾമനസ്സു നിറ്റുന്നവർക്ക് ആ കഥയാൽ പ്രതിപാദിതങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധമാകുന്നു. ഭഗവൽഗീതയിലേയും മറ്റും ഓരോ അദ്ധ്യായവും ഏകാഗ്രചിത്തവും ഭക്തിവിശ്വാസവും സഹിതം പതിവായി വായിക്കുന്നവർക്ക് ആ അദ്ധ്യായാദികളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ജ്ഞാനമോ, ഭക്തിയോ, ബ്രഹ്മചര്യമോ, ഐശ്വര്യമോ, അവസ്ഥാനുസരണം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹിക്കയേ വേണ്ട. ഈ ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശത്തെത്തന്നെ നീ ദിവസേന വായിച്ചു അൽപാൽപ്പം അഭ്യസിച്ചുവരുന്നതായാൽ അതിനാലുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണവിശേഷം അനുഭവിച്ചറിയാവുന്നതാണു്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോവൽപോലെ ഒരാവർത്തി വായിക്കുന്നതു മാത്രംകൊണ്ടു ഫലമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അദൃശ്യങ്ങളായ അനവധി ശക്തികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകമാകയാലും അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു അനുഭവത്തിൽ വരുത്തേണ്ടവയാകയാലും ഏതാനും ദിവസം തുടർന്നു വായിക്കയും മനസ്സിൽ സ്ഥിരമായി പതിഞ്ഞശേഷം ദൃഢചിത്തനായി അഭ്യാസത്തിനൊരുങ്ങുകയും അഭ്യാസാനന്തരം പരീക്ഷകൾ നടത്തി വിജയം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുക്കുവണ്ണം ക്ഷമാശീലമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകപാരായണംകൊണ്ടും കൂടുതൽ നന്മ ഉണ്ടാകാവുന്നതാണു്. അതിനാലാണു് പുരാണകഥകളും മുടങ്ങാതെ ശ്രദ്ധാഭക്തിയുക്തരായി പാരായണം നടത്തുന്നവർക്ക് ഫലസിദ്ധി ഉണ്ടെന്നു ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുൻ കാലങ്ങളിൽ നമുക്കു ഉണ്ടായിരുന്നതായി പുരാണങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ടന്ന യാതൊരുതരം വിദ്യയും തുല്യസ്ഥിതിയിൽ ആധുനികപരിഷ്കാരം ഉച്ചാവസ്ഥയിൽ എത്തീട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തും ആംഗ്ലേയർ എത്തിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിനു എത്രയോ ദൃഷ്ടാന്തം പറയാവുന്നതാണു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാര

ത്തിലുൾപ്പെട്ട മഹത്പ്രകാശചിഹ്നങ്ങളിൽ ഒന്നായ "കൊടിയടയാളം" ത്രേതായുഗത്തു ശ്രീരാമസ്വാമി വനവാസം അനുഷ്ഠിച്ച കാലത്തുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ ഈ ഘട്ടംകൊണ്ടു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു.

"വൃക്ഷാഗ്രസംലഗ്ന വല്ലീലാലംകൃതം
പുഷ്പുരാക്ഷാശ്രമം ഭക്ത്യാ വണങ്ങിനാൻ."

അതിഥികൾ വന്നിട്ടുള്ള വിവരം (വിസിറിംഗ് കാർഡ് മൂലമായും മറ്റും) മാന്യഗൃഹാധിപതികൾക്കറിവു കൊടുക്കയും അവരുടെ അനുവാദമില്ലാതെ അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ അനുകരണീയ പാശ്ചാത്യസഭ്യതായം അക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു താഴെ വിവരിക്കുന്ന രാമായണഭാഗം ഒരു തെളിവു തരുന്നു.

"ആശ്ചര്യമോരോന്നിവ കണ്ടുകണ്ടവരുംചെ-
ന്നാശ്രമത്തിനു പുറത്തുള്ള ശുഭദേശേ
വിശ്രമിച്ചനന്തരമുള്ളിലെയ്തു രാമൻ
വിശ്രുതനായ സുതീക്ഷ്ണൻ തന്നോടിനിയിപ്പോൾ
വേഗേനചെന്നു ഭവാനഗസ്ത്യമുനീന്ദ്രനോ-
ടാഗതനായോരെന്നെയങ്ങുണർത്തിച്ചീടേണം"

വിവരം അറിയിച്ച ഉടനേ അഗസ്ത്യമഹർഷി പറയുന്നതു നോക്കുക.

"ഭദ്രം തേ രഘുനാഥമാനായക്ഷിപ്രം"

പിന്നീടു ശ്രീരാമൻ ആ ആശ്രമത്തിനകത്തു കടന്ന ഉടൻ.

"ഭദ്രം തേ നിരന്തരമസ്തു സന്തതം രാമ-
ഭദ്രം മേ ദൃഷ്ടപാചിരമദ്യൈവസമാഗമം
യോഗ്യനായിരിപ്പൊരിഷ്ടാതിഥി ബലാൽ മമ
ഭാഗ്യപൂർണ്ണതേപന സംപ്രാപ്തനായിതു ഭവാൻ"

ഈ വിധം സ്വാഗതവാക്കിനുള്ള മനോഹരത്വം ഒരു ഗുഡ് മാർണിങ്ങിലുണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ പറയാം.

"കൈപിടിച്ചാശ്ലേഷിച്ചു മോദിച്ചു തമ്മിൽ തമ്മിൽ അനുജ്ഞ കൈക്കൊണ്ടിട്ടു" (ഷേക്കുഹാൻഡ് കൊടുത്തു) വേർപിരിയുന്ന ഭാഗം ഭാഗവതത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു.

പണ്ടത്തെ അർഘ്യപാദ്യാദിസല്ക്കാരം ഇപ്പോഴത്തെ കുപ്പിസല്ക്കാരമായിത്തീർന്നു. പണ്ടുള്ള ചുഴിനാരായതീർത്ഥം ഇപ്പോൾ "സ്പ്രൂ" മുഖേന നടത്തുന്നു. നെയ്ത്തു സംബന്ധിച്ചു

കൌശലം നോക്കിയാൽ ഡാക്കാമസിലിനിന്റെ അടുത്തു് എത്താറായിട്ടില്ല.

മനുഷ്യാകൃതിയെ അല്പസമയത്താൽ നഖംകൊണ്ടു താമരഭള ത്തിൽ ചിത്രം എഴുതീട്ടുള്ളതും മുൻകാലങ്ങളിലാണു്. അല്ലോപ്പ തിയും, ഹോമിയോപ്പതിയും വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടും മുൻകാലത്തെ ആയു ർവ്വേദചികിത്സയിലെ ദൈവികചികിത്സാരീതിയിൽ അവർ എത്തി യിട്ടില്ല. യന്ത്രങ്ങളും ബയസ്കോപ്പുവരെ എത്തിയിട്ടും, മൂഡാലാ യോഗിനിയാൽ ശിഷ്യജനസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ദേവം ദികളുടെ സചരൂപചലനവും സംഭാഷണം നടത്തലും ഒരുമിച്ചു സാധിച്ചതായ വിദ്യ, നടപ്പിലായി വരുന്നതേ ഉള്ളു. കമ്പിയില്ലാ ക്കമ്പിമൂലം വാർത്താനിവേദനം ചെയ്യുന്നതിനു ആധുനികർക്കു ഭൌതികമായ ഉപകരണം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൌരസ്ത്യർക്കു ആ പ്രവൃത്തിക്കു മനസ്സിന്റെ ശക്തിമാത്രം മതിയായിരുന്നതായി എത്രയോ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പുരാണങ്ങളിലുണ്ടു്. ഈ വിധത്തിൽ നോക്കുന്നതായാൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസരീതി മിക്കതും ദുർബ്ബല തപവും, അത്യാശയും അഹങ്കാരവും വരുത്താനല്ലാതെ പുരാണ പാരായണം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന വിനയമോ, ശാന്തിയോ, ഭക്തി യോ, പരോക്ഷാപരോക്ഷജ്ഞാനമോ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയി ല്ലെന്നുറപ്പായിപ്പറയുന്നു. നീ ദിവസേന പുരാണപാരായണം നട ത്തുന്നതായാൽ സദാസമയവും മനസ്സു് ഭക്തിവിഷയത്തിൽനിന്നു പിന്മാറുകയില്ലെന്നുള്ളതു അനുഭവത്താലറിയാവുന്നതാകുന്നു.

ധ്യാനം.

ക്ഷേത്രദർശനവും പുരാണപാരായണവും ഈവിധം പതി വായിത്തുടർന്നുവരുന്നവർക്കു സദാചാരമാഹാത്മ്യത്താൽ ഉപാസ നകൊണ്ടു നശിച്ചു ഹൃദയാന്തർന്നിവാസിയായ ദൈവപ്രകാശം ജ്വലി ച്ചു് അപ്രത്യക്ഷഗുരുരൂപത്തിൽ പിന്നിട്ട തുടരേണ്ടതായ സാധന കളെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിപ്പിക്കും. സജ്ജനസംസർഗ്ഗത്തിനിടവരു ത്തി അവർ മുഖാന്തരവും ശ്രവിക്കുന്നതിനിടയാക്കും. അപ്പോൾ അവർ ക്ഷേത്രത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള വിഗ്രഹാദികളെയോ അവരുടെ മറ്റു ഇഷ്ടദേവതകളുടേയോ രൂപം ചിത്രത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള വയെ ധ്യാനിച്ചു മാനസപൂജ നടത്തുന്നതിനാരംഭിക്കും. മാനസ പൂജയിൽ ചിത്തം ഏകാഗ്രതയിലേക്കു വരുന്തോറും കുണ്ഡലി നീശക്തി അല്പാല്പമായി ഉണർന്നുണർന്നു ജ്ഞാനപ്രകാശത്തോന്നല കളെ നൽകും. ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളും പുറവും ഇടതിങ്ങി നിറ

ഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ആ പരിപൂർണ്ണജ്യോതിസ്സിനെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗർഭഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ ആ ശിലയിലൊ മറ്റു പദാർത്ഥം കൊണ്ടുള്ള വിഗ്രഹത്തിലൊ പ്രതിഷ്ഠാപകന്റെ മനശ്ശക്തികൊണ്ടെങ്കിലും ഭക്തന്മാരുടെ ഏകീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസശക്തികൊണ്ടെങ്കിലും നിന്നുകൂടെന്നുണ്ടോ? ക്ഷേത്രത്തിൽമാത്രം പോകരുതെന്നു പദേശിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണാവോ? പരിശുദ്ധനാമങ്ങളാലും പരിശുദ്ധക്രിയകളാലും പരിശുദ്ധജനങ്ങളെക്കൊണ്ടും പരിശുദ്ധതേജസ്സു വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രമതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽനിന്നും ആ പരിപൂർണ്ണവസ്തു വിലകിപ്പോകുന്നതാണോ? പരിശുദ്ധജനങ്ങളുടെ ഏകീകരിച്ചുള്ള വിശ്വാസശക്തികൊണ്ടു സാധാരണക്ഷേത്രങ്ങളും, പരിശുദ്ധക്ഷേത്രസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു സാധാരണജനങ്ങളും ഈശ്വരപരമായ ശക്തിയിൽ വർദ്ധനയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ശ്രുപധ്യാനത്തോടുകൂടി ഈശ്വരൻ ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിലാണെന്നും അദ്ദേഹംതന്നെ ബോധമുണ്ടാക്കുന്നു.

ഗാത്രക്ഷേത്രം

ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിലാണു് ഈശ്വരൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു പറയുന്നതു ഉത്തരോത്തരം പരിശുദ്ധമായ സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ അങ്ങിനെ പറയുന്നവർ തന്നെ അന്യന്റെ ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള ആ പരമചൈതന്യത്തെക്കണ്ടു ഹൃദയപൂർവം വന്ദിക്കുന്നില്ല. നന്മയെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം സ്വാർത്ഥം മാത്രംനോക്കി അന്യന്റെ ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള ഈശ്വരസ്വരൂപത്തെ പലതരത്തിലും ചതിക്കുന്നതിനോക്കുന്നു. ആ അന്യന്റെ ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള ജീവനു വിശുദ്ധി ലഭിക്കുന്നതിനായി മോക്ഷമാർഗ്ഗം തെളിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഉപദേശം നൽകുന്നതിനുകൂടി വക്കീൽമാരെപ്പോലെ ഫീസുവാങ്ങുന്നു. സ്വയം പ്രകാശാത്മാവായിത്തീർന്ന ഒരീശ്വരൻ, അജ്ഞാനാന്ധകാരാത്മാവായി തന്റെ മുൻപിൽ അടിപണിയുന്ന ഗാത്രക്ഷേത്രേശ്വരനോടു ദക്ഷിണയെന്നുള്ള നാമധേയത്തിൽ ഒരു തുക വാങ്ങുന്നതാണോ നീതി? അതുംപോകട്ടെ, ഒരന്യൻ യാചകനായിവന്നാൽ ആ യാചക ഈശ്വരന്റെ ക്ഷുദ്രാഹങ്കാരശക്തിക്കുപോലും യാതൊന്നും നൽകാതെ അയാളെ ആട്ടിഓട്ടിക്കുന്നു. പിന്നൊരുസംഘം ഈശ്വരന്മാരെ നീചന്മാരെന്നോ ചണ്ഡാലന്മാരെന്നോ അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാരെന്നോ ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടു സംബോധനചെയ്തിട്ടു ആ ഈശ്വരന്മാരെ തീണ്ടാതെ ദൂരെ മാറിപ്പോകുന്നു. ഒരു ചാൺ നീളത്തിനുള്ളിൽ ആയിരത്തിൽപരം കാലുകളോടുകൂടിയും താമര

തുല്യപോലുള്ള ആ വക പാദസഹസ്രങ്ങളെ യന്ത്രചക്രഭ്രമണതുല്യം ഒന്നിനു പിന്നൊന്നായി വരിവരിയായി എട്ടുത്തുവച്ചുംവരുന്ന ഒരു ജീവിയുടെ ഗാത്രക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള മനോഹരചൈതന്യത്തെക്കണ്ടു് ഹെയ്! പെരിക്കാലട്ട, എട്ടുത്തു ദൂരെയെറിക എന്നു പറയുന്നു. താൻ മൃഷ്ടാന്നം കഴിച്ചും തൻറെകളത്രപുത്രാദികളുടെ ശിരോമധ്യംമുതൽ പാദാന്തംവരെയും ആഭരണാദികളണിയിച്ചും അയൽവാസി കഷ്ടപ്പെട്ടന്നതിനെ അശേഷം ഗണ്യമാക്കാതെയും നടക്കുന്ന പല ജനങ്ങളും, എൻറെ ഉള്ളിൽ ഈശ്വരൻ ഉണ്ടു്, ഞാൻ ക്ഷേത്രത്തിൽപോയിട്ടെന്തുകായ്യം? അവിടെ ആക്ക വഴിപാടുകഴിക്കുന്നു? ഈശ്വരൻ ശാപ്പാട്ടരാമനോ? കൈക്കുലിപ്രസാദിയോ? എന്നുംമറ്റും ചോദിക്കുന്നതിൽ അവരുടെ ഉള്ളിൽ ഈശ്വരബോധമുണ്ടെന്നുള്ള ആ വാക്കിനു എന്തർത്ഥമാണുള്ളതു്?

വഴിപാടുകഥ

ദേവാലയങ്ങളിലൊ പള്ളികളിലൊ വന്ദനത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും മറ്റുമായി പോകുന്നവരിൽ പലരും നെയ്വിളക്കുവയ്ക്കുക, മെഴുകുതിരികത്തിക്ക മുതലായി പലതരം വഴിപാടുകളും നടത്തുന്നതു സഹജം. സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികൾക്കും എന്നല്ല നമ്മുടെ നേത്രത്തിനുപോലും പ്രകാശം നൽകീട്ടുള്ള ആ പരിപൂർണ്ണജ്യോതിസ്വരൂപനു നമ്മുടെ നെയ്വിളക്കും തിരിവിളക്കുംകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രകാശക്രൂട്ടലും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിലും അവ, നമ്മുടെയും ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടുന്നവരുടെയും ഹൃദയാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ ദിവ്യപ്രകാശം നൽകിവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് അനുഭവസ്ഥർക്കറിവുള്ളതാണു്.

ഇതേ പ്രകാരത്തിൽ രാജരാജോചിതങ്ങളായ പലതരം വിഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജിക്കപ്പെട്ടുന്ന അവസരങ്ങളിലും അചലനും സർവ്വാതാവും ആയ ആ സർവ്വകർത്താവിനു യാതൊരു ഭാവഭേദങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിലും—മുക്കാലെഅരയ്ക്കാൽ ഭാഗവും ലൌകികത്തിൽ മുഴുകിക്കിടക്കുന്ന നമുക്കു വലിയ വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമുഖരുടേയോ, രാജാക്കന്മാരുടേയോ ആഗമനങ്ങളിൽ കരിമരുന്നുപ്രയോഗങ്ങളും മറ്റുപചാരവിഭവാദികളും ഇവയ്ക്കായി അനവധി ധനവ്യയം വരുത്തുന്നതിൻറെ ഉദ്ദേശം ആ പുരുഷശ്രേഷ്ഠൻറെ ആഗമനം തന്നാട്ടിലുള്ളവർക്കു സന്തോഷകരമാണെന്നും നാസികാദ്വാരംവഴി ബാഹ്യപ്രദേശത്തേക്കുപോയ ശ്വാസം വീണ്ടും ആഭ്യന്തരപ്രദേശത്തേക്കു പോകാത്തപക്ഷം-൨൫ മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞാൽ ആക്കുംതന്നെ അടുത്തുചെല്ലാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം

ദുഷ്ടന്ധദൂഷിതമായിത്തീരാവുന്ന ആ ശവശരീരത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ക്ഷണംപ്രതി വികാരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ ഏതാനും മിനിട്ടുനേരത്തേക്കുള്ള സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നും വരുമ്പോൾ രാജാധിരാജനും നിത്യനും സർവ്വശക്തനും അതയ ജഗദീശനെ സങ്കല്പിച്ച് തൃപ്തിപോലുള്ള ധനവ്യയം ചെയ്യുന്നതിൽ വച്ച് വന്നുകൂട്ടുന്ന പലജനങ്ങളുടേയും ഉള്ളിൽ പലവിധ സന്തോഷങ്ങളും സാധുജനങ്ങളുടെ ക്ഷുദ്രാഹശാന്തിക്കും ദാതാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണമനസ്തൃപ്തിക്കും ഇടയാക്കുന്ന ഈശ്വരപരമായ സല്പ്രചിലവുകളിൽ വിമുഖരാകുന്നവർ ആ വക വാക്കുകളും സാധുജനങ്ങളുടെഇടയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതു ലോഭത്തനമൂർച്ഛകൊണ്ടാണെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറയുന്നില്ല, ഭക്തിവിശ്വാസസഹിതം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും വഴിപാടുകളും അനുസരിച്ച ഭക്തന്റെ അഭീഷ്ടത്തെ ഈശ്വരൻ നിറവേറുന്നുണ്ട്. വഴിപാടുകളും പ്രാർത്ഥനകളും ഇവയെല്ലാം ഉൾമനസ്സിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു. ഉൾമനസ്സിന്റെ ഉണവിനു ഈ ഏകാഗ്രമായ പ്രാർത്ഥന ഒരു ശക്തി നൽകുന്നു. അങ്ങിനെ അടിക്കടി ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്ക ഏകാഗ്രചിത്തബലത്താൽ കുണ്ഡലിനി ഉൽബുദ്ധമാകുന്നു. തന്നിലുള്ള ആ ശക്തിയുടെ ഉൽബോധനംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളും സാദ്ധ്യമായി വരുന്നതു പക്ഷേ പുറമനസ്സുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യം നടത്തിവരുന്നവർക്ക ഈ ഉൾമനസ്സിൻ ക്രിയകളുടെ സാമർത്ഥ്യം അറിയുന്നതിനിടവരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം അവർ ബാഹ്യദേശത്തു സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഈശ്വരശക്തിസങ്കല്പപ്രതിമയെ വഴിപാടുകളും പ്രാർത്ഥനകളുംമൂലം ഏകാഗ്രചിത്തമായി അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. ഉള്ളും പുറവും നിറഞ്ഞ സർവ്വശക്തന്റെ-പ്രാർത്ഥകന്റെ ഉൾമനസ്സിനു ഉള്ളിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്ന ആ സർവ്വശക്തന്റെ-അനുഗ്രഹംമൂലം കാര്യസാദ്ധ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. ബാഹ്യവിചാരങ്ങളെ അടക്കി ഏകാഗ്രമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക ഇതു അനുഭവസാക്ഷിയായി അറിയാവുന്നതാണ്. പൂജ്യന്മാരായ മഹാന്മാക്ക നാം നമ്മുടെ കൈവശമുള്ളതിലേക്കും ശ്രേഷ്ഠവസ്തുവെ ഉപഹാരമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ, ലോകവന്ദ്യനായ ഭഗവാനു നമുക്ക ഏറെറവും പ്രിയതരവസ്തുവായ നമ്മുടെ ശരീരത്തെത്തന്നെ പരിശുദ്ധനിലയിൽ അർപ്പണം ചെയ്യുന്ന ബാലസന്യാസിമാക്ക വഴിപാടുകൾ പ്രത്യേകം നടത്തണമെന്നില്ല. ശരീരം ഈശ്വരാർപ്പണംചെയ്യാൻ മടിയുള്ളവരിൽ ശരീരം കഴിഞ്ഞാൽ നാം ഏറെറവും പ്രിയപ്പെട്ടുന്നതു ധനത്തെയാകയാൽ ആ

ധനത്തിലൊരംശം ഈശ്വരവിഷയമായി അഭ്യുക്കുന്നവരും ഉത്തമന്മാർ തന്നെയാകുന്നു. വഴിപാടുകൾ നടത്തുന്നതും നമ്മുടെ മനോബലസിദ്ധിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെയാകുന്നു.

സ്നാനം, ഭസ്മധാരണം മുതലായവ.

ആവശ്യപ്പെട്ടുമ്പോൾ എതിരാളികളോട് നേക്കണ്ടിവരുന്ന വരായ പട്ടാളം, പോലീസ്, എക്സൈസ്, ഫാറസ്റ്റ് മുതലായ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉദ്യോഗനിലയിലല്ലാതെ സാധാരണവേഷത്തിൽ സ്വന്തഗൃഹങ്ങളിൽ പെരുമാറുന്ന് സമയത്തെക്കാൾ-ഒരു പത്തിരട്ടിയൊ നൂറിരട്ടിയൊ ശക്തി-ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ പൂർണ്ണദ്രസ്സുകളും അധികാരചിഹ്നങ്ങളായ ബിരുദങ്ങളും ധരിച്ചു ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതു കണ്ടും കേട്ടും അനുഭവിച്ചും മിക്കവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലൊ. ഓരോവക കായ്യാദികൾക്കും അതിനനുഗുണങ്ങളായ വേഷവിശേഷം ക്രൂടതൽ നന്മയെ ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലുമൊരുദ്യോഗസ്ഥൻ-ഇന്നാട്ടിലെ മേൽ വിവരിച്ച വകുപ്പിലുള്ള ഒരു യുദ്ധവീരൻ-താൻ ഉടുത്തിട്ടുള്ള ലഘുവസ്ത്രാദികളെ മാറി വസ്ത്രഭംഗിയുള്ള ശരായിയും ബ്യൂഡ്സുംധരിച്ചു പട്ടീസും ചുറ്റി അരയിൽ ബെൽട്ടും ഘടിപ്പിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കു ഒരു പത്തുപേരെ തുരത്തി ഓടിക്കാമെന്നുള്ള ധൈര്യംവന്നുചേരുന്നു. ശരീരത്തിലെ ഉടുപ്പും അതിൻപുറത്തുള്ള ചില കെട്ടുകളും കഴിഞ്ഞു ശിരസ്സിൽ ശ്രീപത്മനാഭസ്മാരകമായ ശംഖമുദ്രയോടുക്കൂടിയ ആ ഉഷ്ണീഷത്തെക്കൂടിവച്ചുതീരുമ്പോഴേക്കു ഫാ൦ പേരോട് പൊരുതു ജയിക്കുന്നതിനുള്ള മനശ്ശക്തിയും വന്നുകഴിയുന്നു. ഖഡ്ഗവുമേന്തിപ്പുറപ്പെടുന്ന ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മനസാക്ഷിയെ കശക്കിക്കൊല്ലാത്ത പുരുഷരത്നമായിരുന്നാൽ അക്രമികളായ ആയിരംപേരെ അമർത്തുന്നതിനും ആവിധത്തിലുള്ള ഒരാളാൽ സാധിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

"തപസോ വാപ്യലിംഗാൽ" എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരു ഈശ്വരഭക്തനും തന്റെ മനസ്സിനെ ശാന്താവസ്ഥയിൽ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു കായികങ്ങളായ ചില അനുഷ്ഠാനദ്രസ്സുകൾ സാധാരണനിലയ്ക്കു പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയിൽ നിന്നും മാറേറണ്ടതായിവരുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമായി സ്നാനം; അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഭസ്മധാരണം. പരിശുദ്ധമായ ശിവഗംഗയിലാണ് താൻ സ്നാനംചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള ധാരണയോടുക്കൂടി ഏതു വാപികളിലും സ്നാനംചെയ്യുന്നവർ അല്പകാലംകൊണ്ടു ആ വക ധാര

ണാശകൃതികളാൽ ഉള്ളും പുറവും പരിശുദ്ധരാക്കപ്പെട്ടുന്ന അതു പോലെ ഗോമയം ചുട്ടഭസ്മം. ഇതുശാരീരികമായി നിർദ്ദോഷത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ ഒരുകാലത്തു ഭസ്മമായേക്കും; എന്റെ ഈ ശരീരവും ഒരുകാലത്തു ഭസ്മമായേക്കും. ഈ ഭസ്മത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ ശ്രുതേ എന്റെ മനസ്സിനുണ്ടാകട്ടെ; ഈ ഭസ്മം ശിവദേഹത്തിനലങ്കാരമാകയാൽ ഇതു രോഗവിനാശം വരുത്തട്ടെ. ഇതിനു വിഭൂതിയെന്നു പേരായമുള്ളതിനാൽ ഈ ഭസ്മധാരണംലോകർക്കു ഐശ്വര്യകാരണമായി ഭവിക്കട്ടെ. ഈ വിധത്തിലുള്ളധാരണകളാൽ ഭസ്മലേപനംചെയ്യുന്നതിനാൽ ആവക ധാരണയും ഏകാഗ്രമാകുന്നോറും ഉൾമനസ്സിനെ അമർത്തി ആ ഭസ്മധാരകന്റെ സങ്കല്പങ്ങളെ സഫലീകരിക്കുന്നു. കൃസ്ത്യാനികളിൽ ചിലവഗ്ഗക്കാർ മഹാനായ യേശുക്രിസ്തു സദാസമയവും തന്റെ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ ഓർത്തുകൊണ്ടു ഓരോ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനുസാധിക്കാത്തതിനാൽ അവർ ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ രൂപവും കുരിശും ഒരു നൂലിന്മേൽ കോർത്തു കഴുത്തിൻപുറത്തു കാണത്തക്കവണ്ണം തന്റെ കഴുത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതു അയാളെ അശുദ്ധകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും തടുക്കാനുപകരിക്കും. ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കഴുത്തറുത്തു ആ കുട്ടി അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആഭരണം എടുക്കാനായി ഒരു കൃസ്ത്യാനി കുനിയുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ കഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന "വെന്തിങ്ങ"ിന്റെ രൂപം അവനു ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നു. അവൻ കൃസ്തുഭഗവാനെ ഓർക്കുന്നു. അവന്റെ പാപവിചാരത്തിൽനിന്നും അവൻ പിന്തിരിഞ്ഞോടുന്നു. ഒരുതവണ അവന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ അവൻ അനുസരിച്ചാൽ വീണ്ടും ഉള്ളിലെ ദൈവം അവനെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ നയിപ്പിക്കും. അതു കണ്ടശേഷവും അവൻ അകൃത്യം പ്രവർത്തിക്കയാണെങ്കിൽ അവൻ ക്രമേണ പൂർവ്വാധികം പാതകിയായി നിത്യനരകത്തിൽ തള്ളപ്പെടുന്നതിനിടയാകുന്നു. നാവുകൊണ്ടു പരദൂഷണം ചെയ്കയോ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു പരനാരീധനാദികളെ ആഗ്രഹസമേതം നോക്കുകയോ ചെവികൊണ്ടു നിണമുതലായവ കേൾക്കുകയോ ഈ വിധത്തിൽ ഹസ്തപാദാദി മറ്റവയവങ്ങളെക്കൊണ്ടു വല്ല പ്രകാരത്തിലുമുള്ള പാപകർമ്മങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പരിഹാരത്തിനായി ഒരു വാസ്തുമഹമ്മദീയൻ ദിവസത്തിൽ അഞ്ചു പ്രാവശ്യം നിസ്കാരകർമ്മം നടത്തുകയും ആ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ആ മതസാധകൻ മേൽവിവരിച്ച സകല അംഗങ്ങളേയും മന്ത്രസഹിതം

ജലംകൊണ്ടു ശുദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സങ്കൽപ്പത്താൽ ആ വക നീചവൃത്തികളിൽനിന്നു അയാൾ ക്രമേണ വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് ഹിന്ദുമതത്തിലെ എല്ലാപ്പിരിവുകളിലുമുൾപ്പെട്ട ഈശ്വരഭക്തന്മാർ പലവിധ ചിഹ്നങ്ങളെ ശരീരത്തിൽ ധരിക്കപ്പെട്ടവരായി ലോകവാസികളേയും തങ്ങളേയും ഉദ്ദിശ്യത്തിൽനിന്നും അകറുന്നവരായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ഒരു ഭക്തൻ ഏതു വകുപ്പിലുൾപ്പെട്ടയാളാണെന്നു അയാളോടു ചോദിക്കാതെതന്നെ തിരിച്ചറിയത്തക്കവിധം അയാൾ തന്റെ ഫാലസ്ഥലത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു വൈഷ്ണവന്റെ നെറ്റിയിൽ ത്രിപുണ്ഡ്രം പ്രശോഭിക്കുന്നു. അയാൾ സാത്വികവും രാജസവും ഇടകലർന്നവനെന്നു അയാളുടെ നെറ്റിയിന്മേലുള്ള രണ്ടു വെള്ളയും ഒറ്റ ചുകപ്പുരേഖയുംകൊണ്ടു അനുമിക്കാം. ഒരു ശൈവസിദ്ധാന്തി തന്റെ ഫാലസ്ഥലത്തെ ധവളിമയുള്ള ഭസ്മധാരണത്താൽ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നും അയാൾ കാലക്രമം കൊണ്ടെങ്കിലും പരിശുദ്ധമാനസനാകുമെന്നു ഹിക്കാം. ഒരു ദേവീഭക്തൻ തന്റെഫാലത്തെ സിന്ദൂരാങ്കിതമാക്കുന്നു. ഒരു ബ്രഹ്മജ്ഞാനി സത്തുമസത്തും ആയ വസ്തുക്കളെ ഭേദബുദ്ധി കൂടാതെ തന്റെ ശരീരത്തിലണിയുന്നു. ആ ആഭരണങ്ങൾ ഉരഗമാലയും തുമ്പമാല്യവും തുല്യം. ആ പരമശിവൻ തന്റെ ശിരസ്സിൽ പരിശുദ്ധഗംഗയേയും അസ്ഥിമാലകളേയും വഹിക്കുന്നു. ഫാലസ്ഥലത്തു വിഭൂതിയും അഗ്നിനേത്രവും ചേന്നിരിക്കുന്നു. നേത്രാന്തരങ്ങളിൽ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തി നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അമൃതവും ഹാലാഹലവും ആ ദിവ്യാത്മാവു ഒരുപോലെ പാനം ചെയ്യുന്നു. സന്ന്യാസവും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമവും ഒരേ ശുദ്ധിവിൽ പരിപാലിക്കുന്നു. പട്ടാംബരങ്ങളും ആനത്തുകിലും വ്യത്യാസമെന്യേ ധരിക്കുന്നു. ജന്മനാ ശത്രുക്കളായ ഉരഗവും മയിലും ആ മഹാത്മാവിന്റെ സമീപം സ്നേഹസഹിതം വർത്തിക്കുന്നു.

പരമാത്മാവിൽ സദാ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ശരീരം, നിർവികൽപസമാധിയിൽ എത്തീട്ടുള്ള വിശുദ്ധാത്മാവു-വെറും കരിങ്കൽതൂണുപോൽ എത്രയോ കല്പകാലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ എല്ലാ മതങ്ങളിലും ദൈവൈക്യമടയുന്നതിനു പടിപ്പടിയായുള്ള ഉപാസനാമാർഗ്ഗങ്ങളും അവയ്ക്കു ചേരുന്ന വേഷവിശേഷങ്ങളും നൽകീട്ടുണ്ടു്. അവകളുടെ സംയോജനങ്ങളാൽ ഭക്തിമാർഗ്ഗം ഉജ്ജ്വലിച്ചു പ്രകാശിച്ചു് പരമകാഷ്ഠയായ നിർവികല്പസമാധിവരെ എത്തിക്കപ്പെടുന്നു. സമാധിസ്ഥനു്, ക്ഷേത്രം വേണ്ട. ആ നില

യോടടുക്കുമ്പോഴെക്കും പിന്നെ യാതൊരുവക ഉപകരണങ്ങളുടേയും ആവശ്യം ആ ആത്മാക്കൾ നേരിടുന്നില്ല. ദൈവികതോടടുക്കുന്തോറും ലൌകിക സാമഗ്രികളുടെ ആവശ്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നു. അന്നമോ, വസ്ത്രമോ, ഗൃഹമോ, അഗ്നിയോ, ജലമോ, എന്നല്ല ഒടുവിൽ വായു തന്നെയുമോ തനിക്കാവശ്യമില്ലാതെതീരുന്നു. പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നു. പരമാത്മാവായി ഭവിക്കുന്നു. ആ അവസ്ഥയോടു് ഏറ്റവും സമീപിക്കുന്നതുവരെ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു വിധത്തിൽ എല്ലാ മതക്കാരും വിഗ്രഹാരാധന നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരചിഹ്നങ്ങളെ ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരനാമങ്ങളെ ജപിക്കുന്നുമുണ്ടു്. താൻതന്നെ പരിപൂർണ്ണ ഈശ്വരനായിക്കഴിയുമ്പോൾ ഇവയൊന്നിൻെറയും ആവശ്യം നേരിടുന്നില്ല. അതുവരെയ്ക്കും പടിപ്പടിയായി ഓരോ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആവശ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഗൃഹത്തിൽ പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഭടനായകനു യുദ്ധയാത്രയിലുള്ള വിജയസിദ്ധിക്കു കവചോ—ഷ്ണീഷ—ഖഡ്ഗാദിധാരണം എത്രമാത്രം സ്ഥിരനിശ്ചയത്തേയും മനശ്ശക്തിയേയും നൽകുന്നുവോ, അതേ വിധം ഭക്തിമാർഗ്ഗപ്രയാണകനും വിഗ്രഹാരാധനയും ഭസ്മചന്ദനാദിധാരണങ്ങളും മറ്റും ദൃഢചിത്തസ്ഥാപനത്തിനു് ഉപയുക്തങ്ങളാകയാലാണു് അനുഭവസ്ഥമായ ഋഷീശ്വരന്മാർ ചിഹ്നം ക്രിയാതുള്ള തപസ്സു സാധുവല്ലെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

സാധാരണക്കാർക്കു ക്ഷേത്രം ക്രിയയേ കഴിയൂ.

സ്നാനം കഴിയുമ്പോൾതന്നെ താൻ ഒരു ശുദ്ധനായെന്നും ദൈവികകാര്യങ്ങൾക്കു തനിക്കവകാശമുണ്ടെന്നും ഓർക്കുന്നു. ഭസ്മധാരണം കഴിയുമ്പോൾ പിന്നീടു തൻെറ വിചാരം മുഴുവൻ ദേവദർശനത്തിലേക്കു ചായുന്നു. വിഗ്രഹദർശനാനന്തരം അതിൽ തൻെറ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിക്കുന്നതിനായി വാക്കും വിചാരവും ആ രൂപത്തിന്മേൽ നയിപ്പിക്കുന്നതിനായി, നാമോച്ചാരണത്തോടുകൂടിയ തൻെറ മനോഭാവനയെ എന്നല്ല ജീവശക്തിയെപ്പോലും ഒരു പരമാർത്ഥഭക്തൻ ആ വിഗ്രഹത്തിൻെറ പാദാംബുജങ്ങളിലർപ്പിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ തൻെറ ഉള്ളിൽ ഇരിക്കുന്ന ദൈവവും താൻ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ സങ്കൽപ്പിച്ചു ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു് ആ പരാശക്തിനമുക്കു അറിവു് തരികയാണോ എന്നു തോന്നുംവണ്ണം ആ ഭക്തൻെറ ഇരുകരങ്ങളും കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണികളും താനറിയാതെതന്നെ തൻെറ ഹൃദയത്തിലും ആനന്ദസ്ഥാനത്തിലുമായി ചെന്നുചേരുന്നു. ഒരു ഭക്തൻെറ

ഹൃദയത്തണം മിക്കവാറും വിനയത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞുവരുന്നതിനാൽ ലോകരക്ഷിതാവായ ഭഗവാനാണെന്നു താൻ പൂർണ്ണമായി സങ്കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ വിഗ്രഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ആ ഒരു സെക്കൻറുനേരത്തെ അവസ്ഥ ഒരു പരമഭക്തനു സ്വർഗ്ഗാവസ്ഥ തന്നെയാണു്. അയാൾ നിശ്ശ്ലേഷം അഹംഭാവവിഹീനനായിത്തീരുന്നു. അയാൾ കിട്ടുംകളഞ്ഞതങ്കക്കട്ടിയാകുന്നു. ഭഗവാൻ വിഗ്രഹസ്ഥിതനായാലും ശാന്തക്ഷേത്രസ്ഥിതനായാലും പരിപൂർണ്ണ ചിൽപ്രകാശസ്വരൂപനായാലും ആ ഭക്തന്റെ പൂർണ്ണഭാവനയും ആ നമസ്കാരത്തോടുകൂടി ഭഗവാൻ കയ്യേറ്റു ഭക്തഹൃദയത്തിൽ ശാന്തി-പരമശാന്തിയുടെ കിരണധോരണികളെ മന്ദംമന്ദം പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ദിവ്യാവസ്ഥയെ കാണുന്ന സാധാരണ ഭക്തന്മാർക്കും അനുകരണശക്തിയാൽ കാലക്രമേണ ശ്രേഷ്ഠഭക്തിസഞ്ജാതമാകുന്നുണ്ടു്. പിന്നീടു് അതേ ധ്യാനത്തിൽ നിവന്നെഴുന്നേൽക്കുന്ന ഒരു ഭക്തൻ ഭാരമുള്ള ചുമടിറക്കിയവനെപ്പോലെ ആശ്വാസസ്ഥനാകുന്നു. തന്റെ മനസ്സിലുള്ള സങ്കടങ്ങൾ-ആശകൾ എല്ലാംഭഗവാനിൽ സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നും സർവ്വശക്തനായ ഭഗവാനിൽനിന്നും രക്ഷകിട്ടുമെന്നും ചിന്തിച്ചു കഴിയുന്നു. ഈ ചിന്തനവും ആ നമസ്കാരസമയം ഏകാഗ്രമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഉൾമനസ്സിൽ ചെന്നു തട്ടുന്നുണ്ടു്. ഉൾമനസ്സിന്റെ ഉണർച്ചയിൽ തന്നിൽതന്നെയുള്ള ആ ദൈവശക്തി, ഭക്തന്റെ ഇച്ഛാനുസരണം ആ ആളെ ആപത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കയും സമ്പത്തുകൾ നൽകിവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. തന്നിൽതന്നെ ദൈവികശക്തിയുണ്ടെന്നും ആ ശക്തി താൻ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ തനിക്കു ഇച്ഛിച്ച കാര്യാദികളെല്ലാം സാധിക്കുന്നതാണെന്നും ആ ശക്തി പൂർണ്ണമായി താൻ അറിയുമ്പോൾ താൻതന്നെ ഈശ്വരസ്വരൂപനായിത്തീരുന്നതാണെന്നും ആ ഈശ്വരൻ തന്നിൽമാത്രമല്ല, സകല ചരാചരങ്ങളിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആ ഭക്തശ്രേഷ്ഠൻ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ പിന്നീടു ആ ആൾക്കു ക്ഷേത്രോപാസനയോ വിഗ്രഹാരാധനയോ പ്രത്യേകം ഒരു നിഷ്ഠയായി വേണമെന്നില്ല.

എല്ലാം ഒരേ ചൈതന്യവിഗ്രഹം.

ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്നതിലും പോകാതിരിക്കുന്നതിലും സിദ്ധാന്തമില്ല. താൻ കാണുന്ന യുവതീവിഗ്രഹവും വയോധികവിഗ്രഹവും വ്യാഘ്രരൂപവും പിപീലികാസ്വരൂപവും മണ്ണും മരവും കല്ലും രാജാവും ശിവബ്രഹ്മാദികളും എല്ലാം ആ ആൾക്കു ഒരേ

വിഗ്രഹമായി കാണപ്പെടുന്നു. അയാൾ ക്ഷേത്രദർശനത്തിനുപോയാൽ ആ അചലവിഗ്രഹത്തിനുള്ളിലും ദൈവികശോഭയെ ആ ആളുടെ ഉൾക്കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നു ആ വിഗ്രഹത്തെ പൂജിക്കുന്ന പൂജകന്റെ ഹൃദയാന്തർനിവാസിയായ തേജസ്സും അതേ ഈശ്വരൻ തന്നെഎന്നറിയുന്നു. ഭഗവദ്ദർശനത്തിനായി വന്നിട്ടുള്ള നാനാജാതി സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും അതേ ആത്മസ്വരൂപമായി ആ ഭക്തൻ ദർശിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ദാസദാസീവർഗ്ഗങ്ങളും അവിടെ നിൽപ്പുള്ള പശുപാദിമൃഗങ്ങളുംകൂടിയും ഈശ്വരനാണെന്നു സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. വിലപം മാതളം അശ്വത്ഥം എന്നീ വൃക്ഷങ്ങളുടെവളച്ചുള്ളും ചലനത്തിനും ഹേതുവായിട്ടുള്ള സ്വയംപ്രകാശതേജസ്സിനെ അവകളുടെ ഉള്ളിൽ ഈ പരിശുദ്ധഭക്തൻ ദർശിക്കുന്നു. ആ ആളും ബാഹ്യലോകം മുഴുവൻ ഈ വിധത്തിൽ ദർശിച്ചുയരുന്നതിനു ഈ ദേവാരാധനസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉപകാരപ്പെടുന്നു. ഉള്ളിൽ ആത്മധ്യാനം ചെയ്യ ജീവാത്മാവിനെക്കൊണ്ടു പരമദർശനം നടത്തി അതിൽ സ്ഥിരമായുറച്ചും പ്രജ്ഞാഭ്രമിയിലെത്തുമ്പോൾ സർവ്വത്തിലും സമദർശിത്വവും ഉള്ളവർ ഈ ലോകത്തു കൈവിരൽകൊണ്ടെണ്ണാവുന്നവർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. പ്രതിമാസ്വരൂപികളായ മനുഷ്യർ പ്രതിമാബോധത്തോടുകൂടി അതായതു ഞാൻ, നീ, എന്റേതു, നിന്റേതു, ശത്രു, മിത്രം എന്നുള്ള ഭേദബുദ്ധിയോടുകൂടിയും ഉപ്പു, മുളക എന്നുള്ള രസവ്യത്യസ്തരായും തന്റെ ഭാര്യ, മക്കൾ എന്നുള്ള പ്രത്യേക വിഗ്രഹബുദ്ധിയോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ദൈവശക്തിയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു വിഗ്രഹാരാധനയും അവശ്യംകൂടിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ളതാണു്. ഹേ! പ്രിയശിഷ്യ! രൂപധ്യാനാദിഖണ്ഡനപ്രകരണം എഴുതി വിഗ്രഹാരാധനയെ ഖണ്ഡിച്ച ആ യോഗിശ്രേഷ്ഠൻ എന്തിനായിട്ടാണു തന്റെ വിഗ്രഹദർശനം പഠിതാക്കൾക്കുണ്ടാകട്ടെന്നു കരുതി ഫോട്ടോ എടുപ്പിക്കുകയും അതിനെ എത്രയോ പണച്ചിലവിട്ടു അച്ചിട്ടുവരുത്തി ആ വക ബുക്കുകളിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? അതുംപോകട്ടെ.

ധ്യാനദർശനരൂപം.

ഈശ്വരസ്വരൂപം എങ്ങിനെയാണു സങ്കല്പിക്കുക– എന്റെയോ നിന്റെയോ രൂപം പോലെയാണോ എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലരുടെ അനുഭൂതിയിൽ പരമശിവനെ ദേവിസഹിതം കാണപ്പെട്ടു എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധപുരുഷദർശനം ലഭിച്ചുവെന്നും മറ്റും പറയു

ന്നതും കളവാണോ? അതിനെ അദ്ദേഹംതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. ആ വക ദർശനങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതു സംഭവ്യമാണെന്നു ഞാൻ അനുഭവസാക്ഷി ആയി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതേ വിധത്തിൽ പണ്ടുള്ള സുകൃതികളായ മഹർഷിമാരും അവരുടെ ധ്യാനാവസ്ഥയിൽ അവക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ദർശനങ്ങളെ അനുസരിച്ചാണു് ആ വക രൂപങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു അദ്ദേഹം ഓർക്കാത്തതു ഏറെ സാഹസംതന്നെ.

ഉപമകളും ആപ്തവചനങ്ങളും.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല ഉപമകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തികളെത്തന്നെ തട്ടിത്തകർക്കുന്നു. അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ചിരട്ടകടിച്ച പല്ലു പൊട്ടിക്കണമോ എന്നും മറവും എന്തിനായി ചോദിക്കുന്നു. ഈ ഭുവനത്തിൽ ഈശ്വരസൃഷ്ടങ്ങളായ സകലതിനും ഒരു ആവരണംക്രൂടി നൽകീട്ടുണ്ടു്. സ്വയംപ്രകാശമായ ബ്രഹ്മംതന്നെയും മായകൊണ്ടു ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൻപ്രകാരം തേങ്ങയ്ക്കും ആവരണം നൽകിയിരിക്കുന്നു അതു തേങ്ങയെ ഒന്നോടെ തിന്നണമെന്നോ തിന്നുമെന്നോ ആരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടുകയോ പറകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ആത്മാവിന്റെ ധ്യാനാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടിയാണു് സുകരമാർഗ്ഗം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ആ ജീവാത്മാവിനും ഈ തേങ്ങയ്ക്കുള്ളതുപോലെ അദൃശ്യാവസ്ഥയിൽ ഒരു ആവരണം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും ഓർക്കേണ്ടതല്ലേ? പക്ഷേ ആ ആവരണം പാപവാസനകളാകുന്ന അദൃശ്യാവരണങ്ങളാകയാൽ ആയുധാദികളെക്കൊണ്ടു തേങ്ങയുടെതൊണ്ടു് ചിരട്ട ഇവ വേർപെടുത്തി ഭോജ്യാംശത്തെ ഭുജിക്കുന്നതുപോലെ സദ്ധർമ്മസഞ്ചയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജീവന്റെ ആവരണത്തെയും മാറ്റിയെങ്കിലേ ആ ആത്മാവും ആനന്ദാനുഭവയോഗ്യമാകയുള്ളുവെന്നുക്രൂടി ഓർക്കേണ്ടിയിരുന്നു. കുറെ അധികം ഉപമകളും പ്രമാണങ്ങളും വിസ്തരിച്ചതുകൊണ്ടു എന്തായി? എനിയ്ക്കു് ഒരാളെക്കൊണ്ടു് ഉടനടി ഒരുകായ്യം സാധിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഈവിധത്തിൽ ആപ്തവചനം പ്രയോഗിക്കും. "ശ്രുഭസ്യ ശീഘ്രം" എന്നുള്ളതിനാൽ ആ കായ്യം വച്ചു താമസിപ്പിക്കേണ്ട എന്നു പറയും. പക്ഷേ തല്ക്കാലം എനിക്കു സൌകര്യമില്ലാതെവരുകയും മറേറ ആൾ ധൃതിക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ അപ്പോൾ അയാളെ തടുക്കുന്നതിനും എനിക്കു് ഒരു ആപ്തവാക്യം ലഭിക്കും. "കാലാവലോകനം കായ്യസാധ്യം ഗുണാം" എന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ അല്പംനാൾ താമസം വരുന്നതിൽ സങ്കടപ്പെടാനില്ല;

എന്നീവിധം പറഞ്ഞയയ്ക്കും. ആപ്തവചനങ്ങളും ഉപമകളും മറ്റും ധാരാളം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു നദീപ്രവാഹംപോലെ പ്രസംഗമദ്ധ്യേ ചേർക്കാവുന്നതാണു്. അതുകേട്ടു ഭ്രമിച്ചുപോകേണ്ട. അർജ്ജുനൻ മാത്രമദ്ധ്യേ വീണുമരിച്ചുവെന്നു അധിക്ഷേപസൂചകമായി പറഞ്ഞും മറ്റും ഭഗവൽഗീതയെപ്പറ്റി അല്പവിദ്വാന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിശ്വാസക്കുറവുവരുത്തിയ അതേ ആൾ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു യോജിച്ച വിഷയത്തിലേക്കു ഭഗവൽഗീതയിൽ നിന്നുതന്നെ ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതേപ്പറ്റി ചോദിച്ചാൽ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം സാക്ഷാൽ ഭഗവൽഗീതയുടെ ഇടയ്ക്കു് ആരോ തിരുകിക്കയറ്റിയതാണെന്നു പറയുവാനും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയുന്നതിനും മടിക്കുന്നുമില്ല.

"പത്തുദിക്കുകളുണ്ടു ദേവ ഭരിപ്പതിന്നു നിനക്കഹോ
പത്തിലും തവ പത്തു കണ്ണുകൾ വച്ചുകൊള്ളുകിലും വിഭോ!
ഉത്തമോത്തമ! രണ്ടു കണ്ണിനു വേലയില്ലതിലൊന്നിനെ
അത്തൽതീർപ്പതിനെന്നിൽവയ്ക്കുകിലെത്രഹാനി ഷഡാനന!"

ഈ ശ്ലോകം ആ യോഗിവര്യന്റെ കൃതിയല്ലെ? സഗുണസ്വരൂപം വിശ്വസിക്കാത്തയാൾ ആദ്യം ഇപ്രകാരം എന്തിനായി സ്തുതിച്ചു? കടത്തുവള്ളത്തിൽ കയറി നദീതരണം ചെയ്യുന്നവരിൽ ഏതാനുംപേർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ ഗമിക്കാവുന്ന തീബോട്ടു ഒന്നുരണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ നടപ്പുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതി രാജ്യമാസകലമുള്ള കടത്തുവള്ളങ്ങളും മുഴുവൻ ഉടനടി നിർത്തലാക്കണമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു ശരിയെങ്കിലും നീതികരിക്കത്തക്കതാണോ? ക്ഷേത്രദർശനവും സഗുണധ്യാനവും നമ്മുടെ പുറമനസ്സിനെ ഹഠാൽ ആകർഷിച്ചു് ഉൾമനസ്സിൽ വിചാരം പതിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ ഉപകരിക്കുന്നു. വ്രണകൃഷ്ണാങ്കിതശരീരനും പൂയരുധിരവസാപങ്കദൂഷിതവസനനും വിരൂപനുമായ ഒരു യാചകനെയും, സ്വർണ്ണാലങ്കാരവിഭ്രാജിതനും പട്ടാംബരധാരിയും രത്നകിരീടോജ്വലനും സുന്ദരഗാത്രനുമായ ഒരു രാജകുമാരനെയും ദർശിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ സാധാരണ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന മനോവികാരങ്ങൾ തുല്യതയിലാണോ? അല്ല. എന്തുകൊണ്ടു്? ആകൃതി ദർശനവ്യത്യാസം നമ്മുടെ മനസ്സിനു വികാരഭേദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നിത്യനിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പലവിധം ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളിലകപ്പെട്ട നാനാവിധ വിചാരങ്ങളാൽ അവശസ്ഥിതിയിലെത്തീട്ടുള്ള

മനസ്സിനെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു എന്നല്ല, ഒട്ടുമുക്കാലെ അരയ്ക്കാൽഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള ഒരു മനോഹര വിഗ്രഹദർശനത്താൽ മനസ്സിനെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്. ആ വക ദർശനങ്ങളിൽ ഒരു ദൈവികതപവും അതിൽ പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസവും ക്രുടിക്കൊരുമ്പോൾ, അതു തുടർന്നുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ—ആ ആളിന്റെ മനസ്സിനു ആത്മികോന്നതിയിലേക്കുള്ള ഒരു വലുതായ ഉണവ്വ് സഹായം ഉള്ളിൽനിന്നുതന്നെ ജാതമാകുന്നു. ഈ ഉണർവു ജാതിമതഭേദമെന്യേ സകലർക്കും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അതിൽ ഒരു ഉന്തു കൊടുത്തു അല്പംക്രുടി മേൽപ്പോട്ടേയ്ക്കു അവരെ കയറുന്നതിനും ജീവകാരുണ്യവും വിശാലബുദ്ധിയും അധികാരവും ഉള്ള സകല ജനങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അകസ്മാൽ വന്നുക്രുടിയ ഏതാനും സാമുദായിക നിയമങ്ങൾ നിമിത്തം എത്രയോ ജീവൻ ഈ മാറ്റത്തിൽ തന്റെ ആത്മോന്നതിക്കവസരം ലഭിക്കാതെ സങ്കടപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ക്രുഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള സാധാരണ സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ "പഴന്തത്തിൽ നിറച്ചുണ്ടാലും കാന്തിപ്പോകും" എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരവസരത്തിൽ ഞാൻ ഏകാന്തവിചാരം ചെയ്തതിൽ എന്റെ അന്തരാത്മാവു അതിന്റെ അർത്ഥം ബുദ്ധിക്കു തോന്നിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പറയാം. ലോകമൊട്ടുക്കു ഉള്ളും പുറവും വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള വായു ഏകം. ലോകമൊട്ടുക്കുള്ള അഗ്നി ഏകം. ജലം ഏകം. ഭ്രുമി ഏകം. ഇതുപോലെ എല്ലാറ്റിനും ചൈതന്യം നൽകുന്ന ആത്മാവും ഏകം.

ഉപാധിഭേദംകൊണ്ടു ഇവയെല്ലാം പ്രത്യേകമായും തോന്നപ്പെടുന്നു. പഞ്ചഭ്രുതങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശരീരനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാവരുടെ ശരീരവും ഒന്നാണെന്നുവരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ചൈതന്യവും ഒന്നു. കാഴ്ചക്കു പല ജീവാത്മാക്കളായി വ്യത്യസ്തനിലയിൽ കാണുന്നു. ജീവാത്മാവൊന്നാകയാൽ അതിൽനിന്നു അൽപം വ്യത്യാസപ്പെട്ട മനസ്സും ഏകമായിത്തന്നെവരാം. അതാണു് ഒരാളുടെ സങ്കടം കാണുമ്പോൾ മറ്റൊരുടെ ഹൃദയമാർദ്ദവമുള്ള അന്യനും വേദന തോന്നുന്നതു്. ഇതേ മാതിരി ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ ആഹാരമാർഗ്ഗമില്ലാതെ എത്രയോ ജീവൻവിശന്നു ജഠരാഗ്നിതപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ക്രുഗ്രാമങ്ങളിൽ ക്ഷാമകാലത്തു പത്തു സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ദിവസംപ്രതി മൂന്നാനേരത്തെ ആഹാരം കഴിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ ആയിരം പേർ

രണ്ടുനേരത്തേക്കു മിതമായിപ്പോലും ആഹാരത്തിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരാണു്. എല്ലാം ഏകമാകയാൽ ഭിന്നിച്ചുകാണുന്ന ഉപാധികളിൽ സംഖ്യയിൽ കൂട്ടുതലുള്ള പട്ടിണിക്കാരുടെ ജഠരാഗ്നി സംഖ്യയിൽ കുറവുള്ള മൃഷ്ടാന്നക്കാരുടെ ഉള്ളിൽക്കൂടി വ്യാപിച്ചു, അതിനെ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു ഭസ്മമാക്കുന്നു. ഒരാൾക്കുണ്ടാകുന്ന ആധി അയാൾ ഭക്ഷിച്ച ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളെ അതിവേഗത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനിടയാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പലർക്കും അനുഭവത്താലറിവുള്ളതാണു്. ഈവക അഭിപ്രായങ്ങൾ ചിലർക്കു രസിച്ചില്ലെന്നുവരാം. ഇതേപ്രകാരം ഈശ്വരമാഗ്ഗത്തിലെ ക്ഷേത്രദർശന വിഗ്രഹാരാധനാദികൾക്കു അധഃകൃതവഗ്ഗക്കാരെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നവരിൽ പലർക്കും അത്യാശ വീണതുടങ്ങീട്ടുള്ള ഈ ഗദ്ഗദവിൽ അവരെക്കൂടി ന ഹായിച്ചു ആത്മവികാസത്തിനുള്ള പ്രഥമസോപാനമായ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിനനുവദിക്കേണ്ടതാണു് വിബുധകൃത്യം. ചരാചരാത്മാവായ ജഗദീശനു് അതിൽ യാതൊരുവിരോധവുമില്ലെന്നു നന്ദനാർ കണ്ണപ്പൻ ശബരി പുലിന്ദൻ മുതലായവർ സാക്ഷീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരിക്കയും ക്ഷേത്രപ്രവേശനോൽസുകരുടെ സംഖ്യാബലം വർദ്ധിക്കയും അവരുടെ തീവ്രമായ ആശാചണ്ഡവാതം കഠോരമായി നാലുഭാഗത്തും വീശുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ശ്രേഷ്ഠവഗ്ഗക്കാരുടെ ക്ഷേത്രദർശനാദികർമ്മംകൊണ്ടു ഗണ്യമായ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും അവരുടെ ആവക സൽകൃത്യഫലങ്ങൾ അധഃകൃതവഗ്ഗക്കാരുടെ ആശാമാരുതനിൽപെട്ടു ചിന്നിച്ചിതറുന്നതിനെല്ലുപ്പുമുണ്ടെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. പക്ഷേ രാവണക്ഷേത്രങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പരസ്യമായുള്ള രാമനാമജപത്തിൽ വിമുഖരായുള്ളവരെ, അവരുടെ അവിശ്വാസകാകോളം-പരിഹ്രഷ്ടക്ഷേത്രങ്ങൾക്കുള്ളിലും വ്യാപിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അത്തരക്കാരെ തടയുന്നതു് ഉത്തമവുംതന്നെ. പ്രിയശിഷ്യ! അവിശ്വാസത്തിലേക്കു മനസ്സിനുശേഷം ഇടകൊടുക്കാതെ നീ ക്രമപ്രകാരം മേൽവിവരിച്ചവയെ ശ്രദ്ധാഭക്തിപൂർവം അനുഷ്ഠിക്കയും ദൈവൈക്യസോപാനത്തിലേക്കു നിന്നാൽകഴിവുള്ള സമജീവികളെ കയറുന്നതിനുത്സാഹിക്കയുംചെയ്യണം.

ശിഷ്യൻ:—താണജാതിക്കാരെ ക്ഷേത്രദർശനാദികാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതിനു സമുദായനിയമം തടയുന്നുവല്ലോ. പെട്ടെന്നുള്ള വിപരീതപ്രവൃത്തി ക്ഷോഭകാരണമാകയില്ലേ?

ഗുരു:—ഓം, ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ. പ്രിയശിഷ്യാ! യാതൊരു കാരണത്താലും ജനങ്ങളെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കരുതു്. ക്ഷോഭപ്രേരകന്മാർ വലുതായ അപരാധമാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. തനിക്കു തന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കു, തന്റെ ദേശത്തേക്കു, ലോകത്തുള്ള മറ്റു ജനങ്ങൾക്കു ഇവയെല്ലാം ഓരോ തരത്തിലുള്ള നാശത്തിനു അതു ഇടയാക്കുന്നുണ്ടു്. പൊങ്ങിത്തി ളച്ചുയരുന്ന സാധനത്തിലെ സത്തു ചിന്തിച്ചിതറി നശിക്കുന്നു. "ചിന്തിച്ചു, ശാന്തിയെത്തന്നെ ഭജിക്കനീ സന്താപമെന്നാലൊരു ജാതിയുംവരാ"എന്നുള്ള ശ്രീരാമതിരുവചനം മേഘധ്വനിപോലെ നിന്റെ ഉള്ളിൽ സദാ മുഴങ്ങട്ടെ. ഇരുകക്ഷിക്കാരും അല്പാല്പം ക്ഷമയും ത്യാഗവും ശീലിക്കാമെങ്കിൽ കാലക്രമേണ എല്ലാം ശുഭമാകും.

സ്നേഹത്തിലും മൈത്രിയായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും അടിപെടാത്തലോകംഇല്ല ജഗദീശ്വരൻപോലും ഭക്തിയുള്ളവക്കീഴിപ്പെട്ടുന്നു. ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ഗൃഹനായകനെ പരിചയപ്പെടുന്നതിനു മുൻപു വരാന്തയിലോ ആഫീസുമുറിയിലോ നില്ക്കുന്നതിനേ ആഗതനു് അധികാരമുള്ളൂ. സ്നേഹം വഴിച്ചുവരുന്നോരും സഭ്യത്തനാണെങ്കിൽ അന്തഃപുരത്തിനുള്ളിലും ആ ആളെ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു തടസ്സമുണ്ടാകുന്നില്ല. ചിദംബരവാസിയായ ഭഗവാനിൽ നന്ദനുക്കു ഭക്തിയുണ്ടായി അതു വഴിനയെ പ്രാപിച്ചു. ചിത്താകാശം അംബരം, അതായതു ചിദാകാശത്തിൽ—പരമാത്മാവിൽ ഭക്തി വ്യാപിച്ച ഉടൻ ഈ ആളുടെ ആഗ്രഹത്തെ സാധിക്കുന്നതിനു ഭക്തസംഘങ്ങൾക്കു എല്ലാവക്കും ഭഗവാൻ തന്നെ അറിവുകൊടുക്കുന്നു. എല്ലാവരുടേയും ഹൃദയങ്ങളിൽതോന്നുന്നു. തീക്ഷ്ണപ്രവേശനശേഷം ചിദംബരക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കുന്നു. കയറുന്നു. കയറിയ ആളെ വീണ്ടും കാണുന്നില്ല. ശരീരം കാണ്മാനില്ലാതാകുന്നു. അതായതു ജ്ഞാനാഗ്നിയാൽ ശരീരശുദ്ധിയും മനഃശുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഭക്തന്റെ ആ ജീവാത്മാവു പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നു നാലുമുഴം നീളമുള്ള ശരീരത്തിലെ ജീവാത്മാവിനെ ലോകം നിറഞ്ഞ പരമാത്മാവു പൂർണ്ണഭക്തിനിമിത്തം സ്വീകരിച്ചതുപോലെ അല്പാല്പം സ്നേഹവർദ്ധനയുണ്ടാകുമ്പോൾ സാധാരണ മനുഷ്യരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ അടുത്തു അഭീഷ്ടം സാധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണു്. ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എല്ലാം ഏകമാണെന്നു ധ്യാനം ചെയ്യും ജീവകാരുണ്യം അനുഷ്ഠിച്ചും വരുമ്പോൾ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സർവ്വക്കും നിഷ്പ്രയാസം സാദ്ധ്യമാകുന്നതുമാകുന്നു.

അതിനാൽ പ്രിയശിഷ്യ! നീയും പൂർണ്ണഭക്തിയുക്തനായി ദൈവൈക്യമാകുന്ന കാലംവരെയ്ക്കും പണ്ഡിതാജ്ഞകളെ ബഹുമാനിച്ചും, സുശ്രീവസ്തുതിയിൽ നീ സ്തുതിച്ചവണ്ണംതന്നെ, നാണംക്രൂടാതെ ജിഹ്വകൊണ്ടു ശ്രീഭഗവന്നാമസങ്കീർത്തനവും കരംകൊണ്ടർച്ചനയും കണ്ണുകൊണ്ടു ദർശനവും കർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു ഭഗവൽകഥാശ്രവണവും കാലുകൾകൊണ്ടു പുണ്യക്ഷേത്രസഞ്ചാരങ്ങളും ഉത്തമാംഗംകൊണ്ടു നമസ്കാരവും നടത്തി ഉൾക്കാമ്പിനെ അതായതു ഉൾമനസ്സിനെ ശ്രീഭഗവൽ പാദപത്മങ്ങളിലും നിലനിർത്തി നിഷ്കാമകർമ്മം ചെയ്തു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയായി സർവ്വത്തെയും ഭഗവദർപ്പണം ചെയ്തു വാഴുകയിൽ ജീവാത്മാവു പരിശുദ്ധമാകും. അനായസേന പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കും.

"ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം."

മുപ്പത്തൊൻപതാം അധ്യായം സമാപ്തം.

നാല്പതാം അദ്ധ്യായം

പരംജ്യോതിർദ്ദർശനം

പൂർണ്ണഗുണസമ്പന്നനായ് പരംപൊരുളായ് സകല വസ്തുക്കൾക്കും മേലായ വസ്തുവുമായ് എല്ലാ പ്രകാശങ്ങൾക്കും മേലായ പ്രകാശവുമായ് സ്വയംജ്യോതിസ്സിനു മുൻ മറ്റെല്ലാ ജ്യോതിസ്സും മടങ്ങി അന്ധകാരപ്പെട്ടുന്ന ജ്യോതിപ്രകാശവുമായി എല്ലാ സൌന്ദര്യത്തിനും മേലായ സുന്ദരമായ എല്ലാ കാലങ്ങൾക്കും പൊതുവായി ശ്രേഷ്ഠമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ദൈവം യാതൊന്നോ അതാകുന്ന പരംജ്യോതിസ്സ്. ആ പൂർണ്ണതേജസ്സിന്റെ അണുവായ ചിൽപ്രകാശമായ ജീവാത്മാ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അമന്നിരിക്കുന്നു. ചിൽപ്രകാശം, തന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ പരംപ്രകാശത്തോടു ചേരണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ താൻ ഉൾപ്പുക്കുള്ള ശരീരത്തിലെ ചിത്തത്തെ സന്മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ചിൽപ്രകാശജീവാത്മാവു് "ഞാൻ എന്നുള്ള ഭാവനയെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ മനസ്സു് കീഴ്വണങ്ങി സൽപ്രവൃത്തികളെ അനുകരിക്കുന്നതായാൽ അതുതന്നെ പുണ്യമാകും. നമുക്കുള്ളിൽ അമന്നിരിക്കുന്ന ചിൽപ്രകാശമായ "ഞാൻ" എന്നുള്ളതു ദൈവാംശമാണെന്നും അതിനു അപാരശക്തിയുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞുകൊള്ളു

ന്നതാണു്, തന്നെ താൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതെന്നുള്ളതു്. അതാണു് ശ്രേഷ്ഠഭക്തി. ഈ ആത്മാവും ശരീരവും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടുവിധ വസ്തുക്കളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഓരോന്നും തന്റെ ഘടനയ്ക്കു യോജിപ്പുള്ളതിനെ അധിക ഇച്ഛയോടുകൂടി അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുന്നു. സുകൃതത്തിനുള്ള മൂലകാരണവും വസ്തുവുമായ ജ്ഞാനകായ്കളിലേക്കു ആത്മാവു് ഇച്ഛയോടുകൂടി അന്വേഷിച്ചുചെല്ലുന്നു. ദുഷ്കൃത്യപാപസഞ്ചയങ്ങൾക്കു ആഹാരമായ മാംസേച്ഛാദി വിഷയങ്ങളിലേക്കു ശരീരം ആശപ്പെടുന്നു.

ശരീരവും അതിനോടുചേർന്ന മനസ്സും—"ഞാൻ" എന്ന ആത്മാവിന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിക്കാതെ അംഗലക്ഷണസൌന്ദര്യത്തെയും, പ്രകാശകാന്തികളേയും, ഐശ്വര്യവൈഭവത്തേയും നാദഗീതമാധുര്യങ്ങളേയും, പുഷ്പങ്ങളുടെ പരിമളസുഗന്ധത്തെയും, നാവിനു രുചികരങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങളേയും, സ്പർശസൌഖ്യവും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുദ്ദീപനകരവും ആയ സകലവിധവൈഭവങ്ങളേയും അന്വേഷിച്ചലഞ്ഞാൽ അതുതന്നെ പാപകാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. ഈ പാപത്തിനു കാരണം, ശരീരത്തിലുള്ള മനസ്സും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ആകയാൽ ആ വക പ്രവൃത്തികൾക്കു ശരീരംതന്നെ മുഖ്യകാരണമായിഭവിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ചു ജിഹ്വാ-ശ്രോത്ര-നേത്ര-ഘ്രാണ-ത്വക്കു എന്നുള്ള പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന രസം, ശബ്ദം, രൂപം, ഗന്ധം, സ്പർശം ആദിയായ അഞ്ചുവിധ ആശകളേയും വെറുത്തു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളേയും അടക്കി തന്റെ വശമാക്കി താനും ആത്മാവിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കുവിധേയപ്പെട്ടു അടങ്ങുന്നതായാൽ ഞാൻ എന്നുള്ളതു ജ്യോതിഃസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നതാണു്. പരംജ്യോതിസ്സിനെ ദർശിക്കേണ്ടതായ മാർഗ്ഗം അതാകുന്നു. ആ ശ്രേഷ്ഠദൈവിക വരപ്രസാദത്തിനു അവകാശിയായിരിക്കുന്നവർ ഐശ്വര്യവൈഭവത്താൽ മദിക്കയും ദാരിദ്ര്യത്താൽ മെലിഞ്ഞു നാശം പ്രാപിക്കയും ചെയ്കയില്ല. അയാളെ നാവിനാൽ പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ആ ജ്യോതിഃകിരണങ്ങളാൽ പ്രബുദ്ധനായി, ദൈവരക്ഷിതങ്ങളായുള്ള അനുഗ്രഹദാനങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടു, ലോകം നൽകുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ആയ എല്ലാം എത്രയോ നിന്ദയ്ക്കും കുറച്ചിലിനും കാരണമെന്നു് നല്ലതിന്മണ്ണം കണ്ടുകൊള്ളുന്നു. ഒരു ശ്രേഷ്ഠജ്ഞാനി പറയുന്നതുപോലെ "നീതിമാൻ, ജ്ഞാനത്തിനാൽ, സൂര്യനെപ്പോലെ വ്യത്യസ്തമില്ലാതിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനഹീനനാരെന്നാൽ, ചന്ദ്രനെപ്പോലെ ദിനംതോറും വ്യത്യസ്തനും ആകും" "പരമാർത്ഥജ്ഞാനി സുഖദുഃഖങ്ങളാൽ ചലിക്കു

ന്നില്ല. സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു ഭേദപ്പെട്ടുന്നില്ല, ദുരദൃഷ്ടംകൊണ്ടു അവനെ വീഴ്ത്തുന്നതിനു സമർത്ഥങ്ങളല്ല. അതുപോലെ സമ്പത്തുകൊണ്ടും അവനെ പൊക്കുന്നതിനും സമർത്ഥമാകുന്നില്ല" എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എവിടെ ജ്ഞാനം ഉണ്ടോ? അവിടെ ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവും ദൃഢചിത്തവും ഉണ്ടു്. ഈ അവസ്ഥയിൽ എത്തിയ ആത്മാക്കൾ മാറ്റത്തിനിടവരുന്നില്ല. അവർ എല്ലാവിധ ഭേദങ്ങൾക്കും അതീതനാകയാൽ, തന്റെ നിലയെക്കാൾ കുറെ വലിയവനോ അല്ലെങ്കിൽ എളിയവനോ ആകുന്നതല്ല. പലരുടെ വിപരീതാഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ചെവികൊടുത്തു കൂടാതെ വിശ്വാസം ദൈവസ്നേഹം എന്നുള്ള രണ്ടു അസ്ഥിവാരത്തിന്മേൽ ഉറച്ചു ഒട്ടുംതന്നെ ചലിക്കാതെ സ്ഥിരപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു. ഈ ഉന്നതസ്ഥാനലബ്ധൻ, സൌന്ദര്യശോഭാപ്രസരങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ട ദൈവികരാജമഹിമാപ്രഭാവത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തി ആനന്ദപരവശനാകുന്നു. അയാളുടെ നേത്രങ്ങൾക്കു ഈ പ്രപഞ്ചം വളരെ നിസ്സാരമായി ദൃശ്യപ്പെടുന്നു. ആ ഉയർന്നസ്ഥാനത്തുനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ പരലോകസമ്പത്തുകളെല്ലാം, അതാതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതികളെ തെളിവായിപ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ മറന്നു ആനന്ദപൂർത്തിയടയുന്നു. തനിക്കു താൻതന്നെ പ്രകാശമായിരിക്കുന്ന ഈ അവസ്ഥയിൽ, ഇഹലോകസമ്പത്തുകളെല്ലാം ഉന്നതപദവിയിലെത്തിട്ടുള്ള ആ ആത്മാക്കൾക്കു വെറും നശ്വരങ്ങളായി തോന്നപ്പെടുന്നു.

ഈ പുണ്യവാന്റെ അവസ്ഥയും, പരലോകാവസ്ഥകളെ ദൂരെ നിന്നു ദർശിച്ചും ഇഹലോകകാര്യങ്ങളെ സമീപത്തിൽ കൺമുമ്പിൽ വച്ചു കാണുന്ന ലൌകീകരുടെ അവസ്ഥയും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടു്. ഭക്തന്മാർ ചിലപ്പോൾ തങ്ങളെത്തന്നെ മറന്നു ജ്ഞാനപ്രകാശങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളാൽ ആ പരബ്രഹ്മവസ്തുവോടു നേരിട്ടു സ്തുതിരൂപത്തിൽ സംഭാഷണം നടത്തുന്നു.

൧. "മുന്നം സൃഷ്ടിക്കു മൂന്നില്ല, മൂത്തിയൊന്നേനിനക്കെടോ,
ത്രുണത്രയം പ്രമാണിച്ചു ത്രുണിച്ചായ് പിന്നെ മൂന്നിനാൽ

൨. നട്ടിതേതൊരു ബീജത്തെപ്പാഴാകാതാഴി നീരിൽ നീ:
അതുപൊറുള്ള സന്താന മിപ്രപഞ്ചം ചരാചരം.

൩. ക്ഷമയ്ക്കു, കാത്തുരക്ഷിക്ക, സംഹരിക്കയിതൊക്കവേ
മൂന്നവസ്ഥകൾക്കൈക്കാണ്ടിട്ടൊരുത്തൻ നീനടത്തുവോൻ

൪. പണ്ടുപെണ്ണെന്നുമാണെന്നും രണ്ടായിട്ടു പിരിഞ്ഞുനീ:
തുടർന്നിട്ടന്നൊരു സൃഷ്ടിക്കുവർ താനുമ്മനമ്മമാർ.

൭. പകുത്തു പകലും രാവും വേല വിശ്രമമെന്നുമായ്
നിൻനിത്യവൃത്തിലോകത്തിന്നുല്പത്തി പ്രളയങ്ങളാം

൮. ജഗദന്തൻ നിരന്തൻ നീ; ജഗദാദിയനാദിനീ;
ജഗദീശൻ നിരീശൻ നീ; ജഗദ്യോനിയയോനി നീ.

൯. തന്നെത്താനറിയുന്നോൻ നീ; തന്നെത്താനെ ചമപ്പവൻ;
തങ്കൽ താനേ ലയിച്ചീടും വിരുതൻ നീ, പരാല്പരൻ.

൧൦. ഉരുക്കുട്ടി, യലിവും, നേമ്മ, കനം, ചെറുമ, വന്മകരം.
ഒളിവും, തെളിവിത്യാദി-നിനക്കൈശ്വര്യമില്ലപോൽ.

൧൧. ഏതിനോങ്കാരമാരംഭം, സ്വരം മൂന്നുച്ചരിപ്പതിൽ,
യജ്ഞംപൊരുൾ,ഫലം,സത്ത്വം,അമ്മൊഴിക്കുഭവാൻ കവി.

൧൨. കർമ്മാന്തം കാണ്മതിന്നായി പ്രവർത്തിക്കും പ്രധാനവും,
സാക്ഷിയായിട്ടു പിൻവാങ്ങി നിൽക്കും പുരുഷനും ഭവാൻ

൧൩. നീ പിതാവു പിതൃക്കൾക്കും; ദേവർക്കും ദേവനായവൻ;
സ്രഷ്ടാക്കൾക്കുംസൃഷ്ടികർത്താ;പരൻ,പാത്താൽ,പരത്തിനും

൧൪. ഹവ്യം ഹോതാവുമാവോൻനീ; ഭുജിപ്പോൻഭോജ്യവസ്തുവും;
വേദ്യവേത്താക്കൾരണ്ടും നീ, ധ്യാനിപ്പോൻധ്യേയമായതും.

എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭവൽസ്തോത്രപദ്യങ്ങൾ ഭക്തന്മാരുടെ നാവിനിമ്പം നൽകുന്നതു കൂടാതെ അവരുടെ ഉരുക്കാമ്പിൽ പതിഞ്ഞു, അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ സത്യത്തെപ്പതിപ്പിച്ചു, അവരുടെ ആത്മാവിനെ ദൈവഭക്തിജ്വാലയെ കത്തിച്ചുവിട്ടു അവരെ ആനന്ദക്കടലിൽ മുക്കി അവരുടെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നും ആനന്ദാശ്രുകണത്തെ ധാരധാരയായിവർഷിപ്പിക്കുന്നു. ഹാ! ഇക്കണ്ണുനീരാണു് കണ്ണുനീർ!!

ഇതു മധുരമായ ഫലത്തെ ദാനം ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനമാണു് ഭാഗ്യദാതാവായ ശ്രേഷ്ഠജ്ഞാനം. ഇതിനെ ഏതിനോടു സാമ്യപ്പെടുത്താം? എത്രയോ വിലയേറിയ നവരത്നങ്ങളും കനകവും തങ്കവും കൊടുത്താലും ഇതു എവിടെയെങ്കിലും വിലയ്ക്കു ലഭിക്കുന്നതാണോ? ലോകത്തിലുള്ള ധനം മുഴുവൻ കൊടുത്താലും അതു വാങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ? പളപളപ്പായി പ്രകാശിക്കുന്ന നീരാളങ്ങളും അനർഘങ്ങളായ വജ്രഗോമേതകാദി രത്നങ്ങളും അമൂല്യങ്ങളായ ശ്രേഷ്ഠവസ്തുക്കളും ഇതിനു തുല്യമാകുമോ? ഇതിനു ഒരു വസ്തുവെങ്കിലും സാമ്യമുണ്ടെന്നു പറയാമൊ? ഇതു ശ്രേഷ്ഠതയും ആശിക്കത്തക്കതും ആയ ആത്മജ്ഞാന ദിവ്യരഹസ്യത്തെ ഇന്നതാണെന്നറിയണമെന്നാശിക്കുന്നതായാൽ "ദൈവത്തെ

സ്നേഹിച്ചു പാപങ്ങളെ വിട്ടകന്നുകൊൾക.” എന്നുള്ള മഹാപാ
ക്യാനുസരണം നീ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇത്രമേൽ യോഗ്യതയുള്ള, ഐശ്വര്യകവാടത്തിന്റെ താ
ക്കോൽ നിന്റെ കൈവശമാക്കുന്നതിനു നീ സമ്പാദിച്ച പുണ്യം
മാത്രമേയാകുന്നു. ആ പുണ്യാഭ്യാസത്തിനു നിനക്കു വഴിചൂണ്ടിക്കാ
ണിച്ച ഈ ജ്ഞാനത്തെക്കാൾ വലുതായ ജ്ഞാനം വേറെന്തുണ്ടു്?
ദൈവവിധികളെ അനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞകളെ
സ്വന്ത ഹൃദയത്തിൽ ആരു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ ആത്മം
മാത്രം ദൈവഭയം ഇന്നതാണെന്നറിഞ്ഞുണ്ടു ജ്ഞാനത്തെ
അനുഭവിച്ചറിയും. എന്തെന്നാൽ ജ്ഞാനത്തെ പാലിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുന്നതു ദൈവമാകുന്നു. ജ്ഞാനവും അഭിപ്രായങ്ങളും പരി
പൂർണ്ണജ്യോതിസ്സിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു.

ആ ജ്ഞാനത്തിനു ഈ ലോകത്തിൽ അളവില്ല. നാമെക്ക
നാം പുത്തൻ പുത്തനായി അതിന്റെ ജ്യോതിസ്സു് അധികമാ
കുന്നു. ധർമ്മിഷ്ഠന്റെ മാർഗ്ഗം, പൂർണ്ണശ്രേഷ്ഠതയോളം, അതായതു
നിത്യാനന്ദപദസിദ്ധിവരയ്ക്കും, വളർന്നു പ്രകാശപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ
ദൈവകരുണ ഓരോന്നിലും ഉണ്ടായി മറക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം
സ്വയം പ്രത്യക്ഷമായി ദർശിക്കയും യോജിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരാൾ ശ്രേഷ്ഠജ്ഞാനത്തെയും ജ്യോതിസ്സെയും ലഭിച്ചു് എത്ര
ത്തോളം പുണ്യസമ്പന്നനായിരുന്നാലും തന്റെ സൽഗുരുവിന്റെ
ആജ്ഞയ്ക്കും നടപടിക്രമങ്ങൾക്കും താഴ്മയോടും വിനയമായും കീഴ്
പെടേണ്ട കടമ തനിക്കില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുപോകരുതു്. ശരീര
ത്തിനുള്ളിൽ സ്വഭാവികമായിട്ടുള്ള ചൂട്, ജ്യോതിർമ്മണ്ഡലങ്ങളിൽ
നിന്നുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യോഷ്മങ്ങളാൽ അധികരിക്കപ്പെടുന്നു. അതാ
തു വസ്ത്രക്രമങ്ങൾ ക്ഷേമാത്മം വേണ്ടിയുള്ളതെല്ലാം ശേഖരിച്ച നല്ല
തിനു ജാഗ്രതയായി നില്ക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ തനിസ്വഭാവം, ആ
വകയ്ക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഔഷധവർഗ്ഗങ്ങൾ, വലുതായ
പ്രയോജനത്തിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതുപോലെ
ഈശ്വരകാരുണ്യം നിമിത്തം ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശങ്ങൾക്കും
നന്മകൾക്കും സൽഗുരുവിന്റെ ഉപദേശവും മനസ്സന്തോഷവും
അനുഗ്രഹവും വളരെ സഹായമായി ഭവിക്കുന്നു.

“ദൈവാധീനം ജഗത്സർവ്വം”

നാല്പതാമദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

നാല്പത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം

യോഗാഭ്യാസം

ശിഷ്യൻ:—സ്വാമിൻ! മനശ്ശക്തിരഹസ്യം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള പുരാതനയോഗിശ്വരന്മാരുടെ നടപടിരീതിയും നമ്മുടെ യോഗാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളുംക്രടി അറിയിച്ചതരുവാറാകണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗുരു:—പ്രിയശിഷ്യ! ഒരു മാതാവു ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചു തന്റെ വയററിൽ ജീർണ്ണിപ്പിച്ചു ക്ഷീരമായി വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തി സ്വന്തശിശുക്കൾക്കു നൽകുന്നതുപോലെയാണു് മനോവശ്യരീതികളെയും ജ്ഞാന-ഭക്തി-യോഗമാർഗ്ഗങ്ങളെയും ഞാൻ ഇതുവരെ നിനക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളതു്. ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവതിരുവചനങ്ങളാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരത്നമായ ശ്രീമദ് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ ഗാംഭീര്യപ്രസംഗങ്ങളാലും യോഗാനുഷ്ഠാനമാർഗ്ഗങ്ങളും ഭക്തികർമ്മജ്ഞാനങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠനിലകളും ഭൂലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അല്പബുദ്ധികളായവർക്കു ക്രടി കാലക്രമത്തിൽ സുസാധ്യമായതും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾക്കു ഉൽകൃഷ്ടപദപ്രാപ്തികരവുമായ സഗുണധ്യാനത്തെയും, നീ അറിയണമെന്നാശിച്ച പൂർവികമഹാന്മാരുടെ ഈശ്വരപരമായ നടപടിരീതിയെപ്പററിയും അല്പം പറഞ്ഞുതരാം.

പുരാതനയോഗിശ്വരന്മാരുടെ നടപടിരീതി.

ജ്ഞാനികൾ നടത്തിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള തപസ്സുകളെയും ശീലങ്ങളെയും ധ്യാനിച്ചു നോക്കുക. അതു എത്രയോ ഗംഭീരമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ജ്യോതിഃകിരണംപോലെ വിളങ്ങുന്നു. അതു എവിടെ? നമ്മുടെ നടപടികൾ എവിടെ? നമ്മുടെ ജീവിതരീതിക്കും അവരുടെ ജീവിതരീതിക്കും എത്രയോ അന്തരമുണ്ടു്.

ജ്ഞാനികൾ, വിശപ്പിനാൽ ക്ഷീണിച്ചും, ദാഹത്താൽ തപിച്ചും, ശീതത്താൽ സങ്കടപ്പെട്ടും, ആഹാരസാധനങ്ങളൊ, ഉടുക്കുന്നതിനു വസ്ത്രമോ ഇല്ലാതെ ദൈവത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു നടന്നിരിക്കുന്നു. എത്രയോനേരം ഇമപൂട്ടാതുള്ള ഉണർച്ചയിൽ കഴിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്രയോദിവസം ഉപവാസം. അവരുടെ ധ്യാനം എന്തെന്നു പറയാം? അവരുടെ മനോഭാവനകളുടെ സൌന്ദര്യത്തെ എങ്ങിനെ വർണ്ണിക്കാം. അന്യന്മാരാൽ എന്തുമാത്രം പരിഹാസമോ? ബഹുജനങ്ങളാൽപെട്ട കഷ്ടതകൾ എത്രയോ? ഇവയെല്ലാം ഊന്നിനോക്കുക. എത്രമാത്രം കഷ്ടതകൾ അവർ അനുഭവിച്ചി

ട്ടുണ്ടു്. ഹാ! എന്തുകഷ്ടം! എന്തു കഠിനതയ്ക്കാണു് അവർ വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ജ്ഞാനികളും എത്രത്തോളം കഠിനവ്രതധരന്മാരായി തങ്ങളെ മുഴുവൻ മറന്നു വനാന്തരങ്ങളിൽ എതുവിധം ജീവിതം നയിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുക. ഓരോന്നിനെ ആരാഞ്ഞു എത്ര ദിവസമോ കഴിച്ചു. വ്രതധരന്മാരായി എത്രയോ ദിവസം കഴിച്ചു. വിരോധികളാൽ എത്രയൊ കഷ്ടതകളുംക്കിടവന്നു ദിവസം നയിച്ചു. ഭക്തിസമേതം ഉള്ളലിഞ്ഞു ദൈവധ്യാനം ചെയ്തു എത്രയോ ദിവസം നയിച്ചു. അവർ അനുഷ്ഠിച്ച ധീരനടപടികളുടെ മഹത്വം എത്ര. അവർ അഭ്യസിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ അവക്കുള്ള സ്നേഹം എന്തു്? ഉറപ്പെന്തു്? തന്നെ അടക്കി താൻ ഉപശാന്തി അടയുന്നതിനു തന്റെ ഹൃദയത്തോടുതന്നെ അവർ നടത്തീട്ടുള്ള യുദ്ധം എന്തെല്ലാം? ദൈവപ്രസാദലാഭത്താൽ അവക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മനസ്സിന്റെ പാകത എതു വിധം? മനോനിർമ്മലത എതുവിധം?

പകൽ സമയം ജോലി. രാത്രി എത്രയോ സമയം ഉറക്കമില്ലായ്മ. പകലുള്ള ജോലിസമയങ്ങളിലും ദൈവത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിക്കുന്നതിനെ വിട്ടിരിക്കുന്നില്ല. ദൈവധ്യാനത്തിൽ നയിക്കുന്ന സമയം വളരെ ക്ഷണമായി ഭവിക്കുന്നു. ധ്യാനപരന്മാരായി, വിശപ്പു മറക്കുന്ന സൌഭാഗ്യം, വലിപ്പം, കീർത്തി, സ്നേഹിതന്മാർ, ബന്ധുക്കൾ ഇവകളെ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. അവക്കു ഈ ലോകത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ വേണ്ടതായിട്ടില്ല. ശരീരസംരക്ഷണത്തിനു അവശ്യംവേണ്ടതായ ആഹാരാദികളുംപോലും വേണമെന്നു സങ്കടപ്പെടുന്നില്ല. ലോകസമ്പന്നന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവർ ദരിദ്രർ. ദൈവികസമ്പത്തിൽ അവർ ധനവാന്മാർ. സ്നേഹവും അനുഗ്രഹവും അധികമുള്ളവർ. മനസ്സന്തുഷ്ടിയും ദൈവാനുഗ്രഹവും ലഭിച്ചവർ. ലോകത്തിലേക്കു ദൂരസ്ഥന്മാർ. ദൈവത്തിനു സമീപസ്ഥന്മാർ. അവക്കു ഇഷ്ടന്മാർ ചുരുക്കം. തങ്ങളെ നിസ്സാരന്മാരെന്നു ചിന്തിക്കുന്നു. ലോകരാൽ പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്താൽ വിലവയ്ക്കപ്പെടുന്നു. അവർ മേന്മയും ദാസത്വവും അമന്വരായി സൽസ്വഭാവത്തിൽതന്നെ വളർന്നിരിക്കുന്നു. വിരോധത്തെ അണിയുന്നില്ല. എല്ലാജനങ്ങളിലും ഭക്തിയോടുകൂടി നടക്കുന്നവർ ദിവസേന സന്മാർഗ്ഗങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിവന്നവർ. ആത്മബോധം ലഭിച്ചവർ. ദൈവാനുഗ്രഹ ധാരാളം ലഭിച്ചവർ. നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിനു ഉദാഹരണമായി അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടവർ. ആകയാൽ അത്യുത്കൃഷ്ടകൃതങ്ങളും

തീണ്ടാതെ നീയും ജ്ഞാനികളുടെ രീതിയിൽ ജീവിതം നയിക്കുമാറാകട്ടെ. ലോകം ഉണ്ടായപ്പോൾ തുടങ്ങിയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ സന്യാസമാർഗ്ഗത്തെ ഗൌനിച്ചു നോക്കുക. അതിനുള്ള തീവ്രവൈരാഗ്യനിലയെന്തു്? ആ സന്യാസികളുടെ ഗംഭീരമായ പ്രാർത്ഥനയെന്തു്? ഒരാൾക്കു ഒരാൾ മെച്ചമേറിയും അവരുടെ നിർമ്മലതപസ്സിന്റെ രീതിയും ശ്രേഷ്ഠമായിരുന്നിരുന്നു. അവരുടെ നിശ്ചയം എത്രമാത്രം ഉറച്ചതായും ബീജംപോലെ മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധനയിലും വന്നിരുന്നു. ലോകത്തിൽ അവർക്കു എവിടെ ചെന്നാലും എത്രയോ മഹത്വവും ബഹുമാനവും നടകിവന്നു. പൂർവികരാൽ ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള സൽപന്ഥാവിൽ അണുമാത്രം ചലിക്കാതെ അവർ നടന്നുവന്നു. ശാശ്വതമല്ലാത്ത ഈ ലോകത്തെ വേർപെട്ട എന്തു ധീരതയോടുകൂടി അവർ പോരാട്ടം നടത്തിവന്നുവെന്നു നാം എങ്ങനെ അറിയുന്നു.

സാധുസംസർഗ്ഗങ്ങളാലും സദ്ഗ്രന്ഥബോധങ്ങളാലും നിർമ്മലമാനസരായി ശിഷ്ടാചാരസമ്പന്നരായി വിളങ്ങുന്ന മഹാന്മാർക്കു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നതെല്ലാം ബ്രഹ്മം ആകുന്നു. സച്ചിദാനന്ദരൂപമായി ശോഭിക്കുന്ന ബ്രഹ്മം പരോക്ഷമായറിവാൻ പാടില്ലാത്തതായും സാനുഭവത്താലറിയപ്പെടാവുന്നതായും മനോവാക്കുകർക്കെത്താത്തതായുമിരിക്കുന്നതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠവസ്തുവെ പ്രത്യക്ഷാനുമാനോപമാനങ്ങളാൽ നിശ്ചയിച്ചു ഉള്ളതുപോലെ ഉള്ളതിലറിയുന്നതിനു തത്വജ്ഞാനികർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളെ കരുണയോടുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവകളത്രെ, കർമ്മ, ഭക്തി, രാജ, ജ്ഞാനയോഗങ്ങൾ.

യോഗം സാധിക്കുന്നതു.

സർവ്വദുഃഖനിവൃത്തിയും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിയും ആയ മുക്തിലാഭത്തിനുള്ള വിഷയത്തിൽ ഇഹലോകേച്ഛകളെ അനിത്യമെന്നുതള്ളി വിജനസ്ഥലം ഉറപ്പുള്ള തക്ക ഗുരുവിനെ സേവിച്ചു കല്പസാധനകർമം നടത്തി അമൃതം വരുത്തി ആസനദിച്ചു് കായസിദ്ധി അടഞ്ഞശേഷം പന്ത്രണ്ടു കലഗമിക്കുന്ന വായുവെ സ്വാധീനമാക്കി സ്വാസ്ഥികം മുതലായ ആസനങ്ങളിലിരുന്നു പ്രാണവായുവെ രേചകപൂരകകുംഭകം ചെയ്യ ഉപാധി വേർപെടുത്തി പഞ്ചേന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്തു മൂലവായുവെ സുഷുമ്നാമാർഗ്ഗം തുറന്നു ഉർദ്ധം നോക്കി കണ്ണും ഹൃദയം ഭ്രൂമധ്യം കപാലം നാഭി ഇവയിലൊന്നിൽ സദാ ചിന്തചെയ്തു യോഗം സാധിക്കയിൽ പ്രണവനാദത്തോടു

അതു എഴുത്തും പ്രാണരൂപമാകുന്ന തന്മയെ കണ്ടു ചിദാകാശത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ യോഗനില എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വലുതായനുഷ്ഠാനത്തിൽ വല്ലകാരണവശാലും സ്വല്പമെങ്കിലും മനശ്ചാഞ്ചല്യമുണ്ടാകയോ, അഭ്യാസമുപേക്ഷ വരികയോ ചെയ്താൽ ഇതിനാൽ ലഭിക്കാമെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആനന്ദനിലയേയും മോക്ഷത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്നതു കൂടാതെ, ബന്ധിക്കപ്പെട്ട പ്രാണവായു ബന്ധമറ്റു വെളിപ്പെട്ടവൈ ശരീരത്തെ ഉർദ്ധ്വമുഖമായിപ്പോക്കി, തറയിൽ വീഴ്ത്തുന്നതിനും കപാലം പിളക്കുന്നതിനും കണ്ണു താണുപോകുന്നതിനും നാവിന്റെ സാമർത്ഥ്യം കുറഞ്ഞു സംസാരിക്കാൻ പാടില്ലാതേയും വയറു പൊട്ടിപ്പോകുന്നതുമായ നാശങ്ങൾക്കു ഇടയായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

ഇത്രത്തോളം പ്രയാസമുള്ള ഹഠയോഗാഭ്യാസമാർഗ്ഗങ്ങളെക്കാൾ ഈശ്വരഭക്തനായി നിഷ്കാമകർമ്മങ്ങളാൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെ പരിപാലിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു ഇഹത്തിൽ ഈശ്വരേച്ഛയാൽ ലഭിക്കുന്ന സുഖഭോഗസാധനങ്ങളാലുണ്ടാകാവുന്ന ആനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതു കൂടാതെ പരത്തിലേക്കു മോക്ഷമാകുന്ന നിത്യാനന്ദത്തെയും എളുപ്പം അടഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നുള്ളതാകയാൽ ഈ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സാധാരണന്മാർക്കു മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു മഹാന്മാരാൽ പറയപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്.

ജപം ധ്യാനം.

ധ്യാനം എന്നുള്ളതു ഒരു പാത്രത്തിൽ ഉള്ള എണ്ണയെ മറ്റൊരു പാത്രത്തിൽ ഒഴിക്കുമ്പോൾ ധാരമുറിയാതെ വീഴുന്നപോലെ, നിശ്ചയിച്ച ഒരു വസ്തുവെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഇടവിടാതെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഈവിധ നിനവുണ്ടായ ഉടൻ നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങൾ അറ്റുപോകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ഭഗവന്നാമസ്മരണയാലും ദൈവേഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാലും മോക്ഷമുണ്ടാകുമെന്നു ഉപനിഷത്തുകളിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭഗവാനെ ധ്യാനിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തെ ദർശിക്കുന്നതും ഒന്നാണു്. എന്തെന്നാൽ ഇതു രണ്ടുകൊണ്ടും സാധിക്കുന്ന ഫലം ഒന്നാകുന്നു. "യാതൊരുത്തൻ നമുക്കു ദൂരമായും സമീപമായും ഇരിക്കുന്നുവോ അദ്ദേഹത്തെ നാം ദർശിച്ച ഉടൻ നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങൾ അറ്റു സകല സന്ദേഹങ്ങളുംതീർന്നു എല്ലാ ആശകളും നശിക്കുന്നു" എന്നു് വേദവാക്യം. (സമീപത്തിലുള്ള ആളെ കാണാം. ദൂരത്തിൽ

സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആളെ വിചാരിക്കാം. എന്നാലും വേദം, ദൂരത്തും സമീപത്തും ഉള്ളവനെ നാം കാണണമെന്ന ആജ്ഞാപിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവത്തെ കാണുന്നതും ധ്യാനിക്കുന്നതും ഒന്നാകുന്നു.)

ഈ വിധത്തിലുള്ള ധ്യാനം സിദ്ധമാകയാൽ ദർശനംലഭിച്ച ഫലസിദ്ധി ഉണ്ടാകും. വേദവാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യത്തെ ആലോചിച്ചാൽ ധ്യാനവും ദർശനവും ഒന്നാണെന്നു ബോധപ്പെട്ടും. ദർശിക്കുന്നതുപോലുള്ള ഫലത്തെ നൽകുന്നതായ ധ്യാനം ഇടവിടാതെ എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഓമ്മയിൽ നിത്തിക്കൊള്ളണമെന്ന അർത്ഥമാകുന്നു.

ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾ ചെയ്യേണ്ടതായ യോഗം, ഒരു പ്രാണസ്നേഹിതനോടൊരുമിച്ചു എപ്പോഴും സഹവാസം ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യം ദൈവത്തിൽ സദാ സന്തോഷഭാവനയിൽ വസിക്കുന്നതും ആ സ്മരണയിൽ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുമാണെന്നും, ജപം തന്റെ പ്രാണസ്നേഹിതനോട് അടിക്കടി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യം അടിക്കടി ദൈവനാമം സ്മരിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതെന്നും അർത്ഥമാകും. നാം ഉണ്ണുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും ഏതുതൊഴിൽ ചെയ്യുമ്പോഴും ദൈവനാമത്തെ ഉള്ളിൽ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽ ഇടവിടാത്ത ഭാവനയോടിരിക്കാമെങ്കിൽ ദൈവം നമ്മിൽ വശ്യപ്പെടുന്നു.

ഒരാൾ മനശ്ശക്തി തപോഭ്യാസങ്ങളാൽ എത്രത്തോളം, തന്നെ ജയിച്ചിരുന്നാലും അയാളുടെ പ്രകൃത്യാലുള്ള വാസനയായ കാമക്രോധാദിഷഡ്ഗുണങ്ങൾ തക്ക അവസരങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. ആകയാൽ അതിനെ ജയിക്കേണ്ടവിഷയത്തിൽ ഒരു രക്ഷാമൂർത്തിയുടെ ആവശ്യം ക്രിടിയേതീരൂ എന്നു ബോധപ്പെടും. ശുദ്ധസ്വയംഭൂവായ പരബ്രഹ്മത്തെ പ്രതിമാപ്രകൃതിയടഞ്ഞ മനുഷ്യൻ ശരീരചിന്തനയുള്ളകാലം നേരിട്ടു പ്രാപിക്കുന്നതു അസാധ്യം. നിർഗുണവസ്തുവെ വർത്തമാനത്താൽ വിവരിക്കാൻ പാടില്ല. ആകയാൽ സഗുണപി ആയ മനുഷ്യർക്കും പരിശുദ്ധദൈവത്തിനും യോജിച്ച ബന്ധം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ദൈവികആത്മാവും മനുഷ്യരൂപശരീരവും അമന്നിട്ടുള്ള ഒരു രക്ഷാമൂർത്തി അവശ്യം വേണ്ടതാണെന്നു വരുന്നു. മനക്കാഴ്ച എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം എന്ന മനുഷ്യർക്കു പ്രകൃതിയാലേ ഉള്ള മൂന്നു ആശകളേയും അനുഭവിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളായി മനക്കാഴ്ചയെ

ദൈവം ...
ആനന്ദത്തെ ...
ക്കാവുന്നതാണു്. നാം വ... ...അവതാരപുരുഷ
ന്മാരെ— നമ്മുടെ മനസ്സിനി... ...പരോപമായി ഭാവിച്ചു
ആതിനെ മാനസമൂർത്തമായി സ...പ്പെടുത്താം. ഇതു ആരംഭ
ത്തിൽ സാധിക്കുന്നതു കുറച്ചു പ്രയാസമായിത്തോന്നിയാലും മനോ
നിശ്ചയവലുപ്പത്താൽ നിശ്ചയമായും സപരോപമായി പ്രത്യക്ഷം
ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു ഉറപ്പാണു്. മാനസമൂർത്തമായ ദൈവത്തിനു
മാനസപൂജ മതിയാകുന്നതുമാണു്. ആ പൂജയെ നിറവേറ്റി
ക്കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം
ദൈവം മനക്കാഴ്ചനൽകി, നാം ചോദിക്കുന്ന വരദാനം ചെയ്യുന്ന
തിനു ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ പൂജചെയ്യുന്നവർ വൃത്തി
ഹീനരാകാതെയും ഞാനേ ദൈവമായിത്തീർന്നു എന്നു അഹംഭാവം
കൊള്ളാതെയും തന്നെ അടക്കി ഒതുക്കി ലോകർക്കു-ശവംപോലെ
ജീവിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്പോൾ നാം എവിടെയെവിടെ ചെന്നാലും
എല്ലായിടത്തും നമ്മുടെ ദൈവവുംകൂടി തുടർന്നുവരുന്നതിനേയും
നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിലും കലർന്നിരിക്കുന്നതിനെയും നമുക്കു
അടിക്കടി ആനന്ദത്തെ പ്രദാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെയും
കാണാവുന്നതാണു്. ഉത്തമശിഷ്യ! ഞാൻ എന്റെ ബുദ്ധിക്കെ
ത്തിയവിധം ഇഹപരനന്മയ്ക്കനുസരണയായ വിഷയങ്ങളെ വളരെ
എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള വഴിക്കു നിനക്കു പറഞ്ഞു
തന്നു. ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു ഇതുമതിയാകും. എന്റെ സൂചകങ്ങൾ
പ്രകാരം അൽപ്പകാലം അഭ്യസിച്ചുവരികയായിരുന്നാൽ "ദൈവാ
ധീനംജഗത്സർവ്വ"മെന്നും നീയും പരിപൂർണ്ണദൈവാംശമാണെന്നും
അറിയാനിടയാകുന്നതാണു്. "തന്റെ ആത്മബന്ധുവിനെ

	...പാലപിള്ള	5	25
ആരോ...	— എൽ. ഏ. രവിവമ്മ	2	62
കുഷ്ഠരോഗചികി...	— കെ. വി. കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ	0	75
ചക്രദത്തം — വ്യാഖ്യാ...	എസ്. ഗോപാലപിള്ള	5	00
ചികിത്സകചിന്താമണി	— പി. നാരായണപിള്ള ആശാൻ	1	50
നയനരോഗചികിത്സാമഞ്ജരി	— പനച്ചിമേത്തുകൃഷ്ണപിള്ള	0	37
പഥ്യാപഥ്യം	— കൊച്ചുശങ്കരൻവൈദ്യൻ	0	56
മസൂരിസിദ്ധചികിത്സ	— ഡാക്ടർ പി. എസ്. നായർ	0	75
മാധവനിദാനം	— എസ്. ജനാർദ്ദനൻപിള്ളവൈദ്യൻ	3	00
രസരാജതരംഗിണി 1-ാംഭാഗം	— എം.കെ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	1	50
രസരാജതരംഗിണി 2-ാംഭാഗം	,,	2	25
രസവൈദ്യഗ്രന്ഥമാല 3 ഭാഗം	,,	1	50
വിഷചികിത്സാതന്ത്രം	— ബാലാനന്ദസ്വാമികൾ	0	56
വിഷവൈദ്യതരംഗിണി	— എം. കുഞ്ഞുരാമപ്പണിക്കർ	0	75
ശാർങ്ഗധരസംഹിത	— എസ്. ഗോപാലപിള്ള	3	00
സഹസ്രയോഗം (വൈദ്യപ്രിയ)	— കെ. വേലായുധക്കുറുപ്പ്	4	00
സഹസ്രയോഗം ചെറുത്	— എസ്. ആർ. വി.	1	00
സർവ്വരോഗചികിത്സാരത്നം	— എസ്. ഗോപാലപിള്ള	4	00

ആവശ്യപ്പെടുക:-

മാനേജർ,

ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കുഡിപ്പോ, കൊല്ലം.

ബ്രാഞ്ചുകൾ:- തിരുവനന്തപുരം, ആലപ്പുഴ, എറ...കുളം.

S. Govindan Nair Esq. R.I.P.

ദിവ്യരഹസ്യപ്രകാശികാ

ഒന്നാംഭാഗം

പ്രകാശകർ,
ശ്രീരാമവിലാസംപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, കൊല്ലം.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org